

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

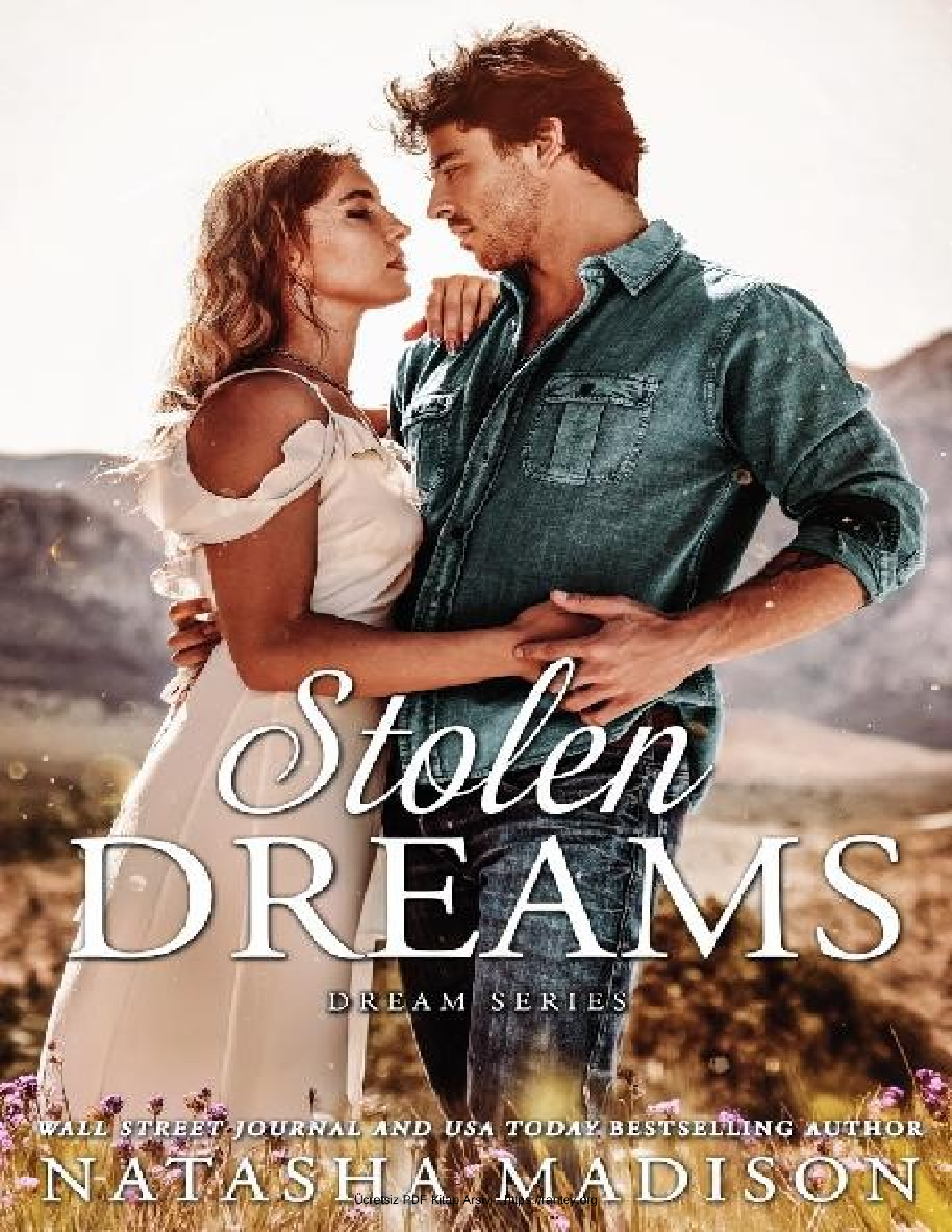
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Stolen DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tramey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

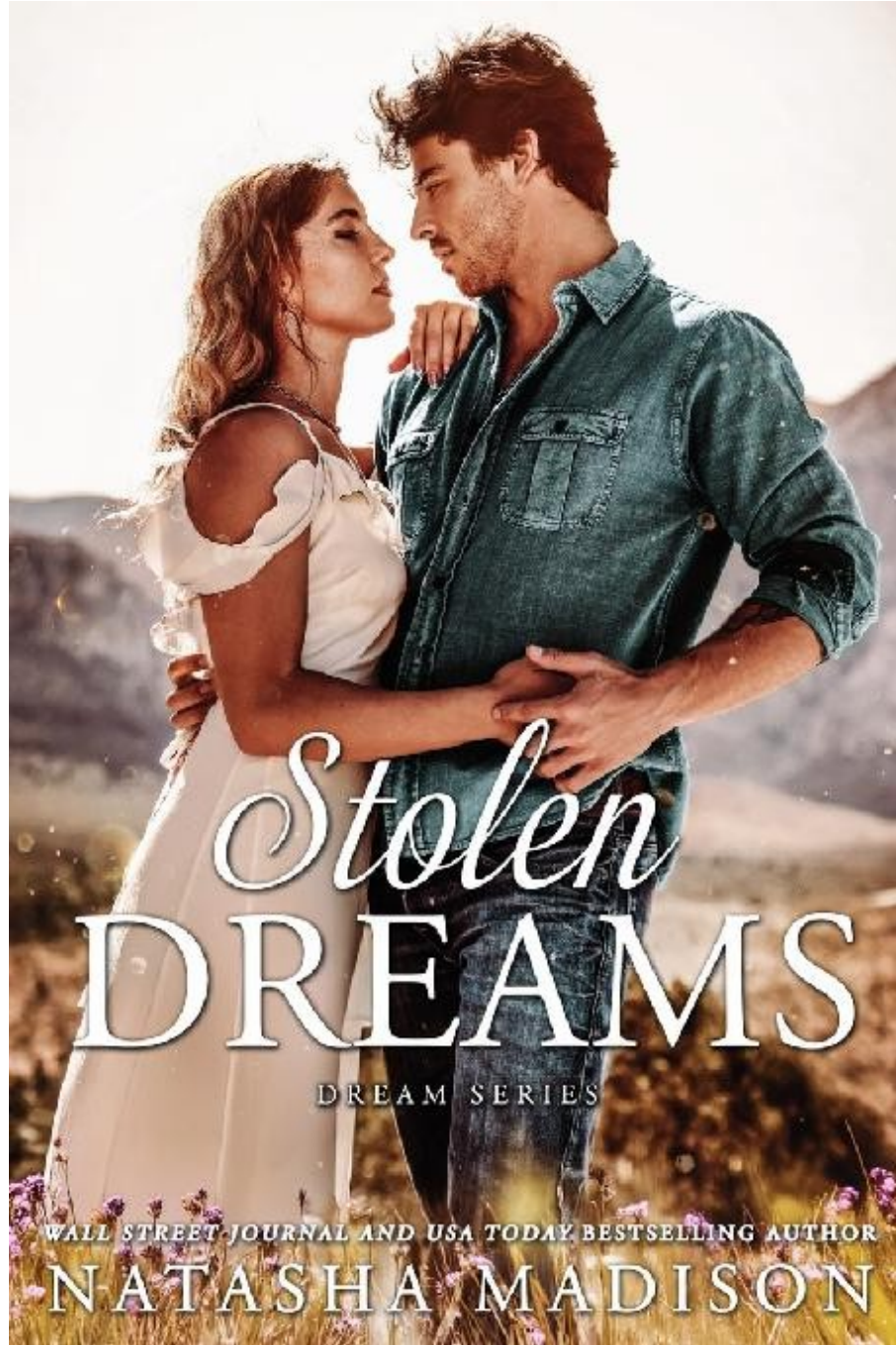
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Çalıntı Düşler

RÜYALAR #4

NATASHA MADISON

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi,
kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere
elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün
ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.
Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin
ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların
yayınlanması / kullanılması, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş,
ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#) Çift

Fotoğrafi: Wander Aguiar

Kurgu: Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu: Jenny Sims

Editing4Indies

[Deaton Yazar Hizmetleri](#) tarafından [Julie Deaton](#)

tarafından düzeltme [J's Proofreading](#) tarafından düzeltme

İçerik Uyarısı

Lütfen *Çalıntı Düşler'in* bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **unutmayın**.

Sayfada yer alan konular : ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve ölümle sonuçlanan aile içi şiddet (ana karakterler arasında değil).

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfen okurken dikkatli olun.

İçindekiler

Adanmışlık
Çalıntı Düşler Hakkında

Bölüm 1

Lilah

Bölüm 2

Lilah

Bölüm 3

Emmett

Bölüm 4

Emmett

Bölüm 5

Emmett

Bölüm 6

Lilah

Bölüm 7

Emmett

Bölüm 8

Lilah

Bölüm 9

Emmett

Bölüm 10

Lilah

Bölüm 11

Emmett

Bölüm 12

Lilah

Bölüm 13

Emmett

Bölüm 14

Lilah

Bölüm 15

Emmett

Bölüm 16

Lilah

Bölüm 17

Emmett

Bölüm 18

Lilah

Bölüm 19

Lilah

Bölüm 20

Emmett

Bölüm 21

Lilah

Bölüm 22

Emmett

Bölüm 23

Lilah

Bölüm 24

Emmett

Bölüm 25

Lilah

Bölüm 26

Emmett

Bölüm 27

Lilah

Bölüm 28

Emmett

Bölüm 29

Lilah

Bölüm 30

Emmett

Bölüm 31

Lilah

Bölüm 32

Emmett

[Bölüm 33](#)

Lilah

[Bölüm 34](#)

Emmett

[Bölüm 35](#)

Lilah

[Bölüm 36](#)

Emmett

[Bölüm 37](#)

Lilah

[Bölüm 38](#)

Emmett

[Bölüm 39](#)

Lilah

[Bölüm 40](#)

Emmett

[Bölüm 41](#)

Lilah

[Bölüm 42](#)

Emmett

[Bölüm 43](#)

Lilah

[Bölüm 44](#)

Emmett

[Sonsöz](#)

[Unutulmuş Düşler Ön Gösterim](#)

[Autumn ve Charlienin Hikayesini](#)

[Okuyun 'Harmony ve](#)

[BradyHikayesini Hikayesini 'nin](#)

[Okuyun Everleigh ve Brock'un](#)

[Okuyun](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Madison tarafından](#)

[Natasha Natasha Madison](#)

[hakkında](#)

Adanmışlık

O kırık adama aşık olan ve onu parça parça bir araya getiren
kadına.

Gerçek kahraman sensin!

Çalıntı Düşler Hakkında

Lilah

On sekiz yaşındayken ölüme terk edildim.
Mustang Creek Çiftliği'ne gelmek bana uğruna yaşayacağım bir
şey verdi.

Patronum huysuz ve münzevi.
Ama ona gizliden gizliye aşığım, her ne kadar asla bir yuva
kurmayacağını belli etmiş olsa da.
Bunu açıkça belirtmiş olsa da, asla benim ya da başkasının
olmayacak.

Emmett

Yıllardır Lilah'dan uzak durdum. Onu ne kadar istesem de, o
bana yasak.

Sahip olacağım tek aile, savaşta yanında savaştıklarım, yani
benim seçtiğim aile.

Ta ki telefon çalana ve sekiz yaşında bir kızım olduğunu
öğrenene kadar.

Lilah'ı kızım ile birlikte izlemek, asla yapmayacağıma yemin
ettiğim şeyi yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme
neden oluyor:

bir aileye sahip olmak ve aşık olmak.

Onu geçmişinin tehlikelerinden korumak için evime
taşıdığımda, tüm bahisler kapandı.

Birinci Bölüm

SEKİZ YIL ÖNCE LİLAH

Gece için hazırlanırken telefonumdan müzik sesi geliyor. I
Kaydırak üzerinde a çift . kot
pantolon önce I kapmak benim

tişörtünü giy. Bu gece, yapacağımız bir video için hepimiz
tişörtlerimizi giyeceğiz. Bütün gün üniversite başvurularını
doldurduğum için iyi vakit geçirmekten başka bir şey
düşünmemek iyi olacak. Yarışta bir numara olan bir tane vardı.
Listemin başında olduğu için nereye gideceğime karar vermek
kolay oldu. Evden yeterince uzaktı, bu da artık evde
yaşamayacağım anlamına geliyordu, ancak iki saat içinde burada
olabileceğim kadar da eve yakındı.

Aynada kendime bakıp gülümsüyorum, sonra şapkamı yan
tarafa sıkıştırıp spor ayakkabılarımı alıyorum. Ayağımı spor
ayığına sokarken hazır olmak için kurduğum alarmla telefonum
çalıyor, aynı anda saatim de ping atıyor. Çeviriyorum ve
Derek'ten gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Buradayım. Kaldır kıçını.

"Harika," diyorum mesajından sonra, ruh halinin iyi
olacağını hissederek. Telefonumu masanın üstünden aldığım da

Ona mesaj attım.

Geliyorum, iki dakikaya çıkıyorum.

Diğer ayakkabımı giyip yatak odamdan çıkmadan önce telefonu arka cebime sokuyorum. Merdivenlerden koşarak indiğimde annemle babamı oturma odasında, her zamanki gibi yan yana oturmuş televizyonda bir şeyler izlerken buluyorum. Babamın kolu kanepenin arkasına dolanmış. "Tamam anne," diyorum, ikisine de doğru yürüyorum ama onun yanına gidiyorum. "Ben gidiyorum." Yanağından öpmek için eğildim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, Pazar gecesi dışarı çıkmama şaşırıyor, özellikle de öğleden sonra üçte kalkıp günün geri kalanını kanepede kamp kurup video izleyerek geçirdiğimden beri.

"Birkaçımız eve dönüşü kutlamak için bir araya geliyoruz," diyorum, babamı öpmek için yaklaştırmaya başlıyorum ve o konuşmaya başlayınca duruyorum.

Babam bana bakarak, "Bunu geçen hafta yapmamış mıydın?" soruyor.

"Baba, bu bizim son senemiz. Her şeyi yapmak zorundayız," diye bilgilendiriyorum onu. "Bu özgürlüğümüze doğru attığımız bir adım gibi." Ona kocaman gülümsüyorum, ayrıldığımda bunu özleyeceğimi biliyorum.

"Bugünlerde her şey için bir parti var." Kıs kıs gülerek başını sallar ve televizyondaki kanalı çevirir.

"Saat kaçta evde olacaksın?" Babama doğru eğilip yanağından öperken annem soruyor.

"Geç kalmadım. Yarın işe başlıyorum," diyorum yerel bir pizzacıda çalıştığım iş için. Yaz gündüz kampı danışmanı olarak geçirdim. Yapmak istediğim bir şey değildi,

Ama ya bu olacaktı ya da son üç yaz boyunca çalıştığım yerel dondurmacıda çalışacaktım. Bu daha iyi bir karardı çünkü bütün gecelerim boş olacaktı. Dezavantajı ise gün boyu altı yaşındaki çocuklara katlanmak zorunda olmamdı, bu da her gece saat onda yorgunluktan yatağa girmem anlamına geliyordu. Bu işi bitirdiğim için mutluydum, artık sosyalleşebiliyorum.

"Ne olursa olsun," diyor babam, "sokağa çıkma yasağın gece yarısı."

"Baba," diye cevap veriyorum gülerek, "on yedi yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bana ters ters bakıyor. "Gelecek yıl yurt odamda yaşıyor olacağım."

"On ikiye kadar evde olmazsan seni bulacağımı biliyorsun, oh bir" diye ters ters bakıyor. Beni işaret ediyor. "Derek'e seni beklediğimi söyle."

Başımı sallayıp gülüyorum. "Anladım." Ön kapıdan çıkmadan önce ikisine de bir öpücük gönderiyorum.

Turuncu kamyonet kaldırımın kenarında. Derek sürücü koltuğunda, bir yandan country bir şarkı dinlerken bir yandan da parmağıyla direksiyona vuruyor. "Hey," diye selamlıyorum onu, kapıyı açıp içeri giriyorum.

Oturur oturmaz bana "Yeterince uzun sürdü," diye hırlıyor. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

Emniyet kemerimi takarken ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "En fazla beş dakika oldu."

"Dışarısı yüz derece ve klimam çalışmıyor." Kaldırıma yanaşıyor.

Bu ruh halindeyken ona bir şey söyleme zahmetine girmiyorum çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Bunun yerine pencereden bakıyorum ve nasıl diye düşünüyorum.

yakında her şey farklı olacak. Hayatımda ilk kez yalnız olacağım, hatta Derek olmadan, ki bu ilişkimizi zorlayan bir şeydi. Üç yıl önce çıkmaya başladık ve üniversitelere başvurma zamanı geldiğinde, bir şekilde onu nereye girerse girsin takip edeceğimi kafasına koydu. Bu bir kavga olarak başladı ve onu bir okula tercih edeceğimi düşündüğü için üzgün söylemeden önce bir hafta boyunca ayrılmamızla sonuçlandı. Onunla tartışmaya zahmet etmedim çünkü hangisine gideceğime çoktan karar vermiştim. Ayrıca okula gittiğimde muhtemelen birlikte olmayacağımıza da karar vermiştim.

Açıklığa yanaşıyor, biz inmeden önce başka bir arabanın yanına park ediyor. Kamyonetin etrafından dolaşiyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Bu noktada, elimi tutmak istediğini bile sanmıyorum. Muhtemelen hepsi göstermelik. "Gece yarısı evde olmalıyım," diyorum ve homurdanıyor.

"Tanrım, üç saat sonra falan." Öfkeyle elimi bıraktı. "Bu çok saçma."

"Benim de yarın saat onda çalışmam gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "senin de sekizde çalışman gerekiyor."

Gruba yaklaştığımızda, "Bana ne yapmam gerektiğini söylemene ihtiyacım yok Lilah," diye mırıldanıyor. "Her neyse, ben çocukları görmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler," diye cevap veriyorum, yanımda olmayacağı için rahatlamış bir şekilde, birlikte takıldığı altı adama doğru yürürken. Çembere yaklaştığında hepsi ona sesleniyor, yan yana sarılıyorlar ve bir süre önce uydurdukları aptalca bir tokalaşmayı yapıyorlar.

"Hey," diye sesleniyorum yanımdan usulca ve en iyi arkadaşım Courtney'nin bana doğru geldiğini görüyorum. "Buraya geç geldiniz." Kolunu omuzlarıma doladı. Courtney ile kasabaya taşındığı ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız ve okulun ilk günü yan yana oturmuştuk.

"Evet, sekize kadar futbol antrenmanı vardı." Derek' işaret ettim.

"Çocuklar bazı atları dışarı çıkarmak için ahıra gidiyorlar." Çenesiyle ahıra doğru yürüyormuş gibi görünen adamları işaret ediyor. Çitlerle çevrili alanın her yerinde ışıklar yanıyor.

"Çok eğlenceli," diyorum alana doğru yürürken, ellerinde ikiye at tutan birkaç adamın çıktığını görünce.

"Yarışacak mıyız, yarışmayacak mıyız?" diye soruyor içlerinden biri ve ben başımı sallıyorum.

"Ne yapmalıyız biliyor musun? Erkekler kızlara karşı," diye öneriyor Becca yanımdan.

"Bunu kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz." Derek kıs kıs gülüyor, ben de ona bakıyorum.

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Beş yaşımdan beri ata biniyorum ve annem beni yerel bir midilliye bindirmişti. O zamandan beri bana bir at bulmaları için onlara yalvarıp yakardım. Onlar da beni binicilik derslerine götürdüler ve sonra bu iş çığ gibi büyüdü. Eğer okulda değilsem, ata biniyordum. Ancak son zamanlarda ayrılmadan önce yapmam gerekenler listenin en sonunda yer alıyor. "Sana avantaj bile sağlayacağım," diye azarladı ve çocuklar ona yumurta at.

"Teşekkürler ama ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum ve çitlerle çevrili alana girip atlardan birinin dizginlerini tutuyorum. Ayağımı üzengiye yerleştirmeden ve kendimi yukarı çekmeden önce, kuralları koyan adamları dinliyorum.

Derek'in de atına bindiğini görmek için ona bakıyorum. Taşralı bir çocuk olduğu kesin ama o kadar da iyi bir binici değil. Güney'de doğmuş olması kovboy olduğu anlamına gelmez.

Ben eğilip atın boynunu yan yana diziliyoruz. "Onlara kimin patron olduğunu gösterelim," diye fısıldıyorum, herkes sıraya girmiş, çitin alt demirinde duruyor, her iki taraf da ya bana ya da Derek'e bağıyor.

"Hazırlan." Atın yanına yaklaştım. "." Derek'in sanki bunu biliyormuş gibi sırtıttığını görmek için bakıyorum. "Başla!" Git kelimesini duyar duymaz atın yan tarafına tekme atıyorum. Çitlerle çevrili alanın etrafından dolaşp başlangıç çizgisine geri dönerken Derek'e bakmıyorum bile. Çizgiyi geçip arkama baktığımda Derek'i hemen arkamda görüyorum, bu da kazandığım anlamına geliyor.

Çocuklar kazandığım için ona takılıyorlar ve benim tek yaptığım attan inip ellerimin tozunu almak oluyor. "İyi ki bana avantaj sağlamadın," diye şaka yapıyorum ve çocuklar bana yenildiği için onunla dalga geçerken tek yaptığı bana ters ters bakmak oluyor.

"Her neyse," diye havlıyor ve atı bir sonraki adama teslim ediyor, "lanet olası at uyutulmalı."

Nefesim kesildi. "Siktiğimin antikaşı," diye mırıldandı at için.

Çite doğru yürüyorum. Courtney, "Aldırma ona," diyor. "O hep kaybedenlerden olmuştur. Onu adil bir şekilde yendin, Louise." O bizim verdiğimiz lakaptan bahsediyor.

Altıncı sınıfta *Thelma ve Louise* filmini .

Maç berabere bitiyor ama çocuklar Derek'e kız arkadaşına yenildiği için takılıyorlar, ben kızlara doğru ilerlerken buna dikkat etmiyorum. Çimlerin üzerine oturuyoruz, yan yana park etmiş on arabadan birinden gelen müzik sesi aşağıya kadar geliyor. Saatile bakıyorum Derek yanıma gelip bana kırmızı bir Solo bardak uzattığında saatin on bir on beş olduğunu görüyorum. "Al," diyor bana, "sana bir bardak tatlı çay getirdim."

"Teşekkür ," diye cevap veriyorum ve bardağı ondan alıyorum.

"Yaklaşık yarım saat sonra gidiyoruz," diyor ve dudaklarımı öperken başımı sallıyorum.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Debbie Derek'e bakarak söylüyor. "Öyle," diye mırıldanıyorum, tatlı çaydan bir yudum alarak. "Bu olacak

"Her zaman birlikte olmadığımızda zor oluyor."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diyor. "Ziyaretlerinizin ne kadar süreceğini konuştunuz mu?"

"," diye cevap veriyorum. "Sanırım ikimiz de böyle bir şey olmayacakmış gibi davranıyoruz."

"Anlıyorum," diye kabul ediyor ve neyse ki Courtney konuyu değiştirerek Cuma günü gitmek istediği bir filmde bahsediyor.

Derek'in ışığını duyduğumda tatlı çayı bitiriyorum ve eliyle yanına gelmemi işaret ettiğinde ona bakıyorum. Elimde fincanla ayağa kalkarak, "Bu benim için bir işaret," diyorum. "Courtney," diyorum, "yarın işte görüşürüz." O inlerken ellerimi birbirine vuruyorum.

"Beni pizzacıda çalışmaya ikna izin verdiğime inanamıyorum," diye inliyor ayağa kalkarken. "Bununla ilgili hiçbir şey

kulağa eğlenceli geliyor."

Dönüp çocuklara doğru yürüyoruz. "Eve nasıl gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Ben, yarın erkenden lakros antrenmanı olduğu için beni eve bırakabileceğini söyledi."

Ben'le birlikte arabasına doğru yürümeden önce ona sarılıyorum ve Derek'le birlikte kamyonete doğru ilerliyorum. Dört adım atmıştım ki düşecek gibi oldum ve kendimi tutmak için koluna tutundum. "Vay canına." Ona bakıyorum. "Bir an için başım döndü."

"Seni taşımamı ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "İyi olurum," diyorum ona, kamyona doğru yürürken ve içeri girmek için acele ediyordum. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ama biraz bulanıklaşmaya başlıyor. "Tuhaf hissediyorum," diye ekliyorum o kamyonete binerken.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor, kamyonu çalıştırıp park halindeki arabaların yanından uzaklaşırken.

"Sadece" bulanıklaşmaya başlıyor- "sarhoş gibi hissediyorum." Gözlerim kapanıyor ve başımın öne doğru sarktığını hissediyorum, gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. "Derek."

"Ne?" diye tersliyor ve bakmak için dönüyorum, bana baktığını görüyorum, ama gözleri benden nefret ediyormuş gibi bakıyor.

"I-" Söylemeye başlıyorum ve sanırım konuşmaya devam ediyorum ama hiçbir şey çıkmıyor ya da belki de çıkıyor ama ben duymuyorum.

"Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?" Duydum Derek, ve sonra başımın koltuğa geri itildiğini hissediyorum. "Böyle bağımsız falan olmalıydın."

Elimi başıma götürmeye çalışıyorum ama yanağımda acı hissettiğim sanki bir milyon kiloymuş gibi geliyor. İnledim ya da

En azından ben öyle sanıyorum. "Derek," diyorum başıma ardı ardına gelen darbeleri hissettiğimde. Acıdan uzaklaşmaya çalışırken vücudum yüzüyormuş gibi hissediyor.

"Çöpü dışarı çıkarmam lazım!" Üstümde olduğunu hissetmeden önce bağırıldığını duyuyorum ve sonra tuğla duvara benzeyen bir şeye çarptığımda yanımda keskin bir acı hissediyorum ve karanlığa karışıyorum.

İkinci Bölüm

ŞİMDİKİ ZAMAN

LİLAH

Alarmın çalmasıyla aynı anda elim yorganımın altından dışarı uzanıyor. Kapatıyorum ve telefonu

Gözlerimi kırıştıtararak açmadan önce bir saniyeliğine top gibi kıvrılıyorum. Pencereden dışarı baktığımda güneşin yavaşça ufuk çizgisinin üzerinde süzüldüğünü görüyorum. Yedi dakikalık bir uyku için tekrar uykuya dalmadan önce kendimi "Kalk ve onlara git" diye teşvik ediyorum. Hiç vakit kaybetmeden yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Banyoya gitmeden önce ayaklarımı allık bej rengi terliklerimin içine sokuyorum. Ilık suyu açıp ellerimi akıntının altına tutuyorum, beyaz havluyu alıp önce suyu birkaç kez yüzüme sıçratıyorum. Mavi fırçama uzanıp uzun kahverengimsi sarı saçlarımı tarıyorum, günün ilerleyen saatlerinde yağmur yağabileceğini gösterdiği için bugün örmeyi tercih ettim. Yağmurla birlikte rüzgar da geliyor ve ihtiyacım olan son şey saçlarımın gözlerime kaçması.

fırçaladıktan sonra mutfağa gidip su şişemi alıyorum ve önce buzla sonra da suyla dolduruyorum. Tezgâhın üzerine koyuyorum, beslenme çantamı alıp yanına yerleştiriyorum. Ocağın üzerindeki saate baktığımda, saatin biraz önce

Beş on beşten sonra. Gitmeden önce giyinmek için on dakikam var. Yatak odama geri dönüyorum, dolaba gidip açmadan önce hızlıca yatağımı yapıyorum.

Açık mavi bir kot pantolon ve göğsünde Mustang Creek Ranch logosu olan beyaz bir tişört kapıyorum. Yatak odasından çıkmadan önce bir çift beyaz çorap alıyorum, ön kapıya gitmeden önce suyum ve öğle yemeğimi alıyorum. Sahip olduğum küçük banka oturduğumda eşyalarımı bırakıyorum ve yıpranmış siyahımsı gri kovboy çizmelerimi alıyorum. Ayağa kalkıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce onları kot pantolonumun paçasının altına sokuyorum. Kilidin tık sesini duyarak iki kat merdivenden otoparka doğru yürüyorum. Dış merdivenler bir çatı ile örtülü. Sağa ve sola bakıyorum, dairelerin çoğunun hala karanlık olduğunu görüyorum, sonra kamyonun kapılarını bipleyerek açıyorum.

Ahıra varmam yedi dakika sürüyor. Kırmızı ahırdan önce Charlie'nin evini görüyorum. Evin dışındaki ışıklar yanıyor ama içerisi hâlâ karanlık gibi görünüyor. Elimde telefonum çalıyor ve bu saatte birinin bana mesaj atmasına şaşırarak yere bakıyorum. Sierra'dan geldiğini görüyorum ve ilk birkaç kelimeyi okuduğumda gülmekten kendimi alamıyorum.

Sierra: Saat ona kadar kitap okudum ve bitirmek için sabahın köründe uyanmak üzere alarmımı kurdum. Daha iyisini bilecek kadar yaşıyım.

Başımı sallıyorum.

Bunun olacağını biliyordun. Yeni bir kitaba başladığında hep böyle olur.

Sierra ve ben on altı yaşımdayken arkadaş olduk ve rahat gizemler yazan favori yazarımız Cooper Parker için bir hayran kurgu grubuna katıldık. Aynı gönderiye yorum yapıyorduk ve sonra hızla özel mesajlarla sohbet etmeye başladık. O gün bugündür, Cooper Parker bir kitap çıkardığı anda işten izin alır ve FaceTime'da kitabı sona okur, bölüm bölüm tartışırız. Bir keresinde bu on dört saatimizi almıştı ama arkadaşlığımızı pekiştirmişti. Arkadaşlığımız çoğunlukla çevrimiçi olsa da, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri.

Telefonumu arka cebime koyarak, ahırın arka tarafına gitmeden önce hasta park alanını atlıyorum. Altı yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri her zaman park ettiğim yere park ediyorum. Eşyalarımı alıp kamyonetten iniyorum ve çiftlik çalışanlarından birkaçının çalışan köşesinde hareket ettiğini görüyorum. Yemek yemek için küçük bir mutfağımız ve birkaç soyunma odamız var.

Ahıra girer girmez Samuel beni "Günaydın," diye selamlıyor. Neredeyse benim giydiklerimin aynısını giymiş ama kafasında bir kovboy şapkası var.

Ona gülümsedim. "Günaydın Sammy." Ona bir yıl önce buraya başladığında taktığım lakapla sesleniyorum. "Günün nasıl geçiyor?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Bana sırtıyor. "Kahveye yeni başladım." Başıyla küçük mutfak alanını işaret ediyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve personel odasına doğru yürüyorum. "Önce ata binmeye gideceğim."

"Onu senin için eyerleyeceğim." Beton sokaktan ahırlara doğru yürüyor.

Eşyalarımı buzdolabına koyduktan sonra ofisteki masama doğru yürüyorum, bilgisayarımı açıyorum ve su şişemi masaüstüne bırakıyorum. Masamdan, önünde Barnes Terapi Programı yazan beyzbol şapkasını alıp takıyorum.

Arka ofisten çıkıp atların tutulduğu ahıra doğru ilerliyorum. Emmett'in masasının yanından geçip ahırlara doğru yürürken, birkaç hafta önce aldığımız yeni kızın yanında duruyorum. "Günaydın Rosy," diyorum ağzında küçük pembe lekeler olduğu için Rosy adını verdiğim ata, "gecen nasıl geçti?"

Onunla dışarı çıkarken dizginleri tutuyorum. İki hafta önce buraya geldiğinde ahırından çıkmayı reddetti. Bana güvenmesi için iki gün boyunca yanında oturup onunla konuşmam gerekti. "Bugün biraz egzersiz yapacağız," diyorum bu nedenle sahip olduğumuz çitlerle çevrili arenaya girerken. "Hazır mısın?" Onu bindirirken soruyorum ve bana kışnıyor. "Bu kadar huysuz olmayı bırak. Güzel bir gün ve hayattayız." Eğilip yan tarafını ovuyorum. "Şimdi, gidelim." Onunla birlikte çemberin içinde tırıs gitmeye başladım.

Bu arenada ata bindiğimde bir daha gülümsemeyeceğimi sanmıyorum. Yedi yıl önce bir hasta olarak buraya ilk geldiğim zamandan çok farklı. Dışarıdan bakıldığında yaralarım iyileşmişti. Morluklar iğrenç bir morluktan yeşilimsi bir sarıya dönüşmüştü. Başımdaki dikişler iyileşmiş ve saçlarım yeniden çıkmaya başlamıştı ama vücudumun içi herkesin görebileceğinden daha fazla kırılmıştı. Komadan uyandığımda zar zor yürüebiliyordum.

Yolun kenarında bulunduktan haftalar sonra. Çok sayıda kafatası , çenem de dahil olmak üzere kırık kemiklerim, çürüklerim, kesiklerim ve sıyrıklarım vardı. Bir rehabilitasyon merkezine nakledilmeden önce tam beş ay hastanede kaldım.

Pencereden atılan bir çöp parçasıymışım gibi atıldım. Bir adam beni yolun ortasında tamamen giyinik halde buldu ve bir manken olduğumu düşündü, daha sonra yaklaştığında durmadan önce yaralı bir hayvan olduğumu düşündü. Birilerinin gelip beni ezmesini engellemek için arabasını hızla geri çekti. O beni bulmadan önce kimsenin bunu yapmamış olması bir mucizeydi. Kimse orada ne kadar yattığımı bile bilmiyor. Oraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey kamyona bindiğimdi. Derek, biraz kavga ettikten sonra beni evime bıraktığını ve ön kapıya kadar yürüdüğümü görmeden arabayı sürüp gittiğini iddia etti. Nasıl bu hale geldiğime dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadım, kimse de inanmadı ama onun yaptığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ellerinden geldiğince çok kanıt toplamaya çalıştılar ama hiçbirini hatırlamadığım için onu bir şey yoktu. O zamana kadar bir avukat tutmuştu ve avukatı gizlice kamyonetinin kasasına geri döndüğümü ve bunu kendime yaptığımı söylemişti.

Bir yıl sonra nihayet yerleşti ve bir Alford savunması, suçlu olduğu anlamına geliyordu. Ancak bu savunma, suçlamalara karşı masum olduğunu ifade etmesini sağladı. Dokuz ay hapis cezası aldı. Bu arada, sekiz yıl sonra, içimdeki ve dışımdaki yara izleri hala duruyor.

Terapi seanslarımdan birinde terapistim at önerdi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa hoř geldiğini dűřündüm ve Charlie için çalışan terapistlerden biriyle ilk seansımı yaptım. Buraya adımımı attığımda bir huzur hissettim. Açıklaması zordu ama ata bindiğim anda kendimi özgür hissettim. Sanki atın hiçbir řey bana dokunamazdı. Seans üstüne seans yaptım, gittikçe daha uzun süreler uzattım. Bazen haftada otuz saat buradaydım, seanslarım bittikten sonra atları beslemeye yardım etmek için gönüllü oluyordum.

Burada iře girmek bir hayalin gerçekleşmesi idi. Charlie'nin yapmak istemediği tüm rezervasyon ve yönetim işlerini halledecek birine ihtiyaı vardı. "İyileşir iyileşmez" üniversiteye gideceğimi dűřünerek beni geçici olarak iře aldı. Ama şimdi buradayım, altı yıl sonra, hala onun için çalışıyorum ve terapist olmak için evrimii kurslar alıyorum. Onların bana yardım ettiği gibi ben de başkalarına yardım etmek istiyorum.

"Hadi açalım," diye ısrar ediyorum Rosy'ye. "Yarışmak ister misin?" Onu biraz daha dürtüyorum. "Hadi gidelim kızım. Özgür olalım." itlerle çevrili arenada hızla ilerliyor. Biraz aşağı kayıyorum, şapkam başımdan uçarken rüzgârı saçlarımda hissediyorum ama durmuyorum. Bunun yerine onu daha da itmeye odaklanıyorum. "Hadi kızım," diye onu zorluyorum, rüzgâr yüzümü kamçılıyor ve sonunda, yeterince yorulduğunu dűřündüğümde, tırıs giderken çok hızlı gitmesini engelliyorum.

"Neden onu bu kadar zorluyorsun?" itin yanından gelen sesi duyuyorum ve Emmett'e bakıyorum. Orada dűřünceli bir yüzle duruyor, dűřünceli ama güzel, kendi iyiliđi için fazla güzel. Koyu renk kot pantolon giyiyor.

Siyah bir gömlek ve çizmeli ayaklarından biri çitin ikinci demirinin üzerinde. Beyzbol şapkası kafasında, arkaya doğru, ama boynunun yan tarafındaki bukleleri görülebiliyor. Saçları normalde bıraktığından biraz daha uzun. Yüzündeki sakal güzelce kesilmiş ve mavi-yeşil gözleri bana dikilmiş. "Onu daha yeni aldık; onu bu kadar zorlamamalısın."

"O iyi," diye onu temin ederim. "Değil , kızım?"

"Sen de kuralları biliyorsun Lilah." Az önce söylediklerimi görmezden geliyor. "Burada kimse yoksa ata binemezsin."

"Sammy burada," diyorum ve kaşlarımı çatıyorum, "yani teknik olarak kurallara uyuyorum."

"Sammy ahırları temizliyor." Ellerini kalçalarına koyarak dik durur. "Sen attan düşsen ve Sammy seni çiğnese sence seni duyar mı?"

Attan indim. "Çok mu dramatik?" Çitin kapısına doğru yürürken soruyorum. "Bana zarar vermezdi, sen bile bunu kabul etmek zorundasın."

"Başımın belası olman dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Çizmeli topuğunun üzerinde dönüyor ve hışımla içeri giriyor.

Onu ahıra kadar takip ederken, "Keyfi yerinde gibi görünüyor," diye . Sanırım Emmett'i ahırdan benim için eyerlenmiş bir atla çıkarken gördüğüm andan beri ona aşığım. Ata binmeme yardım ettiğinde kendimi çok güvende hissetmiştim. Bu yüzden de olabilir, sert bir görüntü çizmesine rağmen içten içe iyi bir adam olduğu için de olabilir. Gülüşü her seferinde komik bir şeyler söylemek istemenize neden olmuş olabilir. Bir sürü şey olabilir ama tek bir şey

kesindi. Duygularım asla karşılık bulmayacaktı. Aslında, ben ona aşık oldukça, o benden daha da uzak durdu. Burada çalışmaya başladığımda, bana bu işin verilmemesi gerektiğini açıkça söylüyordu. Şanslıydım ki bu işin üstesinden geldim ve herkes bunu biliyordu. O bile biliyordu. Sadece itiraf etmedi.

Masasına bakıyorum ve boş olduğunu görüyorum, bu yüzden mutfağa doğru yürümeden önce suyu olduğundan emin olmak için hızla Rosy'nin durağına gidiyorum.

"İşte," diyor Sammy, daha önce kafamdan uçup giden bana uzatırken.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, ona uzanıyorum.

"Başımı belaya soktun," diye suçluyor Sammy, üzerinde "Ben Sadece Atları İnsanlardan Daha Çok Seven Bir Kızım" yazan kupama uzandığımda.

"Ne? Nasıl?" Diye soruyorum, ama içten içe nasıl olduğunu biliyorum.

"Atı senin için eyerledim." Bulaşık makinesine koymadan önce kupasını duruluyor.

"Özür dilerim," diyorum kupamı doldururken. "Bir dahaki sefere kendi atımı eyerleyeceğim."

Başını sallıyor. "Bunu yapmana izin verirsem Charlie kıcıma tekme basar." Omuz silkiyor. "Bana ihtiyacın olursa, saklanıyor olacağım."

Mutfaktan çıkmadan önce kahveme biraz süt karıştırıyorum ve Emmett'in geçen ay burada işe başlayan yeni terapistlerden Charlene ile konuştuğunu görüyorum. Emmett ona gülümserken Charlene'in sarı saçları uçuşuyor. Onu izlemediğimi düşünmediği sürece asla bana doğru göndermediği bir gülümseme ve ben de geri dönüşü olmadığını bildiği bir şey söylüyorum.

Kızın söylediği bir şeye gülüyor ve onunla flört ettiği çok açık. Karnım sıkışıyor.

hissediyorum. Aklım bana sadece onu unutmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor. Ona dönüp bakmaktan kaçınıyorum, başka bir şey görmek istediğimden emin değilim.

Bunun yerine ofisime yöneliyorum, sandalyeyi çekip oturuyorum ve bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. O gün için herhangi bir iptal olup olmadığını görmek için e-postaları açıyorum. Sonra da haftanın geri kalanındaki boşlukları doldurmaya çalışıyorum. Haftanın beş günü çalışan ve gündüz ile akşam arasında rotasyon yapan yedi terapistimiz var. Geçen ay yeni bir şey başlattık.

Günün çıktısını alıyorum ve o gün çalışan her terapist için kopyasını çıkarıp panolarına koyuyorum. "Günaydın Lilah," diyor Charlene ofise girerken, "nasılsın?"

Dönüyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Harikayım, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"İnanılmaz," diye böbürleniyor. Ondan nefret etmek istiyorum ama Emmett'in sık kafalı olması onun suçu değil. İlk hastası geldiğinde aynı anda panosuna gidiyor.

Birlikte arka kapıdan çıkıp ahıra doğru gidiyorlardı ki telefonum çaldı. Aşağı baktım ve Caleb olduğunu gördümKasabaya yeni taşınmış ve yeni inşaat şirketi CW Construction'ı kurmuş. "Merhaba."

"Selam güzelim," diye cevap veriyor ve ben de gülümsüyorum. "Bu sabah nasılsın?"

"Ben iyiyim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bana güzel demesiyle keleklerin uçuşmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Sen nasılsın?"

"Şimdi seninle konuştuğuma göre daha iyi," diyor ve ben botlarıma bakıyorum. "Bu gece boş musun diye merak ediyordum."

"Öyleyim," diye onaylıyorum. "Aklında ne var?"

"Akşam yemeğine çıkabiliriz, sonra da belki Thatcher's'a gideriz?" diye öneriyor.

Ona hayır demeli ve onu yönlendirmemeliyim, ama yapmıyorum. Onun yerine, aklım başıma ağzım konuşuyor. "Kulağa harika geliyor. Ne zaman hazır olmalıyım?"

Üçüncü Bölüm

EMMETT

"Tamam, Yani Biz var başka bir Yük geliyor içinde içinde iki hafta," diye bilgilendirdi Charlie beni ofisinde otururken. pano. "Yirmi atı diğer ahıra taşımamız gerekecek."

"Fazladan bir ahır inşa etmek harika bir fikirdi." Ona gülümsüyorum çünkü genişlemek benim fikrimdi. Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştik ama işimiz çok iyi gidiyor.

"Evet, bazen parlak fikirlerin oluyor." Masasından kalktı. "Ama bunlar çok az ve çok nadir." Başımı sallıyorum, ayağa kalkıp onu ofisinden çıkarken takip ederken cevap verme zahmetine girmiyorum. "Hadi ahıra gidelim ve oraya kimi transfer edebileceğimize bakalım."

girip panoyu masamın üzerine atarken hiçbir şey söylemiyorum. Kimi transfer edeceğimi ve kimin kalacağını zaten biliyorum. On beş yıl önce ikinci görevimi bitirdim ve benim için buraya kadar olduğuna karar verdim. Hayatımı iki kez tehlikeye attım ve artık kendi yoluma gitme zamanıydı. Bu yol beni Barnes çiftliğine, Quinn ile yan yana çalışmaya gönderdi. Eve dönen ve TSSB'den muzdarip asker arkadaşlarına yardım etmek için oluşturduğu programı çok sevdim. Geliyorlar ve

atlarla birlikte eğitmek, binmek ve bakımlarını yapmak. Bu askerlere eğer yalnızlarsa her gün gidebilecekleri bir yer vermek, ki çoğu  yle. Ben de  yleydim. Barnes ailesinin bir parçası olana kadar ben de onlardan biriydim.

Genişlemekten bahsetmeye başladıklarında, onlarla birlikte gitmek için adımı listeye ilk yazdıran bendim. Bulunduğum yerde k klerim yoktu, bu yüzden toplanıp gitmek benim için kolay oldu. şimdi burada ahırların sunduğu her şeyi idare etmekten sorumluyum. Atların çalıştırıldığından ve fışalandığından emin oluyorum. Gün içinde kullanılan atlar arasında bir rotasyon olduğundan emin oluyorum. Atların binilmeye hazır olduğundan emin oluyorum. Günde iki vardiya halinde ahırlarda çalışan elliden fazla personeli yönetiyorum. Charlie atları hazırlayan kişi, her ata bindiğinden emin oluyor. Onları değerlendiriyor ve insanlar için hazır olduklarından emin olmak için nasıl ilerlemem gerektiğini bana söylüyor. Atların çoğu kendileri kurtarılmış, bu yüzden çalışmak için harika bir şirket.

Ahırlara doğru yürüyoruz ve Rosy'ye bakıyorum, onu ahıra göndermeyi çok isterdim ama hazır değil. Transfer edilebilecek on beş atın bir listesini yapıyoruz ve onun sesini duyduğumda masamın yanında duruyorum.

"Hoşça kalın çocuklar," diyor Lilah başını ahıra uzatarak. Başımı  evirdiğimde Sammy'ye, sonra da ona elini kaldıran Bobby'ye gülümsediğini görüyorum. Bana bakar bakmaz çenem geriliyor. "Hoşça kal, Emmett." Ona hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine sessizce homurdanarak çenesini yukarı kaldırıyor ve arabasına doğru yürümesini izliyorum.

Dar kot pantolonu k  n   m  kemm   bir   ekilde sararken yan taraftaki birine bak  p g  l  ms  yor ve el sall  yor. G  zlerimi arabasından ayırmadan   nce derin bir nefes alıyorum. "İyi misin?" Charlie odaya girdiğinde soruyor.

"Evet, ben iyiyim," diye tersliyorum. Ben iyi de  ilim. Lilah ne zaman etrafımda olsa, t  m v  cudum tetikteymi   gibi hissediyorum. Sanki bir dokunu  la patlayacakmı  ım gibi. Onu g  rd     mde kendime ondan uzakla  mam gerekti  ini ne kadar sık s  ylesem de tam tersini yapıyorum. Bu sabah buraya geldi  imde onu yeni atı Rosy'ye binerken g  rd     mde oldu  u gibi. Onu kendi bırakmak yerine, on be   dakika boyunca orada durup atın   zerinde onu izledim. Sikim ta   gibi sertle  mi  ti ve kotumun i  inde zorlanıyordu, sonra durdu. Daha   nce milyonlarca kez oldu  u gibi, sadece ona bakarak g    s  m sıkı  mı  tı, bu da beni kızdırdı, bu y  zden onu tersledi  imden emin oldum. Kahretsin, tam bir hıyardım. "Neden?"

"Bilmiyorum, Sammy'ye ba  ırdı  ını duydum?" Bir   ey s  ylememi beklerken ka  ları havaya kalktı.

"Ben ona ba  ırmadım." G  zlerimi deviriyorum. "Sadece yanında kimse olmadan ata binmesine izin veremeyece  ini s  yledim. Kuralı koyan sendin." Onu i  aret ediyorum, o da ba  ını sall  yor. "Bu g  venli de  il ve atlara kar  şı dikkatsiz davran  yor, onları yıkılacakmı   gibi g  r  nene kadar itiyor. Dikkatsiz davranmayı bırakmalı." Aklım onun buraya ilk geldi  i zamana gidiyor. Her   eyden   ok korkuyordu. Atlar hari   her k    k ses onu korkuturdu. Onun korkmu   k    k bir ku  tan g  ky  z  nde s  z  len bir   ahine d  n    t    n   g  rd  m. Yıllar ge  tik  e kendime onun sadece bir kız oldu  unu hatırlatmak zorunda kaldım.

İhtiyacı olan son şey yaşlı bir adam. Özellikle de ona verecek hiçbir şeyi olmayan yaşlı bir adam.

"Bitirdin mi?" Charlie sordu, ben de ters ters baktım. Bitirmiş miydim? Hayır. Lilah söz konusu olduğunda işim asla bitmezdi. "Bir, onun bundan daha iyi olduğunu biliyorsun. Beş yaşından beri ata biniyor. Bazı seyislerden daha iyi ata binebiliyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Her neyse," diye bağıryorum, haklı olduğu için sinirleniyorum ama bunu kabul etmemin bir yolu yok. "Bugünlük bu kadar yeter." Masamdan kalkıyorum. "Eve gidip duş alacağım ve Thatcher's'a gideceğiz."

"Emin değilim," diyor beyzbol şapkasını kaldırıp başını kaşıyarak, "karısına bağlı." Charlie ve Autumn sonsuza dek mutlu bir hayat yaşadılar ve bu birdenbire oldu. Charlie hayatının aşkını bir araba kazasında kaybettiğinde, bunun için Autumn'u çünkü erkek arkadaşı onları sürerken sarhoştı ve bunu biliyordu. Bu olaydan sonra düşüşe geçti ve ben o zamandan beri onun yanında kaldım. O benim kardeşim oldu, ya da en azından sahip olabileceğim kardeşe en yakın şey. Onun için hayatımı feda ederdim ve biliyorum ki o da benim için aynısını yapardı. Yine de ona izin vermezdim, özellikle de şimdi bakması gereken bir erkek çocuğu varken.

Ona başımı salladım, döndüm ve ahırdan çıktım. Daha iyi günler görmüş ama henüz ayrılmak istemediğim eski pikabıma biniyorum. Ölmesinin meselesi olduğunu bilsem de. Evin yanındaki çakıllara park ediyorum, iniyorum ve iki basamak çıkarak siyah ön kapıya doğru yürüyorum.

Ev, arazinin kenarında, iki ahırın arasında yer alıyor. Kapıyı açmadan önce üzerindeki şifreyi girerek büyük eve adım atıyorum. Ahırını inşa ederken Casey bana söylemeden bana bir ev inşa etmiş. Anahtarları bana fırlattığında ben de ona geri fırlattım ama hayır cevabını kabul etmedi. Kimse Casey Barnes'a hayır diyemez. Sahip olduğum karavanda yaşamaktan memnundum ama artık kök salmamın, kendime bir eş bulmamın ve ailemi kurmamın zamanının geldiğini söyledi. Ona bunun asla olmayacağını söylemedim. Asla bir kadınla yuva kurmayacaktım ve özellikle de asla çocuk sahibi olmayacaktım. Bu bana göre değildi ve on beş yaşındayken kaldığım koruyucu ailelerden birine yerleştiğimde bunu kabullenmiştim. Yıllar boyunca, birkaç aylığına kadınlarla birlikte oldum ve bana çok yaklaştıklarını hissettiğim anda yoluma devam ettim. Her zaman çocuk sahibi olmak istemelerine yol açtığı için zaten bir anlamı yoktu.

Kapıda tozlu botlarımı tekmeleyerek, evin önünden geçiyorum. açık konsept oturma odası ve mutfaktan yatak odama ve doğrudan duşuma doğru. Gömleğimi çamaşır sepetine atıp, kot pantolonum ona katılmadan önce üstte oturmasını izliyorum. Duştan sonra ızgarayı yakıp biftek ve fırında patates yapıyorum. Sonra başka bir kot pantolon ve açık kahverengi bir tişört giyip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Saçını kestirmelisin," diyorum yansımama saçımın tepesini düzeltmeye çalışırken.

Dışarı çıkmam için korna çaldığında yeni botlarımı giyiyordum. Dışarı çıktığımda Sammy ve Bobby'nin beni beklediğini görüyorum. "Çocuklar," diye selamlıyorum onları ve arabanın arkasına biniyorum.

Hector ve Elijah'ı alırken taksiye bindik. Beşimiz Thatcher's'a girdik ve yan tarafta bir masaya oturduk.

İlk tur bitene kadar birkaç kişi daha bize katılıyor. Elimde viski bardağıyla otururken kapıya bakıyorum. İçimdeki her şey duruyor, güneye doğru akan kan hariç. Yanında Caleb ile içeri giriyor ama gözlerim onda, hep onda. Üzerinde şeffaf, uzun kollu ve küçük mavi çiçekler olan beyaz bir elbise var. Elbisenin etekleri kalçasının ortasına denk geliyor, boynu ise olması gerekenden daha aşağıya inerek mükemmel ipeksi tenini gösteriyor. "Kahretsin," diyor Bobby yanımdan, "iyi temizleniyor." Ona bakmak dönüyorum, gözlerim kesinlikle yarıklarda, ve o ellerini kaldırıyor. "Sadece güzel olduğunu söylüyorum."

"Onunla çalışıyorsun," dedim. "Yemek yediğin yere sıçma."

Sammy'nin onu çağırdığını duyduğumda viskisinden bir yudum alıyor. "Lilah." Bize doğru dönüyor ve gözlerinin hepimizi içine aldığını görüyorum. Gülümsüyor ve kalabalığın arasından bize doğru ilerlemeden önce Caleb'a bir şeyler söylüyor.

"Selam çocuklar," diyor yeterince yaklaştığında. Elbisenin üzerindeki küçük fırırları ve mavilerin arasındaki açık pembe çiçekleri görüyorum. "Sizi burada gördüğüme çok şaşırdığımı söylemek istiyorum."

"Uzun süre kalacak mısınız?" Sammy soruyor. "Taşınırsınız ve bir yer yaparsınız."

"Hayır, sorun değil," diye yanıtlıyor Caleb'a bakarak. "Biz kendi masamızı alacağız." Ona doğru döndüğünde kelimeler mideme zehir gibi çarpıyor. "Bir masa bulun. Ben hemen geliyorum."

"Olur," diye kabul ediyor. Dönüp uzaklaşıyor ve ben elbisesinin arkasını ya da daha iyisi elbisesinin arkasının olmayışını yakalıyorum. Omuzları kapalı ve kumaş çaprazlanmış gibi görünüyor ama sırtının alt kısmına kadar her yer açık, sutyen giymediği belli oluyor. Elim bardağımı öyle sıkı kavırıyor ki, kırılmaması bir mucize.

Caleb dönüp onlara bir masa bulmadan önce, "İyi geceler çocuklar," diyor. Tam görüş alanımda olan bir masa. Viskimden bir yudum daha alırken, *işte bunu hak* ettim, diye düşünüyorum.

"O iyi bir adam," diyor Sammy. "Ondan çok hoşlanıyor." Lilah ve Caleb hakkında konuşmasını dinlememeye çalışırken gözlerimi ona çeviriyorum. Masaya geri döndüğünü de görmemeye çalışıyorum, ama sandalyeyi çekip gördüğümde başarısız oluyorum. Bacak bacak üstüne atıyor, ayaklarındaki küçük topuklu ayakkabılarla bacaklarını gösteriyor. Çizmelerle *daha iyi görünüyor*, diye düşünüyorum kendi kendime kafam gülerken. *Ayakları çıplakken ve senin yatağında daha iyi görünürdü.* Onu evimde, çıplak ve beni beklerken hayal etmekten vazgeçmek için başımı sallıyorum. Bunun yerine bardağımdaki viskiyi bitiriyorum, arzumu bastırıyorum ve olması gereken yere gömüyorum.

Bitiriyorum ve Lilah olan her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun yerine iki viski daha içiyorum ve Caleb'ın ayağa kalkıp Lilah'a dans etmesi için elini uzattığını gördüğümde üçüncüyü sipariş ediyorum. Barda bir dans pisti bile yok ama birkaç kişi masalarının yanında durmuş, müziğin yumuşak ritmine göre hareket ediyor. Servis görevlisi üçüncü bardağı önüme koyuyor ve içkimi yudumlayıp bitirmek yerine

iki yudumda bitirdi. Aptalca başımı çevirip Caleb'la iki adım dansı yapmasını, ona hareketleri öğretmesini ve bu sırada ellerini kalçalarına koymasını izliyorum. Sahip olduğu her parmağı kırmayı, onları dal gibi iki ya da üç parçaya ayırmayı düşünüyorum. "Ben gidiyorum," diyorum, daha fazla izlemek istemeyerek ayağa kalkıyorum. "Başka kim gidiyor?"

Sammy ayağa kalkar. "Ben ," diyor, Bobby'ye bakıyor, o da başıyla onaylıyor. Bara doğru yürüyorum ve kredi kartımı atıp hesabımı ve adamların içkilerini ödedikten sonra onun yanından geçip kapıdan sıcak havaya çıkıyorum. Kaldırımda beklerken Sammy'nin Lilah'ya gidişini ve ona veda edişini izliyorum. Lilah dans etmeyi bir anlığına bırakıp ona gülümsüyor, sonra da çocuklara el sallıyor. Onları beklerken siyah gökyüzüne bakıyorum, ona dönüp bakmak istemiyorum.

Evime dönüş yolu sessizdi. Camlar açık, sıcak hava taksiden içeri giriyor. Çocuklara elimi kaldırıyorum. Eve girip botlarımı tekmelemeden önce "Teşekkürler," diyorum. Mutfağa yürüyorum ve Brady'nin geçen ay bana verdiği yeni elma karışımı viski şişesini alıyorum. İki yudum alıp yerine koyduktan sonra telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum ve yatağıma çöküyorum. Beyaz tavana bakarken göğsümün ortasındaki baskı sanki biri üzerime oturuyormuş gibi geliyor. Gözlerim yavaşça kapanıyor, onları açmak çok ağır geliyor. Lilah'nın bana gülümseyen görüntüsü, dibe çekilmeden önce gördüğüm son şey oluyor.

Gözlerimi açıp sesin komodine bakarken çalan telefonum rüyamı böldü. Yuvarlanmadan önce gözlerim birkaç kez kırpışıyor.

ve kapıyorum. "Merhaba," diye cevap veriyorum, gözlerimi tekrar açmaya zorlamadan önce bir saniyeliğine sımsıkı .

"Affedersiniz, Bay Clarkson'la mı görüşüyorum?" diye soruyor garip ses. Bakıyorum ve saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Sabahın ikisinde beni kim arıyor?

"Kim bu?" Yatağın ortasında doğrulup soruyorum. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. "Benim adım Bay Graham, Barrowhaven'dan arıyorum." Kelimeleri dinliyorum. "Bay Clarkson'la mı görüşüyorum?"

"Bu." Boğazımı temizliyorum. "Beni neden aradığınızdan emin değilim."

"Sizi arıyorum çünkü... Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bayan Paige Drowery adına arıyorum." Bu isim ensemdeki tüyleri diken diken etti. Paige'i en son dokuz yıl kadar önce görmüştüm. Montgavin'e gelmiş ve lokantada çalışmıştı. Birkaç kez takıldık ve bir ilişki için bastırıldığında ve ben de ona bunu açıkladığımda şehri terk etti.

"Tamam, onu dokuz yılı aşkın süredir görmedim."

"Evet," diye devam ediyor, "Bunu size haber veren kişi olduğum için üzgünüm ama Paige etti." Gözlerimi kapatıyorum.

"Siktir. Özür dilerim." Burnumu çimdikliyorum.

"Eminim bunu söylemek için neden aradığımı merak ," diyor ben daha sormadan. "Ben Paige'in avukatıyım ve birkaç ay önce bazı düzenlemeler yaptı." Bunun benimle ne ilgisi olduğunu söylemesini bekliyorum"Paige sekiz yıldan biraz fazla bir süre önce bir kız çocuğu doğurdu. Babası olarak seni gösterdi." Omuzlarım yerine kilitleniyor ve yer sanki altımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum. "Bunun senin için bir şok olabileceğini biliyorum. Öyle olacağını söyledi."

"Özür dilerim." Ağzım kurudu. "Ne dedin sen?" "Senin bir kızın var." O benim duyduğumu doğruluyor Ama hiçbir şey kanımı onun ağzından çıkan bir sonraki kelimeler kadar donduramazdı. "Ve şu anda koruyucu ailede tutuluyor."

Dördüncü Bölüm

EMMETT

"Adresinize ihtiyacım var." Ayağa kalktım. "Adresinizi aldıktan sonra size ne zaman gideceğimi söyleyebilirim. orada olmak."

"Sana adresi mesaj attım," diye cevap veriyor ve ben de mesaja bakıp Haritalar'ıma giriyorum. Adresi girip senkronize olmasını beklerken ellerim titriyor. Belki on saniye sürüyor ama her bir saniye sonsuzluk gibi geliyor.

"Yedi saatlik bir yol olduğu yazıyor," dedim ona. "Yaklaşık yedi buçuk saat içinde orada olurum." Dönüp dolabıma doğru koşuyorum. "Ne zamandır koruyucu ailede?"

"Öğleden sonra erken saatlerden beri," diyor usulca. "İyi bir aileyle birlikte."

"Yedi saat içinde ofisinde olacağım." Bağlantıyı kesiyorum, saate bakıyorum ve ne yapacağımı şaşıyorum ama onu aramam gerektiğini biliyorum. Dolabıma koşup bir çanta kaparken numarasını buluyorum.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, "Evet?" Sesi uyku doluydu.

"Charlie." Adını söylerken sesimde büyük bir panik . "Bir şey oldu."

Telefonun kendi tarafında hareket ettiğini duyabiliyorum. "Neredesin?"

"Benim evim," diyorum ona ve sonra bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"İki dakika içinde orada olurum." Bağlantıyı kesiyor ve telefon elimden düşüyor, başım önce sallanıyor, sonra dönüyor. Yemin ederim hasta olacaktım gibi hissediyorum. Tuvalete zar zor yetişiyorum, viskinin tekrar yükselmesi için tam zamanında. Ön kapı açılıyor ve ben lavaboda ağzımı çalkalarken çarparak kapanıyor.

"Emmett!" diye adımı haykırıyor, bana ulaşmak için evin koşturuyor. "Emmett," diye bir kez daha sesleniyor beni bulmadan önce.

"Tanrım, bu ne lan?" diye . Ona bakıyorum, kot pantolon giydiğini görüyorum ve hepsi bu. Ayakkabı yok, gömlek yok.

"Barrowhaven'a gitmeliyim," diyorum ona, ellerimi soğuk suyun altına sokup yüzüme sıçratarak. "Şimdi gitmek zorundayım. Ama araba kullanamam."

"Tamam," diye yanıtıyor, "seni götürebilirim." Sebebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen hiç düşünmeden kabul eder. "Nedenini sorabilir miyim?"

Suyu kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. "Gidip kızımı almalıyım." Söylemeyi hiç hayal etmediğim sözler. Kulaklarıma bile gerçek dışı gelen sözler.

"Özür dilerim, ne?" diyor, sesi de yüzü kadar şaşkın.

"Paige'i hatırlıyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Lokantada çalışıyordu."

"Oh, evet," diye cevaplıyor. "Kızıl kız."

"Evet, görünüşe göre benim çocuğumu doğurmuş," diyorum yine kusacakmışım gibi hissederek, "ve o öldü."

"Tanrım," diye yemin ediyor, ellerini saçlarında gezdirirken. "Eve gidip ayakkabı falan almam lazım. Benimle orada buluş. Duş alman lazım." Başımı sallıyorum ve o da koşarak çıkıyor. Dişlerimi fırçalayıp duş , sonra da orada kalmam gerekebilir diye üstümü değiştirmem beş dakikamı alıyor.

Kamyonetime bindim ve Charlie'nin evinin önüne geldiğimde hem içeride hem de dışarıda ışıklar yanıyordu. Autumn ve Charlie dışarı çıktıklarında ben de aynı anda kamyonetten iniyorum. Elinde iki seyahat fincanı kahve ve muhtemelen içinde atıştırmalıklar falan olan bir çanta var. "Hazır mısınız?" diye soruyorum, o da Autumn'u öpmek için dönmeden önce başını sallıyor.

"İyi misin?" Autumn Charlie'ye bir öpücük verdikten sonra soruyor ve ben başımı sallıyorum. Charlie'ye seyahat kupalarını ve çantayı uzatıyor. "Büyük bir şok olduğu kesin. Ama-"

Elimi kaldırıyorum, şu anda Autumn'u ve onun destekleyici sözlerini duymaya ihtiyacım yok. "Döndüğümde görüşürüz."

"Senin için kaleyi koruyacağız," diye beni temin ediyor ve Charlie'yi SUV'a kadar takip ediyorum. "Oraya vardığında bana mesaj at."

Arabaya biniyor ve bana bir kupa uzatıp bardak tutucusuna bir tane koyuyor. "Senden yayılan içki kokusunu durdurmak için bunu içmelisin."

"Ben iyiyim," diyorum ama iyi değilim. Bununla ilgili hiçbir şey benim için iyi değil. Tek bir lanet şey bile.

"Nasıl iyi olabilirsin?" diye soruyor otoyola doğru , gece sessiz ve sadece yıldızlar var.

O bozana kadar taksiyi sessizlik kaplıyor. "Dinle, muhtemelen seni bir şey söyleyeceğim" -ona bakıyorum- "ama bunun senin kızın olduğundan emin misin?"

"Yani, bu . Birlikte olmamızla bir sorunu yoktu ama sonra hikayesi birden değişti. Yuva kurmak istiyordu. I..." Şehirden ayrılmadan hemen önce onu hayalet gibi bıraktım.

"Yola çıktın ve asla arkana bakmadın. Çünkü yalnız bir kurt olduğunu düşünüyorsun," diye alaycı bir şekilde takılıyor Charlie.

"Hayır, çocuk istemediğimi biliyorum," diye karşı çıkıyorum ve sonra kendimi düzeltiyorum. "Ben çocuk istemedim. Yani, onları istemiyorum ama ne yapacağım, ona sırtımı mı döneceğim?"

"Daha önce hiç ulaşmadı mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Kasabadan ayrıldı ve şimdiye kadar onu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, geceye bakarak. "Sekiz yaşında ve koruyucu ailede."

"Onu yakalayacağız," diye ilan ediyor. "Geç olduğunda babamı arayacağım," diye ekliyor ve ben başımı sallayarak pencereden dışarı bakıyorum. Zihnim sekiz yaşına geri dönüyor.

"*Sen uyu oğlum,*" dedi babam başımı öperek. "*Seni hayattan daha çok seviyorum.*"

"*Seni seviyorum baba,*" dedim yan dönüp yatarken, o gecenin hayatımın akışını değiştireceğini bilmiyordum.

Çığlık sesleriyle uyandım. "*Beş para !*" diye bağırdı annem ve kapıya baktım, duvardaki gölgelerini gördüm. "*Tamamen değersiz.*"

"*Sesini alçalt. Emmett uyuyor,*" diye tısladı ona, "*ve ihtiyacı olan son şey senin gevelemenin duymak.*"

senin sözlerin."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı ona ve elini kaldırıp suratına bir tokat attığını gördüm. "Senin yüzünden içiyorum. Beni içmeye sen zorladın. Sen ve bana vaat ettiğin hayat bahanesi."

"Sesini alçalt."

"Çocuğu bana sen aldıldın. Onu istemiyordum bile." Tiradına devam ederken onu dinledim. Her gün yaptığı bir şeydi bu. Okuldan eve döndüğümde asla yanımda olmazdı ve hafta sonları o "arkadaşlarıyla" giderken sadece babam ve ben olurduk. Ya sarhoştı ya da sızmıştı ve şimdi sarhoş ve kızgın gibi görünüyordu.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. "Sen bana evimde ne yapacağımı söyleme." Ona tekrar vurdu. Babamın onu engellemek için elini kaldırdığını gördüm. "Senden nefret ediyorum." Bu sözleri gece tekrarlıyordu.

Çantasına doğru yürüdüğünü ve bir silah çıkardığını gördüm. Kimin daha yüksek sesle soluduğunu bilmiyordum, ben mi babam mı? Ama sonra başını yana eğdi. "Sen olmasan hayatım daha güzel olurdu." Tetiği çekmeden önce söylediği son şey buydu. Babam karnını tuttuğu sırada ben de bağırdım ve akan kanı gördüm.

"Baba!" Oturma odasının ortasındaki çürük masaya çarparak geri düşerken onun için çığlık attım.

Gözleri annemden bana döndü ve son sözü "Saklan" oldu. Sonra gözleri sonsuza dek kapandı.

O gece her şeyi değiştirdi ve beni yetim bıraktı. Yılda bir kez onun doğum günü olması dışında o anıları asla tekrarlamıyorum. Dışarıda oturup gökyüzüne bakmak ve o yıl başıma neler geldiğini ona anlatmak benim için bir şey. Ayrıca, beraberinde gelen anıları engellemek için her seferinde tamamen darmadağın oldum. Çok fazla yoktu ama olanlar da hem iyi hem de kötüydü. "Babamı arayabilecek misin?" Charlie sordu. Ona bakıyorum, sonra gösterge panelindeki saate bakıyorum ve saatin yediyi biraz geçtiğini görüyorum. Daha önümüzde birkaç saat var.

Başımı sallayıp numarasını çeviriyorum, bir buçuk kez çaldıktan sonra cevap vermesine şaşırmıyorum. "Bu senin için bile erken." Telefona doğru gülüyor.

"Hey," diyorum pencereden yanımızdan geçen ağaçlara bakarak. "Evet, sanırım bir durumu bilmen gerekiyor."

"Dinliyorum," diye cevap veriyor ve ben de ona aldığım telefondan bahsediyorum.

"Tamam, beni bir dinle," diye başlıyor, "ve bana kızma. Bu çocuğun senden olduğuna emin misin?"

"Sanırım öğreneceğiz," diye karşılık veriyorum, "ama bunun Paige'in yalan söyleyeceğı bir şey olduğunu sanmıyorum. O öyle biri değildi." "Dokuz yıldır onu görmediğinizi ya da ondan haber söylemişsiniz." o sayaçlar. "Ne olursa

olsun, Bengidiyor için Ara ve durumdan haberdar olduğundan emin ol. Arayacağım. yirmi dakika içinde dönersin."

"Anladım," diyorum ve telefonu kapatıp tekrar Charlie'ye bakıyorum. "Avukatı arayacak."

"İyi fikir. Haklarınızı bilin. Artık aile avukatı olduğu için Ryleigh'i arıyor olabilir." Hiçbir fikrim yok.

Kimden , kafam o kadar karışık ki bilmek bile istemiyorum.

Sözüne sadık kalan Casey on dakika içinde geri aradı. "Selam," diyorum, Charlie'nin duyması için hoparlörü açıyorum. Gerçekten ne kadarını özümseyeceğimi bilmiyorum. "Muhtemelen DNA testi yaptırman gerekecek çünkü baba olduğunu bilmiyordun ve şu ana kadar çocukla hiç temas kurmadın."

"Bu ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

"Birlikte çalışabileceğimiz bir laboratuarda tanıdıklarım var. Açıldıklarında onları arayacağım. Hızlandırılması için ekstra ödeme yapabiliriz. Ama alınıp laboratuvara teslim edilmesi yirmi dört saat sürebilir." Gözlerimi kapatıyorum.

"Avukat koruyucu ailede olduğunu söyledi," diyorum ona. "Orada olması gerekenden daha uzun süre kalmasını istemiyorum."

"Seni anlıyorum, Emmett. Sana kızını bulacağız ve sen de onu eve getireceksin." Bu sözleri söylerken bile mideme bir yumruk yemiş hissediyorum. Onunla ne yapacağım ben? Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Avukatla görüştükten sonra sizi arayacağız," diye teminat verdim.

"Avukatın iletişim bilgilerini gönderebilir misin? Bir şeye ihtiyacı olursa diye," diye soruyor Charlie ve ben de başımı sallıyorum çünkü bunu ona sormalıyım.

"Olur," diye kabul etti, "ve bana gideceğin yerin adresini gönder. Bana ihtiyacın olursa, beklemede olacağım."

"Şimdi yapıyorum," diyorum ve sonra bağlantıyı kesiyor. Adresi avukatın ofisine göndermez avukatın bilgilerini alıyorum.

Küçük evin önüne geldik ve yanlış adres olup olmadığını anlamak için etrafa bakındım. Ama ön kapı açılıyor ve evden yaşlı bir beyefendi çıkıyor. Pantolon ve düğmeli, kısa kollu beyaz bir gömlek giymişti. Kamyondan inip küçük sokağa bakıyorum ve tüm evlerin neredeyse aynı olduğunu görüyorum. "Siz Bay Clarkson olmalısınız," diyor, kaldırıma çıkan beş basamaktan aşağı iniyor ve bana elini uzatıyor. "Siz olmalısınız." Elimi ona uzattığımda gülümsüyor.

"Benim," diyorum, "ve bu da arkadaşım Charlie Barnes." Charlie'ye elimle işaret ediyorum, o da elini uzatıyor.

"Ben Bay Graham," diyor usulca. "Lütfen içeri buyurun." Başıyla ön kapıya doğru işaret ediyor.

Onu merdivenlerden çıkarken takip ederken Charlie'ye bakıyorum. Omzuma bir tokat atıyor ve sonra sıkarak ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir destek veriyor. Nefesimi bırakıyorum ve onun peşinden eve giriyorum.

Etrafıma bakıyorum ve evin çok misafirperver ve sıcak olduğunu görüyorum. Mutfaktaki bir kadın bize bakıyor ve gülümsüyor. "Bu benim karım Jenny," diye tanıtıyor bana doğru gelmeden önce ellerini bir beze silen kadını. Kadının yüzü yumuşak bir gülümsemeyle doluyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Bana başıyla selam veriyor. "Kahve ister misiniz?"

"Böyle iyiyim," diyorum, "ama teşekkür ." Charlie'ye bakıyorum, o da aynı cevabı veriyor.

"Gidelim mi?" Bay Graham ön kapının yanındaki odayı işaret ederek, "Gelelim mi?" dedi. "Bunu burada, evimdeki ofisimde yapabileceğimizi düşündüm." Odaya doğru yürür.

Odanın ortasında büyük kahverengi bir masa ve ona uygun kahverengi bir sandalye ile duvara dayalı bir koltuk var

ve masanın hemen önünde iki sandalye vardı. "Lütfen oturun ve kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin."

Oturuyorum ve ensem ısınmaya, ellerimin karıncalanmaya başladığını hissediyorum. Charlie'ye bakıyorum, oturuyor ve tek kelime etmiyor. "Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm," diyerek usulca özür diliyor. "Hadi başlayalım." Masasının üzerindeki dosyayı açar. "Paige'i son sekiz yıldır tanıyorum." İkimize de baktı. "Karım onun numarasını süpermarkette bırakılan kağıtlardan birinden almıştı. Evlere temizliğe gidiyordu. Son sekiz yıldır haftada bir evimizi temizliyor. Çocuğumuz yok ve sadece karım ve ben varız." Boğazımda biriken safrayla savaşımaya çalışıyorum. "Yani bu size onu ne kadar önemsedığimizi anlatmalı." Gözyaşlarını kırptıştırırken gözleri sulanıyor. "Tüm programı doluydu ve hatta inşaat şirketiyle bir sözleşmesi bile vardı." Hüzünle gülümsüyor. "Paige çok tatlı bir kızdı." Gözlerimi kapatıyorum ve yanmanın başladığını hissediyorum.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. "Sakıncası yoksa çocuğa geçebilir miyiz?"

"Lucy," dedi kızımın adını. "Adı Lucy ve sekiz buçuk yaşında.

"İki yaşına bastığında Paige oturttu ve bir şey olma ihtimaline karşı her şeyi düzene sokması gerektiğini söyledi."

"Nasıl geçti?" Charlie soruyor.

"Beyin anevrizması olduğunu düşünüyoruz," diye üzüntüyle paylaşıyor ve bu kez burnunu çekiyor. "Lucy öğleden sonra okuldan eve döndüğünde onu tepkisiz halde bulmuş ve hemen beni aradı." Ellerimi başımın üstüne koydum ve eğer orada hiç bir an olsaydı istedim tarih asla

kendini tekrarladı, o anda oldu. Aynı şekilde değil, ama ebeveyni kaybetmek ve onları bulmak, hayal bile edemiyorum.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu Charlie, "o iyi mi?"

"Beklendiği gibi gidiyor," diye itiraf ediyor. "Neyse ki hepimiz için her şey bu nedenle hazırды. Tüm evraklar hazır; sadece baba olduğundan emin olmak için DNA örneğine ihtiyacımız var. Gerçi artık seni gördüğüm için hiç şüphem yok."

Şu anda gurur mu duymalıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum. "DNA testini alelacele yaptıracak biri var elimde," diye gevelemeye başlıyorum.

Başını sallıyor. "Laboratuvar dünden beri hatta, sizi bekliyor."

Charlie başını sallıyor ve Casey'ye mesaj atmak için telefonunu açıyor. "Nerede o?" Nefesimi tutmuş beklerken soruyorum. Kalbim o kadar hızlanıyor ki, sanki göğsümden gibi hissediyorum.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki yanlış duyduğumu sanıyorum. "Üst katta uyuyor."

Beşinci Bölüm

EMMETT

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. "O burada mı?" Neredeyse fısıltıyla. "Koruyucu ailede olduğunu söylemiştin."

"Teknik olarak, olması gereken yer orası. Ancak... burası küçük bir kasaba. Acil koruyucu aileye gidecekti ama şerifle konuştum ve o da Paige'i tanıyordu. İkimiz de burada bizimle kalmasının iyi bir fikir olacağını düşündük çünkü biz onun acil durum irtibat kişisiydik. Özellikle de seninle temasa geçtiğimden ve buraya geleceğinden beri."

"Onun geldiğini biliyor mu?" Charlie benim için soruyor çünkü ben sadece Bay Graham'a bakıyor ve göz kırpıyorum. Bedenim burada değilmiş gibi hissediyorum. Dışarıdan içeriye bakıyorum.

"Henüz ona söylemedik," diye itiraf ediyor. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi dün çok duygusal bir gün geçirdi." Alt dudağı titriyor. "Hayatında tanıdığı tek insanı kaybetti. Onunla yakındık ama Paige onun dünyası olduğu gibi o da Paige'in dünyasıydı."

"Onu görmek istiyorum." Kelimeler ağızımdan öylece çıktı ve ses tonum gergin.

"Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var," diyor Bay Graham, "ama ben gidip karıma onunla görüşmek istediğinizi haber vereyim." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Onunla tanışmak isteyeceğimi düşünmedin mi?" Sorduğumda olduğu yerde durdu ve bana bakmak için geri döndü.

"Dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, gözleri doğrudan benimkilere bakıyor.

"Bana hamile olduğunu hiç söylemedi." Ben ayağa kalkıyorum, Charlie de kalkıyor ama sanırım aptalca bir şey yaparsam beni durdurabileceğinden emin olmak için ayağa kalkıyor. "Yedi saat önce bir kızım olduğundan haberim yoktu."

"Hikâyenin tamamen farkındayım," diyor Bay Graham. "Paige bize bilmediğini söyledi, ben de ona bunun bir hata olduğunu ve sana söylemesi gerektiğini düşündüğümü söyledim." Önce Charlie'ye sonra da bana baktı. "Neden bilmediğine Paige'den başka kimse karar veremezdi. Geri geleceğim." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Charlie sonunda, "Kendini toparlamalısın," diye tavsiyede bulunur. "Yanlış kişiye kızgınsın."

"Hiç de kızgın değilim," diye yalan kaşlarını kaldırdı. "Tanrı aşkına Charlie, benim sekiz yaşında bir kızım var." Elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Ben, asla çocuk sahibi olmayacak olan ben," diye tıslıyorum. "Şu anda hayatımda neler oluyor?" Başımı arkaya atıyorum ve göğsümden mideme yayılan gerginlikle savaşıyorum. "Charlie, ben bir çocuğa bakamam," diyorum ona en derin korkumu anlatırken.

Titrememi engellemek için elini omzuma koydu. "İyi olacaksın." Ona ters ters baktım. "Kızınla buluşacağız ve oradan devam edeceğiz."

"Charlie, beni dinlediğini sanmıyorum. Sanmıyorum-"

Bay Graham odaya geri döndüğünde konuşmayı bıraktım. "Eşim az önce onu kontrol etmeye gitti. Dün gece yatışması biraz zaman aldı." Masasına geri döndü. "Laboratuar teknisyenine mesaj attım, ikinizden de örnek almaya geliyor."

Başımı salladım. "Nerede yaşıyorlardı?" Birden her şeyi bilmek istedim.

"Paige onlara bir şehir evi almış," gururla duyurdu. "Sana adresi vereceğim, oraya gidip Lucy'nin isteyeceğini düşündüğün şeyleri toplayabilirsin. Lucy'yi götürmenizi önermem. Travma çok fazla olabilir."

Charlie yine benim yerime, "O zaman bunu onsuz yaparız," diye cevap veriyor. "Bu süreci hızlandırmak için Emmett'in ne yapması gerekiyor?"

Charlie'den bana doğru bakıyor. "Sanırım onun sorumluluğunu üstleneceksin?"

"Öyle olmasaydım burada olmazdım." Eminim bu cevaplama onu bile şaşırtmışımdır.

"Bu iyi," diye yanıtlıyor. "Paige'in son arzusu ve vasiyeti bende, dosyalanmış durumda." Söylediği başka bir şeyi duymuyorum, çünkü ayak seslerinin bize yaklaştığını duyuyorum.

Bayan Graham kapı aralığından, "Uyandı," diyor ve yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu görmek için dönüyorum. "Bugün Paige'i görmeye gidip gidemeyeceğini öğrenmek istiyor." Nefesim kesiliyor ve yanımdaki sandalyeye tutunmak zorunda kalıyorum. "Ona önce ziyaretçilerimiz olduğunu söyledim." Kocasından bana bakıyor. "Oturma odasında."

Masasından kalkıyor ve masanın etrafında . "İşte başlıyoruz."

Keşke bu an için hazır olduğumu söyleyebilseydim. Keşke hayatım boyunca hayalini kurduğum bir an olduğunu söyleyebilseydim. Keşke şu anda hayatımın en mutlu günü olduğunu söyleyebilseydim. Ama yalan söylemiş olurdum. Hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar korkmamıştım ve mahkemede annemle yüz yüze oturup babamı öldürdüğü için onu suçlamak zorunda kalmıştım.

Charlie sanki onunla yüzleşmek için ona ihtiyacım biliyormuş gibi arkamdan yaklaşıyor. Köşeyi döndüğümüz anda yürümeyi bırakıyorum. Ayaklarım çimento çizmelerin içindeymiş gibi hissediyor ve kaldıramıyorum. Kanepenin ortasında oturuyor, Bayan Graham yanında, kolunu omuzlarına atmış onu rahatlatmaya çalışıyor. Baş eğik, benimle aynı renkteki saçları yüzünü kaplıyor. Baş yavaşça bize doğru dönüyor ve döndüğünde Charlie'nin soluğunu duyuyorum. Onun benim çocuğum olmamasına imkan yok. Sadece saç rengi bana benzemekle kalmıyor, gözleri de aynaya bakıyormuşum gibi. Mavimsi yeşil gözleri bana bakıyor. Burnunda küçük çiller var. Sanırım Paige'den aldığı tek şey bu. Aslında, umarım diğer her şeyi Paige'den almıştır çünkü ona verecek iyi bir şeyim yok.

"Hey, şekerparem," diyor Bay Graham ona, "nasıl uyudun?" Kız ona cevap vermez ve omuz silkmekle yetinir. Bay Graham onun diğer yanına oturuyor. "Aç mısın?" diye soruyor ve kız başını sallıyor.

Dünyada şu anda nasıl hissettiğini bilen biri varsa, o da benim. Muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştır.

"Belki biraz kek yapmama yardım edebilirsin." Bayan Graham ona gülümsüyor.

"Lucy," dedi Bay Graham, "burada tanışmanı istediğim biri var."

Daha önce dünyanın etrafımda döndüğünü düşünüyordum ama şimdi hiç de öyle değil. Sanki bir kasırganın ya da hortumun içindeyim. "Bu Emmett," diyor ve gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum ama ona gerçekten bakacak zamanım yok çünkü kapı çalıyor.

"Bu Stewart olmalı," diyor Bay Graham. "Ben ." Ayağa kalkar ve kapıya doğru ilerlemeye başlar.

Charlie omzuma vurarak ona gitmemi söylüyor. Lucy'ye doğru bir adım atıp önünde dururken ona ters ters bakıyorum. "Annene olanları duyduğuma üzüldüm." Sadece bana bakıyor ve babası olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. Paige'in ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Benim kendimden nefret ettiğim kadar onun da benden nefret edip etmediğini merak ediyorum.

Bayan Graham yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bay Emmett sizi ziyaret etmek için bütün gece araba kullandı." Sanki benim için iyi şeyler söylüyormuş gibi, ama Lucy sadece kucağındaki ellerine bakıyor.

"İşte geldik," diyor Bay Graham, bir adam elinde siyah bir çantayla onu takip ederken. "Stewart, bu Bay Clarkson" -beni işaret ediyor- "ve bu da Lucy."

Yüzünde bir gülümsemeyle bana başını sallıyor. "Nereye?" Diğer boş kanepeyi işaret Bay Graham'a bakıyor. Çantayı açarken ortadaki sehpanın koyuyor. Eldivenlerini giyerken, "Tamam, sanırım Lucy ile başlayacağım," diye duyurur. Lucy ondan uzaklaşır ve Bayan Graham'ın yaklaşır.

"Ona zarar vermeyeceğini göstermek için başlamaya ne dersin?" Stewart'a bakıyorum, o da bana başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor." İçinde iki çubuk olan paketi açıyor. Çubuklardan birini çıkardığımda pamuklu çubuk şeklinde olduğunu görüyorum. "Ağzının içini, yanağınla dış etinin arasını temizleyeceğim," diyerek yanıma geliyor ve ağzımı açıyorum.

Yapıyor ve işi bittiğinde Lucy'ye bakıyorum. "Gördün mü, acımadı," diyorum. "Biraz gıdıkladı." Stewart dönüyor ve sürüntü örneğimi bir zarfa koyup üzerine adımı yazıyor. Sonra ne olup bittiğinden emin olmayan ama ağzını açan Lucy'ye doğru yürüyor. İşinin bitmesi tam otuz saniye sürüyor.

İşini bitirdiğinde tüm eşyalarını kaldırır. Başını sallayan Bay Graham'a, "Şimdi laboratuvara gidip bununla bizzat ilgileneceğim," der.

"Neden onları biraz yalnız bırakmıyoruz?" Bayan Graham kocasına ısrar ediyor. "Bir kahve içebilirim." Bana bakıyor, beni Lucy ile yalnız bırakması gerektiğinden emin değil. Kahretsin, onunla yalnız kalmak istediğimden bile emin değilim.

"Biz mutfakta olacağız," der Lucy'ye, o da onların odadan çıkışını izler.

Charlie'ye bakıyorum, gözlerini kocaman açıyor ve bana gidip onunla konuşmamı söylüyor. Ne yapacağımı ve nereye oturacağımı bilemediğim için onun önünde çömelmeyi tercih ediyorum. "Merhaba Lucy," diyorum beceriksizce. "Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Benden ne yapmamı istersen yapacağımı bilmeni istiyorum."

"Seninle yaşamak zorunda mı kalacağım?" diye soruyor, sesi sonlara doğru çatlıyor. Charlie'ye bakıyorum, o da

tavana bakıyor, muhtemelen kendi duygularını kontrol etmeye çalışıyor. Sesi korkmuş, kırılmış küçük bir kızın sesiydi. "Dün gece Bayan Graham ve Bay Graham'ı konuşurken duydum."

Tabii ki dinliyordu. Muhtemelen kulak misafiri değilmiş gibi ama gerçekte her şeyi dinliyor ve dikkat ediyordu. Başına ne geleceğini bilmediği için korkudan aklını kaçırdığına şüphe yoktu. "Evet," diye onayladım, "gelip benimle yaşayacaksın." Yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. "Şu anda kafanın çok karışık olduğunu biliyorum." Elimi dizine koyuyorum ve sıcaklığı bir elektrik şoku gibi içime, doğrudan kalbime . "Muhtemelen gerçekten korktuğunu biliyorum." Alt dudağı titriyor ama bana bakmıyor. "Bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemem. Ama sana elimden geldiğince yardım edeceğimi söyleyebilirim." Elimi bacağından çekiyorum. "Neye ihtiyacın varsa getireceğim."

Altıncı Bölüm

LILAH

Her zamanki yerime park ettiğimde yanımdaki koltuktan beslenme çantamı ve suyumı alıyorum, inip yukarı bakıyorum bulutlara bakıyorum. Telefonumu kotumun arka cebine sokarken "Bugün yağmurlu bir gün olacak" diye mırıldanıyorum.

Ahıra giriyorum, eşyalarımı mutfağa yerleştirirken etrafta kimsenin olmadığını görüyorum. Kahve hazır, ama yağmur yağmaya başlamadan önce ata bineceğim. Bobby ve Sammy'yi Emmett'in masasının önünde dikilirken bulup ahıra giriyorum. "Günaydın çocuklar." Onlara gülümsedim ve ikisi de bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldanarak önlerindeki panoya dönüyorlar. "Her şey yolunda mı?" Odadaki gerginliği hissederek soruyorum.

"Evet," diyor Bobby hızlıca, elindeki panoyu yere fırlatıp pantolonu yanıyormuş gibi kabine doğru yürümeye başlamadan önce.

"Neler oluyor?" Sammy'ye dönüp bakıyorum. "Emmett ve Charlie önümüzdeki birkaç gün günler," diye anlatıyor, gözleri Bobby'nin konuşmak için yanına gidişini izlerken

Hector. "Bobby'yi sorumlu bıraktım, o da biraz panikliyor." Kıs kıs gülüyor. "Ona iyi olacağını söyledim."

"Önümüzdeki birkaç gün yoklar," diyorum şaşkınlıkla, "ne zamandan beri?"

Sammy omuz silkiyor. "Emin değilim. Dün Bobby'yi arayıp Emmett'in ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söyleyen Charlie'ydi." Sözleri başımı döndürüyor. "At sürmeye mi gidiyorsun?"

"Ben de öyle yapacaktım," diye cevap verdim. "Onu kendim eyerleyeceğim. Muhtemelen yapacak milyonlarca işin olduğunu biliyorum." Eyerimi indirip ahıra doğru yürüyorum. "Günaydın," diyorum gönülsüzce, aklım hâlâ Sammy'nin bana anlattıklarında. Ailevi bir acil durum mu? Bildiğim kadarıyla Emmett'in ailesi yok. Noel'i Charlie'yle geçirirdi ve diğer tüm tatillerde ya izin alır ya da çalışırdı. Onu tanıdığım yedi yıl boyunca kimsenin onu ziyaret ettiğini görmedim. Aile üyeleri hakkında hiçbir şey duymadım.

Rosy'yi eyerleyip ahırdan dışarı çıkarıyorum. "Bugün için sadece yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Onu çitlerle çevrili arenanın içine bindirirken soruyorum. "Fırtınalı bir gün olacak," diyorum onu ormana giden patikaya yönlendirdiğimde. "Buraya geldiğimde gittiğim ilk patika bu biliyor musun?" Ona bakıyorum. "Çok korkmuştum." O günü düşünüyorum.

Bekleme alanına normalde yürüdüğümde daha yavaş yürüdüm, bunun iyi bir fikir olup olmadığından bile emin değildim ama sonra ne olabileceğini düşündüm. Yani, atları severdim ama atların beni iyileştirmeye yardımcı olacağından emin değildim.

Charlie masanın arkasındaydı ve ben içeri adım atar atmaz başını kaldırdı. Tek başıma gelmiştim, bağımsızlık yolunda birkaç adım atmak ve bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı görmek istiyordum. Ya da tam anlamıyla panik atak geçirecektim. Yarı yarıyaydı. Ailemin evinden çıktıktan hemen sonra dur işaretinde panik atak ama buraya tek başıma gelmeyi başardım. Bu benim gözümde bir zaferdi. yarısı boş yerine yarısı dolu bir düşünceydi bu.

"Sen Lilah olmalısın." Telefonu açmadan önce bana gülümsedi ve sonra interkom sisteminden sesini duydum. "Emmett, Lilah burada.

"Senin için hazır bir antrenörümüz vardı," dedi, "ama bu sabah hasta olduğunu söyledi, bu yüzden ikinci en iyi şeyimiz var." Ona baktım, bunun bunu yapmamam için bir işaret olması gerektiğini düşündüm ve arkamı dönüp arabama koşmayı düşündüm.

Yan kapıdan çıktığını gördüğümde bu mücadelenin tam ortasındaydım. Beyzbol şapkasını ters takmıştı. Yüzü kahverengi tozla doluydu ama mavi-yeşil gözleri parlak ve berraktı. Kot pantolonu da yüzü kadar, hatta daha da kirliydi ama ayağındaki botlar kadar kirli değildi. "Merhaba," dedi, "Ben Emmett." Sesinin olduğundan daha sert olmasını bekliyordum. Ama yatıştırıcıydı ve kendimi daha rahat hissettim.

"Lilah." Onunla tokalaşmak için elimi uzatıp uzatmayacağımı bilemedim, bu yüzden elimi yanımda tuttum.

"Bu taraftan gel, sana bir at bulalım." Başıyla işaret etti ve az önce girdiği geri çıkmak için döndü. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

onu takip ettim. "Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu ahıra girdiğimizde, her iki yanında ahırlar olan uzun koridoru gördüm.

"Evet," dedim usulca. "Küçüklüğümde beri, ama son bir yıldır değil, hatta daha önce..." Şampanya rengine benzeyen bir atın önünde durduğumda, ona beni muhtemelen bir at yarışının mahvettiğini söylemek istediğimden emin olmadığım için onu takip ettim. Köşeye itilmişti, gözleri önce kapıya sonra da bana dikilmişti. Gözlerinin içine baktığımda onun da en az benim kadar korktuğunu hissettim. Bir yere çakılıp kalmıştım. Emmett bana doğru dönerken yürümeyi bıraktı. At için, "Çok güzel," dedim ve o da bana gülümsedi.

"Öyle. Adı Juliet," dedi ve elimde olmadan yüzümü dolduran gülümseme.

"Romeo'daki gibi mi?" diye sordum, "Juliet'teki gibi mi?"

"Elbette." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O yeni," dedi, kapıya doğru yürüdü ve benim için açtı. "Gel, tanış onunla ve sana nasıl tepki vereceğini gör," dedi. Kazadan bu yana kendimi güvende hissettiğim ilk gündü. Ne olursa olsun, iyi olacağımı . Her gün ahıra geldim ve her gün bana nazik davrandı. Her gün bana karşı sabırlıydı. güne, içimdeki küçük çatlakların başladığını hissettim.

"Sonunda benim onu sevdiğim kadar o da beni sevmeye başladı," diyorum.

"Ve bir yıl sonra Charlie'yi onu bana satmaya zorladım." Onu düşündüğümde gülümsüyorum. "Şu anda diğer ahırda ve her gece ona biniyorum. Belki bir gün siz ikiniz tanışırsınız." Konuşmayı bıraktım ve Emmett'i düşündüm. Bunca zaman boyunca

Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi. Her şey o ilk gün başladı. Adama aşık olmaya başladım. Aptalcaydı ve ben bile bunun aptalca olduğunu ve asla bir yere varmayacağını biliyordum. Ama günler haftalara dönüştükçe, bu aşk kalbimde yer etti ve kendini sağlamlaştırdı. Şimdi ondan kurtulmam gerekiyor. Onu kalbimden söküp atmalıyım. Gitmesine izin vermeliyim.

Çitlerle çevrili arenaya girdiğimizde, bugün rotasyonda olduğunu bildiğimden bacaklarını ısıtmak için onu biraz itiyorum. Onu ahırına geri koyuyorum, kupamı ve bir fincan kahvemi almadan önce suyunu alıyorum.

"Ailesi olmadığını sanıyordum," diye fısıldıyor Hector yanlarından geçerken Sammy'ye. "Onlardan hiç bahsetmemesi çok garip."

Midemdeki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak yere bakıyorum. Bunun yerine, kendimi işime gömüyor, gün için her şeyi yerine koyuyorum.

Saat altıdan sonra çalışıyorum ve ahıra girdiğimde gözlerim her zamanki masasına gidiyor, bugün boş olması dışında. Bakışları yok, yanlış bir şey yapmadığım halde bana yanlış bir şey yaptığımı söylemiyor. Sessiz bir ölü havasından başka bir şey yok.

"Hoşça kal Sammy," diyorum ve mutfaktan arabama doğru yürürken ona elimi .

"Yarın görüşürüz." Bir atı dışarı çıkarırken elini kaldırıyor.

Telefonum çalıyor ve baktığımda Sierra'nın aradığını görüyorum. "Hey," diyorum telefonu kulağıma götürerek.

"Üzgünüm, son dakika olduğunu biliyorum ama bu akşamki kitap kulübünü ertelemek zorundayım." Onun acele ettiğini duyabiliyorum

Bitti.

"Arkadaşlık uygulamasında mesajlaştığım adam sonunda bir zaman ve yer belirledi."

"Altı ay oldu," diye hatırlatıyorum ona, "ve sen onun için fazla iyisin. Ama şimdilik peşini bırakacağım."

"teşekkür ederim." Gülüyor. "Bana şans dile."

"İyi şanslar," diyorum, "ve tüm detayları istiyorum. Ayrıca bana konumunuzu da gönderin. Sana ulaşabileceğimden emin değilim ama en azından nerede olduğunu bilirim. Oh, sütyenine bir hava etiketi koy."

Gülüyor. "Şu gerçek suç podcast'lerini dinlemeyi bırakmalısın. Ve bana çıktığını söylediğin adam hakkında bilgi vermelisin." Caleb'la geçirdiğim korkunç randevuyu düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, onu geç bırakmamak için. "Dikkatli ol."

"Seni seviyorum," diyor ve ben kamyonu oturur oturmaz bağlantıyı kesiyor.

Duş almak için doğrudan eve gitmek yerine, Juliet'i görmek için ahıra gidiyorum. Bulutların dağılmadığını görüyorum ama henüz yağmur yağmamış. Başımı eğerek ahırıma doğru yürürken Emmett'in siyah Mustang'ine bakmıyorum. "Hey, güzel kız," diye selam veriyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum. Başımı onun boynuna koyuyorum. "Bugün sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, "tek bir damla gözyaşının akmasına izin vererek." Ona fısıldıyorum, "Gitmesine izin veriyorum." O benim tüm sırlarımı saklıyor. "Onu bırakmanın ve beni sevecek biriyle aşkı bulmanın zamanı ." Gözyaşlarımı sildim. "Sana biraz su getirelim, olur mu?" Hortuma doğru yürüyorum, onu kapıp yanımda sürüklüyorum. Suyunu doldurduktan sonra buzdolabına gidip iki havuç alıyorum, sonra geri dönüp iki tane daha alıyorum. " bakalım," diyorum atına, elimdeki havuçları uzatırken.

onun için havuçlar. "Bu senin suçun değil." Yanına gidip Juliet'e kendi iki havucunu vermeden önce elime sokuluyor.

O gece yatağa girdiğimde, içimi bir yas duygusunun kapladığını hissediyorum. Dönüp duruyorum ve onun burada olmayışının üçüncü gününde her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Hayatımda hiç son üç günde hissettiğim kadar kaybolmuş hissetmemiştim. İş yerinde yapmam gerekeni yapıyorum ama kimse bir şey söylemese de sanırım herkes bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Sanki ne zaman bir mesaj ya da başka bir şey iletmek için ambara çıksam ve masasında onun oturmadığını görsem, içimdeki acı daha da büyüyor. "Hey, Sammy." Ona doğru yürüyorum. "Rosy'yi Rudy ile değiştirmemiz gerekecek," diyorum ona. "Bu sabah iki saat boyunca onunla birlikteydim."

"İki saat mi?" Yanıma geldi. "Bu normalden fazla."

"Uyuyamadım," dedim ona. "İşe erken gelirim diye düşündüm."

"Tamam, şimdi değiştiriyorum," diyor ve kâğıdı alıp kayıt defterine koymak için yürüyor. Botumu ve ofisime doğru geri dönüyorum. Charlie'nin ofisinin önünden geçerken onu ofisin ortasında dururken görüyorum ve bana bakıyor. Ama benim gözlerim onda değildi. Hayır, gözlerim yanında küçük bir kızla duran Emmett'in üzerindeydi. Küçük kız ona o kadar benziyor ki sanki karnıma tekme yemişim gibi hissediyorum. Elim hemen göğsüme gidiyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum.

"Lilah," diye sesleniyor Charlie ve vücudumdaki tüm kan çekiliyor.

Emmett başını bana doğru çeviriyor ve gözlerinin eskisi kadar aydınlık olmadığını görebiliyorum. Onun yerine yorgun ve bitkin görünüyorlar. Onu hiç böyle görmemiştim. "Dönmüşsün." İçimden ölüyor olsam da gülümsüyorum.

"Lilah," diyor Emmett sonunda bana bakarken. Gözleri yanındaki küçük kıza doğru kaydı. Buna hazırlıklıyım, en azından hazır olduğumu düşünüyorum, ama hiçbir şey - yani hiçbir şey - beni söylediği sözlere hazırlayamazdı. "Seni kızım ile tanıştırmak istiyorum."

Yedinci Bölüm

EMMETT

Odaya girdiği ve gözleri benimkileri bulduğu andan itibaren hep gözlerini izliyorum. Bilmiyorum. neden tekrar gergin hissettiğimi. Önce bana, sonra da duran Lucy'ye bakıyor. "Lilah." Dudaklarımda onun adı, nabzımın son birkaç gündür olduğundan daha hızlı atmasına neden oluyor. "Seni kızım Lucy ile tanıştırmak istiyorum." Boğazının yutkunmasını izlerken elleri önünde titriyor. "Lucy." Önünde çömeliyorum. "Bu Lilah," diyorum gülümseyerek. "Benimle ve atlarla birlikte çalışıyor." Lilah'a tekrar bakıyorum. "Tanıdığım en iyi binicilerden biri." Eminim bu sözlerim Lilah'ı şaşırtmıştır çünkü ata bindiğinde tek yaptığım ona laf atmak.

Odaya bir adım daha atar ve Lucy'ye gülümser. "Merhaba, Lucy." Artık titremeyen elini uzatır. Sesi yumuşak ve sıcak, sanki hoş bir kucaklama gibi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Lucy'nin önce beni, sonra Lilah'yı izlediğini görüyorum, sonra eli yavaşça yanından kalkıyor ve Lilah'nın elini sıkmak için havaya kalkıyor.

Lucy tek kelime etmiyor, ki bu benim için şaşırtıcı değil çünkü ağzından çıkan son kelime beşti

Günler önce benimle yaşayıp yaşamayacağını sorduğunda. Ondan sonra ne Bay ve Bayan Graham'a, ne Charlie'ye, ne de dün yardım etmek için gelen Autumn'a tek bir kelime bile etmedi. Hiç kimseye. Başını sallıyor ya da başını sallıyordu ve bu kadardı. Bu beni zaten tırnaklarımla tutunduğum uçurumun kenarına itiyordu.

"Benimle gelip bazı atları görmek ister misin?" Lilah soruyor ve bana bakıyor. Gözlerinin altından akan yaşlarla savaşıyor ve her ne yaşıyorsa gülümsüyor. "Bu hafta birkaç yeni at aldık," diyor Lucy'ye, "ve en sevdiğim Rosy şu anda orada." Lucy'nin cevap vermesi için birkaç saniye bekliyor ve Lucy cevap vermeyince bana bakıyor.

"Lilah ile birlikte gidip atları görmek ister misin?" Lucy'ye soruyorum, o da omuz silkiyor ama sonra yavaşça başını sallıyor, ben de Lucy'nin önünden kalkıp kaşlarını kaldıran Charlie'ye bakıyorum.

Lucy'ye bakmadan önce Lilah'ya "Hemen geliyorum," dedim. "Burada işimi bitireceğim, sonra gelip seni alacağım ve eve gidebiliriz." Bana cevap vermiyor. Onun yerine Lilah'ya bakıyor ve onu takip edebilmek için hareket etmesini bekliyor.

İkisi odadan çıktıklarında derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım." Elimi saçlarımla arasında gezdirdim, çekip çıkarmaya hazırdım.

"Ona zaman ver." Charlie son beş gündür bana söylediği şeyleri tekrarlayıp duruyor.

Onlara zaman tanımak yerine, onları ahıra kadar takip etmek için dışarı çıkıyorum.

Ahıra adımımı atar atmaz Bobby'yi görüyorum ve Lucy'nin yanındaki Lilah'ya doğru ilerlemeden önce bana moral veriyor. "Bu atın adı Coffee," diyor Lilah ve Lucy bakıyor. "Adının bu olduğundan bile emin değilim," diye fısıldıyor. "İsmi koruyup korumayacaklarını bile bilmiyorum," diyor sütlü bir kahveye benzeyen at için. "Herkesin ona bu ismi vermesini sağlamaya çalışacağım ki kalıcı olsun." Ahırları gezip Lucy'ye tüm atları gösterirken kendi kendine gülüyor.

"Ve bu da benim favorim," diye fısıldar, "ama diğerlerine söyleme." Lucy ona yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bu Rosy," diyor. "Rosy ile yakından ve kişisel olarak tanışmak ister misin?" Gözlerimi kapatıyorum, sesini duymayı bekliyorum ama duyamıyorum. Gözlerimi açtığımda başını salladığını görüyorum. Lilah ona gülümsüyor ve bölmeyi açıyor. "Elimi tutmak ister misin? Böylece korkarsan beni sıkabilirsin." Elini uzatıyor ve Lucy'nin elini kaldırıp Lilah'nın elinin içine soktukten sonra onunla birlikte kabine girmesini hayretle izliyorum. "Hey, Rosy," diyor Lilah ata, "seninle tanışması için bir arkadaş getirdim." Ahırın önündeki duvara yaslanıp ikisini de izliyorum.

Umursamamaya çalıştığım kadını, kalbimi ele küçük kızla birlikte izlerken kalbim boğazımda düğümleniyor. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da böyle hissettirdiğine eminim. "Ona karşı nazik ol." Lilah Rosy'nin yanını okşamak için elini kaldırıyor. "Bu Lucy," diyor ata. "Elini kaldırabilirsin," diye Lucy'ye talimat veriyor, "ve o da seni koklayacaktır." Ona elini göstererek

elini uzatıyor ve Rosy ona güvendiği için tüm ağzını Lilah'nın eline yapıştırıyor. Lucy elini uzattığında Rosy'nin elini tutması birkaç saniye sürüyor ve Rosy bir adım geri atıyor, bu da Lucy'yi korkutmuş olmalı çünkü o da bir adım geri atıyor.

"Sorun yok, size zarar vermeyecek," diyor Lilah ikisine de, "size söz veriyorum." Boş elini tekrar kaldırırken Lucy'nin küçük elini sıktığını görüyorum ve bu sefer Rosy tereddütle öne çıkıyor, tıpkı Lucy gibi tereddütle. Rosy boynunu Lucy'nin eline doğru uzatırken Lilah ikisine de "Her şey yoluna girecek," diyor. Ağzı elini bulduğu anda Lucy biraz korkarak elini geri çekiyor. "Gıdıklanıyor, değil mi?" Lilah gülümseyerek soruyor. "Alışırısın." Rosy'nin yan tarafını okşuyor. "Gördün mü?" Elini bırakan Lucy'ye bakıyor ve her ikisini de Rosy'nin burnuna sokması için koyuyor.

Ve ilk defa onun kıkırdadığını duyuyorum. Sekiz yaşımdan beri iliklerime kadar işlemiş olan soğukluk biraz daha ısınıyor ve beni eksenimden saptırıyor. Lilah'ya gülümserken ona daha yakından bakabilmek için duvarı itiyorum.

"Görüyorum." Lilah başını sallar. "Şimdi gel ve onu sev." Lucy'nin arkasına geçmeden önce eline bakıyor, elini onun elinin içine koyuyor ve Rosy'nin boynunun yanına doğru kaldırıyor. Ovalandıkça kuyruğu bir o yana bir bu yana gidiyor. "Yumuşak, değil mi?" diye soruyor Lucy'ye, o da başıyla onaylıyor. Bir süre sonra "Belki yarın tekrar gelersen onu tekrar görebiliriz," diye öneriyor. Lucy bir şey söylemiyor ama ahırdan çıktığında yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Eğlendin mi?" Benimle konuşmasını bekleyerek soruyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor. "Teşekkür ederim Lilah," diyorum

Lilah, belki Lucy'nin de ona teşekkür edeceğini umuyor. Ancak, hala telsiz sessizliği var.

Lucy'nin elini bırakarak, "Her zaman," diye cevap verir. "Görüşürüz Lucy." Bana ikinci kez bakmadan uzaklaşmadan önce ona el sallıyor.

"Yeni odanı görmeye hazır mısın?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. Kısa bir süre önce gözlerindeki ışık çoktan gitmiş, yerine son beş gündür beni rahatsız eden gözler gelmişti. Gözleri bana unutmak için kendimi zorladığımı ve engellediğim bir zamanı hatırlatıyor. Kendime bir daha asla eskisi gibi acı hissetmeyeceğimi söyledim. Farlara yakalanmış bir geyik gibi bakan gözler. Mutlu olduğunu düşündüğün hayatının göz açıp kapayıncaya kadar boşluğa dönüşmesini izlemek. Onun neler yaşadığını bilen biri varsa, o da benim. Ona nasıl yardım edeceğimi de bilmiyorum.

Dönüyorum ve yanımda o varken ahırdan çıkıyorum. Charlie'nin kamyonetine geri döndüğümüzde başı eğikti. "Buradan çok uzakta yaşamıyoruz," diyorum arkaya emniyet kemerini takarken.

Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurdum ve koltuğun üzerinden ona baktım. "İşte geldik," diye anons ediyorum, kamyonandan iniyor ve onun yavaşça inip eskiden yaşadığı evin iki katı büyüklüğündeki eve baktığını görmek için etrafta dolaşıyorum. Kamyonetin arkasını açarak, ona katılmadan önce elindeki dört torba kıyafetten ikisini alıyorum. "Sırt çantanı al," diyorum o kapıyı kapatmadan önce, içinde tableti ve bir ıvır zıvır olan pembe sırt çantasına uzanırken gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Evin önüne doğru yürümeden önce kamyonetin kapısını kapatmasını bekliyorum. Bir adım arkamda yürüyor, ben şifreyi girerken büyük siyah kapıya bakıyor. "Anahtar yok," diye bilgilendiriyorum onu. "Kod bir, dört, yedi, dokuz." Yakın gelecekte eve bensiz geleceği bir zaman olmayacak olsa da, bunu bilmeli. Kapıyı açıyorum ve onun için açık tutuyorum.

"Evine hoş geldin Lucy," diyorum o tereddütle içeri adım atarken. O içeri girdiğinde ben de yanına gidip ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Sana evi gezdireyim, sonra dinlenebilirsin." Açık konsept odanın etrafına bakarken onu izliyorum. "Burası aile odası," diyorum evi alır almaz aldığım büyük U şeklindeki kanepeyi işaret ederken, alanı doldurmayı ve sadece yattığım bir yer değil de bir ev olduğunu hissettirmeyi umuyordum. "Ve bu da mutfak." Oturma odasının hemen yanındaki mutfağı gösteriyorum. "Masam yok." Büyük adanın yanındaki boş alanı gösteriyorum. "Ama bir tane alacağım." Hiçbir şey söylemiyor ve evin içine gereğinden fazla adım atmıyor. "İşte benim odam orada." Mutfağın yan tarafındaki koridoru gösteriyorum. "Ve senin odan da tam şurada." Evin karşı tarafında, onun odasının olduğu yeri gösteriyorum. "Autumn, biz henüz..." Sözümü kesiyorum. Yatak odasına doğru ilerlerken ona küçük yatak odası takımını göstererek, "Eşyaların haftaya geliyor," diyorum.

Kapıyı açtığımda, Autumn'un etrafta dolaşmadığını gördüm. her şeyi hallettiğini söylediğinde. Odanın ortasında rahat, pelüş krem yatak başlığına sahip kraliçe boy bir yatak yer almaktadır. İki küçük fildişi var, biri

İki yanında beyaz daire şeklinde çalar saat var, diğerini boş bırakmışlar. Yatağın üstünü dört sıra yastık dolduruyor, açık krem-kahverengi kareli örtü ikiye katlanmış, açık kahverengi çarşafları gösteriyor. "Sanırım burası senin odan." İçeri girip krem ve kahverengi renkli halıya gömülürken ben de onunla birlikte gülüyorum. "Beğenmediğin her şeyi değiştirebiliriz," diye onu temin ediyorum, "ve eşyaların gelir gelmez buraya ekleyebiliriz." Sırt çantasını çıkarıp yatağın üzerine atıyor.

"Duş almak ister misin?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Yan taraftaki odanın kapısını gösteriyorum. "Orası senin kendi banyon. Duşunu alabilirsin ve işin bittiğinde gelip benimle mutfakta ." Yine tek kelime etmiyor. "Gidip çantalarını alıp buraya koyacağım, sen de istediğin zaman kaldırabilirsin. Ondan sonra istersen Bay ve Bayan Graham'ı arayabiliriz." Ona ne yapması gerektiğini söylüyormuşum gibi davranmamaya . Dönüp ön kapıdan çıkıyorum, çantaları kamyonetten alıp boş odaya yerleştirdikten sonra onu yalnız bırakmak için yatak odasının kapısını kapatıyorum. Sonra mutfağa geri dönüyorum.

Sadece mutfakta dururken başımı sallıyorum ve ensemi sıkıyorum, o telefon görüşmesinden beri artan gerginliği hissediyorum.

Sanırım son beş günde toplamda belki beş saat uyudum. En hafif tabiriyle bulanıktı.

Benden ve Lucy'den DNA aldıktan sonra Bay Graham'ın ofisine geri götürüldüm ve adı geçen tek kişi ben olduğum için Paige'in son vasiyetini okudum. Her şeyi Lucy'ye bırakmıştı, tabii ki ben de onun ebeveyni olarak,

on sekiz yaşına kadar güven içinde idare edecekti. Bana her şeyi okuduktan ve kendimi daha önce hissetmediğim kadar boşlukta hissettikten sonra elinde anahtarlarla ayağa kalktı. "Bunlar evin anahtarları," dedi bana. "Oraya gidip istediğin bir şey olup olmadığına bakabilirsin, sonra da evi satmayı konuşabiliriz."

"Hayır." Başımı salladım. "Ev onun için kalsın." Lucy'nin başını eğmiş bir şekilde masada oturduğu odayı işaret ettim. "Kiraya verebiliriz ve parayı onun üniversitesi için bir fona yatırabiliriz."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi Bay Graham ve biz ayrılmadan önce aşağıya baktı ve sonra yukarıya baktı. "Paige'in isteği üzerine, hızlı bir cenaze töreni olacak." Bunu söylediği anda kusacağımı sandım. "Yakında olacak ve cenaze evi için tüm evrakları tamamlandı." Başını iki yana salladı. "Gerçekten her şeyin istiyordu."

Tek kelime etmedim. Ne o zaman, ne de ertesi gün beni arayıp hiç şüphesiz onun babası olduğumu söylediğinde. İki siyah takım elbise almak için bir mağazaya gitmemiz gerektiğinde tek kelime etmedim. Bay ve Bayan Graham'ın yanında siyah bir elbise ve siyah bir kazak giymiş olarak duran ve annesi için ağlayan kızım için güçlü olmaya çalışıyordum. Ona verebilecek hiçbir şeyim yoktu ama Paige'e deneyeceğime dair söz verdim.

Koridora doğru bakarak duş sesini dinliyorum.
ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Sessiz çığlıkları duyduğumda kapıyı çalmak üzereydim. Alnım

Ben onu dinlerken usulca kapıya vuruyor. "Bunu düzelteceğim," diye fısıldıyorum kendimden başka kimseye.

Sekizinci Bölüm

LILAH

Dışarıdaki karanlığın evin içine dolduğunu gördüğümde gözlerim iki kez kırpışarak açılıyor. Lucy'nin görüntüleri tekrar tekrar aklıma geldi. Bütün gece boyunca tek hayal edebildiğim onun gözlerinin bakışıydı. Nasıl bu hale geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hikâyesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bildiğim tek şey kırılmış olduğuydu. Bana Mustang Creek'e gelen korkmuş bir kızı hatırlatıyordu, sadece ailesine güvenen ve başka kimseye güvenmeyen bir kızı.

Yataktan kalkmadan önce kapatmak için uzandığımda alarm çalıyor. Banyoya doğru yürüyorum, geriniyorum ve vücudumun her yerinde ağrılar hissediyorum. Soğuk suyu açıp yüzüme sıçratırken gözlerim binlerce kilo ağırlığında gibi hissediyor. İşe gitmek için hazırlanıyorum ama ahıra gitmek yerine Juliet'i görmeye gidiyorum. Rüzgâr yüzümdeyken ata binmeliyim. Ahırın yanına park edip içeri girmeden önce karanlık eve bakıyorum. Eyerimi kaptığım gibi Juliet'e doğru yürüyorum. "Günaydın kızım." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Benimle gezintiye çıkmak ister misin?" Elimde dizginler dışarıda yürürken soruyorum.

Sonra üzerine çıkıp bacağımı üzerine atıyorum ve oturuyorum. "Hadi gevşeyelim bebeğim," diye onu teşvik ediyorum ve botumun topuğuyla yan tarafını tekmeliyorum, o da havalanıyor.

O tarlaya doğru koşarken ve dönüp geri koşmadan önce ağaç sınırına doğru koşarken kafam dağılıyor. Bir ileri bir geri zikzaklar çizerek zihnimi her şeyden arındırıyorum ama durduğum anda eve bakma isteğime engel olamıyorum. Başımı sallıyorum ve kendime onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyorum. Juliet'i ahırına geri koyduktan ve biraz su ekledikten sonra, Hector'un atlar için bir kova tahılla geldiğini görüyorum. "Günaydın." Ahırdan çıkıp arabama doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Aynı anda ön kapının açıldığını görüyorum ve önce Lucy dışarı çıkıyor, üzerinde bir kot pantolon ve mavi bir tişört var. Ayağında dün gelirken giydiği koşu ayakkabılarından farklı olarak botlar var. Emmett kapıyı arkasından kapatırken ardından dışarı çıkıyor.

Otoparktan çıkıp işe doğru ilerlerken onlara bakmayı bırakıyorum. Onlarla aynı anda park ettiğim için, su şişem ve beslenme çantamla kendi kamyonetimden indiğimde onları ürkütücü bir sapık gibi izlemediğimi iddia ediyorum. "Günaydın çocuklar," diye selamlıyorum onları, olması gerekenden daha neşeli, sahte olmanın sınırında. "Herkes nasıl?" Emmett konuşmadan önce hiçbir şey söylemeyen Lucy'ye bakıyorum.

"Günaydın," diyor ve en başından beri ilk kez, genelde duyduğum homurtulardan biraz daha yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Bize işte katılacak mısın, Lucy?" soruyorum ama bana cevap vermiyor. Onun yerine sadece başını sallıyor.

"Gelip atlara merhaba dememe yardım etmek ister misin?" Soruyorum, sonra Emmett'e bakıyorum. "Baban izin verirse." *Baban*, sözcükler bile ağzımda yabancı geliyor. Emmett'in çapkın olduğu bir sır değildi. Yani, bunu yüzünüze vurmuyordu ama etrafta dolaştığını biliyordunuz. Bu konudaki fısıltılar her zaman bardan çalışma alanına sızardı. Ayrıca bir gece önce birlikte ayrıldığı kız hakkında soru sorduklarında da tek kelime etmezdi. Her seferinde kalbime bir hançer saplanmış gibi hissediyordum. Kızını görene kadar bu acıya alışmıştım. Sanki biri bıçağı kalbimden çıkarmış ve sanki bir tıkaçmış gibi hissettirdi ve çıkar acı yaradan aktı.

"Lilah'la gitmek ister misin?" diye soruyor Lucy'ye, o da başıyla onaylıyor ve bana bakıyor. "Ben masamda olacağım," diyor. "İşin bitince gel beni bul."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, sonra tekrar Lucy'ye bakıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Öğle yemeğimi saklamak için mutfığa doğru yürüyorum. "Tamam." Ellerimi birbirine çırpıyorum. "Hadi gidip atları uyandıralım."

Ahıra doğru yürüyoruz ve Sammy'yi gördüğümde duruyoruz. "Hey, Sammy," diye sesleniyorum ona, Lucy'nin hemen yanımda olduğundan emin olarak.

"Hey, Lilah, bugün gelip arabayı almadın," diye not ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Juliet'e binmeye gittim," diyorum ona, "ama bugün öğle tatilinde Rosy ile dışarı çıkmaya bakacağım." Diğer ahıra koşmadan önce bana başıyla onay veriyor.

"Tamam, buradan başlayalım," diyorum son ahırdaki ata bakarak. " hatırlıyor musun sana ne söylediğimi

Dün mü?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Tabii ki biliyorsun. Sen akıllı bir kızsın." Ona göz kırpıyorum ve o da bana gülümsüyor. Elimi kabine sokuyorum ve o da benimle aynı şeyi yapıyor. "Bizi koklamasına izin vereceğiz ve sonra içeri girip günaydın diyeceğiz," diyorum dün biraz hırçın olan at için. Bize doğru yürüyor ve bizden hoşlanıp emin değil.

"Bazen bizden hoşlanıp karar vermesi biraz zaman alıyor," diyorum ve o da önce bana sonra da ata bakıyor. "Peki sen kaç yaşındasın Lucy?" Benimle konuşup konuşmayacağını merak ederek soruyorum. Birkaç saniye bekledim, ve o değil

Cevap Ben, I gülümseme büyük at onu. "Are On beş yaşında mısın?" Şimdi gülüyor.

"Tamam, daha yüksek mi?" Ona takılıyorum, o da başını sallıyor. Ne diyeceğimi düşünerek başımı iki yana sallıyorum.

"Tamam, dört mü?" Başını sallıyor.

"Belki beş?"

"Hayır," diyor şimdiye kadar duyduğum en melek gibi sesiyle, "ben sekiz yaşındayım."

"Bir sonraki tahminim buydu." Benimle gerçekten konuştuğu için şok olmamaya çalışıyorum. Onu daha fazla soru bombardımanına tutmak yerine bir süreliğine konuşmayı kesiyorum. At gelip ellerimizi yalamaya çalıştığından, elini çekip kot pantolonunun arkasına silmesine neden olduğundan beri garip değil. "Hadi bir sonrakine gidelim." Bir sonraki ahıra doğru yürürken elimi çekiyorum.

Coffee'nin tezgahına geldik. "Merhaba, Coffee," diyorum ve Lucy arkamdayken ahırını açıp içeri giriyorum. "Lucy ve ben günaydın demeye geldik," diyorum Coffee'ye, sanki bizimle konuşuyormuş gibi bir huff atıyor.

"Bu onun günaydın demesi." Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Kaçınıcı sınıftasın Lucy?" diye soruyorum,

Kahve için elimi uzatıyorum ve hareketlerimi takip etmesini izliyorum. Bu sefer, adam ona doğru geldiğinde geri çekilmiyor.

Benimle konuşacak mı yoksa yine geri mi çekilecek bekliyorum ama Kahve'ye odaklanmışken benimle konuşuyor ve aslında benimle hiç konuşmadığını unutuyor. "Üçüncülüğü yeni bitirdim," diye cevap veriyor. "Dördüncü olacağım." Ona başımı salladım.

"Oh, harika." Sanki sesi ruhumu ısıtmıyormuş gibi tepki veriyorum. "Okulu seviyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Artık ona evet ya da hayır cevabı olmayan sorular sormam gerektiğini anlıyorum.

"En sevdiğin konu nedir?" Soruyorum ve elini koklarken Coffee'nin ona doğru yürümesini izliyor.

"Matematiği ve okumayı seviyorum" diyor.

"Okumayı severdim. Sadece ben ve en iyi arkadaşım Sierra'dan oluşan bir kitap kulübüm var," diyorum. "Dördüncü sınıftayken en sevdiğim hikâye *Charlotte'un Ağı*'ydı," diye paylaşıyorum ve bana bakıyor. "Benim favorimdi ve evcil bir domuz almak istemiştin," diye itiraf ediyorum ve o da gülümsüyor, "ama sonra ailem reddetti. İki gün boyunca onlarla konuşmadım." Başımı sallıyorum. "Ayrıca evimin her yerinde örümcek ağları aradım, gizlice benim için kelimeler yazdıklarını düşündüm." Bana gülüyor. "Yazmıyorlardı."

"En sevdiğim kitap *Pijamalı Prenses Günlükleri*. Eğlenceli bir kitap."

"Oh, gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Okula gitmeyen bir prenses hakkında, bu yüzden bütün gün kalesinde olmak zorunda olduğu için hiç arkadaşı yok," diye anlatıyor hikayeyi. "Her gece günlüğüne, eğer bir okulda olsaydı ne yapacağını yazıyor."

Pijama partisi. En iyi dört arkadaşı olan kedisi, köpeği, hamsterı ve Japon balığıyla her gece yeni bir maceraya atılıyor."

"İyi bir arkadaş grubuna benziyor," diyorum ve dönüp onun başını sallamasıyla birlikte kabinden çıkıyorum. "Arkadaşlarının isimleri ne?"

"Blue var, kedi, siyah olmasına rağmen," geveliyor bir sonraki tezgâha doğru yürürken, "ve sonra Buster, köpek, kediden hoşlanmıyor. Humblepie bir hamster ve Japon balığının adı da Jaws."

Son isme gülüyorum ve Rosy için bölmeyi açarken o da benimle birlikte gülüyor. "Japon balığı için komik bir isim," diyorum. "Günaydın, Rosy."

"Bir macera," diyor Rosy için elini benimkinden önce uzatırken, "sakız yağıyor."

"Ah, acımış olmalı." Yüzümü buruşturuyorum ama sonra utanarak ona bakıyorum. "Ama sonra bütün sarı olanları yerdim."

"Kırmızı olanları seviyorum," diye fısıldıyor.

Telefonum arka cebimden bip sesi çıkarıyor ve Courtney olduğunu görmek için çıkarıyorum.

Selam yabancı. Bir haftadan fazla oldu ve beni hemen araman gerekiyordu. Bu hafta sonu sinemaya gitmek ister misin?

Sierra mesaj attığında cevap vermek üzereydim.

Sierra: Cumartesi akşamı doğaçlama bir kitap kulübü toplantısı yapmak ister misiniz?

Tam ona cevap verecekken sosyal medya hesaplarımdan birinden bir mesaj uyarısı alıyorum ve kimin bana mesaj atmaya çalıştığını görünce kalbim duruyor. Ensemde bir hissi gibi üzerinde ateş zaman ben okumak adı . Derek

Honeywell size bir mesaj göndermek istiyor. Neredeyse telefonumu düşürmeden önce mesajın sadece ilk cümlesini görebiliyorum.

Telefonu arka cebime koyup nefes alış verişimi kontrol çalışırken beni izleyen Lucy'ye bakıyorum. Gözleri endişeyle doluyor, muhtemelen vücudumun titremesini kontrol etmeye çalışırken aynı anda yüzümdeki panik ifadesini de görüyor. Ona "Ben iyiyim," demeye çalışıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bana doğru yürüyüp elini benimkinin içine sokuyor. Aynen dün korktuğunda ona yaptığım gibi.

Tam ona başka bir şey söyleyecekken botların bize doğru geldiğini duyuyorum. "Evet, bu hoşuna gidebilir," diyor Emmett. Sonra Charlie ve onun ahıra doğru yürüdüklerini ve bizi görünce durduklarını görüyorum.

"İşte oradalar," diye duyurur Charlie gülümseyerek. "Merhaba Lucy," der ama Lucy ona hiçbir şey söylemez. "Ben de seni arıyordum. Autumn, bebek Landon ya da bizim deyimimizle Billy ile parka gidecek ve acaba sen de onunla gitmek ister misin?"

Emmett orada durmuş beni izliyor ve gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize gidiyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. "Eğlenceli olacak," diyor Lucy'ye, o da bir gün önce korkarsa yapmasını söylediğim gibi elimi sıkıyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve tam bir şeyler söyleyecekken Autumn, Landon'ın pusetinde içeri giriyor. "Selam," diye bizi selamlıyor ve ben de Lucy'ye gülümsüyorum. "İşte orada," diyor ve bana bakıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Atlarla eğleniyor musun?" Sonbahar

diye soruyor elimi tutuşunu hafifleten Lucy. "Donut dükkanındaki arkadaşımı görüp parka gidecektim ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Çok eğlenceli," diyorum, Lucy'nin bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum, böylece gözlerini görebiliyorum ve o da bakıyor. "Şimdiye kadar yediğim en iyi donut'lara sahipler. Bu kadar büyükler." Diğer elimi kaldırıp ona gösteriyorum. "Bana bir tane getirebilir misin?" Önce bana, sonra Charlie'ye, sonra da Emmett'e bakıyor ve tekrar Autumn'a dönüyor. Başını sallayıp elimi bırakıyor ve parmaklarım dalgınlıkla elini geri almak için hareket ediyor. Ama o Autumn'la birlikte başı öne eğik bir şekilde uzaklaşıyor. Charlie'nin Autumn'u takip etmeden önce bana ve sonra da Emmett'e baktığını görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Emmett, benimle birlikte at ahırına doğru yürürken.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. O harika biri," diyorum ve telefonum arka cebimde titriyor. "Bence ata binmeyi çok ister," diyorum ve o da kısa bir süre önce kızının bana yaptığı gibi başını sallıyor. "Onu götürebilirim."

"Hayır," diye tersliyor. Acımı gizlemeye ama korkarım yeterince hızlı . Bir şey söylüyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Anlıyorum." Gözlerim kuruyor ve burnum sıkışıyor. Kendimi kaybetmeden ve bunun beni ne kadar incittiğini görmeden önce ondan uzaklaşıyorum. "Sonra görüşürüz."

Dokuzuncu Bölüm

EMMETT

Önümde onu izliyorum, Lucy'den bahsederken gözleri parlıyor. "Bana teşekkür etmenize gerek yok." Onun Yumuşak bir gülümseme ortaya çıkıyor ve onu daha da güzelleştiriyor. O her zaman güzeldir, ama gülümsediğinde nefesimi kesiyor. "İnanılmaz biri." Elleriyle kıpırdanıyor ve bir konuda gergin olduğunu görebiliyorum. Yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bence ata binmeyi çok ister." Başımı sallıyorum, onaylıyorum ama yine de bir şey söyleyemiyorum. "Onu götürebilirim."

"Hayır," diye bağıyorum. Bunu yaptığında gözlerinin kalkan gibi açıldığını görüyorum, ses tonumdan ne kadar incindiğini gösteren bir bakış. Ona karşı her zaman kullandığım bir ses tonu, beni kızdırdığını anlamasın diye kullandığım bir ses tonu.

"Anlıyorum." Sesi ölü, monoton ve orada değilmiş gibi geliyor. Midem sıkışıyor ve bundan nefret ediyorum. "Sonra görüşürüz."

Kabinden çıkmak için döndü. "Lilah," diye bağıyorum ve yerde duruyor, "bekle!"

Yavaşça dönüp bana bakıyor. "demek istemedim," diye söze başladım ve elimi saçlarımda gezdirdim.

"Yani, patlamak istememiştim."

"Ama yine de onu ata bindirmemi istemediğini söyledin," diye yanıtlıyor, ben de başımı sallıyorum, "nk dikkatsizim."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kafamın içinde ona defalarca pervasız olduğunu söyleyen kendi duyuyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "nk onunla bunu yapan kişi olmak istiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Onunla tanıştığımdan beri bana tek kelime etmedi." Gözlerimi kapatıyorum, içimden akan duygularla savaşmaya çalışıyorum. İçi boş ve bomboş büyüdüğüm için sahip olmadığımı düşündüğüm duygular. Bana o kadar yabancı duygular ki, bende bir sorun olduğunu düşünüyorum. Ne yapacağımı bilmediğim duygular.

"Hangisiydi?" diye soruyor ve söylediğimde bakabileceğimi bile sanmıyorum, utanç benim için katlanılamayacak kadar fazla olabilir.

"Altı gün önce," diye cevap veriyorum ve nefesi kesiliyor. Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum ve elini ağzına götürdüğünü görüyorum. "Bana bir cümle söyledi," diye itiraf ediyorum. "şimdi seninle yaşamak zorunda mıyım?" Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Hepsi bu kadar. Sonra hiçbir şey olmadı, ne bir , ne bir ses. Kafa sallamaktan ve titremekten başka bir şey olmadı." Son kelimedede sesim titriyor ve boğazımdaki yumruyu temizlemek için konuşmayı kesiyorum. "Sonra ikinizi bulmaya geldim, onun sesini ve ardından gülüşünü duymayı hiç beklemiyordum."

"Emmett." Sesi fısıltıyla çıkıyordu ve adımı bu tonda söylediği rüyalar görmüştüm. Gözlerimin içine bakarak bana gülümsediği ve tıpkı onun yaptığı gibi adımı söylediği rüyalar. Uyandığım rüyalar

ve keşke gerçek olsaydı. Benim olmamaları gerektiği için çalındığını düşündüğüm hayaller.

"Sorun değil." Duygularımdan sıyrılıyorum. "Her şey . Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim." Omuzlarımı geriye atıp dik durdum, Lucy'nin onunla konuşmasını dinlemenin nasıl bir his olduğunu ona göstermek istemiyordum. Lilah'nın yanında o kadar rahattı ki kıkırdadı bile. Ama bana göre, şu anda onun için dünyadaki en kötü insan . Kalıp Lilah'la konuşmak yerine derin bir nefes aldım ve onun yanından geçerek kabinden çıkmaya başladım. Ancak durak onu geçebileceğim kadar büyük değil, bu yüzden ona dokunmamak için kenara çekilmem gerekiyor. Tam yanından geçmek üzereydim ki elinin kolumu kavradığını ve dışarı çıkmamı engellediğini hissettim.

eline bakıyorum, ellerini üzerimde tuttuğu bir zaman olduğundan emin değilim ve bu tam olarak düşündüğüm gibi bir his. Cennet gibi. "Emmett." Adım dudaklarında bir fısıltıya dönüşüyor ve son altı gündür karmakarışık olan kalbim nihayet yeniden normal bir şekilde atmaya başlıyor. duruyorum, yüzlerimiz birbirine dönük, gözlerimiz kilitlenmiş. Göğüslerimiz aynı anda yükselip alçalıyor. "Yakında sana güveneceğinden hiç şüphem yok." Eli kolumu bırakıyor ve ben parmaklarımı onunkilerle birleştirmek istiyorum. "Bilmem gerekirdi, seninle tanıştığım ilk gün sana güvenmiştim." Dudaklarını yalamasını izliyorum, hayatımda dilimi onunkine karıştırmaktan başka bir şey istemiyorum. Kahretsin, onu hiç öpmedim ama bir öpücüğün dünyadaki her şeyi daha iyi yapacağına dair bir his var içimde. "Kendine gelecek ve sonra asla ayrılmak istemeyecek."

Benden , beni sözleriyle baş başa bırakarak kabinden çıkarken boğazımdaki yumru geri geldi. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Nefes alışım düzensizleşiyor ve ona doğru yürümek yerine ondan uzaklaşırken biraz hava ihtiyacım var.

Ahırın kapısını arkamdan kapatarak masama doğru yürüyorum ve Bobby ile Sammy'yi orada görüyorum. "Hey, ben diğer ahıra gidiyorum." Bana bir şey söylemelerini bile beklemedim. Onun yerine dışarı çıkıp kamyonetime bindim.

Hector beni fark etti. "Eyerlememi ister misin?" diye soruyor atıma.

"Ben hallederim," diyorum. "Sadece hızlı bir koşuya çıkıyorum." Bana başka bir şey söylemiyor, ben ahıra girip eyerimi alırken o da işlerine devam ediyor. Üzerine binmeden önce onu ahırdan çıkarıp ahırın dışına çıkarıyorum. "Hadi gidelim." Ona iki kelime söyledim ve o çoktan gitmişti.

Ata binmek benim için her zaman stres giderici olmuştur. İyi bir sürüşe ihtiyacım var ve her zamankinden daha iyi döneceğim. Atımı daha hızlı ve daha hızlı itiyorum, rüzgar yüzüme vuruyor, ama hiçbir şey midemin çukurundaki yanmayı daha iyi hale getiremiyor.

Ahıra yaklaştığımızda ondan iniyorum ve Hector'un diğer atları getirdiğini gördüğümde onu bırakıyorum. "Onu orada bırak. Ben onunla ilgilenirim." Kamyonetime geri dönmeden önce onu gölgede duran suyun yanına götürüyorum.

Cebimden telefonumu çıkardığımda, Charlie'nin ben ata binerken bana mesaj attığını gördüm.

Okulun adını aldım ve toplantı için onları aradım. Saat 11'de seni almak için onunla birlikte dön.

Telefonu cebime geri koydum ve artık onun kendi kişisel cehennemi gibi hissettiren eve baktım. Yatağa gittiğinde, kapısının önünde sırtım duvara dönük ve dizlerimin üzerinde oturup ağlayışını dinledim. İçeri girip onu teselli etmek istedim ama söyleyeceğim hiçbir şeyin durumu daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum. On beş dakika sonra kalktım ve kapının kolunu çevirdim. Bunu duymuş olmalıydı çünkü kafamı odaya soktuğumda uyuyor numarası yaptı. Mideme bir tekme daha -benden o kadar nefret ediyordu ki uyuyor numarası yapıyordu. Kapıyı arkamdan ve bir on dakika daha dışarıda oturup onun burnunu çekişini dinledim.

Bu sabah da daha iyi değildi. Uyandığında ve yemek yediğinden emin olduğumda, ki buna alışmak biraz zaman alıyordu, geç kalıyordum. Genelde bir fincan kahve alıp dışarı çıkardım. Ama şimdi bu küçük kızdaki ben sorumluydum ve kendime bunun ikimiz için de bir öğrenme eğrisi olduğunu söylüyordum.

Kendimi biraz daha iyi hissederek ahıra geri dönüyorum. Masama gidip işleri kontrol ettiğimde Bobby'nin ben yokken yapmasını istediğim her şeyi yaptığını görüyorum. Autumn'un sesini duyduğumda evrakların arasından sıyrılıyorum. "Gidip baban seni bekliyor mu bakalım."

Kafamı kaldırdığımda Lucy'nin onun yanında yürüdüğünü görüyorum, gözleri odayı tarıyor, atların ahırlarına bakıyor. "İşte orada," diye işaret ediyor Autumn ve Lucy bana bakıyor. "Sana çörek getirdik." Autumn Lucy'ye, o da bana bakıyor.

Ayağa kalktım. "Eğlendin mi?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor. Autumn'a bakıyorum, yıkılmak üzereymiş gibi görünüyor

ve ağla.

"Parka gittik ama herkes okulda olduğu için oldukça boştu. Orada sadece çocuklar vardı, bu da düşündüğümüz kadar eğlenceli değildi," diye anlatıyor, "bu yüzden fazladan birkaç çörek almaya gittik."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Yeni okuluna bakmaya gidiyoruz," diyorum arkasından bakan Lucy'ye ve Lilah'yı arayıp aramadığını merak ediyorum. Kafamı kaldırıp saatin neredeyse on kırk beş olduğunu gördüğümde, "Aslında gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

Charlie elinde benim için bir zarfla ahıra geldi. "Okul için ihtiyacın olan her şey burada." Bana uzattı ve ben de Lucy'ye bakmadan önce zarfı aldım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum ve o tek kelime etmeden bana bakıyor. Benim gibi mahvolmuş görünen Charlie ve Autumn'bakıyorum. "Gitmeliyiz ki geç kalmayalım."

Elimi omzuna koyuyorum ve kamyonu doğru gitmesi için onu çeviriyorum. "Bu okulun eğlenceli olduğunu duymuştum," diyorum. "Arkadaşım Brady'nin oğlu Wyatt oraya gidiyor. Ayrıca arkadaşım Brock'un kızı Saige de oraya gidiyor ve sanırım sen de onunla aynı yaştasın." O kamyonu binerken ben de ona bilgi verdim. Kapıyı kapatıp şoför tarafına geçmeden önce emniyet kemerini takmasını izliyorum. "Okul yılı yeni başladı, bu yüzden çok şey kaçırdığını sanmıyorum." Bu noktada kendi kendime konuşuyor .

Okula yaşıyoruz ve kamyondan inip onun yanına yürürken zarfı alıyorum. "Hazır mısın?" O aşağı atlarken soruyorum. Yan yana, okulun içine giriyoruz.

Okul, ne bok yediğini bilmeyen bir baba ve kendisini nelerin beklediğini bilmeyen bir kız.

İçeri girmek için zili çalmam gerekiyor ve kadın bizi ön kapıda karşılıyor. "Siz Bay Clarkson olmalısınız." Kocaman bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Ben Bayan Maureen, okul yöneticisiyim." Elimi sıktıktan sonra Lucy'ye baktı. "Ve sen de Lucy olmalısın," diyor elini sıkmak için eğilerek. Lucy'nin nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum ve her nasılsa, Maureen'in elini sıkmak için elini uzatmasına şaşırıyorum. "Bir tur atmaya ne dersin?" diye soruyor Lucy'ye, o da başıyla onaylıyor. Maureen bizi okul turuna çıkarırken, *en azından omuz silkmiyor*, düşünüyorum kendi kendime. Lucy her şeyi görüyor; çocuklar sınıflarının önünde sıraya giriyor, öğle yemeğine gidiyor, bazı sınıfların önünden geçiyor ve bazılarının hâlâ sınıfta olduğunu görüyor. Herkes öğle yemeği için dışarıda olduğu için boş bir sınıfa girdiğimizde bize bakarak, "Burası Lucy'nin sınıfı olacak," diyor.

Masadaki kadın bize bakıyor, sarı saçları küt ve bir kulağının arkasında toplanmış. "Bayan Summer," diyor Maureen, "bu Bay Clarkson ve kızı Lucy." Lucy'ye gülümsüyor. "Pazartesi günü sınıfınıza katılacak."

Bayan Summer ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. Bana ve gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve Lucy'nin önünde çömeliyor. "Sınıfımıza hoş geldiniz." Ayağa kalkıyor. "Babanız Bayan Maureen ile evrak işlerini hallederken siz de sınıfı gezmek ister misiniz?" Bayan Summer Lucy'ye elini uzatarak soruyor. "Sana nerede oturacağını gösterebilirim ve Pazartesi günü senin için hazır olması için birkaç şey seçebiliriz."

Lucy de onunla birlikte gidiyor ve onu sınıfın küçük odacıkların olduğu tarafına götürmesini hayretle izliyorum. "Çok uzun sürmeyecek," diye garanti veriyor Maureen bana, "iyi olacak." Başımı sallıyorum, koridordan ofise onu takip ederken omzumun üzerinden Lucy'ye bir kez daha -ya da daha iyisi beş kez- bakıyorum.

Tüm evrak işlerini gözden geçirdik ve bana doldurmam ve Pazartesi günü Lucy başladığında ona geri getirmem için milyonlarca kağıt gibi gelen bir şey verdi. Kırk dakika sonra, Lucy elinde bir çantayla içeri girdiğinde tüm "ev ödevlerimle" ayaktaydım.

Bayan Summer bana , "Çocukları almam gerekiyor," dedi. "Ona evde yapması ve Pazartesi günü geri getirmesi için birkaç çalışma kâğıdı verdim." Başımı sallıyorum ve sonra Lucy'ye bakıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve ikimiz okuldan çıkıyoruz.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Kamyona döndüğümüzde soruyorum ve saatin öğleni biraz geçtiğini görüyorum. "Muhtemelen acıkmışsındır." Okula dikiz aynasından ona bakıyorum. "Bayan Summer'ı sevdin mi?"

Başını sallıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama benimle konuştuğunu duymayı gerçekten çok isterdim. Öğle yemeği spesiyalleri sunmaya başlayan fırına yanaşıyoruz. Büyük bir şey yok, birkaç dürüm ve sandviç. Simitler artık çok popüler ama saat ikiye kadar tükeniyor. Oraya gittiğimizde, başladığını görünce şaşırmadım. Bayan Maddie ya da kızı Everleigh'in içeride olup olmadığını görmek için tezgâhın arkasına bakıyorum ama ikisini de göremiyorum.

"Simit mi sandviç mi istersiniz?" Ben soruyorum, o da dürümlerin sergilendiği vitrine bakıyor

Sonra simide bakıp birini işaret ediyor. "Krem peynirli mi?" diye soruyorum ve yine başını sallıyor. Aynı şeyden iki tane sipariş ediyorum ve ardından denemek istediği ama bana sormaya korktuğu dört dürümden sipariş ediyorum. Siparişin parasını ödüyorum ve kasiyerin bana poşeti getirmesini beklemek için kenara çekiliyorum. Kapı açılıyor ve omzumun üzerinden bakmak gibi bir hata yapıyorum ve Lilah'nın içeri girdiğini görüyorum, ama tek başına değil. Yanında Caleb var ve onu güldürmek için bir şeyler söylüyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu. Beni burada görmeyi asla beklemezdi, özellikle de öğle yemeğinde, çünkü genellikle ahırda bir şeyler atıştırırım.

Yanımızda duruyor ve Lucy'nin ona baktığını ve gözlerinin parladığını görüyorum. "Lucy," diyor Lilah sanki onu bir haftadır görmemiş gibi. "Çörek için sana hiç teşekkür etmedim." Ona gülümsüyor. "Masama bırakmıştın ve çok hoş bir sürpriz oldu." Lucy ona gülümsüyor. "Yeni okuluna gittin mi?" diye sorar ve Lucy başını sallar. "Her şeyi duymak istiyorum." Caleb'a bakar. "Öğle yemeğinden döndüğümde gelip seni bulmama ne dersin? Atları ziyarete gidebiliriz." Hiddetle başını sallıyor, sonra nihayet bana bakıyor. "Eğer baban için sorun olmazsa."

"Sorun değil." Tekrar Lucy'ye baktım. "Hadi yemeğimizi yiyelim ve Lilah'yı randevusuyla baş başa bırakalım." Elimi omzuna koyuyorum ve onu fırından dışarı çıkarıyorum. Kapıyı iterek açıyorum, Lucy'nin benden önce çıkması için kapıyı tutuyorum, Lilah'ya son bir kez bakıp bizimle gelmesini diliyorum.

Onuncu Bölüm

LILAH

Fırından izliyorum, aptalca bir nedenle keşke beni de çağırıyorsa diyorum. "Bu bizim Dön," diyor Caleb yanımdan ve ben de kendimi en büyük pislik gibi hissederek ona bakıyorum.

"Ah, pardon." Başımı sallıyorum ve tezgâhın arkasındaki kıza gülümsüyorum. "Ben hindi ve pastırmalı dürüm alayım," diyorum, "bir de limonata." Caleb ellerimi ittiğinde cüzdanımı çantamdan çıkarmaya başlıyorum.

"Bu bir randevu olmayabilir ama öğle yemeğini sen ödemeyeceksin." Ona gözlerimi deviriyorum. "Git bize oturacak bir yer bul. Ben her şeyi alıp seni bulmaya geleceğim."

Onunla tartışmayı düşünüyorum ama bunun yerine dönüp oturma alanına doğru ilerliyorum ve dolu olduğunu görüyorum. "Dışarıda yiyebiliriz," diye öneriyorum. "Gölgede bir piknik masası var." Yan taraftaki pencereyi gösteriyorum ve Caleb başıyla onaylıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve ağaçların altında duran tek piknik masasına doğru ilerliyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve Courtney'nin bana yine mesaj attığını görüyorum.

Planlar değişti. Thatcher's'da bir şeyler içmek için saat beşte iş yerinde olacağım.

Seninle orada buluşuruz.

Courtney: Sana inanmıyorum, bu yüzden gelip seni alırsam, beni ekmen için bir neden yok.

Sebebine gülüyorum.

Seni daha önce hiç yüzüstü bırakmamıştım.

Courtney: Her zaman bir ilk vardır. Bu şekilde, mazeretin yok. Beşte görüşürüz, Buttercup.

Kolumu bük.

Tamamdır, beşte görüşürüz.

Caleb'in bir elinde tepsi, diğer elinde içeceklerle bana doğru yürüdüğünü görünce telefonumu yere bırakıyorum. "Sadece çilekli limonata kalmış," diye bilgi veriyor. "Umarım sorun olmaz."

Önüme otururken "Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim."

Dürümümü alıp önüme koyduktan sonra ona bakıyorum. "Caleb," diyorum o dürümünden bir ısırık alırken, "daha ileri gitmeden önce..."

"Bu hayattaki en kötü ilişkisizlik ayrılığı," diye şaka yapıyor. "Dinle Lilah, benimle gerçekten ilgilenmediğini biliyorum."

"Yani, senin de benimle o kadar ilgilendiğini sanmıyorum," diye karşı çıkıyorum ve o da sırtarak yere bakıyor.

"Ama sizinle vakit geçirmeyi seviyorum," diyor sonunda.

"Ben de sizinle vakit geçirmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum, "ama bu şekilde değil." Dürümümden bir ısırık alıyorum.

"Bu 'sende değil, bende' gibi bir şey" - beni işaret ediyor - "ama o zaman gerçekten ben değilim" -kendini işaret ediyor- "bu

Sen." Bu beni güldürüyor.

"Sadece Şu anda çok fazla işim var." Ona yalan söyledim sayılır. Daha çok yarı gerçek. "Yüksek lisans tezime odaklanmam gerekiyor," diyorum ona. "Son beş yıldıır psikoloji alanında online dersler alıyorum ve bu onun için son adım."

"Bunu neye yapıyorsun?" diye soruyor, kendi limonatasından bir yudum alarak.

"At destekli terapinin geliŐimi," diye yanıtlıyorum utangaç bir gülümsemeyle. "Bu konuda çok Şey biliyorum sayılır." İÇimden dolayı çok Şey bildiğimi düŐündüğünden eminim. GeçmiŐimi onunla paylaŐmadım. Dürüst olmak gerekirse, geçmiŐimi kaç kişinin bildiğini bir elin parmakları kadar sayabilirim. Emmett'in geçirdiğim kazayı tam olarak bildiğini bile sanmıyorum. Yani, kaza geçirdiğimi biliyor ama tek bildiğ i bu.

"Yardımcı olabileceğimden değ il," diyor, "ama ihtiyaınız olursa yeterli. Belki bir denek olabilirim."

"Travma geçirdiniz mi?" Sargı ağızımın yarısına kadar gelmiŐken soruyorum.

"Hiç kimseyi tanımadığım bir kasabaya taŐındım," diye başlıyor. "Tek arkadaşım az önce benimle çıkmak istemediğ ini söyledi. Ve sahiplerinin perili olduğ unu sylediğ i bir evi onarmak için ağ rıldım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu çok sıkıcı," diye Şaka yapıyorum. ğ le yemeğ inin geri kalanı sorunsuz geçti ve Şimdi tüm konuşmayı aradan göre kendimi daha iyi hissediyorum.

Bir dakika içinde işe döndüm ve babasının masasında oturmuş kâğ ıt üzerinde bir Şeyler yapan Lucy'yi aramaya koyuldum, babası da onun yanında oturmuş kendi evrak işlerini yapıyordu.

"Döndüm," diye anons ediyorum ve Sammy Emmett'i aramak için ahıra girdiğinde iki çift aynı göz bana bakıyor.

"Hey, kaçıyor gibi görünen bir atımız var," diyor, panikliymiş gibi görünmemeye çalışarak, Emmett'in çıldıracağını bilerek. Kâğıtları masanın üzerine çarparak bırakır. "Charlie onu eğitiyordu ve kaçtı."

Önce Sammy'ye sonra da Lucy'ye bakıyor. " hallederim," diye onu temin ediyorum. "Ödevini benim masamda yapabilir."

Lucy gülümsüyor ve masadan uzaklaşıyor. Ona elimi uzattım, o da kâğıtlarını kalemini alıp yanıma geldi. "Emin ellerde olacağına söz ," diyorum eli elimdeyken, "ve çöreğimi paylaşmayacağım." göz kırparak kıkırdamasını sağlıyorum ve gözlerim doğrudan Emmett'e kayıyor.

"Çörek yok." Lucy'yi işaret ediyor. "Zaten iki tane yedin ve simidini yemedin."

"Uh-oh," dedim. "Tamam, iyi, çörek yok." Omzumun üzerinden ona bakarak dönüp uzaklaşıyorum. "Pinky söz." Kaşlarını çatmasına gülmemeye çalışıyorum. *İşte aşık olduğum bakış*, diye düşünüyorum masama doğru yürürken. "Pekâlâ Lucy," diyorum, bir sandalye kapıp benimkinin yanına koyarak, "ne üzerinde çalışıyorsun?" Sandalyeme oturuyorum ve onun kendi sandalyesine oturmasını izliyorum.

"Matematik," diyor kâğıtları yere bırakırken. "Çok kolay." Telefon çaldığında sadece başımı sallıyorum. Öğleden sonrasının kalanı insanların , telefonun durmadan çalması ve ertesi gün için tüm randevuların onaylandığından emin olmakla geçiyor.

Kapı açıldı ve Courtney'nin içeri girdiğini gördüm. "O burada." Beni fark edince güldü. "Bir atla kaçmaya çalışmadı."

"Kendini komedyen sanıyor." Çenemle ona doğru işaret ediyorum. "Lucy," diyorum, "bu benim senin yaşından beri en iyi arkadaşım." Gözleri büyüyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Ben o kadar yaşlı değilim." Bana gülüyor ve sonra gülmesine izin verilmediğini unutmuş gibi elini ağzına kapatıyor. "Çok güzel gülüyorsun," diyorum usulca. "Bunu daha çok yapmalısın."

"Bu senin arkadaşlarından biri mi?" Courtney dirseklerini masanın üstüne dayayarak soruyor. "Ben Courtney." Merhaba demek için elini kaldırıyor.

Lucy'nin bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamak için birkaç saniye bekliyorum ve söylemeyince Courtney'e sadece adını söylüyorum. "Bu Lucy, Emmett'in kızı," diyorum ve gözleri büyüyor. Evet, benim hakkımda her şeyi biliyor, aptalca ve saçma bir şekilde gidip dünyada aşık olmam gereken son adama aşık olduğum gerçeği de dahil.

Sandalyemden kalkıp Lucy'ye bakıyorum. "Hadi gidip babanı bulalım," diyorum ve onun bu konuda pek de heyecanlı olmadığını görüyorum. Tutması için elimi uzattım ve o da tuttu. "Geri döneceğim," diyorum Courtney'e. Onunla birlikte ahıra doğru yürürken Charlie ve Emmett'i bir şeyler konuşurken buluyorum. Gündüz vardiyası üçte bittiğinden ve akşam vardiyası altı ile on arasında geldiğinden beri sadece ikisi var. Elimini önümde duran Lucy'nin omzuna koyarak, "Hey, ben çıkıyorum," diyorum. "Onu yalnız bırakmak istemedim."

"Kahretsin," diye yemin ediyor Emmett. "Gelip onu kontrol etmediğim için özür dilerim. Daha yeni döndük." Lucy'ye bakar. "Ne oldu?"

"İyi misin?" Lucy sadece başını sallar. "Hiç çörek yedin mi?" Kocaman gözleriyle bana bakıyor.

"Bir ısırdı ve öğleden sonra tatlı bir ikramdı." Boştaki elimi havaya kaldırıyorum. "Başka bir şey yemedim," diye yalan söylüyorum ve o da bunu biliyor.

"Lilah'ya sana göz kulak olduğu için teşekkür et," diye Lucy'ye ısrar eder.

"Teşekkürler Lilah," diyor Lucy ve onun konuştuğunu duyduğuma kim daha çok sevindi bilmiyorum, Emmett mi yoksa ben mi?

"Yarın görüşürüz" -ona sarılabilmeyi dileyerek usulca omzunu sıkıyorum- "sabah erkenden, atları uyandırmak için." Ona el sallayıp dışarı çıkıyorum ve Courtney'i telefonunda mesajlaşırken buluyorum.

"İşim bitti." Masamın altından çantamı aldım. "Gidebiliriz."

"Sonunda," diyor telefonunu bir kenara koyarken. Onunla birlikte arabaya bindim ve Thatcher'ın yerine doğru yola çıktık.

İçeri girip yan tarafta boş bir masa görünce oraya doğru yürüyüp oturuyoruz. Servis elemanı hemen yanımıza geliyor ve ben buzlu bir karışım sipariş ediyorum, Courtney ise sek bir tane sipariş ediyor. "Ee, ne var ne yok?" diye soruyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Derek bugün bana mesaj atmaya çalıştı." Telefonumu cebimden çıkarıp masanın üzerinden dik oturan Courtney'ye doğru kaydırıyorum.

"Kapa çeneni," diyor telefonumu kaparak ve ben başımı sallıyorum, bedenim tuhaf hissediyor.

"Benimle iletişime geçmeye çalıştığına dair bir bildirim geldi." Telefonumda ne yapıyorsa onu izliyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Ne yazıyor?"

"Lanet olası aklını kaçırmış," diye tıslıyor ama garson önümüze koyduğunda konuşmayı kesiyor.

İçkimi getirdim. "Bugünkü bingo kartımda bu yoktu." Bir yudum alıyorum ve soğuk kehribar rengi sıvı aşağı inerken yanıyor. Bardağı usulca yere bırakıp ona bakıyorum. "Ne yazıyor?"

"Söylediği hiçbir şeyi tekrarlamıyorum." Bardağını kaldırıyor. "Tek kelime bile."

Telefonu elime alıyorum, küçük dairede onun resmini gördüğümde ellerim titriyor, çok uzun zaman önce gömdüğüm yüzünü. Hayallerimi çalan yüz, değil ama farklı hayallerimi.

Merhaba Lilah, son görüştüğün kişinin duymayı beklediğim kişi bendim. Size ulaşacak cesareti bulmam biraz zaman aldı. Ben acaba benimle oturup ve konuşmak. Söylenmesi gereken bazı şeyler var. Benimle buradan iletişime geçebilirsiniz ya da telefon numaram hiç değişmedi. Umarım yakında sizden haber alırım.

Gülüyorum, telefonu bırakıyorum. "Telefon numarası hiç değişmedi."

"Acaba sekiz yüz tane "Ben lanet olası bir psikopatım" alındığı için mi?" Courtney söylüyor ve ben de başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum. Neredeyse katilim benimle iletişime geçtiğinde hissedeceğimi düşündüğümünden daha fazla.

Başımı sallıyorum, mesajı siliyorum ve onu engelliyorum. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" diyorum. "Bir dakika daha zamanımı alamaz."

Viskisinden bir yudum daha alarak, "Siktir et o herifi," diyor. "Diğer haberlere gelince..." Benny ile nişanlanacaklarını söyleyeceğini düşünerek gülümsüyorum. İkisi son dört yıldır birlikteler ve bunun an meselesi olduğunu biliyorum. "Benny ve ben yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Ağzım şok içinde açıldı. "Özür dilerim, ne dedin?"

Omuz silkiyor ve acısını unutmaya çalışıyor. "Böylesi daha iyi. Ben onu mutlu etmiyorum, o da beni mutlu etmiyor. Temelde birbirimize tahammül eden oda arkadaşlarıydık."

"Ama... siz çok mutlu görünüyordunuz."

"Herkes sosyal medya sahtekârlığı yapardı, ama sadece ikimiz olduğumuzda, bu iyi değildi. Yani beni yanlış anlamayın, onu seviyorum ama ona aşık değilim. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Elimi onunkinin üzerine koymak için uzandım. "Nerede kalıyorsun?"

"Eve, ailemin yanına döndüm." Kıkırdıyor. "Bu çok eğlenceliydi. Bugün dışarı çıkmak için izin almam gerekti."

"Ne ?" Yumuşakça soruyorum.

"Yapıyorsun." İçkisini kapıyor. "Sadece burada olmakla bile, bunu yapıyorsun."

"zaman daha fazlasını yapalım," diye ısrar ediyorum ve o da bana gülümsüyor. "Bu hafta sonu. Benim evimde film maratonu ve eğer ailen sorun olmaz derse, benim evimde uyuyabilirsin." İkimiz tıpkı yıllar önce yaptığımız gibi gülüyoruz.

Bir buçuk saat sonra hesabı ödedik ve gitmek için kalktık. Beni ahırdaki kamyonuma geri götürdü ve ben

Eve gitmek yerine Juliet'i görmeye gittim. Bugün olanlardan sonra kız arkadaşıma ihtiyacım var.

Kenara park edip ahıra giriyorum ve onları görünce duruyorum. "Bu Juliet," diyor ona. "Bizimle çalışmaya geldiğinde Lilah'ın atıydı."

"Hey," diyorum usulca ve gözleri bana kayıyor, "sizinle burada tanışmak ne güzel."

Emmett, "Lucy'ye atımı gösteriyordum ve onu gezdirdim," diye açıklıyor. "Banyo zamanı," diyor ve Lucy başıyla onaylıyor, ikisi de dışarı çıkarken elini kaldırıp bana el sallıyor. Emmett omuzlarında bir yük varmış gibi yürüyor. Evin içinde gözden kaybolana kadar onları izliyorum.

"Hey, kızım," dedim Juliet'e, "bir günde iki kez." Kabine giriyorum. "İşte böyle bir gün oldu." Onu dışarı çıkardım, uzun olmayan ve kesinlikle hızlı olmayan bir gezintiye çıktım. Geri döndüğümde güneş batmış ve yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Ahırın kapısı açıldığında ahır kapatıyorum ve Emmett içeri giriyor. Kot pantolonunu çıkarmış, şort ve tişört giymişti. Onu kot pantolondan başka bir şeyle hiç görmemiştim ve gözlerim bir kez onun üzerinde geziniyor ve sonra onu süzdüğümü yakalamadan önce hızla geri dönüyorum. "Hey," diyorum ellerimi kotuma silerek, "her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, "Lucy'nin kazağını burada unuttuğumu sandım." Etrafına bakınır. "Yürüyüşe çıktığımızda esinti olur diye giymişti ama şimdi nereye koyduğumu bilmiyorum."

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyorum ona. Bana bakıyor ve yemin ederim, bana sadece bir kez sarılması için neler vermezdim. tarafından tutulmak için ona sadece bir kez ,

Özellikle de bugünden sonra. Yüzümü boynuna gömüp onu öpebilmek için neler vermezdim. Kahretsin, özlem göğsümü acıtıyor. "Sen bir babasın."

Aşağı bakıyor. "Bir tek sen değilsin," diye itiraf ediyor. "Lucy'nin yanına dönmeliyim." Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Arabana kadar iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum ve uzaklaşmak için dönüyor ama durup omzunun üzerinden bakıyor.

Gözleri yorgun gibi görünüyor. Kahretsin, hiç yorgun görünmüyor mu? Lucy'yi doğurmadan önce gözlerinde olan aydınlık en azından bugün için yok. "Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz," diyorum usulca ve eve doğru yürüyüşünü izliyorum, keşke o yürürken ben de elini tutsaydım.

On Birinci Bölüm

EMMETT

"iPad'i alalım, böylece Bay ve Bayan ile FaceTime yapabiliriz.

Graham," diyorum, iPad'e doğru yürüyorum ve açıyorum onu. Ona "Yeni okulunda sana iyi şanslar dilemek için telefonunu bekliyorlar" dedim. Dün gece döndüğümüzde onları FaceTimedan aradık ve en azından onlarla konuşacağını umuyordum ama yine de hiçbir şey söylemedi. Bu tam bir işkenceydi ve bunu bir daha yapmaktansa bir kedi sürüsünü yıkamayı tercih ederim.

FaceTime uygulamasını açıyorum ve kameraya basıyorum. iPad'i onun önündeki tezgâha yerleştirirken zil sesini duyuyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyorlar. İkisi de yeni bir okula başlayacağı için heyecanlı görünmeye çalışıyor. Sağır kulaklara düşüyor ve birkaç dakika sonra arama hızla sona eriyor.

"Hazır mısın?" Kahvemi bitirirken Lucy'ye soruyorum ve o da başını sallıyor. Daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Dün gece okuldaki ilk gününün nasıl düşünmekten zar zor uyuyabildim. "Çantayı al." Lucy ile kapıda buluşmadan önce fincanı bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Yeni sırt çantasını bir omzunun üzerinde sallıyordu,

İçindeki eşyalara bakılırsa yaklaşık 100 kilo ağırlığında. Tüm okul malzemeleriyle birlikte bu hafta sonu aldığımız bir şeydi. Okula başlamak için ne kadar çok şeye ihtiyaçları olduğunu hiç bilmiyordum. Ben devlet koruması altındaydım, bu yüzden okula başladığımda bana her şey verildi. Elbette diğer çocukların sahip olduğu havalı şeylere sahip değildim ama işimi görüyordu. Şimdi reyon reyon geziyor, en iyinin en iyisine sahip olduğundan emin oluyordum. Sanki hayatının ilk sekiz yılında yanında telafi ediyordum.

Yeni bir kıyafet giymiş, mavi bir şort ve beyaz bir tişört, siyah saçlarını kendi yaptığı bir at kuyruğu şeklinde toplamış. Bütün hafta sonunu alışveriş yaparak ve varlığından bile haberdar olmadığım yerlere giderek geçirdik. Ayrıca, hayatımda beyaz spor ayakkabı almak için farklı mağazalara gideceğimi hiç düşünmemiştim ve bir noktada ona yedi çift aldım. Kıyafet alışverişine çıkmanın da iyi bir fikir olduğunu düşündüm. İyi bir şey aldığımı düşündüğümde kararımın hemen pişman oldum ama sonra yüzümü buruşturdum ve ardından hızlıca başımı salladım. Sonra bekledim ve gözlerini izledim, bir şeye iki kez baktığını görürsem ya da bir şeyi gördüğünde gözleri değişirse, onu aldım. Sonunda eve yirmi torba dolusu kıyafetle döndük. Ertesi gün okula hazır olduklarından emin olmak için tüm Pazar gününü onları yıkamakla geçirdim.

Evden yan yana çıktık. "İyi misin?" Bana gerçekten bir şeyler söyleyeceği günü bekleyerek soruyorum. Şimdiye kadar Lilah ile konuştu, Autumn ve Charlie'ye de birkaç kelime söyledi. Neredeyse tek konuştuğu kişi bendim.

konuşmuyor ve bu canını acıtıyor. Ayrıca her şeyden çok emin olmadığını da biliyorum. Daha kötüşünü yapmaması bir mucize.

Kamyonetin arka kapısını açıyor, ayağa kalkıyor ve kapıyı kapatıp kemerini bağlamadan önce çantasını yanına koyuyor. Ben de binip kamyoneti çalıştırıyorum ve ona dönüyorum. "Gergin misin?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. "Tanıdığım en cesur çocuk olduğunu söyleyebilirim." Arabayı çalıştırdım. "Senin için heyecanlıyım ve okula bile gitmiyorum." Omzumun üzerinden gülümsüyorum ve o da ilk kez bana gülümsüyor. Sinir ve stresle göğsümdede kalbim birden göğsümden çıkacakmış gibi oluyor. Ya öyle ya da kalp krizi geçiriyorum. "Ama en güzel günü geçireceğinden hiç şüphem yok. Ayrıca, bence sınıftaki en zeki çocuk sen olmalısın."

Evden uzaklaşıp okula doğru ilerliyorum. Parmağımila direksiyona vuruyorum, sanırım sinirlerimi boşaltıyorum. Otoparka giriyoruz ve park yerinin olduğunu görüyorum, beni yolun kenarına park etmek zorunda bırakıyorlar. Yolun kenarında onunla buluşuyorum ve onunla birlikte tel örgülere doğru yürüyorum. Oraya vardığımızda duruyorum ve önünde çömeliyorum, gözleri ayaklarının üzerinde. "Tamam, seninle oraya giremem," diyorum. "Bana okumam için verdikleri ebeveyn kitabında yazıyordu. Sana burada veda etmek zorundayım." Gözleri bana bakıyor ve gözyaşlarıyla savaştığını görebiliyorum. "Telefon numaram onlarda var, bir şeye ihtiyacın olursa Bayan Summer'a sorabilirsin, o beni arar." Ona doldurmam gereken tüm evrakları geri getirmek için geldiğimde bize söylediklerini hatırlatıyorum. Başını sallıyor ve zil çalışıyor ve yemin ederim, keşke onu alıp tüm bunlardan uzaklaştırabilseydim. "Sende

Bu." Elimi omzuna koydum ve onu sıktım, ona sarılmamın onun için sorun olup olmayacağından emin değildim. "Okulu bitirdiğinde burada seni bekliyor olacağım."

"Tamam," diyor usulca. Zaten çömelmiş olmam iyi bir şey çünkü benimle konuşması bile dizlerimin bağına çözebilirdi.

Gözyaşlarımı silerken gülümseyerek, "İyi günler," diyorum. Başını sallıyor ve okul bahçesine doğru yürümek için dönüyor. Bayan Summer ona doğru yürürken ayağa kalkıyorum ve ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Ona elini uzatıyor ve Lucy elini tutuyor. Ona bana el sallamasını söylemiş olmalı çünkü o da dönüp bana el sallıyor. Elimi kaldırıyorum ve o okulun içine girene kadar elimi havada tutuyorum.

Autumn'un erkek kardeşi Brady, "İyi olacak," diyor. "İçeri girmeden önce onu Wyatt'a gösterdim, bu yüzden onu kontrol edecek," diyor üvey oğlu.

"Sağ ol dostum." Ona başımı salladım. "Bir otoparkta çocuğumun okula girişini izleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye itiraf ediyorum. "Bunun beni bu kadar inciteceğini de düşünmemiştim." "Çocuklar, dostum." Başını sallıyor. "Wyatt paylaşıyor ama onun için ölebilirim, yani hayal edebiliyorum." "Sonra," diyorum ve dönüp kamyonetime doğru yürüyorum. Ben alıyorum

Binmeden önce okula bir kez daha bakıyorum, işe varıp kamyonetimden inerken aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Kafamı kaldırıp Lilah'ı gördüğümde zaten gergin olan ahıra giriyorum. Sırtı bana dönüktü ama uzaktan her bir santimini tanıyordum.

Gözlerim kapalıyken bile onu seçebileceğime eminim. Ama şimdi kapalı değiller. Sammy'nin ona söylediği bir şeye dönüp gülerken mükemmel kışına bakıyorlar. Sammy'nin

oğlan ona kötü davranıyor ve kızın bundan haberi yok. Üzerinde Mustang Creek Ranch yazan bir tişört ve binici çizimleri var. Güldükçe saçları bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkileri buluyor ve bana gülümsüyor. "Günaydın," diye selamlıyor beni.

"Yapacak işin yok mu senin?" Günaydın demek ona bağıryorum. Yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Bekle, ben burada çalışmıyor muyum?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, gömleğinin etekleri yukarı kalkıyor ve karnının pürüzsüz derisini görüyorum. "Charlie!" diye bağıryor omzunun üzerinden, tezgahlardan birinde elinde kahve fincanıyla duran Charlie'ye, "burada olmak için para alıyor muyum?" Charlie önce ona sonra da bana bakıyor. "Geçen hafta senden bir maaş çeki aldığımı yemin edebilirim."

Sammy yavaşça ondan uzaklaşıyor, gazabıma hazır değil ama Lilah Lilah'tır ve son sözü söylememe asla izin vermez. "Yani, eğer çalışan değilsem, keşke biri bana söyleseydi de bütün gün evde oturup çörek yiyebilseydim," diye homurdanıyor ve sonra botuna dönüyor. "Ayrıca masanızda bakılması gereken evraklar var."

Hışım la ahırdan çıktı ve Charlie sadece bana baktı. "Bütün bunlar da neydi?"

"O hep burada"-Elimi saçlarımda gezdiriyorum
-"ve flört ediyor."

"Bu sabah külotunu büken şey bu mu?" Elindeki kahve fincanıyla sırtışını gizlemeye çalışıyor.

"Siktir git," diye çıkışıyorum ve mutfağa gidip bir fincan kahve daha yapıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum. "Ne?" Onunla konuşmak için dönmeyerek söylüyorum.

"O iyi olacak," diye beni temin ediyor ve gözlerimi kapatıyorum, "ve senin gidip Lilah'dan özür dilemen gerekiyor."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye karşı çıkıyorum. "Sadece bir soru sordum!"

"Üzerinde öleceğin tepe bu mu?" diye soruyor. Arkamı döndüğümde onu duvara yaslanmış, ayaklarını önünde çaprazlamış halde görüyorum.

"Aynen öyle," diye karşılık veriyorum. "Şimdi müsaade ederseniz, benim -sizlerin hiçbir şey yapmadan etrafta dolaşmanızın aksine- yapacak çok işim var ve bütün gün burada durup sizinle dedikodu yapamam."

"Bir gün geri dönecek ve seni kışından ısıracak. O senin bokunu almak için burada olmayacak ve sonra ne olacak?" Ağzıma aldığım kahve yudumunun tadı acı geliyor.

Zaten güne kötü bir ruh haliyle başlamak bana hiçbir şey . Günün geri kalanı da bir o kadar kötü geçiyor. Lilah'ya istediği kâğıtları vermeye gittiğimde beni görmezden geliyor, ben burada yokmuşum gibi davranıyor. Yanından ayrılırken "Harika," diye mırıldanıyorum ve Lucy'nin okulu bitmek üzereyken aceleyle çıkıp bir dakika kala onun okuluna yetişiyorum.

Çitin yanında durup kapıya bakıyorum ve o tek başına dışarı çıkıyor. Gözleri herkesin üzerinde geziniyor ve beni göremeyince yüzündeki paniği görebiliyorum. "Lucy!" Adını bağıriyorum ve beni gördüğünde yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum.

Girişte onunla buluşmak için birkaç kişinin etrafından dolaşıyorum. "Hey," diyorum yeterince yaklaştığında, "günün iyi geçti mi?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine omuz silkip başını sallıyor. "İyi haber şu ki yarın daha da iyi olacak."

Kamyona ulaştığımızda başını öne eğmiş bir şekilde yanımda yürüyor. Kamyona bindiğimde ona dönüp bakıyorum. "Sadece bugünlük eve gidelim, ben de akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım ama bir dahaki sefere her şeyin tamamlandığından emin olmak için birkaç saatliğine ahıra gitmemiz gerekecek." Emniyet kemerini bağlıyor ve bana tek kelime etmeden eve dönerken pencereden dışarı bakıyor. Eve vardığımızda "Evin yakınındaki ahırda her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım" diyorum ve o da beni ahıra doğru takip ediyor. Orada kimseyi , ki bu normal çünkü herkes saat dörtte yola çıkıyor. Diğer ahır, akşam vardiyasında çalışan ve gelen insanların olduğu tek ahır. Bu ahırda birkaç atı depoluyoruz ama daha çok kişisel atlarımız var. Dönüp çıkmadan önce hepsinin suyunun ve yeminin olduğundan emin oluyorum.

Kamyonete dönene kadar sessizce yan yana yürüyoruz, eve girmeden önce çantasını alıyor.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Harika." Ben mutfığa doğru yürürken o okul çantasını açıyor ve adaya birkaç kâğıt yerleştiriyor. Sonra dönüp beslenme çantasını boşaltmaya gidiyor, sanırım annesiyle birlikte yaptığı bir şey bu.

"Bu akşam biraz tavuk yapacağım," diyorum, buzdolabını açıp tavuğu çıkarıyorum. "Olur mu?" Bakıyorum ve saatin neredeyse beş buçuk olduğunu görüyorum.

O ev ödevi olduğunu düşündüğüm ama bana söylemediği için hiçbir fikrim olmayan şeyi yapmaya başlarken ben de yemeği pişirmeye devam ediyorum. Her şeyi fırına koyduktan sonra ona "Ben hızlıca bir duş alacağım," diyorum. "Geri geleceğim." Başını sallıyor ve ben de tavana bakıyorum, daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Sadece benimle konuşmasına ihtiyacım var, bana lanet bir pislik olduğumu söylemesi için bile olsa. Şu anda her şeye razıyım.

Duş alıp bir şort ve bir tişört giydikten sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Mutfığa girdiğimde zamanlayıcı bip sesi çıkararak tavuğun piştiğini söylüyor. Fırının kapağını açıp, üzerinde küp küp doğranmış tavuk göğsü, soğan, biber, brokoli ve baharat bulunan tepsiyi çıkarıyorum. Tavuğu ocağın üzerine koyduktan sonra kilerden bir poşet pirinç alıp mikrodalgaya atıyorum. Pilavın pişmesini beklerken tavuk ve sebzeleri tabağa koyuyorum. "Elini yüzünü yıka ve hazırlan." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Tabureden ellerini yıkamak için banyoya gitmeden önce tüm kâğıtlarını kenara koyuyor.

Onun tabağını buraya geldiğimizden beri oturduğu tabureye koyduktan sonra çatalları, limonata ve suyu alıp oturmadan önce kendi tabağımı yerleştiriyorum. O yemek yerken ben de ona bakıyorum. Beğenip beğenmediğini bile bilmiyorum. Hayatında yediği en kötü şey de olabilirdi ama ben bilemezdim. Tezgâhtan uzaklaşıp yerini temizlediğinde tabağı neredeyse bitmişti. İki haftadan fazla oldu ve artık aklım başımda değil.

"Buna ne zaman son vereceksin?" Kendimi tezgâhtan uzaklaştırıp ayağa kalkarak soruyorum. Bir adım geri atıyor.

biraz. "İki hafta oldu. Kolay olmayacağını biliyorum." Ona bakıyorum. "İnan bana, şu anda ne hissettiğini benden başka kimse bilmiyor." Tabağımı aldım. "Ama yalnız değilsin. Ben buradayım ve deniyorum Lucy." Alt dudağı titriyor. "Buna bir son vermelisin." Sesim yükseliyor ve bir saniye durup sakinleşmek yerine devam ediyorum. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıp nefes veriyorum. "Git bir duş al ve yatmaya hazırlan." Ona söyleyebildiğim tek şey bu ve odadan çıkıp yatak odasına koşuyor, koşarken de kapıyı çarpıyor.

"Bu inanılmaz bir şekilde işe yaradı." Ellerimi kalçalarımaya koyup tavana bakıyorum. "Ona zaman ver," diye mırıldanıyorum akşam yemeğini temizleyip kalanları kaldırırken. Sonra yarın için öğle yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Biraz çilek doğruyorum ve sonra biraz yaban mersini ve ahududu ekliyorum çünkü hepsini okulda bitirmiş gibi görünüyordu.

Kafamı kaldırıp dışarıda havanın neredeyse karardığını gördüğümde ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum "Harika," diye azarlıyorum kendimi, "muhtemelen odasından bir daha asla çıkmayacak." Evin onun tarafına doğru yürüyorum, kapıyı dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. "Lucy?" Beklediğimi söylüyorum ama benimle konuşmadığı için ne için beklediğini bile bilmiyorum. "İçeri geliyorum." Kapıyı iterek açıyorum ve yatağını boş buluyorum. Banyo kapısına baktığımda onun da açık olduğunu görüyorum. "Lucy?" Adını bağıriyorum, pencereyi gördüğümde saklanmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Pencereye doğru koşup açık olduğunu gördüğümde vücudum buz gibi oluyor. "Aman Tanrım." Odasından çıkıp ön kapıya koştum ve adını bağırdım. "Lucy!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Lucy!" Yan tarafa doğru koşup

Ahırın kapısının açık olduğunu görmeden önce arkada olup olmadığını anlayabiliyorum. Aceleyle kapıyı çekip açıyorum ve gece ışıklarının açık olduğunu görüyorum. "Lucy, burada mısın?" Koşarak aşağı iniyorum ve aynı anda ahırlara bakıyorum. "Lucy." Arka tarafta, sürünme boşluğunun olduğu yerde inleme sesleri duyunca duruyorum. "Lucy, orada mısın?"

"Git buradan," diye ağlıyor ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı çekmezsem oradan çıkaramayacağımı biliyorum.

Eve geri koşuyorum, telefonuma gidiyorum ve ona yardım edebilecek aklıma gelen tek kişiyi arıyorum. Numarasını çeviriyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor. "Ne istiyorsun?"

"Lilah," diye fısıldadım, "ben Lucy."

On İkinci Bölüm

LILAH

"Ne düşünüyorsun?" Courtney, yaklaşık kırk yıl önce bulduğu tek yatak odalı basit daireye bakarken soruyor kasabadan birkaç dakika uzakta.

"Yani, sadece sen varsın," diyorum ikimizin de sığabileceği küçük mutfağa bakarken.

"Büyük bir şey istemiyorum." Küçük oturma odası/mutfak alanında duruyor. "Hayatımda ilk kez sadece ben olacağım." Etrafında dönüyor. "Ve burası evim olabilirmiş gibi geliyor."

Tam ona bir şey söyleyecekken arka cebimden telefonum çalıyor. Telefonu çıkarıp onun adını gördüğümde kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum. Bugünkü kızgınlığımın baş belası. "Ne istiyorsun?" Saatler sonra onun saçmalıklarına katlanmak istemediğim için telefona sarılıyorum.

"Lilah." Adımı söyleme şekli ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Ben Lucy."

"Ne?" Kafa karışıklığı bedenimi dolduruyor. "Ne demek o Lucy?" Bana endişeli bir bakan Courtney'ye bakıyorum. "Lucy nedir?" Kendimi bir yere yapışmış gibi hissediyorum.

ya da daha iyisi, yere yapıştım ve oda şu anda etrafımda dönüyor.

"O..." diyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "O..." Kelimelerinde tökezliyor.

"O ne lan?" Şak diye söyledim.

"Kaçmaya çalıştı." Sözcükler bana bir darbe gibi çarparken, onun acısının görüntüleri kafamı dolduruyor. Nefes alacak enerjiyi bulduğumda göğsüm sıkışıyor.

"Kaçmaya çalıştı," sözlerini tekrarladıktan sonra Courtney'e bakıyorum, telefonu bir saniyeliğine kulağımdan uzaklaştırıyorum ve ona "Gitmem gerek," diyorum. Başını sallıyor ve elleriyle beni uzaklaştırıyor. Aceleyle daireden çıkıyorum. "Polisi aradın mı?" Merdivenlerden aşağı koşuyorum. Arabama doğru ilerlerken kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor.

"Hayır," diyor, sesi alçak ve sessiz.

"Hayır mı?" Kamyonetimin kilidini açıp sürücü koltuğuna otururken ona neredeyse bağıyorum. "Polisi aramalısın. Charlie'yi aramalısın. Tanıdığın herkesi aramalısın."

"Ahırda." Neden bilmiyorum ama o bu sözleri söylediğinde başım düşüyor. "Tarama alanında ve dışarı çıkmıyor." Şimdi yürüdüğünü duyuyorum. "Bana gitmemi söyledi."

Kamyonu çalıştırıp sürüş konumuna aldığımda, telefon Bluetooth'a bağlanıyor. Telefonumu yere bıraktım. "Yaklaşık kırk dakika uzaklıktayım," diye mırıldanıyorum, neredeyse gözyaşları içinde. "Ona ne yaptın?" Soruyorum ve ağır nefes alışını duyabiliyorum.

"Lilah." Sesi o kadar bozuk ki gözyaşlarımdan önümü göremediğim için neredeyse kamyoneti yolun kenarına çekmek zorunda kalacağım.

"Ona geleceğimi söyle," dedim. "Ve özür dileyerek başlamaya ne dersin?" Onu bir şey söylemeden önce telefonu yüzüne kapatıyorum ve o da hıncını ondan çıkarıyor. Hız sınırının biraz üzerinde gidiyorum ve her dakika göstergedeki zamanı kontrol ederek saatler geçmiş gibi hissettiriyorum. Ana Cadde'ye geldiğimde kalbim daha da hızlanıyor, çok yakın olduğumu biliyorum ama yine de çok uzaktaymışım gibi hissediyorum. Taş döşeli araba yolundan ahıra doğru dönüyorum. Ahıra doğru ilerlerken beyaz çit, ayın ve farlarımın yansımasıyla yarı aydınlanmış durumda.

Onu ahır kapısının yanında, bir ileri bir geri volta atarken gördüm. Saçlarının hepsini yolacakmış gibi görünüyor. Gömleği vücuduna yapışmıştı. Kamyoneti park edip iniyorum ve açık bırakıyorum. Farlarımın ışıkları ahır kapısını da dolduruyor. Adrenalin vücudumda dolaşüyor, ellerimi titretiyor. Eğer ona ulaşma görevim olmasaydı, eminim vücudum fırtınada ağaçtaki bir yaprak gibi titrerdi. "O-" diye başlıyor ve ben ahıra doğru yürüyüp yanımdaki adama bakıyorum. Yüzünde endişe okunuyordu ve o küçük sürünme boşluğunu gösterdiğinde hiç vakit kaybetmeden ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "İçeri girmeye çalıştım ama benim için çok dar."

Deliğe baktığımda, içeri girseydi sıkışıp kalacağını biliyorum. Çömelerek ona bir kez daha bakıyorum, beline kadar eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde nefes alıp verirken öylece duruyor. Gözleri bir an için benimkileri buluyor ve gözlerindeki yaşları, endişeyi ve hissettiği telaşı görebiliyorum. En önemlisi de Lucy'ye duyduğu sevgiyi görüyorum. "Onu dışarı çıkaracağım," diye onu temin ediyorum, sonra da göbeğimle boşluğa, sığa doğru sürünüyorum.

bana hemen vuruyor. Deliğe girdiğimde biraz açılıyor ve tamamen dizlerimin üzerine çökebiliyorum. "Lucy," diye sesleniyorum usulca, açıklıkta yavaşça ilerlerken. Ellerimde ve dizlerimde toz var ve duvarları tutan ikişer dördün etrafında manevra yapıyorum. Ahırları temizlerken Charlie'nin kuzenlerinin çocuklarından bazılarının burada saklambaç oynadığını gördüğümü hatırlıyorum. Sarı bir traktör sanki biri saklamış da unutmuş gibi arkaya sıkışmış. "Lucy?" Ona sesleniyorum ve köşeden sürünerek geçiyorum ve onu duvara yaslanmış, bacaklarını uzatmış bir şekilde otururken görüyorum. Bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla dolmuş. "Hey," diyorum, ona doğru gidip yanına oturuyorum. "Hepimizi endişelendirdin-" diye söze başladım. "Babanı endişelendirdin." Bacaklarımı önümde uzatırken bana bakıyor, tavan başımdan bir santim uzakta. "Sen iyi misin?" Usulca soruyorum, iyi olmadığını biliyorum ama nasıl davranacağımı bilemiyorum. Daha da geri çekilmesinden ya da babasına yardım ettiğim için benden nefret etmesinden korkuyorum. Ama en çok da ona yardım edemeyeceğimden korkuyorum.

"Ben annemi istiyorum," o fısıldıyor, ve hıçkırıklar geliyor onu parçalıyor. Yardım edemiyorum ama uzanıp onu kucağıma çekiyorum. Başını göğsüme yaslıyor; kollarım onu sarıyor, böylece tişörtüm akan gözyaşlarını emerken benim rahatlığımı hissedebiliyor. "Sadece annemi istiyorum." Duygularını kontrol etmeye çalışırken nefesi kesiliyor ama bırakın sekiz yaşındaki küçük bir kızı, bu herkes için çok fazla.

"Oh, bebeğim." Başının üstünü öpüyorum, onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Biliyorum." Kalbim onun için kırılıyor.

"Sadece onu geri istiyorum," diye mırıldanıyor hıçkırıklar arasında. "Sadece annemi geri istiyorum. Onu geri istiyorum. Onu geri istiyorum," diye tekrar tekrar sayıklıyor. Sonunda sesi yükseliyor ve başının üstüne düşen kendi gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Bebeğim, eğer yapabilseydim," diye yumuşakça teselli ediyorum hıçkırıkları sakinleştğinde. "Eğer baban yapabilseydi, sana bunu verirdi. Sana dünyayı verirdi." Onu yatıştırmaya çalışıyorum, babasının onun için her şeyi yapacağını bilmesini sağlayacak sözler söylemeye çalışıyorum.

"Benden hoşlanmıyor," diye fısıldıyor. "Beni istemiyor. Beni evime geri götürmesini istiyorum."

Ne kadar huysuz olursa olsun, "Senden asla vazgeçmeyecek," diyorum. Bu küçük kıızı sevdiğini biliyorum, bunu göstermek için tuhaf bir yolu olsa bile.

"Belki Bay ve Bayan Graham beni alıp yanlarında tutabilirler," diyor, "böylece annemin yanında olabilirim."

"Lucy." Onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Birincisi, babanın seni kimseye vereceğini sanmıyorum çünkü muhtemelen seni çok özleyecektir." Başını usulca öpüyorum. "İkincisi, sen her zaman annenle birliktesin." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "O senin kalbinde, değil mi?" diye soruyorum. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Başını tekrar göğsüme yasladı.

"O zaman nerede olursan ol seninle birlikte. Onu yanında taşıyorsun. O her yerde seninle."

"Ama onu burada istiyorum," diye hıçkırıyor. "Bana sarılmasını ve beni yatağa yatırmasını istiyorum." Gözlerimi kapatıyorum, sekiz yaşında dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bu küçük kıızı dinliyorum. "Beni asla terk etmeyeceğini söyledi." İçinden bir hıçkırık kopuyor. "Yalan söyledi."

"Lucy," diyorum, "seni sevmediğini mi düşünüyorsun?" Cevap vermesini beklemiyorum. "Seni o kadar çok seviyordun ki, mecbur kalmadıkça seni terk etmesine imkân yoktu."

"Geri gelebilir. Geri gelmesini istiyorum." Bundan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyecek bir şey yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek. Kimsenin yapabileceği bir şey onu yatıştıramaz. Bunu yapacak tek şey annesine sahip olmak.

"Eğer geri dönebilseydi" -başımı arkaya koydum- "bir kalp atışında dönerdi. Seni terk etmesine imkan yok. Senden vazgeçmesi mümkün değil. Seni bırakıp gitmesi mümkün değil. Bunu bir düşün, bebeğim." Onu biraz daha sıkıyorum. "Senin için yaptığı her şeyi düşün. Onu tanımıyorum ama senin için yaşadığını tahmin ediyorum. Senin iyi olduğundan emin olmak için yaşadı. Kimsenin sana zarar vermediğinden emin olmak için yaşadı. Senin çiçeklenmeni izlemek için yaşadı." Bana hiçbir şey söylemiyor. Gerçekten söyleyecek bir şey yok. "Sana geri dönmek için dünyayı ve cenneti yerinden oynatırdı." Bir süre sonra hıçkırıkları kesiliyor ve ona bakıyorum, gözlerinin kapalı olduğunu ve yumuşak bir horlama sesi çıkardığını görüyorum.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyorum. "Sana söz veriyorum; iyi olacaksın." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum, hareket etmek istemiyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama eninde sonunda buradan çıkmamız gerektiğini de biliyorum. Onu yan tarafa yatırıyorum ve onu uyandırmadan buradan nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Kıçımın üzerinde hareket ediyorum, bu sürünme alanından çıkmam gerektiğini biliyorum ve sonra hareket etmek için biraz daha fazla alana sahip olabilirim.

Kıçımın üzerinde duvarın kenarına doğru kayarak onu göğsüme doğru sıkıştırıyorum, sonra yan tarafıma doğru eğilip bir solucan gibi hareket ederek sürünme boşluğundan çıkıyorum. Kıçımın üzerinde santim santim girişe doğru ilerlerken alnımda terler oluşuyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. "Emmett," diyorum usulca, kafasını deliğe sokuyor, yüzü akla gelebilecek her duyguyla dolu: ıstırap, endişe, korku, sevgi, nefret, özlem. "Uyuyor ama onu uyandırmadan dışarı çıkamam. Onu sana yanlamasına teslim edeceğim," diyorum ve o da başını sallayarak deliğe olan mesafeyi kapatmam için önümden çekiliyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diyor Lucy'ye uzanırken.

Onu hareket ettirdiğim anda kollarımda kıpırdanıyor ve nefesi kesiliyor. "Sorun yok Lucy," diye usulca seslendim. "Seni babana teslim edeceğim ve yatağına yatıracağız." Onu kollarıma yatırıp başını delikten geçirmeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum. Onu delikten çıkarırken Emmett'in elleri benimkilerle birlikte çalışıyor. Kız dışarı çıkıp onun kollarına girdiğinde, ben de sürünerek dışarı çıkıyorum. Onu kıçının üzerinde otururken ve onu kollarında tutarken görmek kalbimin göğsümde yükselmesine neden oluyor.

"Onu al," diyor, "uyanırsa diye. Şu anda beni görmek istediğini sanmıyorum."

Eğilip onu kollarıma alıyorum, bu geçiş onu hiç uyandırmıyor. "Teselli olacaksa," diyorum ayağa kalkıp önümde durduğunda, "o da şu anda beni görmek istemiyor."

On Üçüncü Bölüm

EMMETT

Lilah'nın kızımı benden alıp kollarına alışını izliyorum.

Holding onu içinonu Göğüs, o fısıldıyor, "O şu anda beni de görmek istemiyor." Sonra kollarındaki Lucy'ye bakar. "Annesinden başka kimsenin bunu daha iyi hale getirebileceğini sanmıyorum."

Ona şansımızın tükeneceğini söylemek istiyorum çünkü dirilmediği sürece Lucy'nin sahip olduğu tek şey benim. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey. "Onu içeri götürelim," diye ısrar ediyorum Lilah'a ve o da başıyla beni onaylıyor. Elimi sırtının alt kısmına koyarak onu ahırdan dışarı kadar takip ediyorum.

"Kamyonetim," diyor farlar hâlâ yanıyor ve kamyonet de .

"Ben kapatırım." Koşarak yanına gittim, anahtarları çıkardım ve kapıyı kapatmadan önce ışıkları söndürdüm.

Kızımı kollarının arasında, göğsüne yakın tutuşunu izliyorum, sanki ona güç vermeye çalışıyor. "Sanırım banyoya ihtiyacı var," diyor Lilah, "ama uyanmadan bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

Ön merdivenlerden yukarı çıkarken, "Toz ve diğer her şeyle birlikte sürünme boşluğundaydı," diyorum, "banyo yapması gerekiyor."

Onlar için kapıyı açıyorum ve onun içeri girip girişte durmasını izliyorum. Daha önce hiç evime girmemişti. Evimin önünden geçti ve benim için bir şeyler bıraktı ama hiç içeri girmede. Acaba bunu, kendimi onun sonsuza dek bu evde olduğu imgesinden korumak için bilerek mi yaptım? "Bu taraftan." Onu geçip Lucy'nin yatak odasına doğru ilerliyorum. "Ben banyoyu hazırlayayım," diyorum ve o da başını sallıyor.

Hiç kimsenin kullanmasını beklemediğim banyoya giriyorum, ama artık kızımın banyosu. Saç fırçası tezgahın üzerinde, nasıl kullanılacağını bilmediğim birkaç tokenin yanında duruyor. Diş fırçası, diş macununun hemen yanındaki . Yan taraftaki bir havlu sanki oraya yeni koymuş gibi görünüyor. Küvete doğru yürüyorum ve suyu açıyorum, tezgahın üzerindeki havluya silmeden önce kolumla test ediyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Lilah, "ama seni temizleyip pijamalarını giydirir giydirmez yatağına gidebilirsin."

Lilah onu banyoya taşıırken Lucy gözleri yarı kapalı, "İstemiyorum," diye sızlanıyor. Dönüp yatağına doğru yürüdüm, üzerine oturdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak dışarı çıktığı için rahat bir nefes aldım. O sürünme boşluğunun dışında durdum ve Charlie benden pek memnun olmayacak olsa da her şeyi söküp atmayı düşündüm. Bunun yerine, Lucy'den gelen hıçkırıkları, onu parçalayan hıçkırıkları duyarken çaresizce kığımın üzerine oturdum. Daha önce duymadığım hıçkırıklar. Sesini asla unutamayacağımı bildiğim hıçkırıklar.

Sesini duymadan önce suyun dinliyorum. "Seni yıkayacağız." Suyun sesi

Banyodan su sıçraması geliyor. "O zaman seni yatağa götürelim, yarın başka bir gün olacak."

Lilah banyodan çıkıp bana bakmadan önce boğazımda bir yumru oluşuyor. "Pijamaları nerede?" diye soruyor ve ben nereye koyduğunu bilmediğim için odanın etrafına bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, kalkıp ona alışveriş merkezinden aldığım yeni çiftlerden birini almak için şifonyere giderken Lilah yatağa doğru yürüyüp yastığını oynatıyor ve pijamalarını buluyor.

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum, o sadece omuz silkiyor. "Kızlara özgü bir şey mi?"

"Belki." Tekrar omuz silkiyor. "Annesiyle başlattığı bir alışkanlık da olabilir."

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diyorum ve o da bana katılmıyor. "Kim çocuğunun pijamalarının nerede olduğunu bilmez ki?" Soruyu ona sorup sormadığımı bilmiyorum ama yine de benim için cevaplıyor.

"Yeni baba olmuş ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan biri." Banyoya geri dönmeden önce bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Pijamalarını buldum," diye anons ediyor ve suyun şırıltısını duyuyorum, banyodan çıkıyor olması gerektiğini anlıyorum ve odadan çıksam mı diye düşünüyorum. Karar vermeme fırsat vermiyorlar çünkü Lucy pijamalarını giymiş, saçları ıslak ama geriye taranmış, eli Lilah'nın elinin içinde odaya geri dönüyor. Lilah, "Saçını yıkamadık ama içinde toz vardır diye duruladık," diyor.

Başımı salladım, sonra Lucy'ye baktım. "Özür dilerim, Lucy." Kelimeleri sesim söylemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "I

sana karşı sabrımı kaybetmemeliydim." Lilah'nın yanında duruyor, yüzünün yarısı benden saklı. "Sana bağırmamalıyım ve bunun için özür dilerim."

Lilah birkaç dakika sonra, "Hadi seni yatağa yatıralım," diye ısrar ediyor. "Olaylı bir gece geçirdin." Lilah onunla birlikte yatağa doğru yürür ve Lucy bir bacağını yatağa koyup elini bırakırken onun elini tutar. Yatağın ortasına geçer ve altına girmeden önce ayaklarıyla yorganı aşağı doğru iter. "İyi geceler Lucy," diyor ve yataktan uzaklaşmadan önce eğilip başının üstünü öpüyor. "Seni dışarıda bekleyeceğim," diyor ve sonra başıyla gidip onunla konuşmamı işaret ediyor.

Benden nefret eden kızımın beni yalnız bırakıp yatak odasından çıkarken başımı sallıyorum. Yan döndüğünde yanına gidip yatağının kenarına oturuyorum. "Daha önce bağırmamalıyım," diyorum usulca, "ama sen de çekip gitmemeliydin." Sadece bana bakıyor. "Ödümü kopardın," diyorum umursadığından emin olmasam da. "Bunu bir daha yapmanı asla istemiyorum." Gözlerini kırptırıyor. "Nerede olduğunu bilmemektense bana bağırmanı tercih ederim." Bana hiçbir şey söylemiyor ve şimdi bu numarayla, önümüzdeki yıl bana bir şey söylese şanslı olacağım. "Zor olduğunu biliyorum ve ikimiz de öğreniyoruz. Ama sonuç olarak, burada olduğun için mutluyum Lucy." Derin bir nefes alıyorum ve öne doğru eğilip başını öpüyorum, tam da Lilah'ın onu öptüğü yerden. "İyi uykular Lucy," diyorum ve kalkıp kapıya doğru yürüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Işığı kapattım ve kapıyı arkamdan kapattım ama biraz açık bıraktım. Oturma odasına yürüyorum ve bakıyorum

Lilah'nın orada olup olmadığını görmek için. Gözlerim odayı tarıyor ve onu hiçbir yerde göremeyince evden dışarı çıkıyorum onu basamakta otururken buluyorum. Kapının açıldığını duyunca omzunun üzerinden bakıyor. "Hey," diyor usulca, "uyuyor mu?"

"Yatağında yatıyor," diye cevap veriyorum ve kapıdan çıkıp arkamdan usulca kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Veda etmeden gitmeyecektim," diyor ve ben onun yanındaki basamağa otururken başımı sallıyorum.

"Hayır, demek istediğim, dışarıda ne yapıyorsun?"

Ellerini bacaklarına sürterek bana bakıyor. "I
-Beni daha önce hiç evinize davet etmediniz ve ben de davet edilmediğim bir yerde olmak istemedim."

"Lilah," diyorum.

"Annesine ne oldu?" diye soruyor ve bu gecedен sonra ne olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Eskiden annesiyle çıkıyordum," diye açıklıyorum ve gözlerinden bir şeylerin aktığını görüyorum ve ellerini bacaklarına . "Sıradan bir şeydi."

"Evet, ." Devam etmemi engelledi.

"Kasabayı terk etti ve bir telefon alıp öldüğünü ve bir kızım olduğunu söyleyene kadar onu bir daha düşünmedim."

Nefesi kesildi. "Bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. "Asla çocuk sahibi olmayacağıma, asla evlenmeyeceğime yemin ettim. Bu asla olmayacaktı."

" olana kadar," diye ekliyor alçak sesle.

"Şimdiye kadar." Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve ona baktım. "Lucy'ye kadar."

"Nasıl öldü?" diye soruyor.

"Beyin anevrizması geçirdi." Derin bir nefes alıyorum ve sonra fişkırarak nefes veriyorum. "Lucy okuldan eve geldi ve onu buldu."

"Tanrım," diye tıslıyor. "Lanet olsun." Başını sallıyor. "Kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamalı."

"Neler ancak hayal edebilirim."

"Onun yerinde olmadığın sürece," diyor ve ben geçmişimle ilgili hikâyeyi yutuyorum. Kimse, yani benden başka kimse bu hikâyeyi bilmiyor ve böyle de olacak. Kimsenin bu hikâyeyi bilmesine gerek yok, özellikle de Lilah'nın. Bana acıyarak bakarsa kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. "O zaman kimse onun neler yaşadığını bilmiyor."

Bana başını sallıyor, elini kalçasının yanına ve kendini ayakta durmaya itiyor. Ayağa kalkıyorum ve ona hiç olmadığım kadar yakın oluyorum, en azından karanlıkta. "Bu gece için teşekkür ederim," diyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." *Eğer bunun ne kadar önemli olduğunu gerçekten bilseydin çılgılık atarak kaçardın diye* bağılıyor kafam.

Yüzünü bana döndü. "Sanki" -bir an tereddüt etti- "sarılmaya ihtiyacın varmış gibi hissediyorum." Tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. , vücudumda çalışan tek şey içimde akan kan ve kalbim.

Hareket edişini ve aramızdaki mesafeyi kapatışını izliyorum, elleri dolanıyor ve göğsünü göğsüme bastırıyor. Gözlerim kapanıyor ve ellerim kendi kendine hareket ederek belini sarıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak yerine, kendime daha da yakınlaştırıyorum. Bu rahatlama

Gece sonunda beni bıraktırdı. Gözlerim kapalı ona sarılıyorum ve onu kollarımda hissetmek hayal çok daha güzel. Yavaşça beni bırakıyor ama beline doladığım kollarım gevşemiyor. Biraz geri çekiliyor, elleri omuzlarımdan göğüs kaslarıma düşüyor, gözlerim açılıyor ve bana baktığını görüyorum. "Lilah," diye fısıldıyorum, onu bırakmam için kendime yalvarıyorum. Benden uzaklaşması için yalvarıyorum.

"Emmett." Dudaklarındaki ismim, özellikle de son saatlerden sonra, kaldırılabileceğimden çok daha fazla. Kollarımdan biri belinden çözülüyor, kalçasının yanına gidiyor ve sonra yüzünü tutabilmek için yukarı doğru hareket ediyor.

Sadece adını söyleyebiliyorum - "Lilah"- başım yana kaymadan hemen önce ve dudaklarım onunkilere değhemen önce nefesi kesiliyor. Artık cennetin nasıl bir his olduğunu anlayacağımı fark etmeden hemen önce. Dilim ağzının içine kaymadan önce alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Dili benimkiyle oynuyor, sanki onu her zaman öpmüşüm gibi. Sanki onu öpmek için yaratılmışım gibi. Elim yüzünden saçlarının arkasına doğru ilerliyor. Yumrukluyorum ve başını diğer tarafa çevirip öpücüğü derinleştiriyorum. İkimiz de sanki hayatımız boyunca bu anı beklemiştik gibi inliyoruz. Bu, başıma gelen en iyi şeyler listeme gireceğini bildiğim bir an. O listede şu ana kadar tek bir şey var, o da Lucy. Ve şimdi de Lilah ve bu öpücük.

Bölüm On Dört

LİLAH

"**L** ilah." Daha önce adımı, bir insanın adını söyleyebileceği her tonda söylediğini duydum. Kayıtsız, Kızgın, sinirli, ama asla, ama asla böyle değil. Yumuşak ama sıkı ve daha da önemlisi muhtaç, sanki nefes almaya devam etmek için adımı söylemesi gerekiyormuş gibi. Gözlerim ona sabitleniyor, keşke ay ışığından daha fazla ışık olsaydı da gözlerinin nasıl olduğunu görebilseydim. Böylece ezberlediğim gibi onları da ezberleyebilirdim. Bakışlarına o kadar alışmıştım ki, son birkaç gündür onu her gördüğümde, bakışlarından birini daha ezberlemek için gizlice ona bakıyordum. Başını yana doğru hareket ettiriyor ve beynim sonunda şu anda ne olacağını kavırıyor, yanağımdaki eli saçlarımın arasına kayarken nefesim kesiliyor.

Her şey ağır çekimde mi gerçekleşiyor yoksa zihnim bu anı asla unutmamaya mı çalışıyor emin değilim. Nabzım hızlanıyor, vücudumdaki her bir sinir karıncalanıyor, ensem ısınıyor ve midem sanki bir kelebek ailesi varmış gibi çırpınıyor. Dilini çıkarıp alt dudağımı yaladığını hissettiğimde ellerim nemleniyor. Bu anda

Tam burada, coşkunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Onun kollarında, elleri üzerimde. Başı yana doğru hareket ediyor ve dudakları dudaklarıma değmeden bir saniye önce dudaklarımdan kaçan nefese engel olamıyorum. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ama bunun gerçek olduğundan ve hayallerimden biri olmadığından emin olmak için zorla açıyorum. Dili ağzıma girmeden önce alt dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. Bu sefer gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum ve dilim hevesle onunkiyle oynamak için dışarı çıkıyor. Eli belime sarılmasaydı düşecektim, dizlerim neredeyse kırılacaktı.

Hayalini , birçok yıldızda dilediğim öpücük sonunda gerçekleşiyor. Rüyalarımıdakinden bile daha iyi. Düşündüğümden bile daha iyi. Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir öpücük. Tekrar tekrar sahip olmak için son yaşam çizgimi kullanabileceğim bir öpücük. Elini yüzümden saçlarımla arkasına götürüp yumruğunun etrafına sarıyor, başımı diğer tarafa çeviriyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Onun yutarken aynı anda benden de bir inilti kaçıyor. Sanki ikimizin de beklediğı an bu ama ikimiz de bunu yapmaktan korkuyoruz. Sanki hayatımız boyunca bu anı beklemişiz gibi inliyoruz.

Kaybolmuş. Aklıma gelen tek kelime bu. Onsuz kaybolmuştum. Onun dokunuşu olmadan kayboldum. Öpücüğü olmadan kayboldum. Elim göğsünde, avuç içim aşağıya doğru bastırılmış, kalbinin atışını hissediyorum, kalbimin aynı şekilde attığından emin oluyorum, hareket etmekten korkuyorum ama saçlarını parmaklarımla arasında hissetmek istiyorum. Elim göğsünde geziniyor, bu öpücüğün tüm hayatım boyunca sürmesini umuyorum. Öpücük derinleşiyor,

ama bir yumuşaklık var. Sanki ikimiz de zorlamak istemiyoruz, ikimiz de diğ erinin ö pücüğ ün fiş ini çekip ikimizi de nefessiz bırakmasından korkuyoruz.

Bütün ö püşmeyi asla unutmayacağımdan emin olarak geçiriyorum. Bütün ö püşmeyi berbat etmediğ imden emin olarak geçiriyorum. Tüm ö pücüğ ü, kelimeleri söylemeden ona hayatım boyunca bu ö pücüğ ü beklediğ imi gizlice söyleyerek geçiriyorum. Parmak uç larım boynundaki deriye dokunduğ unda karıncalanıyor, yana ve yukarı doğru hareket ederek ensesine ulaşıyor. Parmaklarımın arasından geçen saç ları saten gibi yumuşak ve ipeksi. Yumruğ u saç larımı daha da sıkıyor ve sırtımı ona doğru bastırıyorum. Göğ sünün sertliğ i meme uç larımın karıncalanmasına ve daha da sertleşmesine neden oluyor, bana dokunması için can atıyorum. Belimin etrafındaki eli kıcı mın kabarıklığ ını kavramak için aşağı iniyor, parmak uç ları içime giriyor ve beni ona daha da yaklaşt ırıyor. Onun her şeyini hissettiğimde, inilti tekrar boğ azıma doluyor. Bu sefer ö pücük derinleşiyor ve dili benimkinin etrafında çılgınca dönüyor. Dilim ona daha fazlası için yalvarıyor, bu ö pücüğ ü asla durdurmak istemiyor. Yumruğ unun saç larımı kavrayış ını azalttığ ını ve beni asla bırakmaması için ona yalvarmak istiyorum. Ö pücüğ ün sona erdiğ ini hissedebiliyorum, korku gelgit gibi üzerime ç öküyor.

Dili yavaşça ağ zımdan kayıyor ve gözlerim onun her hareketini izlemek için çırpınarak aç ılıyor. Gözleri benimkilerden hemen sonra aç ılıyor. Eli kıcı mından çekiliyor ve saç ımdaki eli ş imdi ö lü bir ağırlık gibi yanına düşüyor. Bir adım geri çekilip bize alan aç ıyor. Elim göğ sünün sıcaklığ ından düşüyor ve diğ eri boynunun düşüyor. Parmaklarım onun dokunuş uyla karıncalanıyor. "Lilah," diyor ve sanki acı çekiyormuş gibi hissediyorum. "Siktir." Geri gelip beni tekrar ö pmeden önce eli dudaklarıma dokunmak için kalkıyor.

Bu sefer, sanki yapacağım son şeymiş gibi tadını çıkarıyorum. Bu sefer öpücük hızlı, sanki beni öpmek istiyor ama bir şey onu bana teslim olmaktan alıkoyuyor.

Gözlerimi olması gerekenden daha uzun süre kapalı tutuyorum ve açtığımda onun bana baktığını görüyorum.

Gözleri boş bakıyor, sanki onları kapatmış gibi ve ben ondan uzaklaşmak zorundayım. "Gitmeliyim." Bu bir fısıltı ve uzaklaştığımda elimi tutup beni geri çekmesini, gitmemem için yalvarmasını istiyorum. Bedenim onu hayatında hiçbir şeyi özlemediği kadar özlüyor.

Kendi ayaklarıma takılmadan yürümeye odaklanarak merdivenlerden iniyorum. Dizlerim kilitlenmek üzere, onu bırakmadığımdan emin olmak istiyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama arkamı dönemiyorum. Dönmek istemiyorum. Bana bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu söylemesini kaldırabileceğimi sanmıyorum. Onun hatası benim her şeyimdi ve kalbim başka bir şey söylenmesini kaldıramaz. Kamyonete bindim ve buraya geldiğimden beri hala içinde olan anahtarlarla çalıştım.

Ondan uzaklaşırken dikiz aynasına bile bakmıyorum. Onun yerine elim dudaklarıma gidiyor. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Yola çıktığımda kalbim durmadan çarpıyor ve geri dönmem için yalvarıyor. Ama zihnim beni ondan daha da uzaklaştırıyor, eğer kalırsam şüphesiz sözleriyle kalbimi kıracağını biliyorum. Belki de kırmayacaktı; belki de bu bizim için bir dönüm noktası olacaktı.

Park yerime yanaşıp iniyorum ve daireme çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Dışarıdaki merdivenleri beş kat çıkıyorum ve merdiven sahanlığıma ulaştığımda sola dönüyorum.

Yan yana duran iki daire kapısına, diğer taraftaki aynı kapılara bakıyorum. kapıya sokup yavaşça sağa dönüyorum ve kapının kilidini açıyorum. Dairenin karanlığına adım atıyorum ve sobanın üzerindeki ışığın yandığını görünce olduğum yerde duruyorum. Burada biri var mı diye sağa sola bakıyorum ama daire, sobanın üzerindeki ışık dışında, sabah bıraktığım gibi duruyor. Evime bir adım atıyorum, anahtarlarımı sobanın önündeki küçük yuvarlak masanın üzerine atıyorum, içeri giriyorum ve tekrar arkamı dönüyorum. Kapıya yönelip ayakkabılarımı çıkarırken kendime "Paranoyak olmayı bırak" diyorum.

Işığı görmezden gelerek, mutfağı oturma odasından ayıran tezgâhın karşısındaki duvara dayadığım iki kişilik koltuk takımının yanından geçip yatak odama gidiyorum. Gömleğimi bedenimden çekip çıkarırken onun kokusunu . Karnımdaki kelebekler yeniden hareketleniyor ve gözlerimi kapattığımda dudaklarını üzerimde hissedebiliyorum.

Dönüp sütyenimin klipsini açıyorum, gömleğimi bir kez daha kokluyorum, onun kokusunu bırakmaya hazır değilim. Kot pantolonumu çıkarıp temiz bir tişört aldıktan sonra yorganımın arasına girip yan dönüyorum. "Ne öpüşmeydi ama" diyorum kendi kendime. Bu adamın öpüşebildiğini biliyordum. Etraftan hikâyeler duymuştum ama gerçekten ağzını üzerimde hissetmek her zaman umut ettiğim ama asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim bir şeydi. Bu gece hariç, oldu ve şimdi hayatımın geri kalanında o öpücüğün peşinde olacağım.

Tek bir damla gözyaşı gözümün kenarından kaçıyor, burnumun üzerinden yüzüme doğru yuvarlanıyor ve bir şekilde kaçmış olan başka bir damla gözyaşıyla birleşip bütünleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum, uykuya dalana kadar yeniden yaşıyorum.

Tüm rüyalarım hemen hemen aynıdır. Bir ata biniyorum ve o bana yandan kaşlarını çatarak bakıyor. Bazen attan indiğimde, bana bağlamak için orada beni bekliyor. Ama bu sefer attan indiğimde bana kaşlarını çatıyor, bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle de kalçamdan tutup beni kendine çekiyor. "Beni delirtiyorsun," diyor, kaşlarını çatarak sadece Emmett'in yapabileceği güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kesinlikle delirtiyorsun."

"Ben bunun için yaşıyorum." Ellerimi göğsüne koyup ona bakıyorum, yüzümdeki gülümseme beni öpmeden önce yanaklarımı acıtıyor. Ağzı benimkine çarparken başı yana doğru eğiliyor. Bütün gece boyunca tek hayal ettiğim şey bu, beni öpmesi ve bütün gece boyunca kaşınmayan bir kaşıntı. Kaşıntı yüzeyin kenarında ve bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi, başvuramayacağımı bildiğim kişi.

Uzun zamandır ilk kez alarm beni . Yatağında doğruluyorum, kafam karışıyor ve dönüp elimle telefonu tokatlamadan önce bir saniye etrafıma bakıyorum. Yatağa sırt üstü düşünüyorum ve tavana bakıyorum. Gözlerim yavaşça açılıp uykudan kurtulana kadar kapanıyor.

Rüyamı düşünüyorum ve eğer hala üzerimde onun kokusunu almasaydım, bunun yine benim rüyam olduğunu düşünecektim. Yorganı üzerimden atıp kalkıyorum. Bu sefer duşa girmeden önce gömleğimi çıkarıp yatağın üzerine atıyorum.

Gergin bir şekilde kamyonete binip ahıra doğru ilerliyorum ve bugün nasıl olacağını merak ediyorum. Onun önünde nasıl davranacağım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranayım?

Ondan bu konuda konuşmasını isteyeyim mi? İçeri girip Sammy ile yüz yüze geldiğimde kafam allak bullak olmuştu. "Selam." Bana gülümsüyor. "Günaydın. Onu senin için hazırladım."

"Sen bir cankurtaransın." Parmak uçlarıma kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." O bana başıyla selam verip işlerini bitirmek için uzaklaşırken ben de Rosy'ye doğru yürüyorum.

"Günaydın." Ayağımı üzengiye koymadan önce boynunun yan tarafını okşadım ve kendimi onun üzerine ittim. "Ne dersin kızım, gevşemek ister misin?" Tırıs gitmeye başladığında ayağımla onu dürtmeden önce soruyorum. Onu ısıtmak beş dakika sürüyor ve sonra onu itiyorum. Etrafında , onu sağa ve sola çevirerek itiyorum.

Sonunda durdum ve eğildim. "Sen bir süperstarsın," diyorum ve attan inip onunla birlikte ahıra doğru yürüyorum.

Charlie ve Emmett'i çitlerle çevrili arenanın kenarında görüyorum. Charlie'nin elinde kahve fincanı vardı. "Günaydın." Ona başımı salladım ve sonra Emmett'e döndüm.

Yüzündeki kaşlar çatılmıştı. "Günün birinde kıcının üstüne oturacaksın," diye tersledikten sonra dönüp hışımla ahıra girdi.

"Ona aldırmayın," diyor Charlie. "Biri onu kızdırmış ve hıncını senden çıkarıyor."

Charlie'ye dönüp bakıyorum. "Onun derisinin altına giren kişiyle gerçekten tanışmak isterim." Kelimeler acı veriyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Kahvesinden bir yudum alır. "Bugünlerde seni onunla tanıştıtabilirim. Sadece bir aynaya ihtiyacım var." Kıs kıs gülüyor, sonra dönüp ahıra doğru yürüyor ve beni bambaşka bir nedenle suskun bırakıyor.

On Beşinci Bölüm

EMMETT

Charlie sırtıarak içeri girdiğinde masamda duruyorum, kahve fincanımı alıp dudaklarıma götürüyorum. Ben bir sırtış keşke yüzüne bir tokat atabilseydim. "Gördüğüm kadarıyla bu sabah keyfiniz yerinde." Kendi fincanını ağzına götürdü ve bir yudum aldı. "Gerçekten, günaydın dedi ve sen boğazına atladın."

Sıcak kahveyi yutuyorum, sığağın batmasına aldırmadan. "Neredeyse iki kez attan düştüğünü gördün mü?"

"Hayır, yapmadı." Charlie başını sallıyor. "Onun üzerinde tam bir kontrolü vardı ve Rosy bile kontrol altındaydı." Lilah'nın bizden uzaklaşıp ahıra girmek yerine uzun yoldan ön ofisine doğru yürüdüğü ahır kapısına bakıyor. "Günün birinde, senin bokunu almak için burada olmayacak," diyor ve ben taşaklarıma tekme atmış gibi hissediyorum ve taşaklarım karnıma doğru yükseliyor. "O zaman ne yapacaksın?"

Buna cevap vermemi beklemiyor. Dönüp ofisine doğru uzaklaşıyor ve beni ağzım açık ve düşüncesiyle değil onu her gördüğümde bırakıyor.

tek bir gün. Bu asla olacağını d   nmediğim bir şeydi, ama sonunda, içten içe, olabileceğini biliyordum.

"Samanları bo altmayı bitirdim," diye anons ediyor Sammy. "Atları dışarı çıkarmak ve bacaklarını hareket ettirmek için diğer ahıra gidiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona. Bana ba ını sallayıp uzaklaşıyor, aynı anda Lilah da ahıra geri dönüyor ve neredeyse birbirlerine  arpacaklarken gülüyor. Gözlerim ona takılı kalıyor, artık onun tadının nasıl olduğunu biliyor ve hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Her zaman hayatımda hiçbir şeyin garanti olmadığı sonucuna vardım ve Lilah'la birlikte, her zaman olacağını düşündüğüm gibi oldu. Onu istiyordum ama asla ona sahip olamayacaktım. Gardımı indirmem bir saniye sürdü ve sonra ağzım onun ağzındaydı. Onunki de benimkindeydi ve hepsi bu kadardı. Bu benim için sondu. Ya da belki de başlangıç. Masama oturdum, fincanı yanıma koydum ve aklımı ondan uzak tutmak için not defterini aldım, ama sanki vücudum onun yakınlarda olduğunu biliyor ve tam alarmda.

Kahkahası artık ahır  dolduruyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "  e ba layabilir miyiz?" Not defterimden başımı kaldırıp ona bakma zahmetine bile girmiyorum. Kahve fincanımı elime aldığımda yukarı bakmak gibi bir hata yaptım, kalçasını yana eğmi , kollarını göğsünde kavu turmu  öylece duruyordu. Bu duruş göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor, dün gece göğsüme yapı an göğüsleri sikimi betondan daha sert hale getirmişti. Ka ları yukarı kalkmış, bir şey söylememi bekliyor.  zerine boyanmış gibi görünen bir kot pantolon giyiyor. Onu daha önce yüzlerce kez kot pantolon giyerken görmüştüm ama şimdi sanki

benimle alay ediyorlar. Açık kahverengi Mustang Creek Ranch tişörtü üzerine tam oturuyor ve kot pantolonunun belinin başladığı yerde duruyor. "Bir sorun mu var?" Sammy sadece botlarına bakıyor, bu bakışmadan nasıl kurtulacağını anlamaya çalışıyor.

Aynı anda hem ters ters bakıyor hem de "Birinin kesinlikle bir sorunu var" diye çıkışıyor. Dönüyor ve genellikle bağlı olan saçları uzun dalgalar halinde aşağıya iniyor. "Masasında oturan ve çalışmıyormuş gibi görünen adam." Kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor ve gözlerim dün gece elimde tuttuğum kışına gidiyor, onu daha da içime çekiyorum. Öpücüğün anısı kafamda tekrar çalıyor, tıpkı bütün gece boyunca yaptığı gibi. Tıpkı bu sabah yataktan kalktığımda çaldığı gibi. Tıpkı buraya gelip onu atın üzerinde gördüğümde ve tek düşünebildiğim onun sikime binmesi olduğu zamanki gibi. Dişlerimi sıkıp ona kadar saymak zorunda kaldım, çiti aşır atı benim için çalışan çoğu erkekten daha iyi idare etmesini izlemeden önce on kez. Söylemeye gerek yok, yapmam gerektiği gibi yapmadım.

Panoyu masanın üzerine bırakıp üzerinden kalkıyorum ve Sammy'ye bakıyorum. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Hayır." Dönüyor ve gidiyor. Ellerimi kalçalarımın altına koyup ahırın tavanına bakıyorum.

"Bugün harika bir gün olacak," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun iniltilerini duyuyorum, bu da bende ofisine girip onu duvara yaslama isteği uyandırıyor. Bunun yerine tam tersi yönde yürüyorum.

Antrenman sahasına gittiğimde Charlie'nin Sammy ile birlikte önce bir atı sonra da diğerini çalıştırdığını gördüm.

diğer. Telefonumu arka cebime koyduktan sonra çitin ilk demirine tırmanıp bacağıımı atıyorum. "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," diye sesleniyor Charlie atın tepesinden, ata binmeden önce gülümsüyor.

Ona siktir olup söyleme şansım olmadı. Onun yerine başka bir ata binip egzersizlerle onu takip ediyorum. Arka cebimdeki telefon çalıyor ve bana Lucy'yi alma zamanının geldiğini söylüyor. "Geri döneceğim," diyorum Charlie'ye, o da bana başını sallıyor ve kamyonetime koşup onu almaya gitmeden önce attan iniyorum.

Dün geceden sonra bugün onu okula göndermeyecektim ama kalkmış, giyinmiş ve okul çantası kapıda hazırda. Onu bıraktıktan sonra öğretmenine bir e-posta gönderdim ve bugün Lucy'de bir sorun olursa bana haber vermesini söyledim. Herhangi bir haber gelmedi, bu yüzden bana takılıp kalmadığı sürece iyi olduğunu düşünüyorum.

Okul zili çaldığında arabayı okulun önüne çekiyorum. Yan kapı açılıyor ve çocuklar koşarak dışarı çıkıyor. O başka bir küçük kızla çıkarken gözlerim çocukları tarıyor. Yukarı bakıyor ve sonra beni işaret ediyor. Lucy elini kıza doğru kaldırıyor ve sonra bana doğru yürüyor. Okul bahçesinden çıktığında ona gülümsüyorum. "Hey," diye selamlıyorum onu.

"Selam," diye cevap veriyor ve benimle konuştuğu için şok olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

"Günün nasıl geçti?" Kamyona doğru yan yana yürürken soruyorum.

"Tamam." Ayaklarına bakıyor. "Senin için bir şeyim var."

"Oh," diyorum, kamyonetin arka kapısını açıp onun tırmanışını izleyerek, "tamam, çiftliğe bana verirsin." Emniyet kemerine uzanırken bana başını sallıyor. Kapıyı kapatıp kamyonun etrafında dolaşmadan ve sürücü koltuğuna oturmadan önce kemerini takmasını bekliyorum.

Çiftliğe doğru yola çıktık ve kamyoneti park ettiğimde emniyet kemerini çözdü. "Gidip Lilah'ya merhaba diyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diyorum ve bir adım atıyor, sonra durup çantasını almaya gidiyor. yürüyor, ben de kapıyı açıyorum, o içeri girerken kapıyı başının üstünde tutuyorum.

Lilah masasının arkasında oturuyor ve gözleri bize takılıyor. Beni gördüğünde ters ters bakıyor ama Lucy'yi gördüğünde gülümsüyor. "Hey, güzel kız." Ona bakmak için sandalyesini çeviriyor. "Okuldaki günün nasıldı?"

"Güzel," diyor, "bende bir şey var." Okul çantasını yere bırakıp fermuarını açıyor, içine uzanıp bir parça beyaz kağıt alıyor ve ona uzatıyor.

"Bu nedir?" diye soruyor ve kâğıda bakmadan önce bana bakıyor.

"Gelecek hafta sonbahar barbeküsü yapacaklarmış," diye açıklıyor. "Bir tane senin için aldım," diyor ve sonra bana bakıyor, "bir tane de senin için." Bana kâğıdı uzatıyor ve ben de elleriyle yaptığı davetiyeyi görmek için aşağıya bakıyorum. "Bugün yapmamız gerekiyordu, o yüzden iki tane yaptım." Üzerinde Güz Gecesi Barbeküsü yazan ve ayrıntılarla renklendirilmiş kâğıda bakıyorum. "Yemek için bilet almanız gerekiyor ve oyunlar olacak. Hepimiz özel projeler yapıyoruz ve insanlar bunlara teklif verecek."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Lilah. "Ben de orada olacağım."

"Tamam," diyor Lucy, sonra bana bakıyor.

"Evet, gideriz," diye onaylıyorum. Bir Güz Gecesi Barbeküsü'nde ne yapılır bilmiyorum ama bunu sadece onun için yapacağımı biliyorum. "Yapmam gereken birkaç şey var." Başım ile işaret ediyorum.

Lilah, "Benimle kalabilir," diye öneriyor. "Ödevi varsa ödevini yapabilir. Zaten ben neredeyse hiç çalışmıyorum." Bana gülümsüyor ve bu gülümseme bana gizlice siktir olup gitmemi söylüyor.

"Harika." Ofisten çıkmak için döndüğümde Lilah'nın ona bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sorduğunu duyuyorum.

Charlie'nin içeri girip beni fark etmesiyle aynı anda ahıra adım atıyorum. "Oh, güzel, daha da iyi bir ruh halinde görünüyorsun." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Kâğıdı ona uzatıyorum ve o da alıyor, ne olduğunu okuyana kadar yüzü endişeyle doluyor. "Oh, eğlenceli."

"Bu durumda insan ne yapar?"

"Geçen yıl Wyatt'la birlikte gitmiştik," diye açıklıyor. "Okulun tekrar hoş geldin partisi gibi bir şey. Diğer ebeveynlerle kaynaşılıyor ve yemek yiyorsunuz. Her sınıf farklı bir etkinlikle dekore edildi ve daha büyük çocukların kurduğu perili bir ev vardı. Bir de labirent vardı. Çok eğlenceliydi. Sanırım bir de açık artırma vardı."

"Güzel." Başımı salladım. "Orada görüşürüz." Gülüyor. "Autumn'a söylerim."

"Çok minnettarım." Kağıdı katladım ve arka cebime koydum. "Atları içeri alalım."

Tüm atları içeri alıp yerleştirmemiz yaklaşık bir buçuk saat sürüyor. Ofis alanına girdiğimde Lilah'yı masasında bir şeyler yaparken gördüğümde gece vardiyası geliyordu. Klavyesini tıkırdatırken çıkardığı ses etrafı dolduruyor, Lucy de yanında ödevini yapıyor. "Hazır mısın?" Lucy'ye soruyorum, önce bana sonra da Lilah'ya , ondan ayrılmak istediğinden emin değil.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi sen seçeceksin." Onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Lilah ona gülümsüyor. "Ben biftek, fırında patates ve mısır koçanı isterdim." Ona bön bön bakıyorum. "Şimdi acıktım." Eşyalarını yerleştirmekte olan Lucy'ye gülümsüyor.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyorum usulca. "İşten çıkma vaktinin geçtiğini biliyorum."

"İkimiz de ev ödevlerimizi yapıyorduk." Ayağa kalkıp sandalyesini yerleştirirken bana bakmıyor bile. "Yarın görüşürüz, Lucy." Ona yandan sarılıyor. "Artık kaçmak yok, mı?" Ona göz kırpmıyor ve sonra elini uzatıp serçe parmağını uzatıyor. "Serçe parmağına yemin ederim."

"Serçe parmağım üzerine yemin ederim," diye söz veriyor Lucy, serçe parmağını Lilah'nınkiyle sararak. İkisi de kemiklerimdeki soğukluğu dolduran bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Telefonunu ve anahtarlarını alırken ona gülümsüyor. "İyi geceler Emmett," diyor Lucy'nin önünde kabalık yapmadan. Bizden uzaklaşıyor, ama bütün bu süre boyunca durup ona bakıyoruz, ikimiz de içten içe bizimle gelmesini istiyoruz.

"O iyi biri," diyor Lucy.

"Evet, öyle," diye katılıyorum. "Çok güzel," diye belirtiyor.

"Öyle," diye onaylıyorum ama orada duruyorum, "ama senin güzel değil." Bana bakıyor. "Hadi eve gidelim de sana bifttek pişireyim." Kolumu omuzlarına doluyorum ve onunla birlikte dışarı çıkıyoruz, ikimiz de diğeriyle nasıl yaşayacağımızı öğreniyoruz.

On Altıncı Bölüm

LILAH

"?" Kamyonun ekran merkezindeki yeşil düğmeye bastığımda Sierra diyor. "Bu Seninle konuşmayalı ya da yüzünü görmeyeli bir ay olmuş gibi hissediyorum."

Dramatizmine gülüyorum. "Bir hafta oldu, belki de en fazla on gün."

"Seksen dört yıl gibi geliyor," diye inliyor. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum. "Biriyle çıkıyordum," diye paylaşıyorum Caleb'dan bahsederek. Neden? Nedenini bile bilmiyorum. Nefes nefese kaldı. "Çoktan bitti." Ayrıntıya girmiyorum çünkü önemli değil. "Um, oh, ve ben Emmett ile öpüştüm."

"Affedersiniz?" Sierra diyor ki. "Emmett mi? Şu Emmett mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Ne bileyim, hayatın boyunca aşık olduğun Emmett."

"Bütün hayatım böyle geçmedi!" Çığlık atıyorum. "Altı yıl oldu."

"Tamam, her neyse. Nasıl ? Bana her şeyi anlat!"

"İyiymi." Küçümsemeye çalışıyorum.

"Sen bir yalancısın, yalancı, pantolonu yanıyor." Gülüyor. "İyiymi, kışımın kenarı."

"Tamam, peki," diye itiraf ediyorum, "hayatım boyunca aldığım en güzel öpücüktü. Ve şimdi ona her baktığımda beni öpmesini istiyorum, ama o bir pislik ve beni böyle istemiyor, bu yüzden beni en azından bir kez öptüğü için mutlu olmalı ve yoluma devam etmeliyim."

"Son beş yıldır sana hayatına devam etmeni söylüyorum. Yine de ."

"gidiyorum," diye kendimi savunuyorum. "Çıkıyordum ama-" "Ama o Emmett değildi," diye yumuşak bir sesle araya giriyor.

"Ama o Emmett değildi ve onu oyalamam adil değildi." Okula yanaşıyorum, otoparkın etkinlikler için kapatıldığını görüyorum, bu yüzden neredeyse iki blok öteye park ediyorum. Kamyoneti kapattım, başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. "Şimdi sonbahar barbeküsü gibi bir şeye katılmam gerekiyor ama yarın uyandığımda seni arayacağım. Bir kahve içebiliriz ve sen de bana seni hayalete çeviren adam hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"Beni hayalet gibi görmedi," diye homurdanıyor. "Belki de cep telefonu çekmiyordur."

"On gün boyunca mı?" Ona sataşma sırası bende. "Başka bir sebep ."

"Sen de," diye . "Şimdi git ve erkeğinin arkasından ağla. Yarın konuşuruz."

"O benim erkeğim değil," diye karşılık veriyorum ama telefonu yüzüme kapatarak beni güldürüyor.

Çantamı kapıp karşıma koyuyorum, anahtarlarımı ve telefonumu içine sokuyorum. Hafif esinti eteğimi giydiğim eteğimi kalçalarımın etrafında dalgalandırıyor. bakıyorum

Sokaktan okula doğru yürürken tanıdığım biri var mı diye etrafıma bakıyorum.

Okulun otoparkına adımımı atar atmaz tanıdığım ilk kişiyi görüyorum. "Merhaba, Bayan Maddie." Ona sarılıyorum. "Nasılsınız?"

Kısa bir süre önce geçirdiği kalp krizinden sonra hâlâ iyileşme sürecinde olmasına rağmen "Her zamanki gibi iyiyim" diyor.

"Parlıyor gibi görünüyorsun." Ona gülümsüyorum ve o da yeni kocası Oliver'a bakıyor. "Evlilik seninle aynı fikirde."

"Kim bilebilirdi ki?" Adam onu kendine başını öperken kadın gülüyor.

"Biliyordum," diyor, hayatımda gördüğüm en sevgi dolu gülümseme ve bakışla ona bakarak. Her küçük kızın gizliden gizliye prensini bulduğunda ona sahip olmayı dilediği bakış.

"Bu çok eğlenceli görünüyor." Etrafıma baktığımda yerel el sanatlarının satıldığı masaları görüyorum. Yan tarafta, fırını yandığında kızı Everleigh'nin kurduğu yiyecek kamyonunu görüyorum. "Everleigh çörek mi yapıyor?"

"Evet," diyor Bayan Maddie, "ama kuyruğa bakılırsa, sandığından daha hızlı tükeniyor olabilir."

"Şehirdeki en iyi çörekler," diye hatırlatıyorum ona ve koluna dokunuyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Saige'in yanında olacağız. Everleigh kamyonla ilgilenirken ve Brock onun iyi olduğundan emin olurken biz de bebek bakıcılığı görevini üstleneceğiz."

Everleigh 'a dönene kadar bir centilmen olmaktan çok münzevi bir olan Brock için "Tam bir centilmen değil mi?" diyorum.

ve romantizmlerini yeniden ateşlediler. Herkesin izlediği ama izlemiyormuş gibi yaptığı bir şey.

El işi masalarının etrafında toplanmış insanların arasından zikzaklar çizerek, etrafta koşuşturan çocukların olduğu çitlerle çevrili okul bahçesine doğru ilerliyorum. Gözlerim gizlice aradığım iki kişiyi bulmak için tüm yüzleri tarıyor. Birkaç kişi daha merhaba demek için beni durduruyor, ahırdan bir çift ve kasabadan tanıdığım bir çift.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde okulun yan tarafına doğru ilerliyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Emmett ve Lucy'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Her ikisinin de gözleri üzerimde ve ben daha durduramadan yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Ama ikisi de gülümsememi görür görmez kendi gülümsemeleri de yüzlerine doluyor ve ikisinin de gülümsemesi için her şeyi yaparım.

"Hey, siz ikiniz." doğru yürüyorum, yarı yolda buluşuyoruz. Mavi kot pantolon ve beyaz tişört giyen Emmett'e aval aval bakmamaya çalışıyorum ve tek yapmak istediğim ellerimi altına sokup onu hissetmek. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor ve diğer parçalarım pelteye dönüyor. "Heyecanlı mısın?" Lucy'ye soruyorum, o da başını sallıyor.

Emmett Lucy'ye bakarak, "Yemek yemeliyiz," diye önerdi. "Yemek yemelisin, sonra aktiviteleri yapabiliriz." Başını kaldırıp bana baktı. "Yemek yedin mi?" Başımı sallıyorum, birlikte yemek yiyeceğimizi hiç düşünmemiştim. Gelip onlarla biraz takılacağımı ama sonra yoluma gideceğimi düşünmüştüm. "Öyleyse önce yemek yemeliyiz."

"Tamam." Lucy başını sallayıp dönüyor ve üçümüz okul bahçesine, yemek kokusuna doğru yürüyoruz.

"Yemek için sıra var." Üzerinde dört kişinin yemek pişirdiği iki mangalın hemen önündeki masalarda oluşan sırayı gösteriyorum.

"Ben yemeği getireyim," dedi Emmett, "siz oturacak bir yer bulmaya çalışın." Etrafına bakınır.

"Tamam." Lucy'ye elimi uzattım, o da kendi elini benimkinin içine kaydırды. "Hadi yapalım şunu."

Dönüp piknik masalarına bakıyoruz, hepsi dolu ama sonra kenarda bir sepet battaniye görüyorum ve çimlerin üzerinde piknik yapan birkaç aile fark ediyorum. "Bir battaniye alıp kendi pikniğimizi kurmaya ne dersin?" diye soruyorum, o da başını sallayarak battaniye sepetine doğru yürüyor ve bir tane kapıyor. "Şimdi bir yer seç," diyorum, çok fazla insanın olmadığı sağ tarafa gitmesini izliyorum.

Battaniyeye uzanıyorum ve çimlerin üzerinde açıyorum. "Babana nerede olduğumuzu mesaj atmalı mısınız?"

"Gidip ona söyleyebilirim," diye cevap veriyor ve yanımdan uzaklaşıyor.

"Seni izleyeceğim," diyorum, gözlerim zikzaklar çizerek ona doğru giderken sırtından hiç ayrılmıyor. Sırada onun yanında durup ona bakıyor ve sonra beni işaret ederken gözlerinin benimkilere geldiğini görüyorum. Elimi kaldırıyorum ve o da başıyla onaylıyor. Dönüyor ve bana doğru yürüyor, adamın gözleri benim yanıma gelene kadar onu hiç bırakmıyor.

"Bu çok eğlenceli," diyorum battaniyenin üzerine oturup bacaklarımı yana açarak. "değil mi?"

"Evet," diye onaylıyor, diğer yanıma oturuyor. "Çok fazla insan var."

"Noel panayırı kasabaya gelene kadar bekleyin, sonra da ana caddede Noel Baba geçit töreni yapacağız." Gülümsüyorum

ona. "Bu benim en sevdiğim zaman. Senin en sevdiğin tatil ne?"

"Noel," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "O benim ve benim Annemin."

Uzanıp elini sıkıyorum ve o da bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam, her şeyden iki tane aldım," diyor Emmett, elinde iki tepsi tutarak. "Ne istediğini bilmiyordum." Tepsiyi ondan almak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri diz çökmüş bana takılıyor, çenesinin gerildiğini görebiliyorum.

"Sen iyi misin?" Tepsiyi ondan alıp yavaşça battaniyenin ortasına koyarak soruyorum. Her şeyden iki tane aldığını görüyorum: hamburger, sosisli sandviç, mısır, patates kızartması ve cips. İkinci tepsiye uzanıyorum ama eğilip onu da ortaya koyuyor ve tepsinin su şişeleri ve çeşnilerle dolu olduğunu görüyorum. "İşte peçeteler." Battaniyenin diğer ucuna önce onları arka cebinden çıkarıyor. "Ne yemek istersin Lucy?" diye soruyor önce ve bu konuda elinden geleni yaptığını söylemeliyim. İşini o kadar da iyi yapmadığını düşündüğünü bilsem de çok iyi bir baba.

"Bir hamburger alabilir miyim?" diye soruyor ve adam ona peçeteyle birlikte bir hamburger uzatıyor.

"Üzerine ketçap ister misin?" diye soruyor ve Lilah ona başını sallıyor. "Peki ya sen Lilah?"

"Sen ne istemezsen onu alacağım," dedim. "Ben sosisliyi alacağım." Sosisliyi alıyorum ve hamburgeri ona bırakıyorum.

Üçümüz birlikte yemek yiyoruz ve konuşmanın çoğunu ben yapıyorum, baba ve kızı ise tek kelimeyle cevap veriyor. Yemeğimizi bitirdiğimizde kalkıyorum, ve Emmett temizliyor

Battaniye. Tam katlayacakken bir aile geldi ve battaniyeyi alıp alamayacaklarını sordu.

Okul bahçesinde dolaşıyor, oynanan oyunları görüyoruz. "Bakın, bir smaç tankı." Büyük çocukların öğretmenlerden birini suya sokmaya çalıştıklarını görmek için yan tarafı işaret ediyorum. "Bunu ahır için almalıyız," diye takılıyorum ve Emmett'e bakıyorum, "sen oturmalısın ve biz de seni suya batırmaya çalışmalıyız." Bu fikir Lucy'yi güldürüyor.

"Beni gerçekten nakavt edebileceğini mi düşünüyorsun?" Bana yan gözle bakıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum ona, "ama koşup o beyaz hedef tahtasına elimle vurmakla ilgili bir sorunum yok." O homurdanırken Lucy ve ben gülüyoruz. "Bana ne üzerinde çalıştığını gösterecek misin?" Lucy'ye soruyorum, o da bana bakıp başını sallıyor. "Yolu göster." Son bir haftadır okuldan sonra ahıra geliyor ve benim yanımda ödevini yapıyor. O orada otururken ben genellikle geç saatlere kadar kendi işlerimi yapıyorum. Biraz da olsa kabuğundan çıkmaya başlıyor ama bu, başlangıçtan daha iyi.

Kahverengi kapıyı açtı. Emmett kapıyı sabitlemek için elini kaldırıyor, ben de onun yanından geçmek zorunda kalıyorum. Misk kokulu kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve tek yapmak istediğim kendimi ona yapıştırmak ve kokuyu üzerime çekmek. Geçen hafta beni öptüğü tişört sandalyemin üzerinde duruyor. Kokusu neredeyse yok oldu ama anıları hala kafamın içinde. Bu da çoğu gece onun kokusu her yanıma sarmışken kendime dokunmama neden oluyor. Yüzümün pancar gibi kızardığını kimsenin görmediğinden emin olmak için ayaklarıma bakıyorum. Lucy'yi takip ederek koridorda yan yana yürümemiz, açık kapıların ve kapılardan girip çıkan insanların yanından geçmemiz hiç yardımcı olmuyor.

Sonunda Lucy'nin sınıfına vardığımızda, içinde sonbahar süslemeleri ve Cadılar Bayramı öncesi süslemeleri olan birkaç sınıf görüyorum. "İşte burada," diyor loş odaya girerken, öğretmeni onu gördüğünde gülümsüyor ve Emmett'i gördüğünde gülümsemesi daha da büyüyor.

Ona neredeyse gözlerimi devirecektim. "Merhaba Lucy," diyor saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bay," diyor utangaçça, "Emmett," diye düzeltiyor kendini, sonra bana bakıyor. "Merhaba, ben Bayan Summer."

"Ben Lilah." Elimi kaldırıyorum ama sonra tekrar Lucy'ye bakıyorum. "Tamam, hangisinin senin olduğunu tahmin edeyim." Odanın etrafına bakıyorum. Masalar üç sıra halinde dizilmiş ve her masanın üzerinde farklı bir Cadılar Bayramı projesi var. Bazı masalarda Mason kavanozları süslenmiş, bazılarında çiçek saksıları dikilmiş, ama sonra ortasında bir delik olan birbirine yapıştırılmış dallara benzeyen bir şey ve ortasında plastik bir örümcek olan bir pamuk topunun olduğu masaya geliyoruz. " bu." Ona bakıyorum ve sonra gözleri kocaman olan Lucy'ye . "Bu senin."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor. Emmett'in arkamda durduğunu hissediyorum, vücudunun sıcaklığı içime sızıyor.

"Geçen gün ormanda yürüdük ve sen durup bir demet dal topladın," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu yapacağını hiç düşünmezdim." Masayı işaret ediyorum ve omzumun üzerinden Emmett'e bakıyorum. "Harika değil mi?"

"Öyle," diye onaylıyor beni, sonra daha da yaklaşıyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor, nabzım hızlanıyor. "Ne oldu?" Kaçmak isteyen kahkahamı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum ve şansımıza Lucy'nin sınıf arkadaşlarından biri geliyor

ve onu yanına çağırđı. Ona doğru yürüyor ve ikisi birlikte sınıftan çıkıp bizi yalnız bırakıyorlar.

Başımı yana çeviriyorum ve neredeyse onunla burun buruna geliyorum. "Bu bir..." Elinin kalçama gittiğini hissediyorum, kelimeler aklımdan kaçıyor. Dokunuşunu üzerimde hissettiğimde her şey aklımdan kaçıyor. "Bu bir-" Dudaklarımı yalıyorum çünkü ağzım aniden kuruyor. Dudaklarımı yaladığımda gözleri parlıyor ve benim onun üzerinde hissettiğim gibi onun da benim üzerimdeki etkimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Bu bir örümcek ağı çelengi," diyorum, sesim sonuna doğru çatlıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Huh," diye homurdanıyor ve sonra masaya bakıyor ama benden uzaklaşmıyor. Masanın üzerindeki kalemi ve yanındaki kâğıdı ve üç kişinin daha teklif verdiğini görüyorum. Adımı yazıyorum ve kalemi bırakmadan önce yüz dolarlık bir teklif veriyorum. Kalçamı bırakıyor ama sadece yanımdaki kaleme uzanmak için. Etrafımdan dolaşmak yerine, arkamda kalıyor ve etrafıma uzanıyor. Diğer eli yan tarafıma geliyor, orta parmakları tişörtün o tarafta yukarı doğru çıkmasından dolayı açıkta kalan tene dokunuyor. Kendimi toparlamak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda adını yazıyor ve ardından beş yüz dolarlık bir teklif veriyor.

"Emmett," diye fısıldıyorum sözünü kalemi yere attığında. Yanımdaki elim de aynı anda yere düşüyor.

"Teklifimi geri çevirmeyeceğim," diye ilan ediyor. Yüzümü ona dönüyorum ama bağlantıyı kaybedeceğimizi fark edince yarı yolda duruyorum ve omzumu göğsünün ortasına koyuyorum. "Bu benim kızımın sanatı." Bana bakıyor. "Benimle eve geliyor."

"Vay, vay," diyor Bayan Summer, yanımıza gelip çarşafa bakarak, "ok cömersiniz."

"Öyle," diye katılıyorum ona. "Ben etrafa bakacağım." Ondan uzaklaşmadan önce ikisine bakmaktan kaçınıyorum. "Bakalım Lucy'yi bulabilecek miyim?" Ondan uzaklaşırken elini hâlâ kalçamda hissediyorum. Sınıftan çıkıyorum ve ışığa doğru yürümek yerine koridorun karanlığına doğru sağa dönüyorum, tek başıma bir dakikaya ihtiyacım var. Sarı bant herkese buraya gelmemeleri gerektiğini söylüyor ama bir saniyeliğine altına giriyorum.

Gürültüden uzaklaşıp köşeyi döndüğümde sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı beton duvara yaslayıp nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum ki adımı duyuyorum. "Lilah," diyor usulca, benimle birlikte karanlık koridora adım atıp aynı sarı bandın altına eğilerek, "ne yapıyorsun?"

On Yedinci Bölüm

EMMETT

Yana dönüp benden uzaklaşmasını izliyorum, bedenim ondan gelen sıcaklığı özleyiyor. Parmaklarım refleks olarak hareket etti, buradan koşarak çıkmadan önce elini tutmak istedi.

"Çok fazla teklif vermenize gerek yok," diyor Bayan Summer. "Genellikle en yüksek teklifi veren veliye veriyoruz."

Kâğıda bakıyorum, önce Lilah'nın sonra da benim adımı görüyorum. "Endişelenme." Ona döndüm. "İzninizle, gidip Lilah'nın Lucy'yi bulmasını sağlayacağım." Sınıftan çıkmak için dönüyorum, yan tarafa bakıyorum ve koridorda yürümediğini görüyorum, demek ki diğer tarafa gitmiş.

Koridorun sonuna doğru ilerlerken, diğer taraftan daha karanlık olduğunu görüyorum ve sonra ilerlemenizi engellemek için sarı bir bant görüyorum. Yan tarafa bakıyorum, onu neredeyse karanlık koridorda sırtını beton duvara halde görüyorum. Başı arkada ve gözleri kapalı. *Uzaklaş*, diyorum kendime, *onu kendi haline bırak*. Ama söz konusu o olduğunda bedenim ve beynim aynı fikirde değil.

Amacım ondan olabildiğince uzak durmaktı. Onu otoparkta Bayan Maddie ve kocası Oliver ile konuşurken bu hedefim çabucak silindi, o lanet kırmızı eteği giymişti, elimi altına sokmak kolay olacak gibi görünüyordu. Üzerindeki beyaz gömlek, onu gördüğüm anda sikimi sertleştirdi. Onu tattığımdan beri tek istediğim bu, daha fazla tatmak. "Lilah," diye sesleniyorum usulca, sarı bandın altından eğilerek, "ne yapıyorsun?"

"Bir dakikaya ihtiyacım vardı," diyor sırtını duvardan iterek. "Ben de ikinize biraz yalnız zaman ayırıyordum."

"İkimiz mi?" Onunla yüz yüze geldiğimde hareket etmeyi bırakıyorum. Leylak ve gül kokusu gözlerimi kapatıp onu yutmak istememe neden oluyor.

"Sen ve Bayan Summer." Lucy'nin öğretmeninin adını söylediği anda kafam bir önceki açıklamasından daha da karışıyor. Kaşlarım birbirine kenetlenirken çenem düşüyor. "Oh, hadi ama." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onları bana doğru daha da yukarı itiyor. "Seninle çıkmak istiyor."

"Öyle değil." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Emmett," diye . Ellerimi onun üzerine koymak istiyorum ama bunun yerine ona dokunmamak için ellerimi kendi kalçalarımaya koyuyorum ve onu bırakacağıma dair ettiğim yemini unutuyorum. "Sana gülümsüyor. Gözlerini kırptırıyor ve saçlarını kulağının arkasına atıyor."

"Lilah," diyorum kızgınlıkla, "yanılıyorsun." Eli omzumu itmek için yukarı kalkıyor. "Ah, lütfen."

Eli bana dokunduğu anda her şey bitmiş gibi oluyor. Kelimenin tam anlamıyla, tüm bahisler kapandı. Elim kalçamdan

Aynı anda ayaklarım aramızdaki mesafeyi kapatarak onu duvara doğru itiyor. Diğer elim başının yanındaki beton duvarın üzerine geliyor.

Gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Emmett." Adım dudaklarında bir fısıltı.

"Adımı öyle söyleme." Gözlerimiz hala birleşiyor. "Ne gibi?" diye soruyor o . olarak başım onun üzerine düşüyor

Alnımdan ona doğru eğildim.

"Sanki eteğini kaldırmamı ve sikimi içine sokmamı ." Başımı yana eğiyorum. "Sanki sürekli adımı söylediğini duymak istiyormuşum gibi." Başımı diğer tarafa eğiyorum. Dudaklarına tekrar o kadar yakınım ki kalbim hızlanıyor, iki saniye içinde dilini ağzıma alacağımı ve dünyada her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve tam tekrar cennete girmek üzereyken, avazı çıktığı kadar bağırarak bir çocuğun sesi okulu dolduruyor ve ikimiz de sanki ellerimiz kurabiye kavanozundaymış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"I Yapma. istiyorum için Gidin!" a küçük Kız bağıyor. "I Anne istiyorum!" İkimiz de köşeye doğru yürüyoruz ve etrafımıza baktığımızda babalardan birinin ılık atan çocuğunu yerden kaldırdığını ve onunla yumuşak bir şekilde konuşurken yanağından öptüğünü görüyoruz. "Annemi istiyorum" diye tekrarlıyor ve sınıftan bir kadın onlara doğru geliyor. Küçük kız babasının kollarından fırlar ve annesine doğru koşar. "Lucy'yi bulmalıyız," diyor Lilah, sarı bandın altından eğilerek, "tüm çığlıkları duymadan ve korkmuş."

Sınıfına varana kadar koridorda takip ediyorum, etrafta dolaşan ve farklı sanat projelerine bakan sadece birkaç ebeveyn görüyorum. "İçeride mi?" Kafası Lucy'ninkinin karşısındaki diğer sınıftan çıkarken Lilah'ya soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve koridora bakıyoruz, Charlie'nin kalçasında oğlu ve Autumn'a sarılmış bir koluyla aşağı doğru yürüdüğünü görüyoruz.

"İşte buradasınız," diyor Charlie, önce bana sonra Lilah'ya bakıyor, yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Lucy sizi arıyordu," diye paylaşıyor, çok büyük gülümsememeye çalışıyor ama başarısız oluyor, "ve sizi bulamadığını söyledi."

"Nerede o?" Lilah'nın öne doğru eğilip parmağıyla Billy'nin burnuna dokunarak ona fışkırdığını gördüğümde soruyorum. Ona bunu yaparken bakmak bile sanki biri halıyı çekip almış gibi hissetmeme neden oluyor, çünkü ona istediğini asla veremeyeceğimi biliyorum. Lucy sahip olacağım tek çocuk o bile bu hayatta sahip olabileceğimi düşündüğümde çok daha fazla.

"Şu sınıfta," diyor Autumn, "Saige ve Wyatt'la birlikte." Brock'un kızının yanı sıra Brady'nin oğlundan da bahsediyor. "Üçü de çocuklar üzülmesin diye üzerinde hiç teklif olmayan eşyalara teklif vermeye çalışıyor."

"Aman Tanrım," diyor Lilah elini ağzına götürerek, "bu çok tatlı." Bana bakıyor ve ben de bir dakika boyunca ona bakıyorum, onu kollarıma almak istiyorum ama bunun herkes için kötü bir fikir olduğunu biliyorum. "Gidip onlara yardım edeceğim," diyor bize.

Autumn, Charlie'den bebeği almak üzereyken, "Ben de bu yer almak istiyorum," der ama Charlie ona sırtını döner. "Charlie, çocuğumu alabilir miyim, lütfen?"

"Hayır." Billy'nin başını öper ve Billy'nin tek yapabildiği annesine bakmaya çalışmak olur, annesinin onunla ce-e oynadığını düşünür. "Git buradan" -kaşlarını ona doğru kaldırıyor- "iyi şeyler yap ve sonra bize geri dön."

"Çocuğuma sahip olduğun için şanslısın, Charlie Barnes," diye tıslıyor, "ve seni seviyorum, yoksa cidden geri dönmezdim."

Charlie onun uzaklaşmasını izliyor, sonra bana, sonra da oğluna bakıyor. "Annenin içi dolu; beni çok seviyor."

"Sevgi ve nefretin aynı duygu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Lilah ve Autumn sınıfa girene kadar onları izliyorum ve artık onları göremiyorum.

"Öyle mi?" Bana baktı. "Bunu söylemen ilginç, çünkü tavrın her zaman Lilah'dan nefret ettiğini söylüyor."

"Hayır." Başımı sallıyorum, bunun içine girdiğimi kabul etmiyorum. "Ondan nefret etmiyorum. Sadece sinirime dokunuyor. Bu farklı bir şey."

"Öyle mi?" Charlie benimle dalga geçiyor ve Billy'ye bakıyor. "Emmett amcan bir kızdı hoşlanıyor."

"Bu saçmalığı yüksek sesle söyleme," diye çıkışıyorum. "Zaten Lucy'nin öğretmeniyle takılmaya çalıştığımı düşünüyordu."

Charlie'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım, sen mi yaptın?" Başını sallıyor. "Pek çok kez aptalca şeyler yaptığımı biliyorum ama çocuğunun öğretmeniyle yatmak yapabileceğin en aptalca şey olurdu."

"Onunla yatmadım," diye dişlerimi sıkarak tıslıyorum ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. En son

ihtiyacım olan şey dedikodu. "Ben de onunla yatmak istemiyorum."

Charlie hemen, "Çünkü Lilah'ya çakmak istiyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Senin gidip siktir olup gitmen gerekmiyor mu?" Charlie'ye soruyorum, o da kıs kıs gülüyor.

Lucy'nin yanında Saige'le birlikte sınıftan çıktığını görüyorum, ikisi gülüşüp kıkırdıyor ve onu ilk kez bir çocuk gibi davranırken görüyorum. İlk kez söylememesi gereken bir şey söylediğinden ya da omuzlarında büyük bir sorunla dolaştığından korkmuyor.

Hayatında ilk kez kaygısız bir çocuk gibi görünüyor ve bu beni yerimde sabit tutuyor. "Gülüyor," diye fısıldıyorum ve Charlie omzuma bir tokat atıyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğun en iyi şey değil mi?"

"Onlardan biri, evet," diyorum başımı sallayarak. Bana bakıyor, muhtemelen bundan daha iyi ne olabileceğini bilmek istiyor.

Kızım ve Saige'in, Autumn ve Lilah'nın bulunduğu odaya girişlerini büyülenmiş bir halde izlerken onun yanında duruyorum. "Bu ikisinin diğer ikisini geride bırakacaklarına dair ne kadar bahse girmek istersin?" Başını sallıyor ve onlara doğru yürüyor. Kapıya varıp içeri bakana kadar onu takip ediyorum. Autumn ve Lilah, peşlerinde Lucy ve Saige olduğu halde bir masadan diğerine yürüyorlar ve tam bir masadan ayrıldıklarında diğer ikisi onları geride bırakıyor.

"Sence bu gece bana kaç patlayacak?" Charlie soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Sanırım hayatta kalacaksın." Sırıtarak gülüyorum ve dört çift gözün bana bakmasını sağlıyorum. "İşiniz bitti mi?"

"Evet," diye onaylıyor Lucy, bana doğru yürürken. "Biraz çörek alabilir miyiz?"

"Evet," diyor Saige. "Everleigh benim için iki tane ayıracağını söyledi." Lucy'nin ellerini tutuyor. "Hadi gidip ne aromalı olduklarına bakalım."

"Tamam," diye kabul ediyor Lucy ve sanki doğduklarından beri arkadaşmışlar gibi Saige tarafından dışarı çekiliyor.

"Çok mutluyum," diyor Lilah yanımdan, iki kızın az önce ayrıldığı yeri izleyerek. bakıyorum ve gözünün kenarındaki yaşları sildiğini görüyorum. "Gülüyordu falan."

"Evet," diyorum ve kolumu omuzlarına dolama ihtiyacı öyle bir güçle ortaya çıkıyor ki, gerçekleştiğinde durduramıyorum. "Çılgınca, değil mi?"

"Bugün çılgınca şeylerle dolu," diye gözlemliyor Charlie, kolumun Lilah'nın etrafında olduğunu gözden kaçırmadan. "Sanki dolunay varmış gibi."

"Daha garip şeyler oldu," diye ekliyor Autumn Charlie'nin yanından, kollarını onun beline dolayarak. "Şimdi, sanırım bana bir akşam yemeği borçlusun."

"Ne istersen bebeğim." Dudaklarını öpmek için eğiliyor. Benimle aynı bakışı paylaşan Lilah'ya bakıyorum ve yanaklarının pembeleştiğini görüyorum. Kısa bir süre önce öpüştüğümüzü ve bu gece neredeyse öpüştüğümüzü düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Tüm bu eşyaların parasını nasıl ödeyeceğiz?" Başımla işaret ederek Autumn'a soruyorum.

"Lilah öğretmene iki yüz dolar ödedi bile," diyor Autumn ve ben nefes nefese kalıyorum. "Öyleyse gidelim." Charlie'nin elinden tutup onu okuldan dışarı çekiyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Ben sordum.

"Lucy'nin projesine iki yüz dolar harcamaya hazırlıklı gelmişim, ama sen 'hadi beş yüz dolar verelim' dedin," diyor Lilah bana ters ters bakarak ve lanet olsun, eğer güzel ve sevimli değilse, hepsi bir arada. Bir adım öne çıkıyor. "Şimdi gidip çörek ya da kek var mı diye bakacağım."

"Çocukken okulda yaptığım hiçbir şeye bir ebeveynim gelmedi," diyorum ve yüzünün yumuşadığını görüyorum. "Okulda iyi olup olmadığım ile ilgilenen bir ebeveynim hiç olmadı." Bana doğru yaklaşıp elini göğsüme koyuyor, ben de ona izin veriyorum. "Hayatımda hiç iyi bir şey olmadı Lilah," diye paylaşıyorum onunla, kimseye vermeyi düşünmediğim bir parçamı veriyorum ona. "Bu yüzden ona değer verdiğimi görmesi için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Elini göğsümden yanağıma götürüyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı," diyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. "Sen harika bir babasın."

"Hayır, değilim," diyorum. "Hiçbir zaman harika bir baba olacağımı sanmıyorum"- omuz silkiyorum-"ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"İşte bu da senin harika bir baba olmanın nedenlerinden biri," diyor ve eli düşüyor. "Önemsiyorsun." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Geriye dönüp baktığında ve bu anı düşündüğünde bu onun için dünyalara bedel olacak." Derin bir nefes alıyor. "O sert dış görünüşünün ardında hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biri var." Parmak uçlarına kalktı ve yanağıma öptü. Hayatımda gördüğüm en tatlı öpücüktü bu.

Hayatım boyunca hiç almadığım bir şey. Sonra dönüp gidiyor ve beni asla istemeyeceğimi düşündüğüm her şeyin özlemiyle baş başa bırakıyor.

On Sekizinci Bölüm

LİLAH

Ağzından çıkan tek bir kelime bile saplanan bir bıçak gibiydi.

Bana karşı kalkanını hiç indirmediydi. I

kimseyle yaptığını sanmıyorum, ama kesinlikle benimle değil. Bana bunu vermesinin çok şey gerektirdiğini bildiğimden, ellerimin altında kalbinin göğsünde nasıl attığını hissediyorum. "İşte bu da senin harika bir baba olmanın nedenlerinden biri," diyorum ve ellerimi aptalca bir şey yapmadan önce göğsünden çekiyorum, mesela boynuna kadar sarıyorum ve tüm kasabaya konuşacak bir şey veriyorum. "Önemsiyorsun." Gözlerimin içine bakıyor, bu çok sık yaptığı bir şey. Benim de ona giderek daha fazla yapması için sessizce yalvardığım bir şey. "Geriye dönüp baktığında ve bu anı düşündüğünde bu onun için dünyalara bedel olacak." Kalp atışlarım hızlanıyor, ellerim gergin bir şekilde titriyor, yanlış bir kelime söyleyip onu kızdırmamayı umuyorum. "O sert dış görünüşünün ardında hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biri var." Yüzündeki yan gülümsemeyi görebiliyorum ve sabah ya da beş dakika sonra pişman olabileceğim bir şey yapıyorum. Parmaklarımın ucuna ve çok istediğim gibi dudaklarını öpmek yerine yanağını öpüyorum.

Kirli sakal yanağımı çimdikliyor ve şu anda daha çok istediğim tek şey kollarımı beline dolamak ve yüzümü boynuna gömmek, sıcaklığının vücuduma sızdığını hissetmek ve kollarında güvende olmak. Bunun yerine boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve gözlerimin yanacak kadar kuruduğunu fark ediyorum.

Dönüp okuldan çıkıyorum ve çitlerle çevrili alana giriyorum. Başım eğik, çünkü şu anda bundan uzaklaşmam gerekiyor. Odaklanmam gerekiyor ve bu kadar insanın ortasında yıkılmamam bir mucize olacak. Lucy'yi Autumn ve Charlie'nin yanında görüyorum ve birkaç dakika içinde Emmett'in onu bulmak için dışarı çıkacağını biliyorum.

Kimsenin beni konuşmak için durdurmamasını umarak insan kalabalığı arasında zikzaklar çiziyorum. Başımı eğerek kimseyle göz teması kurmuyorum. Emmett ve Lucy'den uzaklaştıkça, gözlerimde biriken yaşların arkasını görmek daha da zorlaşıyor. Kamyonetime ulaştığımda herkesin gürültüsü gittikçe uzaklaşıyor. Arabaya binip başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Emmett'in sesi hala kafamın içinde yankılanırken, gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Hayatımda hiç iyi bir şey olmadı." Anahtarlarımı almak için çantama uzanıyorum ve kamyoneti çalıştırıyorum.

Eve dönüş yolu sessizdi. Yüzümde serin havayı hissetmek için tüm camları açmayı tercih ediyorum. Eve uzun yoldan gidiyorum ve on beş dakika yerine bir saatten fazla sürüyor. Belirlediğim yere park ediyorum ve camları açıp kamyonundan inmeden önce derin bir nefes alıp daha da büyük bir nefes veriyorum.

Rüzgâr içimden fışkırıyor ve gökyüzüne baktığımda hiç yıldız göremiyorum. Kara bulutlar geceyi neredeyse mor gösteriyor ve gök gürültüsünün sesi sessiz geceyi dolduruyor. "Fırtına geliyor gibi görünüyor." Merdivenlerden esen rüzgârla birlikte daireme doğru yürüyorum. Bulutların arasından şimşek çakıp gökyüzünü aydınlatırken üçüncü katta duruyorum.

Kolumda birkaç yağmur damlası hissederken aynı anda kapıma doğru yürüyorum. Kapımı açtığımda gökyüzü açılmış ve yağmur kovalar halinde yağmaya başlamıştı. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, dönüp mutfağımın penceresinin açık olduğunu görmeden önce kilitliyorum. Küçük beyaz perde rüzgarda uçuşuyor ve yağmur içeri giriyor. Pencereyi kapatmak için acele ediyorum, fazla suyu temizlemek için ocağın sapında asılı duran bulaşık bezini alıyorum.

Ancak temizlendikten sonra, başlangıçta hiç açık bırakmadığımı fark ediyorum. Mutfığa bir adım atıyorum ve etrafa baktığımda her şeye dokunulmamış olduğunu görüyorum. Oturma odasının penceresine ulaşıyorum ve pencerenin olması gerektiği gibi kapalı olduğunu görüyorum. Sonra banyoya gidiyorum ve hiçbir şeye dokunulmamış gibi görüldüğünü fark ediyorum. Korku filmlerindeki her insanın yaptığı gibi yapıyorum. Diğer tarafa koşmak yerine nefesimi tutarak duş perdesine doğru yürüyorum. Perdeyi iterek açıyorum, her an birinin üzerime atlayıp bana saldırmasını bekliyorum, bir yandan da cep telefonumu elimde tutuyorum, sanki bu o kişinin bana saldırmasını engelleyecekmiş gibi. Perdeyi kenara fırlattığımda boş olduğunu görüp çığlık atıyorum ve sonra başımı arkaya atıp aptallığıma gülüyorum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup kalp atışlarımı yarı normal bir ritme indiriyorum. Banyodan çıkıp yatak odama doğru yürürken kendime "Tam bir aptalım," diyorum. İçeri bir adım atıyorum ve yatağımın yanındaki sehpanın azıcık açık olduğunu görünce duruyorum. Tam ona doğru adım atacakken elimdeki telefon çalıyor ve aşağı baktığımda arayanın Emmett olduğunu görüyorum. İlk zil sesi bitmeden "Alo," diye cevap veriyorum.

"Lilah," diye mırıldanıyor ve sesi alçak, "sanırım yardımına ihtiyacım olabilir."

"Sorun nedir?" Dönüp odamdan çıkarken soruyorum. Sesindeki endişe kalbimin neden oluyor.

"Sorun Lucy," diye yanıtlıyor. "Kelimenin tam anlamıyla köşede titriyor ve onu durduramıyorum."

"Yola çıkıyorum," diyorum, çantamı kaptığım gibi sağanak yağmura doğru koşuyorum. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Yağmur yağıyor."

"Lilah," adımı keskin ve gergin bir şekilde söylüyor.

"Ne?" Kamyonetime bindiğimde, sıırılsıklam bir halde cevap veriyorum.

"O lanet telefonu bırak ve yola odaklan." Ses tonu sert. "Onu bırakabilseydim gelip seni alırdım."

"Telefonu hemen bırakıyorum," diyorum ona, "ve oraya varmak için acele etmeyeceğim."

"Beni daha fazla endişelendirmeyin." Sesi yumuşak ve alçak çıkıyor ve elimde olmadan onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Söz veriyorum," dedim ona. "Şimdi gitmene izin veriyorum." Telefonu kapattım ve arabamı garaj yolundan çekip ona doğru yöneldim. Hızlı gitmek istesem bile yapamam. Yağmur sadece

bardaktan boşanırcasına yağıyor, görmek çok zorlaşıyor. Altı dakikalık yolu yirmi dakikadan fazla sürede alıyorum ve kamyonetimi durdurup dışarı çıktığımda yağmur nihayet diniyor.

Kamyondan inip ön doğru koşarken ıslanmamak için başımı eğiyorum, aynı anda gök ve ikimiz de Lucy' gelen çığlığı duyuyoruz. Yatak odasının kapısında durduğumda hemen arkasındayım ve onu köşede, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken görüyorum. "Hey," diyorum usulca, Emmett'in etrafından dolanarak, "seni son gördüğümde Saige'le gülüp eğleniyordunuz."

"Gök gürültüsü," diye kekeliyor, "ve şimşek beni korkutuyor." Kelimenin tam anlamıyla yaprak gibi titriyor ve ben daha bir şey söylemeden kendini bana doğru fırlatarak beni kış üstü yere düşürüyor. Ona sarıldığımda vücudu benimkine yapıştı. Gök gürültüsü tekrar duyulurken çığlık atıyor ve yüzünü göğsüme saklıyor. Bu sefer, iki kayanın birbirine çarpması gibi bir ses.

"Şşşt," diye fısıldıyorum usulca, onu bir o yana bir bu yana sallayarak, "sorun yok. Gök gürültüsünden çok daha korkunç şeyler var" -başını kaldırıp bana bakıyor- "kurbağalar ve kuşlar gibi." Bana hiçbir şey söylemiyor. "Biliyor musun, kuşlar tek lokmada gözünü yiyebilir."

"Lilah," diyor Emmett gülerek adımı söyleyerek. "Onu daha fazla korkutmasak olmaz mı?"

"Onu korkutmuyorum." Ona bakıyorum. "Sadece daha korkunç şeyler olduğunu söylüyorum." Ona bakıyorum. "Kuşlardan korkmuyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "Gördün mü?" Emmett'e yüzümü dönüyorum, o da başını sallayıp bizden uzaklaşıyor. "Kuşlardan ya da kurbağalardan asla korkmamalısın," diye fısıldıyorum Lucy'ye, "yoksa bir daha sana yardım etmeme izin vermez."

İlk kez gülümsüyor. "İşte orada. İşler bazen gerçekten çok korkutucu olabiliyor," diyorum, "ama bana yardımcı olan şey senin dünyada en sevdiğin yeri düşünmek." Emmett elinde bir havluyla odaya geri geliyor. "Senin favori bir yerin var mı?"

"Evet," diye cevap verdi, "ahır." Eğer bunun onu korkutacağını düşünmeseydim, nefesim kesilirdi.

"İşte böyle, artık korktuğunda gözlerini kapatıp ahırdaymışsın gibi davranabilirsin," diye öğüt veriyorum ve gök gürültüsü yeniden başlıyor. "Şimdi denemek ister misin?" Başını sallıyor. "Gözlerini kapat," diyorum ve kapatıyor, "ve atları hayal et." Bir şimşek daha gözlerini açmıyor.

"Lucy," diyor Emmett ve başımı çevirdiğimde çömeldiğini görüyorum. "Lilah sıırıslıklam olmuş. Bırakalım da kurusun." diyor ve havluyu benim için açıyor. "O kururken gel benimle otur."

Lucy önce ona, sonra da bana bakıyor ve saçlarımın başımın üzerine döküldüğünü görüyor. Adam havluyu açıyor ve Lucy ona doğru sürünerek yaklaşıyor, adam da onu havluyla sarıyor. Yüzü şokla doluyor ama kolları ona sarılıyor. "Gidip başka bir havlu getireceğim," diyorum ona.

"Bu senin içindi" diyor. Lucy'nin banyosuna doğru yürüyüp askılıkta asılı duran havluyu alırken ona usulca gülümsüyorum. Aynada kendime baktığımda, saçlarımın geceyi kedi yalayarak geçirmiş gibi göründüğünü görüyorum.

Nihayet odaya girdiğimde Emmett'in sırtını duvara yaslamış oturduğunu görüyorum. "O iyi mi?" Yanlarına gidip yanına çömeliyorum ve Lucy'nin gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüyorum.

"Evet, sanırım uyuyor," diye ona bakarak. O da bana bakıyor. "Hareket etmek istemiyorum."

"Kendimi dışarı atacağım," diyorum ona, başımı omzuna koyup yanına oturmak isteyerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Sanırım sana olan iyiliklerim tükendi, sence de öyle değil mi?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"İyi bir baba olman iyi bir şey" -göz kırpıyorum- "ve başımın belası olmana rağmen çok seksisin." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ölmek istiyorum. Az önce yüzüne karşı çok seksi olduğunu mu söyledim?

"Çok mu ateşli?" Gülmemeye çalışarak kaşlarını kaldırıyor.

"Güle güle." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Lilah," diye sesleniyor ve ben dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben ateşli olabilirim ama sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın" diyor. Hava bedenimi terk ediyor.

"Bir dahaki sefere bana baş belası dediğinde bunu hatırlayacağım." Kapıdan çıkıp kamyonetime doğru yürümeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Yağmur bitti ve üzerime düşen tek yağmur damlası ağaçların yapraklarından dökülenler.

"Benim güzel olduğumu düşünüyor." Yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Kim bilebilirdi ki?"

On Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Kapı açılıyor ve masamdan başımı kaldırıp içeride zıplayan Lucy'yi görünce gülümsüyorum. Bir haftadan fazla oldu. Gök gürültüsünden dolayı sinir krizi geçirdiğinden beri ve şükürler olsun ki o zamandan beri başka bir fırtına olmadı. Artık her gün kalkıp hava durumunu kontrol ediyorum olmam çılgınca, sanırım hiç yapmadığım bir şey. "İyi günler Lucy," diye selamlıyorum onu, masama doğru yürüyüp çantalarını yere bıraktığında ve ön kapı babası tarafından çekilerek açıldığında.

"Hey, Lilah," diye yanıtlıyor Lucy. "Tahmin et matematik sınavımdan ne aldım?" Çantasından bir şey çıkarmak için eğiliyor, ben de sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi kolçaklara koyuyorum.

"Ummm, yüz," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallayarak testini çıkarıyor.

"Yüzde yüz dört." Kağıdı elinde tutuyor. "Yüzden fazla." Üstünde bir etiket olan ve karşısında mükemmel yazan kırmızı işareti gösteriyor. "İkramiyeyi doğru aldım."

"Ne kadar da ukalasın," diye takılıyorum, o da omuz silkiyor.

Emmett, "Ona hecelemeyle ilgili ne bulduğunu söyle," diye onu dürtükleyince kız ona bakıyor.

"Yüz," diye belirtiyor. "Bir ikramiye vardı ama çoğu kişi yanlış anladı, o yüzden saymadı." Sesindeki kızgınlık açıkça belli oluyor ve konuyu açıtsa, kamyonda da açtığı için olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Doğru anladın mı?"

"Ben yaptım." Bana başıyla selam veriyor ve yanımdan geçerek artık kıpırdatmadığım sandalyeyi kapıyor. "Şimdi çalışmam gereken yeni kelimeler var."

"Bu gece yaparız," diyor Emmett. "Seninle arası iyi mi?" O yanımdayken bana baktığında gözleri yumuşuyor.

"Yazım hatalarımı düzeltecekse hayır." Yan gözle bakıyorum, kıkırdamasına neden oluyorum. Kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürüyor ve kalbimin bundan daha dolu olamayacağını hissediyorum.

"Gitmen gerekiyorsa gel ve beni al." Bana baktı, ben de ona gülümsedim. Son bir haftadır bir ipin üzerinde sallanıp duruyoruz. O beni ata binerken gördüğünde ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çalışıyor, ben de onun damarına basmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Olur," diyorum usulca ve onun ahıra geri dönüşünü izliyorum. Lucy'nin önünde Emmett'e bakmamaya çalışmak düşündüğümünden de zor.

"Tamam, ev ödevi." Kitabını gösteriyorum. "Benim de yapmam gereken ödevlerim var."

Emmett geri gelene kadar yan yana çalışıyoruz ve ikimiz de ona bakıyoruz. "Geç oluyor." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Gelip beni alacağından emindim." Duvarda asılı olan saate bakıyorum ve

Neredeyse altı. "Artık gitmeliyiz." Lucy masadan ve çantasına doğru yürür.

"İyi geceler. Pazartesi görüşürüz." Ofisten çıkarken ikisine de elimi kaldırıyorum ve telefonum masanın üzerinde bip sesi çıkarıyor.

Aşağı bakınca, tanımadığım geldiğini gördüm.

Selam Lilah, ya da en azından Lilah olduğunu umuyorum.
Ben Derek.

Kapı açılıp Emmett içeri girdiğinde telefon bir takırtıyla masama düşüyor. Yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, ensemdeki sıcaklığı hissederek. "Ben sadece..." Ayağa kalktım ve telefonumu kotumun arka cebine koydum. "Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Bugün yemek yemedim."

Gözlerini kaçırarak alıp hepsini çantama koyuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Öğle yemeğini unutmuş." Öğle yemeği kutusunu almak için eğiliyor ve ben önünde durduğumda tekrar ayağa kalkıyor. "Öğle yemeğini yemedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İşler yoğunlaştı," diye mırıldanıyorum usulca, bir adım daha atıp aradaki mesafeyi kapatınca ağzım birden kuruveriyor.

Ahıra giden koridordan gelen ayak seslerini duyduğumuzda bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor. İkimiz de Hector'un odaya girdiğini görmek için bakıyoruz ve bizi görünce durup elindeki kâğıtları tutuyor. "Ben de tam bunları masanıza bırakmaya geliyordum." Sanki bizi gereken bir şey yaparken yakalamış gibi kâğıtları havaya kaldırıyor. ve kâğıtları benim masama bıraktı.

Masa. "Bu gece bizimle bir şeyler içmeye geliyor musun?" Emmett'e bakar.

"Hayır, bu gece olmaz." Başını sallıyor. "Başka bir zaman."

"İyi hafta sonları, Lilah." Hector başını sallar ve sonra Emmett ve beni yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Gidelim," diye ısrar ediyor Emmett, elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Diye soruyorum ama yolcu kamyonunun kapısını açarken ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Lilah bizimle akşam yemeği yiyecek," der Lucy'ye, o da alkışlar. "." Çenesiyle kamyonete binmemi işaret ediyor.

"Emmett," diyorum usulca, "iyi olacağım."

"Bu akşam ne yemek istersin? Biftek mi tavuk mu?" Beni görmezden gelip Lucy'ye soruyor.

Lucy, babasını öldüreceğimden habersiz, "Biftek, son iki gece tavuk yedik," diye cevap veriyor. "Lilah, biftek sever misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve sonra tekrar Emmett'e bakıyorum, o da elini sırtımın altına koyup beni kamyonete götürüyor.

"Ama benim kamyonum," diye karşı çıkıyorum.

"Birine evime getirmesini söyleyeceğim."

Lucy'nin önünde olay çıkarmamak için kamyonete bindim. Muhtemelen kamyondan atlayacağımdan korktuğu için kapıyı kapattı.

Arabaya bindi ve bana baktı. "Kemerini bağla," diyor, kamyonu çalıştırıyor ve bedenim soru bile sormadan dediğini yapıyor.

Eve vardık ve ben önden inerken Lucy de kamyonun arkasından atladı. "Emmett," diyorum o kamyonun önünden geçip yanımıza geldiğinde, "bu çok hoş ama sanırım ben iyiyim." Her ne kadar şimdi çıldırıyor olsam da.

"Güzel, o halde yemeğinizi yiye ve sonra gidebilirsiniz," diyerek yanında Lucy olduğu halde benden uzaklaştı. "Ben biftekleri ızgarada pişirirken siz de salata yapabilirsiniz."

"Salatayı severim," diye cıvıldıyor Lucy. "Sen salata sever misin, Lilah?"

"Evet," diye mırıldanıyorum eve girerken. Bana bakan ve gülümsemesini gizlemeye çalışan Emmett'e bakıyorum.

"Size her şeyin yerini gösterebilirim," diyor Lucy, "ama önce ellerimizi yıkamamız gerekiyor."

Botlarımı tekmeleyip düzgünce yan tarafa koyduktan sonra çantamı yan masaya bırakıyorum ve sanki bir mayın tarlasında yürüyormuşum gibi onu takip ederek buzdolabına gidiyorum. Bizimle birlikte yürüyor, lavaboya gidip ellerini yıkamadan önce buzdolabından biftekleri alıyor. Lucy elimi tutup beni banyoya çekiyor ve birlikte ellerimizi yıkıyoruz.

Mutfağa geri döndüğümüzde Emmett biftekleri marine ederken Lucy de buzdolabına gidip salata yapmak için gerekli malzemeleri alıyor. Ayaklarım çimento çizmelerin içindeymiş gibi duruyorum, hareket edemiyorum. Eşyalarına izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum ama yine de evcil Emmett beni büyülüyor.

"Bunları kesebilirsin." Lucy salatalık, kırmızı biber, soğan ve domateslerin bulunduğu tezgahı işaret ediyor. "Henüz bıçak kullanmama izin yok."

Emmett ona yan gözle bakıyor. "Geçen sefer neredeyse parmağını kesiyordun." Kız onunla tartışmıyor.

Ben bir bıçak alıp salata için domatesleri doğramaya başlarken o marulları yıkıyor. "Lilah," diyor marulu parçalara ayırırken, "beni ata bindirebilir misin?"

Kesme tahtasından başımı kaldırıyorum, gözlerim doğruca eli ete biftek baharatı eklerken yarıda duran Emmett'e gidiyor. "Um," diyorum usulca, "çok isterim." Gülümsemeye başladı. "Ama bu babana bağlı." Kızını ata bindirmemin mümkün olmadığını söyleyeceğinden eminim.

Beni şok ederek ekledi, "Neden olmasın? Pazar günü yapabiliriz."

"Pazar günü olmaz," diyorum onlara. "Yazmam gereken bir ödev var ve onu bitirmek zorundayım." Yanımdaki sönük yüze bakıyorum. "Peki ya pazartesi okuldan sonra? Ahıra gelirsiniz ve ödev yapmak yerine ata binmeye gideriz?"

"Yapabilir miyim?" Lucy Emmett'a bakar.

"Evet," diye kabul etti. "Bunları otuz dakikalığına buzdolabına koyacağım." Buzdolabına doğru yürür. "Ben düş alacağım."

Onu duşta çıplak düşünürken kulaklarım yanmaya başlıyor. Ağzım bambaşka bir nedenle sulanıyor. "O zaman ızgarayı başlatayım."

"Biliyor musun," diye söze başlıyorum, "istersen bu gece Lucy'ye ben bakabilirim, böylece sen de erkeklerle dışarı çıkabilirsin." Ağzımı deli yapıştırıcıyla kapatmak .

Bana baktı. "Bir süredir dışarı çıkmadın ve..." Omuz silkiyorum. "Bir kadın filmi izleyebiliriz," diye öneriyorum Lucy'ye,

"ve sıkılacaksın."

"Bilmiyorum," diyor, ne söyleyeceğinden emin değil.

"Kız kıza film gecelerini özledim," diye araya giriyor Lucy. Onu mu oynuyor, yoksa oynamıyor mu bilmiyorum ama işe yarıyor.

"Tamam, biraz gideceğim," diye kabul ediyor ve mutfaktan çıkıp odasına doğru yürürken ona gülümsüyorum. Duvar artık gömleğini benden gizlediği için onu gömleğini yukarı çekerken yakalıyorum.

Lucy ve ben salatayı hazırlarken yan yana çalışıyoruz ve Emmett dışarı çıktığında üzerinde temiz bir kot pantolon ve yeni bir siyah tişört var. Saçları ıslak ve sanki havluyu alıp yeni kurutmuş gibi görünüyor. Ben ellerimi yıkarken Lucy kanepede oturmuş babası gittiğinde izleyebileceğimiz bir film seçmeye çalışıyor.

"Izgarayı yakacağım," diye anons ediyor ve tek yapabildiğim kelimelerimi bir araya getirmeye çalışarak onu koklamak oluyor. Yanımdan bir tabak almak için üzerime eğilirken bir elini kalçama koyuyor. Sırtımdaki göğsü dizlerimin bağını çözüyor. "Bifteğini nasıl istersin?"

"Um..." suyun altında olan ellerime odaklanmaya çalışıyorum. "Orta pişmiş."

." Gözlerimin içine bakıyor, gözleri bir anlığına dudaklarıma gidiyor ve sonra kayboluyor.

Sadece o dışarıdayken başımı salıyorum ve ıslak ellerimi serinletmek için yanaklarıma götürüyorum. Yüzüm ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

"Lucy." Emmett kafasını arka kapıdan içeri uzattı. "Masayı hazırla, tamam mı?"

"Tamam." Koltuktan kalktı ve yanıma geldi. Masayı hazırlamasına yardım ettim ve salatayı ortaya koydum.

Baş tarafta oturan Emmett'in karşı tarafındaki sandalyeye oturuyorum, yanında da Lucy var. Yemeğimizi bitirdiğimizde "Film seçtiniz mi?" diye soruyor.

"*Prenses Günlükleri*," diyor Lucy ona. "Nefret edersin."

"Yapmazdım." Tabağını kaldırdı ama ben elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bende bu var," diyorum ona. "Neden çıkarmıyorsun?"

Bir bana bakıyor, bir de benim elime, sonra başını sallayıp yatak odasına dönüyor. Lucy ortalığı temizlememe ve eşyaları bulaşık makinesine koymama yardım ediyor. Dışarı çıktığında ayağında botları vardı ve misk gibi .

"Uzun süreliğine gitmiyorum," diyor Lucy'ye. "Muhtemelen sen filmi bitirmeden dönmüş olurum."

"Tamam," diye yanıtlıyor, kanepeye doğru yürüyor.

"Onu aldım, bir şey olursa seni ararım." Bana bakıyor ve evden çıkmadan önce başını sallıyor.

Beni izleyen Lucy'ye dönmeden önce tavana bakıyorum. "Partiyi başlatalım mı?" Kanepeye doğru yürüyüp oturarak ve bacaklarımı altına sıkıştırarak soruyorum.

Cebimdeki telefonum bip sesi çıkarıyor ve Emmett'in aradığını görüyorum.

Emmett: Yeni , her şey yolunda mı?

Ben: Dört dakika oldu. Ev henüz yanmıyor.

Emmett: Ukala.

Ona cevap vermedim. Telefonumu kenara koyup Lucy ile birlikte filmi izliyorum, zamanın yarısında gülüyorum. Bir saat sonra bir mesaj daha geldi.

Emmett: Nasıl gidiyor?

Çekimleri yeni bitirdik.

Emmett: Neden başıma oluyorsun?

Ben: Çünkü o zaman beni görmezden gelemezsin.

Emmett: İnan bana, seni asla görmezden gelemem.

Midem alt üst olacakmış gibi hissettiğimde telefonu bırakıyorum. Filmi bitiriyoruz ve o esniyor. "Banyo yapıp yatmaya hazırlanmaya ne dersin?" Benimle tartışmıyor ve mesajının üzerinden bir saat geçtiğini görmek için aşağıya bakıyorum.

Lucy dışarı çıkıp bana iyi geceler diledi ve geri döndü. içine onu oda ise I dön içinbir şey üzerinde televizyona uzanıyorum. İki kamyon kapısının çarpma sesini duyduğumda gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Kızını izlerken uyuyakaldığımı görmesine izin vermek istemediğim için koltuktan kalkıyorum. Kapı itilerek açıldığında ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve Bobby'nin Emmett'in yanında yürüdüğünü görüyorum. Bobby bana, "O iyi," dedi, "sadece emin ol-"

Emmett, "Ben ," diye karşılık verir ve Bobby hızla kaçarak kapıyı kapatır. "Ben iyiyim." Anahtarlarını masanın fırlatıyor ve onlar da kayıyor. Oflayıp puflayıp eğilip anahtarları ona gülmemek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

"İyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum, gözlerinin farklı görüldüğünü fark ediyorum. Kesinlikle birkaç kadeh içmiş gibi kokuyor. "Neden sen-" O mutfığa doğru yürürken omzumun üzerinden işaret ediyorum. Buzdolabını açıyor, bir şişe su alıyor ve kapağını çeviriyor.

" gece nasıldı?" diye soruyor, şişeden büyük bir yudum alıyor ve tek yapabildiğim onun adem elmasının yukarı doğru hareket edişini izlemek oluyor ve birden bunun şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünüyorum. "Merhaba" diyor, şişeyi tezgâhın üzerine koyuyor ve diğer elini uzatıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum. "İyiymi, her şey yolundaydı." Boğazımı temizliyorum. "Biraz üşüdüm, bu yüzden battaniyeyi aldım."

"Kahretsin, odamdan bir kazak almalıydın." Yatak odasına doğru yürümek için dönüyor ve ben burada durup onu izliyorum. "Lilah" diye seslendiğini duyduğumda gözlerimi kapatıp ellerimi silkeliyorum. Yatak odasına giden koridora doğru bakıyorum, yanına mı gitsem yoksa orada mı kalsam diye düşünüyorum. Düşünürken adımı tekrar söylüyor, "Lilah."

Karanlık odasına doğru yürüyorum, midem boğazıma kaçacak gibi oluyor ve ensem yanıyormuş gibi hissediyorum. Yatak odasının kapısına geldiğimde duruyorum ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Yatak , elinde bir kazakla yatağının kenarına oturmuştu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kıkırdıyor. "Sana bir kazak aldım." Elini uzatıyor ve ben de endişeyle ortasında büyük bir kral yatağı olan karanlık odaya giriyorum. Elindeki kazağı kurcalıyor ve kazak düşüyor. Onunla aynı anda almak için . İkimiz de kazağı ve şimdi yüz yüze bakıyoruz. "Merhaba," diyor usulca.

"Merhaba," diye usulca karşılık veriyorum ona. Elini kazağımdan çekip saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "Eğlendin mi?" Onun dokunuşundan uzaklaşmak istemiyorum. Kalp atışlarım

Kulaklarımda yankılanıyor ama nefesimin pantolonumdan çıkışına kıyasla sönük kalıyor.

"Orada olsaydın daha çok eğlenirdik," diyor ve ciğerlerimdeki hava sanki bedenimden alınmış gibi hissediyorum. Anında ayağa kalkıyorum, elimdeki kazak ayaklarıma düşüyor. "Beni deli ediyorsun." Söyledikleri canını yakıyormuş gibi geliyor. "Bir süredir beni delirtiyorsun."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Bacaklarının arasında durup tek bir kasını bile oynatmaya korkarak soruyorum.

Ayağa kalkıyor, soğukkanlı. "Bu çok kötü bir şey," homurdanıyor, elleri yukarı kalkıyor. Biri başımın yan tarafını kavrarken diğeri saçlarıma gömülüyor. "Tek düşünebildiğim şey senin tadın olduğunda bu çok kötü bir şey." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Tek istediğim seni tekrar tekrar tatmak."

Başımı yana eğiyorum, beni öpmesini bekliyorum, beni öpmesine ihtiyaç duyuyorum. "Sadece sen değilsin," diye fısıldıyorum ağzı ağzımda olmadan hemen önce. Dili ağzımın içinde geziniyor. Dudaklarındaki viski tadı beni daha da inletiyor. Ellerim tişörtünü avuçluyor. Bu öpücük daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyor. Bu seferki o kadar muhtaç ki, beynimdeki tüm düşünceleri siliyor.

Aklımdan geçen tek şey ona daha da yaklaşmak. Ellerim göğsünde ve saçlarında geziniyor, her yerine dokunmak istiyorum, yani her yerine. "Siktir," diye tıslıyor dudaklarımı bıraktığında ve ağzı çeneme, oradan da boynuma iniyor. Dili boynumu takip etmek için dışarı çıkıyor. "Sana düşünmemem gereken şeyler yapmak istememe neden oluyorsun."

Boynumu emdiğini ve sonra hissederken gözlerim kapanıyor, anın içinde kayboluyorum, onun içinde kayboluyorum, bu anın hiç bitmemesini istiyorum. Sadece rüyalarımda söylediğim sözleri söylüyorum, "Göster bana."

Yirminci Bölüm

EMMETT

Eve girmek biraz bulanıktı, onunla yalnız kaldığım için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

bir yandan da kendime gitmesine izin vermem gerektiğini söylemeye çalışıyordum. Dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Bu bara dünyada hiçbir şeyi umursamayan bekâr bir adam olarak gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi ise kızı olan bir adamdım ve kızım tam da o anda bana karşı hissetmekten başka bir şey yapmadığım kadınla evdeydi. Bu durum sinir bozucu olmanın ötesindeydi, öyle ki Büyük Kanyon'un ortasında bir ipin üzerinde duruyormuşum gibi hissetmemek için hafta sonlarını iple çekiyordum, tek bir itme ya da dokunuşla aşağı düşeceğimi biliyordum.

Lucy dışında kimsenin girmediği yatak odamda birlikte duruyor ve şimdi de o. Onun için kazağı aldığım ve adını söylediğim an, hiçbir şeyin gibi olmayacağını anladığım anla aynı andı. Sonra ellerini üzerime koyuyor, benim ağzım onunkinde, dili benimkine karışıyor. Sanki bir oyun gibiydi.

benim için. Eli önce boynumda, sonra da saçlarımda geziniyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, her şeyle savaşıyorum, karşı koymaya çalışıyorum. Sonra yüzünü yana çeviriyor ve boynunu görüyorum, mükemmel lanet boynunu. Ağzım çenesine ve sonra boynuna doğru hareket ediyor. Dilim, kalbinin atışını hissedebildiğim kısma giden yolu izliyor. Benimki kadar hızlı attığını hissettiğim yere. Tenini emmekten kendimi alamadığım yere. "Sana düşünmemem gereken şeyler yapmak istememe neden oluyorsun," diye itiraf ediyorum sonunda. Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve ben onun içinde o kadar kayboluyorum ki onları durduramıyorum. Onları durdurmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Onu ısııyorum, benden uzaklaşmasını istiyorum, bu deliliğe bir son vermesini istiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve ben ağzından "siktir git" kelimesinin çıkmasını bekliyorum. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor ve bana söylemesini çok istediğim o iki kelimeyi söylüyor. "Göster bana."

Söylemesi gereken tek şey bu, ihtiyacım olan tek izin bu. Şüphe gitti ve yerine onu takip eden ihtiyaç ve şehvet geldi. Kalçalarını ellerimle kavıyorum, onu çeviriyorum ve yatağıma itiyorum. Lilah'ın yatağımda olması asla anlayamayacağım bir hediye. Ellerim tişörtünü yukarı çekerken aynı anda sütyenini de aşağı indiriyor, keşke odamın ışıkları açık olsaydı da her şeyi görebilseydim ve hafızama kazıyabilseydim diyorum. Elimdeki tek şey yatak odasının etrafındaki üç büyük cumbadan içeri süzülen ay ışığı. Parmaklarım, sırtı kavislenmeden ve ağzım ona yapışmadan hemen önce meme ucunu yuvarlıyor. Sırtını yukarı kaldırdığında yumuşak inlemeleri odayı dolduruyor. Elleri boynumun arkasına gidiyor.

Bir ayağını yatağıma koyuyor ve sonra meme ucunu ağzıma daha fazla sokmak için yukarı itiyor. Vücudu yanıyor ve ona baktığımda başının yatağın içinde olduğunu ve boynunun da eğildiğini görüyorum. Ağzıma geri çekmeden önce dilimi meme ucunun etrafında döndürüyorum, elim tişörtünün diğer tarafını yukarı itiyor ve her iki bardağı da aşağı çekiyor. Sütyeni onları yukarı iterken tişörtü göğüslerinin üstüne oturuyor. Ağzım bir meme ucundan geçiyor. Bu sefer ağzıma almadan önce ısıyorum, sikim dışarı çıkıp içine girmek için zorlanıyor. Bacaklarının arasına doğru ilerliyorum, onu öperken ağzım onunkini kaplıyor.

"Emmett," diyor diğer bacağını kaldırıp kalçamın etrafına sararken. Sikim tam gömülmek istediği yere sürünüyor. Nefesi bir inilti halinde çıkıyor. "Emmett." Kendini daha fazla içime itiyor.

"Bana ne istediğini söyle, tatlım," diye yumuşakça onu teşvik ediyorum, yüzünü öperken başını ellerimin arasına alıyorum. Hareket etmemem için beni kavrarken elleri kalçalarımın gidiyor. "Benden ne istediğini söyle." Gözlerim onunkileri arıyor ve bir an için ona sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum. Bir anlığına, bu zamana sıkışıp kalmak ve ondan asla kaçamamak istiyorum. Bir anlığına, her şeye sahip olmayı hak ettiğime inanmak istiyorum.

"Bunu duymak istemezsin." Elini sırtımda gezdirirken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu duymaya hazır değilsin." Diğer bacağını diğer kalçamın etrafına sarıyor. "Ama bu gece için, sana ne yaptığımı bana göstermeni istiyorum." Çenemi öpüyor ve sonra ısıyor. "Seni nasıl delirttiğimi göster bana." Sözlerine dokunmama fırsat vermiyor. Bunun yerine, eğiliyor ve öpücüğü bu şekilde yönlendiriyor

zaman. Aynı anda, elleri sırtımdaki çıkıntıları hissetmek için gömleğimi yukarı itiyor.

Onun yanına geçiyorum. "Bacağını çek, Lilah." Bacağını belime dolayarak yolumdan çekerken kendimi dirseğimden tutuyorum. Bir elimi boynunun altından geçiriyorum, diğer elim meme ucunu bulup parmaklarımın arasında sağa sola yuvarlarken ağzım onunkine çarpıyor. Bir meme ucundan diğerine geçerken öpücük daha çılgınca bir hal alıyor. Elim karnında geziniyor. Parmak uçlarım teninde pantolonunun beline doğru sürükleniyor. Düğmeyi açmaya çalışıyorum, tüm bu süre boyunca kafam bunu yapmamam gerektiğini haykırıyor, ama sonra kalbim, kalbim kazanıyor ve bana - sadece bu gece için- onun tadına bakabileceğimi söylüyor.

Fermuarının sesi odayı , ağzını bıraktığımda ondan gelen ağır nefesle birlikte ağzını yutuyorum. "Pantolonunu çıkar," diye talimat veriyorum ve kalçalarını yataktan kaldırıp bacaklarından aşağı indirmesini izliyorum. Kot pantolonunu çıkarıp sadece beyaz dantel külotuyla uzandığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Rüyalarım girmişti ve cennet olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey ama hiçbir şey gerçeğine benzemiyor. "Bu anı düşündüm." Parmağım külotunun bel bandına giriyor, karnı kasılıyor ve parmağım aşağı kayıyor ve onu benim için ıslak buluyor. "." Alnımı onunkine koyuyorum, sonunda parmağımı içine soktuğumda gözlerini görmek istiyorum. Parmağım klitorisinin üzerinde kayıyor ve sonra içine kaymadan önce aşağı iniyor. Gözleri yarıya iniyor, aynı anda benden bir inilti kaçıyor. "Siktir, Lilah," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, kalçalarını parmağımla buluşmak için kaldırırken. "Sen lanet olası

sıkı." Bir elini büküyor ve omzuna doladığı parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Daha fazla," diye ısrar ediyor.

"Parmaklarımı daha çok mu istiyorsun?" Soruyorum, başını sallıyor bir parmağı daha içine kayıyor. "Açgözlü kedi." Parmaklarım onu iki kez becerirken alt dudağını ısırıyorum. Sonra çekiliyorum, ıslak parmaklarımı klitorisine doğru hareket ettiriyorum ve bir yandan diğer yana ovuyorum. Nefesi kesiliyor. "Evet, tatlım," diyorum bacaklarını daha geniş açtığında, sonra eli parmaklarımı bırakıyor ve onu parmaklamak için bana daha fazla yer açmak için külotunu yana doğru hareket ettiriyor. "Pis kız," diye alay ediyorum onunla, "ne kadar da pis bir kız." Onu parmaklarken aynı zamanda dilini ağzıma alıyorum. Nefes almak için ağzımı bıraktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıyor, kalçaları parmaklarımla birlikte hareket ediyor, yukarı kalktığında daha da sertleşiyor.

"Emmett," diye hatırlatıyorum ve gözlerini açıyor. "Boşaldığında benim adımı söyleyeceksin." Amı gittikçe daralıyor. Tutunduğum ip kopuyor. Hızlı bir hareketle yüzüm amına gömülüyor, ağzım klitorisini emiyor. "İyi bir kız gibi ağzıma ve dilime boşalacaksın."

"Emmett." Elini uzatıyor ve saçımı çekmeden önce kafa derimi tarıyor. "Ben gidiyorum-"

"Evet, öylesin," diyorum dilim parmaklarımla birlikte içeri kayarken ve sonunda parmaklarımı G noktasının üzerinde kıvırıyorum. Kalçaları yatağımdan fırlıyor. Amını yüzüme sürttüğünde ve ona söylediğim gibi dilimin üzerine boşaldığında orada duran tek şey omuzlarıydı. "İşte benim kızım." Dilimi amından çıkarıp klitorisine doğru kaydırıyorum. "Ama

Bundan daha iyisini yapabilirsin." Klitorisini kemiriyorum, orgazmdan çıktığını hissediyorum, ama sonra tekrar yükseldiğini hissediyorum. "Şimdi tekrar boşalmanı istiyorum." Bana bakarken gözlerinin yarı kapüşonlu olduğunu izliyorum. "Tam parmaklarımın üzerine, bebeğim." Dilim klitorisinin altında bir o yana bir bu yana gidip gelirken başparmağımla klitorisinin üst kısmına bastırıyorum. "Parmağımı içinde hareket ettiremiyorum bile. Çok sıkısın bebeğim."

"Emmett," diye ciyaklıyor ve kalçaları yukarı kalkıyor, sonra tekrar boşalırken kalçalarını iki yana sallıyor. Onu acımasızca parmaklıyorum, dokunuşumdan uzaklaşmaya çalıştığında pes etmiyorum. "Hassas."

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bir tane daha istiyorum." Onu ağzıma alıyorum. "İyi bir kız ol ve bana bir tane daha ver."

"Yapamam." Neredeyse ağlayacak. "Yapabileceğimi sanmıyorum." "Evet, ," diye onu temin ediyorum. "Sen her şeyi yapabilirsin."

Şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı kedi," diyorum parmaklarımı G noktasının üzerinde gezdirirken. "Bana bir tane daha vermeni istiyorum." G noktasıyla aynı anda klitorisile oynuyorum ve çıldırdığını biliyorum çünkü saçımı çekiyor. "Bana ihtiyacım olanı ver, Lilah."

"Her zaman, her zaman sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye pantolonunu indirirken parmaklarımın üzerine bir kez daha geliyor, bu sefer beni ıslatıyor. O dalgadan çıkarken parmaklarımı içinde hareket ettiriyorum. Kalçaları gevşediğinde ve bacakları yanlara düştüğünde, yavaşça karnına, göğsünün ortasına ve sonra boynuna doğru öpüyorum, ağzım onunkini hedefliyor.

Beni öpüyor, ağzımın her yerinde olduğunu umursamıyor bile. Öpüşü, onu benim için üç kez boşalmaya zorlamadan önceki kadar muhtaç. "Artık dinlenebilirsin." Yatağa dönüyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor, ben de bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi bir sonraki açışında güneş ışığı odaya doluyor. Yan tarafımdan içime doğru kıvrılan bir sıcaklık ve karnımda ağır bir his hissediyorum. Aşağı baktığımda göğsümde onun saçlarını görüyorum. Lilah. Dün gecenin anıları, tepesinde bırakılmış bir roller coaster gibi geri geliyor.

Gözlerimi kapattığımda kalbim daha da hızlanıyor ve o geldiğinde tek görebildiğim onun yüzü oluyor. Hayatımda aptalca şeyler yaptım, o kadar çok aptalca şey yaptım ki, ama bu pastayı alıyor.

nasıl hissettirdiğini unutmamın imkanı yok. Dilimde bıraktığı tadı unutmamın imkanı yok. Bugünden itibaren kendi kişisel cehennemimde yaşamamamın hiçbir yolu yok. Hak ettiğim bir cehennem. Ait olduğum bir cehennem. İlk nefesimi aldığımda kaderimde olan bir cehennem; sadece bunu bilmiyordum.

Bölüm Yirmi Bir

LILAH

Kelimenin tam anlamıyla bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Örtüler bir koza gibi, beni uykunun derinliklerine çekiyor. İstiyorum ki

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama uyku o kadar güzel ki elimde olmadan daha da derine çekiliyorum.

Etrafımda onun kokusunu alıyorum ve nihayet gözlerimi açmaya zorladığımda yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Odaya bakıp Emmett'in yatağında olduğumu görünce kendime gelmem bir saniye alıyor. Gözlerimi kapatıyorum kafamın içinde tekrar tekrar oynayan siyah beyaz görüntüyü görebiliyorum. Ağzı benimkinde. Parmakları içimde. Parmaklarıyla ağzı beni tekrar tekrar uçurumun kenarına itiyor, ta ki o kadar bitkin düşene kadar. Yatağında utançtan ölmemeye çalışarak gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Battaniyeyi kaldırdım ve hala tişörtümün içinde olduğumu gördüm, şimdi aşağı itilmişti, külotum ve sütyenim de yerindeydi. Tanrım, o kadar kendimde değildim ki beni yeniden giydirdi ve ben onun hareket ettiğini bile hissetmedim. Banyoda olup olmadığını anlamak için odaya baktığımda kapının kapalı olduğunu gördüm. Yataktan kalkıp kot pantolonumu ve odanın köşesinde, sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış halde buluyorum.

Önce bir ayağımı, sonra diğerini sokup kendimi ayakkabıların içine sokarken kalbim düzensiz atıyor. Dün gece onları tekmeleyerek çıkardığım anın görüntüsü yanaklarımı ısıtıyor. Açık bir kapının çoğunlukla boş olan gömme dolabına açıldığı odanın yan tarafına doğru yürüyorum. Dolabın bir tarafında kot pantolonlarla dolu askılar var ve geri kalanı da tişörtleriyle dolu. İki çift botu köşeye sıkıştırılmış ve kemerleri de bir kenara atılmış. Oda onun gibi kokuyor, dolabın derinliklerine doğru yürüyüp banyosuna açılan kapıya yöneldiğimde midem bulanıyor.

İçeri adımımı attığım anda durdum. Onu hiç böyle bir evde hayal etmemiştim ama bu ev ona çok uyuyor. Ama banyo, banyoda kahverengi ve grinin tonları var, derin ve zengin.

Duş köşede ve arka duvarı kahverengi çıplak tuğlalara , siyah duş başlığı ise ortada asılı duruyor. Yan duvarlar koyu gri ve eşleşen siyah düğmeler, muhtemelen duşun fiskiyeleleri. En az beş kişinin sığabileceği kadar büyük, gerçi şimdiye kadar beş kişi sığdırdığını sanmıyorum. Ya da en azından hiç beş kişi umuyorum. Cam duş kapısının hemen önünde bir küvet var, ama pembe altın ve gümüş renginde kalaylı gibi görünüyor. Ayaklarım ona doğru yürüyor ve derin olduğunu ve iki kişinin sığabileceğini görüyorum. Gülümsüyorum çünkü bu küvete hiç oturup oturmadığını merak ediyorum. Ben olsaydım, her gece bu küvete girerdim.

İki lavabosu olan kahverengi tezgâha bakıyorum; bir tarafta tıraş ve tıraş bıçağı, diğer tarafta da ortalığı için küçük bir kâseye konmuş gibi duran siyah diş fırçası . Beyaz peluş havlular katlanmış ve

lavabonun altına sarılmış. Yüzümü yıkarken küçük bir havlu alıp banyoya giriyorum.

Banyodan çıkarken derin bir nefes alıyorum ve sonra bir elimle kolu tutarak yatak odasının kapısına yöneliyorum. "Bunu yapabilirsin," diye kendimi cesaretlendiriyorum. "Ne olmuş yani, onunla beş dakika içinde üç kez orgazm oldun ve sonra onun yatağında uyuyakaldın." Arkamı dönüp yatak odasından gizlice çıkmaya önce kapıyı açıyorum.

Lucy'nin uyanıp uyanmadığından emin olmadan parmak uçlarımla koridorda ilerliyorum. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, yumuşak bir konuşma sesi duyuyorum. "Biraz daha krep ister misin?" Emmett Lucy'ye soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Günaydın," diye selamlıyorum, mutfağa giriyorum ve

İkisinin de gözleri bana dönüyor. Emmett'e bakmaktan bile kaçınıyorum, orada ne olduğunu görmeye hazır olduğumdan emin değilim. O kadar uzun süre uyuduğum için yeterince utanıyorum ki, ben kışımı yataktan kaldırmadan önce kızına kahvaltı hazırlayacak vakti oldu. Yüzümü ellerimin arasına gömmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Uyanmışsın," diyor Lucy, sanki babasının yatak odasından çıkmam normalmiş gibi. "Krep yaptık."

"Görebiliyorum." Hâlâ Emmett'e bakmadan tezgâha doğru yürüyorum. "Nefis kokuyorlar."

"içinde çikolata parçaları vardı," devam ediyor bana son parçasını alırken ve tabağı eğerek şurubun geri kalanını aldığından emin olurken.

"Kahve ister misin?" Emmett nihayet konuşuyor ve ben de ona dönüp başımı sallıyorum. Benim gözlerim onunkilere bakar bakmaz onun gözleri de dönüyor. *Harika*, diye bağıyor başım. "Ben gidiyorum." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Saçından çekil."

"Şimdiden mi?" Lucy sorar.

"Okul için yetiştirmem gereken bir sürü şey var." Midemin ayaklarıma batacakmış gibi hissetmesinden kaçınmaya çalışıyorum. Bunu takip eden yanma hissinden ve gevezelik etme ihtiyacından da kaçınıyorum. "Uyumama izin verdiğin için teşekkür ederim." Kanepenin üzerindeki çantama doğru yürüyorum. "Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım." Sonunda ona dönüp baktığımda kahve fincanını eline aldığını ve parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tuttuğunu görüyorum. "Ben kendim çıkarım." Dönmeye başladım ama sonra durdum. "Kahretsin, kamyonetim."

"Dışarıda," diyor Emmett, "bu sabah onu almaya gittim. Anahtarlar hâlâ kamyonunuzda."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler." Elim kaldırdım. "Sanırım sonra görüşürüz." Evden aceleyle çıktım. "Ya da bir daha asla iyi olur."

Ancak kamyonetimin güvenliğine bindiğimde ve onun evinden uzaklaştığımda tuttuğum derin nefesi bıraktım. "Güzel." Sonunda ellerimle yüzümü kapatmadan önce dikiz aynasındaki yansımama başımı sallıyorum. Biri bana korna çalmadan önce fazla zamanım yok ve önden gitmek zorundayım.

Evime gidiyorum, eşyalarımı toplayıp taşınmanın dün gece olanlar yüzünden bir seçenek olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ayrıca kendimi daha da kötü hissetmemeye çalışıyorum çünkü bu sabah bana bakmadı bile. Kamyonetimi park ederken kafamı kaldırdığımda kapüşonlu bir figürün dairemin bulunduğu yerin merdivenlerinden aşağıya doğru yürüdüğünü görüyorum. Siyah kot pantolon, kapüşonu başına kadar çekilmiş siyah bir kazak ve siyah botlar giymektedir. Elleri kazağın ceplerine sokulmuş, kafası

merdivenlerden koşarak uzaklaşırken. Adamın binanın arkasına doğru koştuğunu ve görüş alanından çıktığını gördüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kamyonetimden inerek, az önce adamın indiğini gördüğüm merdivenlerden yukarı ıkıyorum. Merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden bakıyorum, geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. Arkamda olanlara o kadar odaklanmışım ki komşularımından birinin merdivenlerden indiğini görmüyorum, ta ki ona çarpana kadar. Telefonum ve anahtarlarım yere düşerken çığlık atıyorum.

"Tanrım, Lilah," diyor alt kat komşum Lester, "bana kalp krizi geirteceksin." Ellerini göğsüne koydu.

Eşyalarımı toplamak için eğilirken ondan "ok özür dilerim," diye özür diliyorum. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sen iyi misin?"

"Ben senden daha iyiyim." Gülüyor. "İyi günler." Etrafımda dolaşıyor, muhtemelen deliliğimden olabildiğince uzaklaşmaya alışıyor.

Başımı sallıyorum ve dairemın kapısına doğru yürüyorum, anahtarımı kilide sokup açıyorum. İçeri adımıımı attığımda hâlâ başımı sallıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Pencere yine açık ama bu sefer kapattığımı biliyorum. Her iki kez kontrol ettiğimden emin oluyorum. Daireye birkaç adım daha atıyorum ve bazı resimlerimin yerlerinin değiştirilmiş gibi göründüğünü görüyorum. Ailemin ve benim mezuniyet resimlerimiz, benim ve atımın bir başka resmi. Yatak odama doğru yürürken kalbimin çarpıntısını durduramıyorum ve ekmecelerimin hepsinin çıkarılmış olduğunu görüyorum. Yürüdüm ve hiçbir şeye dokunulmadığını gördüm, sadece itilmiş gibi görünüyorlardı.

Banyoya girip ecza dolabının aynasının yarı açık olduğunu görene kadar hiçbir şeye dokunmuyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp aklıma gelen tek kişiyi arıyorum. O cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor. "Hey," diyor, sesi neşeli ve arka planda Billy'nin mızızlandığını duyuyorum, başka sesler de var.

"Charlie," diyorum, korkmamaya çalışıyorum ama sesim titriyor.

"Lilah," diyor ve telaşlı bir şekilde söylediğini duyuyorum, "sorun nedir?"

"Bilmiyorum, belki de bir şey yoktur." Etrafıma bakıyorum, kendimi sorguluyorum. "Eve geldim ve merdivenlerden inen tuhaf birini gördüm." Ellerimin yaprak gibi titremeye başlamasını sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ama sonra daireme girdim ve her şey yolunda görünmüyordu."

"Hemen daireden çık," diye talimat veriyor ve koştüğünü duyabiliyorum. "Hiçbir şeye dokunma." Kapıya doğru olabildiğince hızlı hareket ediyorum. "Yola çıkıyorum."

"Şerifi arayayım mı?" Diye soruyorum ve sonra telefonuma , bağlantının çoktan kesildiğini görüyorum. Daireden çıkıyorum ve bacaklarım altımdan çekilmeden önce sahanlığa oturuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı apartmanın yan tarafına, kapının hemen yanına yaslıyorum. İki kapının çarpma sesini duyduğumda ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Neredeyse ayağa kalkmak üzereydim ki merdivenlerden aşağı bakıyorum ve Emmett'in iki adımda bir koşarak yukarı çıktığını, Charlie'nin de onu takip ettiğini görüyorum.

"Aklın başında mı senin?" Charlie arkasından tıslıyor. "Kamyonu durdurmamıştım bile ama sen ."

İkisi de saniyeler arayla iniş e ulaşıyor. Emmett'in gözleri bana kayıyor ve ben gözyaşlarımla yüzümden aktığını bile hissetmiyorum.

"Ne oldu?" Ben ayağa kalkarken bana doğru iki adım atıyor. Gözleri yüzümd e geziniyor ve omzumun üzerinden daire kapıma bakıyor.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Bir şey olmayabilir. Belki de aşırı tepki veriyordumdur." Elim i karnımın üzerine koydum. "Neden en baştan başlamıyorsun?" Charlie ısrar ediyor, Etrafıma bakıyorum.

"Geçen hafta eve geldiğimde mutfak pencere m açıktı, normalde açmadığım için bunu garip buldum ama unuttuğumu falan düşündüm. Birkaç gün önce de eve geldiğimde yatağımın başucundaki çekmece kapalı değil de açık gibiydi. Bunun gibi ufak tefek şeylerdi. Bugün eve geldiğimde merdivenlerden inen bir adam gördüm. Yüzünü görmedim; ben onu fark ettiğimde dönüyordu."

Emmett, "Halka kameranı yukarı çek," diyor ve kaşlarım birbirine çarparak ona .

"Hangi Ring cam?" Ben soruyorum. "Neden bir Ring kameram olsun ki?"

"Böylece evinizin etrafında gizlenen biri olup olmadığını görebilirsiniz," diye homurdanıyor, dişleri birbirine kenetlenmiş.

Charlie elini Emmett'in omzuna koyuyor. Charlie ona "Neden biraz rahatlamıyorsun?" diyor ve sonra bana bakıyor. "Peki ya bugün?" diye soruyor ve ben de ona dairede fark ettiğim her şeyi anlatıyorum. "Hadi içeri girelim."

Onları durdurdum. "Ne bileyim, şerifi aramamız gerekmez mi?"

"Şimdi mi aklına geldi?" Emmett tersledi. "Bunu iki hafta önce eve döndüğünde düşünecektin."

"Emmett," diyor Charlie, "bu hiç yardımcı olmuyor."

"Evet," diye katılıyorum Charlie'ye, "bu hiç yardımcı olmuyor. Beni daha da korkutuyor." Gözleri benimkileri arıyor ve göz temasını kesen ben oluyorum.

"Her çıkışında kapını kilitliyor musun?" Charlie ben kapının kolunu çevirip daireye geri dönerken soruyor.

"Ben o kadar aptal değilim," diye homurdanarak kapıyı açtım.

"Tamam, senin kontrol etmen ve hiçbir şey olmadığından emin olman gerekiyor.

Kayıp," diye yönlendiriyor Charlie beni. Tam daireye adım atacakken, bir kolun belime dolandığını, beni kendisine çektiğini, göğsünü sırtıma yasladığını hissediyorum. "Sanırım Emmett'in söylemeye çalıştığı şey, neden arkamızdan gelmiyorsun?" Kıkırdıyor ve sonra yanımdan içeri giriyor.

Elim koluna gidiyor. "Zaten içeri girdim," omzumun üzerinden, "ve içeride olmadığından oldukça eminim."

"Çok güvende olamazsın," diye hatırlatıyor bana ve omzumun üzerinden ona baktığımda kalbim bambaşka bir nedenle hızlanıyor.

Charlie, "Her şey yolunda," diye beni temin ediyor ve Emmett hâlâ gitmeme izin vermiyor, "ama şerifi aramalıyız."

"Telefonunu çıkar," dedi, "ve onları ara." Ona hiçbir şey söyleyemedim. Onun yerine başımı sallayıp telefonumu çıkardım ve şerifi aradım.

Bana birinin hemen çıkacağını söylediler; Emmett tüm bu süre boyunca oturma odasında bir ileri bir geri yürüyor. Ne zaman mutfak tezgahından başımı kaldırsam, daha da sinirleniyor gibi görünüyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Charlie omzunu duvara yaslayarak ona soruyor. "Polisler geldiğinde değil de şimdi söylesem daha iyi."

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtlıyor bana bakarak.

Birinin gelmesi otuz dakika sürüyor. Şerif içeri girip bana rutin sorular sorduğunda Charlie, "Bu eğlenceli olacak," diyor.

Etrafa bir göz atıyor. "Zorla girilmiş gibi görünmüyor."

"Bunun bir önemi var mı?" Emmett soruyor. "Evinde birinin olduğunu söyledi. Ona bir aşk notu bırakmalı mıydı?"

Şerifin kaşları havaya kalktı. "Burada gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Oturan ördeği mi oynuyor yani?" Emmett kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Harika bir fikir."

"Bir rapor hazırlayabilirim ve belki bazı komşularıyla konuşup şüpheli bir şey gören olup olmadığına bakabilirim." Not defterini arka cebine geri koyar. "Bunun dışında elim kolum bağlı. Benim önerim daha dikkatli olmanız." Bana bakıyor. "Sabah ve akşam çıkarken dışarıdaki ışığın açık kaldığından emin olun."

"O burada kalmayacak," diye homurdanıyor Emmett.

"Ne?" Charlie arkamdan kıkırdarken ben de aynı anda fısıldıyorum.

"Burada kalmayacak. Burası güvenli değil." Charlie'ye baktı, sonra bana baktı ve şok etti. "Git ve eşyalarını topla. Benimle kalacaksın."

Bölüm Yirmi İki

EMMETT

Ben daha sözlerimi geri alamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "O burada kalmayacak. Güvenli değil." I Az önce kuş yakalamış Cheshire kedisi gibi sırttan Charlie'ye bakıyorum ve boğazını yumruklamak istiyorum. "Git ve eşyalarını topla. Benimle kalacaksın."

"Um," diyor ve o cevap veremediğinden şerif ona dönüp bakıyor.

"Bunun arkasında olduğunu düşündüğün biri var mı?" Sorusu beni şaşırtıyor ve Lilah'ya bakıyorum, o da başını sallarken yüzü bembeyaz oluyor. "Belki küçümsenmiş bir sevgili?" Başını sallamaya devam ediyor. "Görüştüğün ama ayrıldığın biri mi?" Başını bir o yana bir bu yana sallamayı hiç bırakmıyor. "Belki de yönlendirdiğin biri?"

"Lanet soruya cevap verdi," diye Charlie ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan. Elleriyle oynarken gözlerim onu izliyor. "Şimdi toparlanması gerekiyor." Ona bakar. "Gelip sana yardım etmemi ister misin?"

"Ona yardım edeceğim," diye araya girdim. "Birkaç telefon görüşmesi yapman gerekiyor."

"Öyle mi?" Charlie bana şaşkın şaşkın bakıyor ve bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Seviyorum." Başını salladı. "Seni geçireyim, Şerif."

"Şerif ona "Toplanırken başka bir şey bulursan bize haber ver" dedi.

Charlie ve şerifin kapıdan çıkışını izlerken usulca "Yapacağım," diye cevap veriyor.

Ona bakmadan önce kapının kapanmasını bekliyorum. "Neyi dışarıda bırakıyorsun?" Sorduğumda sanki şok olmuş gibi boynu biraz geriye gitti. Bir şeyler sakladığını gördüm. "Sana o soruları sorduğunda bir hayalet gibi bembeyaz oldun." Bana öyle olmadığını söylemek üzereydi, ben de elimi kaldırdım. "Sonra parmaklarını oynatmaya başladın, bu da bir konuda gergin olduğun anlamına geliyor." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni uzun zamandır izliyorum Lilah." Gözleri biraz şaşırmış görünüyor. "Yani, evet, seni tanıyorum."

"Tabii ki bir konuda gerginim!" diye bağırıyor, konuyu saptırmaya çalışıyor. "Birisi evime girdi" -elleri havaya kalktı ve sonra geri indi- "görünüşe göre birden fazla kez." Sesi yükselip alçalıyor. "Ve içeri girmedi, yani ya kilidi açıyor ya da lanet olası bir hayalet." Son kısmı bağırarak söylüyor. "Bu da demek oluyor ki bu kişi ben burada yokken içeri girip eşyalarımı karıştırıyor." Bir elini karnına götürüyor. "Bu da çok ürkütücü, işte bu yüzden yüzüm bembeyaz oldu ve ellerim kıpırdanmaya başladı."

Bana doğruyu söylemediğini biliyorum. "Toplanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, toparlanmak için yardıma ihtiyacım yok," diye tersliyor. "Courtney'le kalabilirim."

"Ailesinin evinde mi?" Soruyorum ama sonra onun yerine cevap veriyorum. "Hayır."

Gözlerini deviriyor. "Dört yatak odam ve bir alarm sistemim var. Yani seni istiyorlarsa, önce onları sonra da beni geçmeleri gerekiyor." Yapmak istediğim şeyi yapmak yerine kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yani ona saldırıp kollarımın arasına çekiyorum ve neden bu kadar korktuğunu bana anlatmaya zorluyorum. "Şimdi git eşyalarını topla, yoksa ben senin yerine toplarım."

Bana ters ters bakıyor ve ben de ona bakarken çenem geriliyor. Ön kapı açılıyor ve ikimiz de Charlie'ye dönüp bakmıyoruz. "Oh, güzel, siz ikiniz henüz birbirinizi öldürmediniz." Kıs kıs gülüyor. "Sanırım bu işi hallettiniz ve ben gidebilir miyim?"

"Evet." Hâlâ bakışlarımı kaçırmıyorum. "Onu yakaladım."

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor. "Lilah," diye seslenir ve Lilah'ın Charlie'ye dönmekten başka çaresi yoktur. "Bu adamla gitmeyi kabul ediyorsan bir kez göz kırp."

"Bu çok saçma," diye başlıyor sonunda. "Hâlâ burada kalabilirim. Sadece daha fazla-"

"Bu bir seçenek değil," tekrarlıyor Charlie az önce ona söylediğimi. "Ya o"- başparmağıyla beni işaret ediyor-"ya da ben." Kendisini işaret ediyor ve ben onu omzuma alıp taşımaya hazırım.

"Bebek senin evinde. İhtiyacın olan son şey benim için endişelenmek," diye gerekçelendiriyor, sesi yumuşak. "Belki de sadece bir otelde kalabilirim."

"Güvenlik olmadan mı?" Tersledim. "Böyle bir şey olmayacak. Bu iş yeterince uzadı. Eşyalarını toplayacaksın ve Lucy ile benim yanıma taşınacaksın."

"Sanmıyorum-"

"Güzel. Anlaştık," diyor Charlie ve odadaki gerilimi azaltıyor. "Ben gidiyorum. Lucy yerleşene kadar ona ben bakarım."

"Daha sonra gelip onu alırım," diyor. "Bu gece Saige ile yatıya kalacak."

Charlie ayaklarına bakarken gizlemeye çalışıyor. "Sonra görüşürüz o zaman."

O dışarı çıkıyor ve ben de etrafta oynamak yerine onun yatak odasına doğru yürüyorum. "Bavullarını nerede saklıyorsun?"

"Emmett," diyor neredeyse hayal kırıklığı içinde.

"Adımı söylediğin zamanki gibi bebeğim," diye cevap veriyorum usulca. "Dün gece daha da çok sevdim." Yanakları pembeleşti. "Bavullarını nerede saklıyorsun?"

"Yatağın altında." Yatağı işaret ediyor ve o içeri girene kadar ben ondan beş adım önde oluyorum.

"Sen kıyafetlerini hazırla, ben de banyo malzemelerini hazırlayayım mı?"

"Hayır," diye karşılık verir, "Eşyalarımı toplamana ihtiyacım yok. Ben yapabilirim."

"Sen bilirsin." Ellerimi kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. "Ben izleyeceğim."

"Çileden çıkarıyorsun," diye suçluyor beni, yüzüme bile bakmadan. "Neden gidip bana kızmıyorsun?"

"Oh, güven bana." Yatağına oturdum. "Sana çok kızgınım."

"Ne?" Bavullarından birini açıp dolabına yöneldikten sonra adımlarının ortasında durur. "Neden?"

"Bu boku kendine sakladığın için." İşaret parmağımı kaldırdım ve onunla bir daire çizdim. "Bu hiç hoş değil."

"Normalin dışında bir şey olduğunu bilmiyordum." Kot pantolonunu alıp bavulun kenarına sıkıştırırken konuyu saptırmaya çalışıyor. "Sadece bir haftalığına bir şeyler alıyorum." "Her neyse," diyorum, geri gelip eşyaları alacağımızı düşünerek. Uzun şifonyere doğru yürür, şifonyerden bir şeyler alır ve kot pantolonunun yanına koymaya gelir. Diğer tarafa geri dönüp çekmecesini açıyor.

ve sonra durdu. "Ne oldu?"

"Sanırım bu çekmecenin içindeydiler." Omzunun üzerinden bakıyor. "Genelde her şeyi katlayıp bir araya getiririm."

Ayağa fırladım ve ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"Bu utanç verici." Yüzümü çekmecedan uzaklaştırıyor.

"Bu mu?" Dantellere ve yirmi sütyene benzeyen şeylere bir göz atarak söylüyorum.

"Evet, öyle." Çekmeceyi kapattı ve ben de uzanıp çekmeceyi açtım. "Emmett."

"Eksik bir şey var mı diye kontrol etmelisin." Açık pembe dolgulu bir sütyen ile diğer üzerine düşen uyumlu külotları alırken gülümsememeye çalışıyorum. "Onları eşleşen külotlarla mı renklendiriyorsun?" Soruyorum, sikim sertleşiyor.

"Şunu bana verir misin?" diye tıslıyor benden sütyenini alırken. "Bu seni ilgilendirmez" -külotu ve sütyeni tekrar bir araya getiriyor- "ama eşleştiklerinde çok seksi oluyorlar."

"Bebeğim, eğer onları giyiyorsan..." Sıra sıra dizilmiş sütyenlere bakıyorum, eşleşen külotların, özellikle de siyah olanların ne olduğunu düşünüyorum. Parmağımı kullanarak

Elimi ittiğinde üstüne dantel ördüm. "Eksik olan bir şey görüyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama yeşil olanın yanında siyah olan yoktu. Hiç giymediğim için siyah olanı hep arkaya koyarım."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum, o da kalçasıyla çekmeceleri kapatıyor.

"Gidip banyo malzemelerimi alacağım." Sorularımı duymazdan geliyor ve odadan çıkmadan önce elini tutuyorum.

"Neden siyah olanı giymedin?" diye sordum.

"Bunu özel bir şey için aldım," diye itiraf ediyor, gözleri dudaklarıma gidiyor, "ve henüz gerçekleşmedi." Elini bırakıyorum. "Geri geleceğim. Neredeyse bitirdim."

Odadan çıkmasına izin verdim, aletim dışarı çıkmak ve içine girmek için zorlanıyordu, ki bu yapmam gerekenin tam tersiydi. Daha önce evimden çıkışını izlediğimde, kalbimin yarısı onunla birlikte gitmiş gibi hissetmiştim. Tüm bir son vermenin zamanının geldiğini biliyordum, kafamın *içindeki* sesi yüksek sesle *ve* net bir şekilde duydum, "*İçinde zehir var ve sevdiğin herkes bundan etkilenecek.*"

Onu kovalamak yerine gidişini izlerken midem yanıyordu. Sonra telefon geldi, hayatımda ciğerlerimin nefes almasını engelleyen ikinci telefon görüşmesi. Beni aramaması dışında; Charlie'yi aradı, bu canımı yaktı ama nedenini de anladım.

Elinde yığılı eşyalarla banyodan geri geliyor, çantaya doğru yürüyor ve tüm eşyalar içine düşerken kollarını açıyor. "Dışarıda olacağım." Dışarı çıkıyorum

Yatak odasına gidip telefonumu açıyorum, Charlie'yi arıyorum, o da bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Hey," diyorum telefonu açtığında, "her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onaylıyor, "fırına yeni geldik."

"Lucy nasıl?" Çekmecenin kapanma sesini duyduğumda odaya dönüp bakıyorum ve onun birkaç sütyen ve külot aldığını görüyorum.

"O iyi. Saige burada, bu yüzden Everleigh Lucy'nin onlarla takılmasının ve sonra da onların evine gitmesinin senin için bir sakıncası olup olmadığını sordu."

"Eşyaları yanında değil," diyorum. "Çanta kapıda."

"Geri dönüp alabilirim," diye teklif ediyor. "Orada işler nasıl?"

"Tamam." Yan masasına gidip birkaç şey çıkardığını ve çantaya tıktırdığını gördüğümde dönüyorum. "Bu adamın onun çekmecelerini falan karıştırdığına eminim ve bu yabancı biri değil."

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye onaylıyor. "Babamla konuştum." Casey'den bahsediyor. "Çiftliğe daha fazla göz ekliyoruz ve Pazartesi günü gereken herkese bilgi vereceğiz."

"Anladım," diye cevap veriyorum, sonra bavulun fermuarının sesini duyunca arkamı dönüyorum. "Birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye teklif ediyor.

"Tamam," diyorum ve telefonu kapatırken çantayı oturma odasına götürmesini izliyorum. "Bu kadar mı?" Etrafına bakınırken soruyorum ve kapıya doğru yöneliyor.

Şapka askısındaki birkaç şapkayı ve ardından iki çift botunu alıyor.

"Evet," diye onaylıyor. "Sadece bunları bir koymam gerekiyor." Plastik bir torba almak için mutfağa girdiğinde bana kaçınırken elindeki eşyaları havaya kaldırıyor.

Geri döndüğünde ona baktım. "Hazır mısın?" "Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Derin bir nefes aldı.
nefes al. "Hadi gidelim."

Bavulu almaya gidiyor, eli benimkinin üstüne düşüyor. "Ben hallederim," diyorum ve elini hızla benimkinden kaldırıyor. Daha önce rüyalarımda söylediğim ama yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözleri söylüyorum. "Hadi seni eve götürelim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

LILAH

Kamyonetten iniyorum ve Emmett'i evinin merdivenlerinden çıkarken takip **ediyorum**, bir elinde valizim, diğer elinde diğerinde plastik torba. Eve girip bana bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Git bir oda seç," diye ısrar ediyor ve başıyla evin Lucy'nin yatak odasının ve birkaç kapalı kapının daha olduğunu bildiğim tarafını işaret ediyor. "Herhangi bir oda senin."

"Tamam," diyorum, koridora doğru yürüyorum ve arkama bakıyorum, beni takip edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Kullanmamı istemediğin bir oda var mı?"

"O odalara hiç kimse girmedi," diyor ve ben buna şaşırmıyorum. "İkisinde de kral boy yatak var."

"Şey, ben istemiyorum-" Hangi odayı seçeceğimden emin olmadan başlıyorum ve o önümde yürüyor.

"Bu," diye seçiyor ve yanımdan geçip evin arka tarafındaki odaya doğru yürüyor, tam olarak kendi odasının olduğu yere, evin karşı tarafına. Kapıyı açıyor ve ben onu takip ederken içeri giriyor, odanın ortasındaki büyük boy yatağı görüyorum. Duvarlar beyazdı ve odanın tek

Odanın tek rengi yatağın üzerindeki mavi yastıklar. Duvarlar bile beyaz ve bir duvarda kirli beyaz küçük bir şifonyer var. Ayaklarım pelüş halıya batarken etrafıma bakıyorum. "Bu iyi mi?"

"Bu iyiden de öte." Bavulumu şifonyerin yanına koyarken ona bakıyorum. "Bahse girerim bir Cumartesi öğleden sonrasında yapmayı düşündüğün şey bu değildir."

"Sanırım hayır"-ellerini kalçalarına koydu-"ama ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Öyle de diyebilirsin." Gülüyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "En büyük önceliğim banyo yapmaktı ve şimdi-" Etrafıma bakıyorum, gülerken ağlamamaya çalışıyorum. "Ve şimdi burada seninleyim."

"Banyo yapmak ister misin?" diye soruyor, şimdiye kadar sahip olduğu en tatlı ses tonuyla. Aslında, sanırım Lucy ile de aynı sesi kullanıyor.

"Sorun değil," diyorum ama elimi tutup beni odadan dışarı çekmeye başlıyor. "Emmett."

Omzunun üzerinden "Benim banyomda yıkanabilirsin," diyor ve beni evin bir tarafından diğer tarafına çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Emmett," diyorum sonunda banyonun ortasında durduğunda, "giysiye ihtiyacım var."

"İhtiyacınız olanı getirebilirim," diye teklif ediyor. "Bugün ne renk sütyen ve külot takımı istiyorsunuz?"

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın." Döndüm ve odadan çıkmaya başladım.

"Tamam, ben banyoyu hazırlarım. Sen git eşyalarını topla," diyor geri çekilen sırtıma.

"Ona göstermeliyim ve geri dönmemeliyim," diye mırıldanıyorum odaya geri dönerken, bavulu açmadan önce yan tarafına koyuyorum. Banyosuna geri dönmeden önce bir şort ve ona uygun bir gömlek alıyorum. Suyun akma sesini duyabiliyorum, aynı zamanda dolapların çarparak kapanma sesini de. "Burada neler oluyor?"

"Autumn'un bir yıl Noel'de bana şaka olsun diye aldığı tuz ve köpük banyosu malzemelerini bulmaya çalışıyorum," diye cevap veriyor. "Onları şuraya koyduğumu sanıyordum." Başka bir dolabı açıyor. "İşte buradalar." Selofan ambalajla kaplı bir sepet çıkardı. "İşte." Sepeti bana uzattı. "İçinde ihtiyacın olan her şey var," diyor ve gergin olduğunu görebiliyorum. "Ben dışarıda olacağım." Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Hızla banyodan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Önce kapıya, sonra elimdeki sepete bakıyorum ve ona ne olduğunu merak ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımın ortasındaki baskının zonklamaya başladığını hissediyorum. Küvete girip biraz da olsa rahatlamam gerekiyor. Sepeti yere bırakıp selofan ambalajı açtıktan sonra köpük banyosunu çıkarıp akan suyun yanına gidiyorum. Soyunup küvete girmeden önce içine biraz döküyorum. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bugün yapacağımı düşündüğüm şey bu değildi. Ama eve döndüğümde dairemde birini göreceğim de aklıma gelmezdi. Aklım gidip geliyor, bunun gerçekten Derek olup olamayacağını merak ediyorum, ama sonra tekrar isteyeceği son şeyin beni rahatsız etmek olacağını düşünüyorum.

Parmaklarımın erimeye başladığını hissedene kadar banyoda kalıyorum. Dışarı çıkıp pelüş bir havluyla sarındıktan sonra tişörtümü ve ona uygun şortumu giyiyorum. Banyo kapısını açmadan önce temizlendiğimden emin oluyorum, dolaptan geçiyorum ve sonra yatak odasına gidiyorum, onu yatağın kenarında otururken gördüğümde duruyorum. Başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kot pantolon ve tişört gitmiş, yerine spor şortu ve başka bir şey yok.

"Emmett," diyorum ve bana bakıyor, gözleri daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şeyle dolu. Endişe, Lucy kaybolduğunda ve onu bulamadığında olduğu gibi. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

Ayaklarım ona ulaşıyor, önünde duruyorum ve bacaklarının arasına çömeliyorum. "Lucy-"

"O iyi," diyor, "Charlie çantasını almaya geldi. Bu gece Saige ile yatıya kalmayı planlıyor." Ona başımı sallıyorum, mükemmel zamanlama mı yoksa sadece şansım mı emin değilim. "Ben sadece..." O oturuyor, ben de yerimden kalkıp ayağa kalkıyorum. "Ben de tam neden beni aramadın da Charlie'yi aradın diye düşünüyordum."

"Gerçekten bir oyun planım yoktu." Açık bacaklarının arasında daha derin yürümeye başladım. "Ben sadece..." Omuz silktim. "Umursayacağından emin değildim."

"Bilmen gerek." Ellerini kalçalarımın koydu. "Benim için ne ifade ettiğini bilmelisin."

Gözlerinin içine bakıyorum ve hayatımda ikinci kez o uçurumdan atlıyorum, düşmeden önce kimsenin beni yakalayacağından emin değilim.

"Göster bana." Deja vu gibi ama bir şeyler farklı. Birincisi, sarhoş değil ve ikincisi, bizi bir sonraki adımdan alıkoyacak hiçbir şey yok.

Ayağa kalkmadan önce gözlerinde parlayan kargaşayı görüyorum ve başımı yana yatırırken elleri saçlarımda. Öpüşme yavaş başlıyor, dilini alt dudağımda gezdiriyor, dilini benimkine sokarken ağzım otomatik olarak ona açılıyor. Bedenim onun kollarında gevşiyor. Göğsüm onunkine bastırıyor, ağzım onun iniltisini yutuyor. Ellerim önce kalçalarına sonra da göğsüne gidiyor, her bir parçasına dokunmak istiyorum. "Emmett," dudakları dudaklarımdan boynuma geçip yalamaya, ısırma, öpmeye başladığında adını haykırıyorum. Gözlerim her şeyi algılamak için açık kalmaya çalışıyor ama bu duygunun içinde o kadar kaybolmuşum ki açık kalamıyorlar. Elleri saçlarımdan kalçalarıma, oradan da kıçıma gidiyor, her iki kıç yanağıma kavırıyor ve beni kendisine çekiyor. "Evet," diye tıslıyorum, sikini karnımda hissediyorum. "Daha fazla," diyorum ve sanki başka biri devralmış gibi ve ben de yolculuk için . "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum sonunda, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Şortunu kalçalarından çektiğimde gözleri büyüyor. "İ Buna ihtiyacım var." Elimle sikini kavradığımda onu izliyorum. "Bu işte o kadar iyi değilim," diyorum, "ama ben..." Elimi şaftında yukarı aşağı hareket ettiriyorum, parmaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Taşaklarından sikinin ucuna kadar yalıyorum. "...deneyeceğim." Sikinin başını ağzıma almadan önce etrafını yalıyorum. Ağzıma biraz daha alırken elleri başımın yanlarına geliyor.

"Siktir," diye inliyor ve ben gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Daha önce senin güzel olduğunu düşünmüştüm," o ile gıcırıyor

Ağzımı ondan çekip onu tekrar ağzıma alırken dişlerimi sıktım, "ama seni ağzın sikimle doluyken görmek gibisi yok." Kalçalarını hareket ettiriyor, yavaşça ağzımı beceriyor. "Seni rüyalarımda gördüm." Gözlerini kapatıyor ve sonra hızla tekrar açıyor, beni sikini alırken izliyor. "İşte böyle, bebeğim." Daha derine yönlendiriyor. "Bırak boğazının arkasına gelsin," diye talimat veriyor ve ben de tam olarak bunu yapmasını bekliyorum.

Elim onu daha sıkı kavrarken "Kahretsın," diye yemin ediyor, "beni neredeyse o tatlı ağzına gömecektin." Gözlerimi kapatıyorum ve öğürmeden ağzıma alabildiğim kadarını almaya odaklanıyorum. "Ağzınla ne yapmayı daha çok istediğimi bilmiyorum" -kalçalarını itiyor- "öpmek mi yoksa becermek mi?" "Boşalacağım" diye inliyor. Üzgünüm bebeğim, bırak beni." Ama onu dinlemiyorum ve ellerim onu daha çok kavırıyor. "Bebeğim, şaka yapmıyorum. Patlamak üzereyim." Gözlerinin içine bakıyorum, ağzımın içinde parçalanmasını izliyorum. Dölünün ağzıma geldiğini hissediyor ve bana verebileceği her şeyi alıyorum. "Siktir." İtişlerini hızlandırdı. "O benim ölümüm olacak." Başı geriye gidiyor ve yutkunurken boğazının yukarı aşağı hareket edişini ve itişlerinin yavaşlayışını izliyorum.

Ağzımdan kayıyor ve ben inliyorum, onu tekrar orada istiyorum. Şortunu çıkarıyor ve beni yerden kaldırmak için eğiliyor. Elleri gömleğimi yukarı itmeye çalışırken ağzı benimkini kapatıyor. Dudakları, gömleğimi başımın üzerinden geçirip yana fırlatacak kadar uzun süre gitmeme izin veriyor. "Işıktaki daha da çarpıcı oluyorsun." Memelerimi avuçluyor, meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. "Amcığınla ziyafet çekeceğim." Diğer meme ucuna geçer. "Sonra da

"Hayalini kurduğum gibi becermek için." Dizlerimi birbirine bastırıyorum ve bir o yana bir bu yana hareket ediyorum. "İstedğin bu mu?" diye soruyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Bana vereceğin her şeyi istiyorum," diyorum ona, öpücüklerini aşağı doğru kaydırıp şortumu indirirken.

"Onlardan çık ve sonra yatağın ortasına uzan," diye talimat veriyor ve ben de söyleneni yapıyorum. "Sonra bacaklarını aç ve bana o tatlı amını göster." Yatağa uzanışımı, kıkımın ona sergilenişini izlerken yumuşayan sikini yumrukluyor ve inliyor. "Seni arkadan becereceğim," diyor. "Kalçalarından birini tutup saçlarını çekerek beni arkadan becermeni sağlayacağım." Gözlerimi kapatıyorum, onun etrafımda olmasının nasıl hissettireceğini düşünüyorum ve başım öne düşüyor ve inliyorum. "İşte benim kızım." Yatağa uzanıyor, ben ellerimin ve dizlerimin üzerindeyken eli dışarı çıkıyor ve bir parmağını amıma sokuyor. "Planlar değişti, orada dur. Bacaklarını daha geniş aç," diye yönlendiriyor. ve o da sırtüstü bacaklarımın arasından kayıyor, ağzı doğrudan amımın altında. "Şimdi yüzüme sür." Klitorisimi ağzına alırken başı yükseliyor. "Yüzüme, sikime bindiğin gibi bin." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi yüzüne doğru indiriyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şey. En son seks yaptığım kişi barda tanıştığım bir adamdı ve ikimiz de sarhoştuk. Seks yaptığımızı bile sanmıyorum ama kullanılmış bir prezervatif vardı ve ikimiz de çıplaktık. "Siktir, tadın bal gibi." Dili iki parmağıyla birlikte içime kaydı.

"Seni parmaklarıma boşaltacağım, sonra da seni güzelce ve sertçe becermek." Sadece bu düşünce bile kalçalarımı yüzüne daha sert bastırmama neden oluyor. "İstedğin değil mi?"

Ben tekrar üzerine ileri geri hareket etmeden önce soruyor. "İşte böyle bebeğim, ne istersen al." Ben öne doğru düşerken elleri kalçalarımın kışırına doğru gidiyor, avuçlarını yatağına çarpıyor. "Tanrım, çok ıslanıyor" -bir elini aramızda hareket ettirerek parmaklarını içimde daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyor- "ve boşalmak üzereyken sıkılıyor." "

"Oradayım," diye soluyorum ve tam dilinin üzerine boşalacakken beni sırt üstü çeviriyor. "Emmett," diye nefes alıyorum.

"Planlar değişti." Üzerimden komidine uzanıyor, çekmeceyi açıyor ve sonra bir prezervatifle geri geliyor. Paketin köşesini ağzına alıp, prezervatifi çıkarmadan önce kaydırıyor. Gözlerim sanki bu benim işimmiş gibi onun ellerini izliyor. Prezervatifi sikinin ucuna takıp üst kısmını kısırdıktan sonra şaftından aşağı yuvarlarken nefesim kesiliyor. "Benim için bacaklarını aç, bebeğim." Bacaklarım onun için açılıyor, ayaklarım yatağın üzerinde düz, dizlerim bükülmüş. "Bu iş yavaş olmayacak," diye uyarıyor beni, sikini eline alıp yarığımdan aşağı yukarı sürüyor. "Seni sikmek için çok uzun zamandır bekliyordum." Gözleri benimkinden sikine kayıyor. "Amının sikimi alışını izle." Gözlerim tam girişime yerleştirdiği yere gidiyor, sikinin ucu içimde kayıyor ve ikimiz de gözlerimizi kapatıp inliyoruz. "Bu çok iyi," diyor gözlerimi tekrar açtığımda, köküne kadar gömülene kadar inç inç horozunun içime girmesini izliyorum.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum, kalçalarımı geriye yatırıyorum ve baldırları kalçalarında. Kolları dirseklerinin üzerinde omuzlarımdan yanından onu yukarı kaldırıyor. "Kendimi çok tok hissediyorum." Ellerim yanlarına gidiyor. "Hareket etmene ihtiyacım olacak," diye ısrar ediyorum eli yüzümü tutarken, "ve bana daha fazlasını ver."

"Sen ne istersen bebeğim." Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken burunlarımız birbirine değiyor ve o çekilip tekrar tekrar içime giriyor. Dilini ağzımın içine kaydırırken ağzım inlemek için açılıyor.

"Sikimin ağzında olmasının başıma gelebilecek en iyi şey olduğunu düşündüm." Çekiliyor ve bana çarpıyor, kalçalarını döndürüyor, sırtım kamburlaşıyor. Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde, "Yanılmışım, bu senin amın," diyor. "Senin amın benim için yaratılmış." Başını yana eğiyor, içimden çıkıyor ve sonra içeri kayıyor. İtişleri artık daha uzun ve daha sert. "Geceyi senin içinde gömülü geçireceğim."

"Söz mü?" diye soruyorum, o da bana sırtıyor. "Söz söyle, Emmett."

"Sana söz veriyorum, Lilah." Kalçaları hiç durmadı. "Söz veriyorum geceyi senin içinde gömülü geçireceğim." Sonunda bıraktığımda gülümsüyorum, orgazm o kadar güçlü bir şekilde içimden geçiyor ki bağırarak zorunda kalıyorum.

"Tam orada seninle bebeğim," diye anons ediyor, beni sikerken alını benimkine değiyor. "Tam orada," inliyor sikinin içimde seğirdiğini hissettiğimde. Bacaklarımı sırtına doluyorum, dili benimkiyle savaşırken ağzı dudaklarımı eziyor. İticileri yavaşlıyor ve çılgınca yerine şimdi sadece yumuşak itişler. Kendini içime yerleştiriyor ve iki eliyle başımı tutuyor. Onu kucaklamak için kollarımı hareket ettiriyorum.

"Bunu kaybetmek istemiyorum," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Asla," tek kelimeyi söylüyorum.

"Prezervatiften kurtulmam lazım," diyor. Eğer üstümde olmasaydı, içime gömülmüş olmasaydı, arkamı döner ve aşağılanmış bir şekilde odadan kaçırdım. "Beni bırakmalısın, bebeğim."

"Tamam," diye kabul ediyorum ama kollarım ve bacaklarım hâlâ ona sarılmış, yüzüm boynuna gömülmüş halde kıpırdamıyorum.

"Bebeğim," diyor usulca, "bu prezervatifi çıkarıp yenisini takmam gerekiyor, böylece seni tekrar becerebilirim."

Kollarım gevşiyor ve bacaklarımla birlikte yanlara doğru düşüyor. Boynumu öpüyor ve sonra benden çekilmeden önce göğsümün ortasını öpüyor ve onu şimdiden özlüyorum. O yataktan kalkarken bedenim bomboş hissediyor ve kısa bir süre önce içime gömülmüş olan sikini görüyorum. Sanki bir sonraki nefesimi almak için onu görmem gerekiyormuş gibi onu izliyorum. Kıcı mükemmel boyutta, kalçaları ne kadar zamandır ata bindiği için büyük ve kalın. Karın kasları belirgin ve kolları sanki sizi sardığında hiç üşümeyecekmişsiniz gibi görünüyor. Kendinizi güvende de hissetmezsiniz. Yan tarafa dönüp akan suyu dinliyorum. Geri döndüğünde prezervatif gitmişti ve elinde beyaz bir bez vardı. "Bacaklarını aç, bebeğim," diye yumuşakça ısrar ediyor ve kafam karışıyor. "Seni temizleyeceğim."

"Yapmayacaksın." Ona bakakaldım. "Bunu kendim yapabilirim." Elimi uzattım.

"Bebeğim, yüzüm oradaydı," diye şaka yapıyor ve yataktan kalkıyorum.

"Ben şuraya gidiyorum"-Ben banyoyu gösteriyorum
-"ve ."

Belime dolanan kolları hissettiğimde ondan uzaklaşmaya başladım ve birden havalandım, arkamı döndüm ve

beni omzuna koydu. Eli aşağı iniyor ve kıcıma tokat atıyor. "Emmett," diye homurdanıyorum, kendimi düzeltmeye çalışıyorum.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum Lilah," diyerek banyoya doğru yürüyor ama sonra dönüp yatağının başucundaki masaya gidiyor. Çekmeceyi açarak yanına bir dizi prezervatif alıyor. "Ne zaman beni sınırlarıma kadar zorlasan, yapmak istediğim tek şey seni omzuma alıp kıcını kıpkırmızı yapmaktı."

Beni bir bez bebekmişim gibi omzunda taşıırken bir şey söyleyecek zamanım yok. Banyosuna girdiğimizde beni aşağı indiriyor ve iki lavabonun arasındaki tezgâha yerleştiriyor. "Her iki tarafa da birer ayak koy." Beni nasıl istediğini göstermek için bir bacağımı kaldırıyor ve sonra geri adım atıyor. "Siktir, amın sergileniyor." Dudaklarını yalıyor, sonra başparmağını alıp dudaklarına götürüyor ve arka tarafını yalıyor. "Şuradaki pembe klitoris" -az önce yaladığı başparmağını ileri geri hareket ettirmek için kullanıyor- "narin ve istiyor."

Parmağının içime kaydığını gördüğümde düşmemek için kendimi tutmam gerekiyor. "Benim için açık, benim için hazır." Bir parmak daha ekliyor. "Sikimi mi, parmaklarımı mı, dilimi mi istersin?"

"Bana ne vermek istiyorsun?" Soruyorum, çünkü gerçekte her şeyle aram iyidir.

"Benim sikim." Aletine bir prezervatif daha takıyor. "Seni burada, sonra da duşta becereceğim." Sikini içime doğru kaydırıyor. İkimiz de benim kedi onun horoz yutmak izliyor. "Sonra beni banyoda sür." Kedim sıkılıyor, meme uçlarını yuvarlarken eli göğüslerime geliyor. "Kızım benim için açgözlü." Ucuna kadar çekiyor ve sonra itiyor. "Söyle,"

Ağız benimkinin üzerinde geziniyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Benim olduğunu söyle."

İçimdeki her şey duruyor ya da belki de hayatımda ilk kez, içime almak için savaştığım havadan bir nefes alıyorum. "Başka kimin olabilirim ki? Bana sahipsin, Emmett. Her şeyim senin." Gözleri kocaman oldu. "Her zaman senin oldu. Şimdi senin olanı al."

Bölüm Yirmi Dört

EMMETT

"İçiniz de dışınız da şeytan. Sen şeytansın."

Ses beni şok ediyor ve gözlerim hemen açılıyor. Nefesim kesik kesik gelirken pencerelerden odaya ışık giriyor. Gözlerimi kapatıp tekrar açarak odaklanmaya ve nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerim uykudan odaklanamıyor. Vücudumun her yeri ter içinde ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum ve yanımda hareket ettiğini hissettiğimde açıyorum. Bana daha da sokuluyor, sıcaklığı az önce karşı koyduğum kâbusla savaşıyor. Aşağıya bakıyorum ve saçlarını göğsümde görüyorum ve başımı geriye atıp tavana bakıyorum.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken kafamın içinde yavaşça ona kadar sayıyorum, Lilah'nın sesi diğerinin yerine kafamın içinde. "Başka kimin olabilirim ki?" Onu geri püskürtüyor, içimdeki zehri geri püskürtüyor. "Bana sahipsin, Emmett. Her şeyim senin." Onu midemin çukuruna kadar itiyor. "Her zaman senin oldu. Şimdi senin olanı al." Gözlerim

yaklaşıyorum ve tek gördüğüm Lilah. Tek duyabildiğim, adımları tekrar tekrar çağıran sesi.

Yanımda kıpırdadığını hissettiğimde nefesim nihayet düzene giriyor. Ona bakmak için döndüğümde gözlerim açılıyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor ve ben ondan uzaklaşmak yerine ona doğru dönüyorum.

"Günaydın." Çıplak göğsünü göğsüme bastırıp tüm sıcaklığını içime çekerken yan dönüyorum. Bana daha da yaklaşıyor, bacağını kalçamın üzerine atarken inliyor ve eğer isteseydim, tek yapmam gereken kalçalarımı yukarı itmek ve onun içine gömülmek olurdu. "Nasıl uyudun?" Parmak uçlarımı çıplak sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"İnanılmaz." Başını geriye atıyor ve boynumu öpüyor. Yumuşak bir öpücük. Beni uyandırdığı gibi uyandırmamalıydı. Kalbimi yerinden hoplatmamalı. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olmamalı ama Lilah'la birlikte, her şeye sahip olamayacağımı bilmeme rağmen her şeyi istememe neden olduğunu anlamaya başladım. "Hayatım boyunca hiç uyumadığım kadar iyi uyudum." Bana bakıyor. "Sen nasıl uyudun?"

"Yatağı işgal ediyorsun," diye şakalaşıyorum onunla, içten içe biliyorum ki bütün gece yanımda yatması hayal ettiğim her şeydi, hatta daha iyisiydi. Aslında, bunu bir kenara bırakın; eğer oraya varabilirsem cennetin nasıl bir yer olacağını hayal etmiştim. "Ve sen horluyorsun."

Ben sessizce kıkırdarken o nefes nefese kalıyor. ", değil mi?" Benden uzaklaşmak için çabalıyor ama ben ona daha sıkı sarılıyorum.

"Derin gibi değil," diyorum, "yumuşak."

"Yalan söylüyorsun Emmett," diye beni suçluyor ve ben de onu sırt üstü yatırıyorum. Bacakları benim için açılırken her ikisini de

bacaklarını kalçalarımın doladı. "Senden hoşlandığım için şanslısın."

"Öyle miyim?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup ellerimle başını çevrelerken soruyorum. Burnunu ellerimle ovuyorum ve saçları yastığımın üzerine dökülüyor. O da elleriyle kaburgalarımı ovuyor. "Ne kadar ?"

Gözlerimin içine bakıyor ve umarım onun benim için ne kadar önemli olduğunu saklıyorumdur. Benim için değilse bile, en azından onun için. "Çok şanslısın." Sırıttıyor. "En şanslısı."

"Prezervatif getir," diyorum son seferden sonra bunun son olacağına yemin etmeme rağmen. Ben ayaklarımın üzerine otururken o yana doğru dönerken sırtını kavislendiriyor. Bir yıl önce aldığım ve hiç açmadığım kutunun bulunduğu yan sehpadan bir prezervatif almasını izliyorum. Küçük elinde gümüş bir paketle geri geliyor. "Tak şunu bana," diye ısrar ediyorum ve gözlerinin parlamışlığını izliyorum. Paketin üst kısmını yırtıp açmasını ve prezervatifi çıkarmasını izliyorum. Eliyle sikimi kavırıyor ve prezervatifi sikimin ucuna takıp aşağı doğru yuvarlarken ellerinin biraz titrediğini izlerken neredeyse tıslıyorum. Aletimin dibine kadar indiğinde, tekrar uzanıp bacaklarını benim için açmadan önce göğsümün ortasını öpüyor. "Benim için hazır mısın?"

"Her zaman." Bir eliyle sikimi kavırıyor, yarığını aşağı yukarı ovalarken beni kendine çekiyor ve sikimin ucu girişine geldiğinde eli hareket ediyor.

"İzleyecek misin?" Soruyorum ve gözleri, sikimin ucu içinde kaybolurken kalçalarımı biraz daha hareket ettirdiğim yere gidiyor. Kahretsin, gözlerim sikimin içine kaydığı yere giderken tam anlamıyla cennette gibiyim.

"Çok sıkı amına koyayım," diye sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatırken kendimi kaybetmemeye ve ona çarpmamaya çalışıyorum.

"Emmett," diyor kendimi içine gömdüğümde, "daha fazla." Kalçalarını yukarı kaldırıyor ve bacaklarını geri çekerek içine daha derin girmeme izin veriyor. "Hmmm," diye inliyor, "işte böyle."

Ucuna kadar çekiyorum ve sonra tekrar içine kayıyorum. "Daha fazla," diye bağıyor, "ve daha sert."

"Hayır," diye inkar ediyorum yavaşça içine girip çıkarken. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Bunu dün gece ben senin üzerindeyken söylemiştin." Kalçaları benimle buluşmak için yukarı kalktı. "Daha sert, Emmett." Elleri pazularımı kavıyor, tırnakları tenime batıyor. "Lütfen," diyor usulca.

"Her şey," diye kabul ediyorum sonunda, çekilip tekrar içine giriyorum. "Senin için her şeyi yaparım." Durmuyorum. Bunun yerine, itişlerim uzun ve sert. Ona her çarpışımında inliyor ve amı beni daha da sıkıyor. "Ne olursa." Gözlerini kapatıp sırtını kavislendirirken alnım onunkinin üzerine oturuyor. Amcığı sikimi o kadar sıkı kavıyor ki çekip çıkarabilmem bile mucize, ama kendi kurtuluşumu kovalamam için yeterli.

Ağzı iniltimi yutarken ellerinden biri yanağıma gidiyor, dili ağzımın içine kayıyor.

Kendimi içine gömene kadar kalçalarıyla itişimi karşılıyor ve prezervatifin içine boşaldığımı hissettiğimde tek yapabildiğim bu duyguya tutunmak oluyor. Üzerine yığılıyorum ve bacakları ve kolları daha da sertleşiyor. Yüzümü boynuna gömerken gözlerimi kapatıyorum, onu kokluyorum ve bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum.

"Prezervatiften kurtulmalıyım," diyorum kalbim normal hızına dönmeye başlarken. Bacakları kalçalarımından ayrılırken ve kolları yanlara düşerken tutuşu azalıyor. Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve kendime onunla göz teması kurmamamı söylüyorum ama kalbim başka bir hikâye. Ne zamandır istediği buydu zaten. Bana gülümsüyor ve elimde olmadan başımı eğip yataktan yuvarlanmadan önce dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyorum. *Arkana bakma*, diye bağılıyor kafam. Başım hemen dönüp omzumun üzerinden yatağımın ortasındaki ona bakıyor. Bacakları önünde uzanırken sırtı kavisleniyor ve gerinirken kolları başının üzerine çıkıyor.

"Gidip o kurtulacak mısın" -yan dönerken bana sırtlıyor- "yoksa bana devam mı edeceksin?"

"Prezervatiften kurtulacağım," diye mırıldanıyorum ve banyoya doğru yürümeye başlıyorum. Lavaboda suyu açmadan önce prezervatifi atıyorum. Ellerimi tezgâha uzatıyorum, gözlerimi kapatırken başımı aşağı sarkıtıyorum. "*Sana gelen her şey sonunda kötülüğe dönüşecek çünkü sen .*" Ses kükreyerek geri geliyor ve ona karşı koyma düşüncesinde o kadar kayboluyorum ki, kollarını belime dolayıp sırtımı öpene kadar onun içeri girdiğini hissetmiyorum.

"Ben duş alacağım." Duşa doğru yürüdü ve cam kapıyı açtı. Tıpkı dün gece birinci ve ikinci rauntlardan sonra yaptığı gibi. "Sonra giyinip gezintiye çıkacağım."

"Ben kahvaltıya başlayayım." Saçlarını başının üstünde toplarken aynada ona bakıyorum. Duşa giriyor,

Elini su akıntısı için uzatmasını izliyorum. "Eğer orada öylece durup bakacaksan

Bana katıl." Aynadan bana bakıyor.

"Yumurta mı krep mi?" Ben soruyorum, o da bana gülümsüyor. Dizlerinizin bağıni çözebilecek bir gülümseme. Ondan ayrıldıktan sonra gelecek yıllar için aklımda kilitli tuttuğum bir gülümseme. Hayatımın son saatlerinde beni o huzura kavuşturmak için arayacağım bir gülümseme.

"Nasıl istersen," diye cevap veriyor ve başımı sallayıp dışarı çıkıyorum, dolabıma gidip çekmecedan bir çift boxer alıyorum, sonra komodine gidip bir prezervatif alıyorum.

"Nasıl olsa cehenneme gideceğim." Boxerımı yatağın üzerine fırlatıp banyoya geri dönüyorum.

Nihayet mutfığa girdiğimde saat çok geç olmuştu. Boxer giymiştim. Saçlarım yavaş yavaş kuruyor, çünkü sadece biraz ıslanmıştı, çünkü ata o bindi ve sırtı yağmur duşuna dönüktü. Kahve hazırdı. Ben tavaları alırken, onun yatak odamdan çıktığını, bir havluyu saçlarına, diğerini de vücuduna sardığını görüyorum. Evin diğer ucuna, kıyafetlerinin olduğu yere doğru yürüyor.

Kıyafetlerini dolabıma koymak yerine kıyafetlerine doğru yürümesini izlediğimde midem sıkışıyor, ki bu hiç de iyi bir fikir değil.

Dışarı çıktığında yumurtaları tabağa koyuyordum, üzerinde siyah bir kot pantolon ve kot pantolonun önüne sıkıştırılmış beyaz bir tişört vardı. Ama şimdi onu çıplak gördüğüme göre, tek görebildiğim kıyafetsiz hali. Bu da sikimi sertleştiriyor ve onu tezgaha sürükleyip sikmek istememe neden oluyor

tekrar ve tekrar ve tekrar. "Güzel kokuyor," diyerek bana yaklaşıyor, saçlarıyla oynuyor ve saçlarını yandan ördüğünü görüyorum. "Gerçekten güzel." Omzumun üzerinden bakıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Ellerini üzerimden çek, yoksa sikim ağzındayken dizlerinin üzerine çökeceksin," diye karşılık veriyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve elinin belimde sıkılaştığını hissediyorum. "Kahretsin, bunu istiyorsun, değil mi?"

"Hayır demezdim" -sırtımı omzumun yanından tekrar öpüyor- "ama gitmem gerek."

"Gidiyor musun?" Şok içinde soruyorum ve saatin sekizi biraz geçtiğini görmek için bakıyorum. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Bir araç bulmam lazım." Bir bardak su almak için yürüyor. "Sonra Charlie'yi aradım ve ödevimi ofiste yapıp yapamayacağımı sordum."

"Burada yapabilirsin," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Lucy ve senin etrafta fısıldaşarak dolaşmanızı istemiyorum. Böylesi daha kolay." Tabaklara baktı ve içinde daha az yemek olan tabağı alıp mutfak masasına doğru yürüdü ve yemek yerken koltuğa oturdu. "Akşam yemeği için döneceğim, sanırım, emin değilim."

"Yemek yemen gerekecek," çıkışıyorum, gün boyu gittiğini ve ne zaman döneceğini bilmediğimi düşünüyorum.

"İdare ederim." Omuz silkiyor. "İlk seferim olmayacak. Ama bu büyük bir proje ve odaklanmam gerekiyor."

Ona başka bir şey söylemiyorum, ona istemediği bir şeyi yaptırmaktan korkuyorum, ve sonra onu bütün olarak

Gelecek benim yüzümden mahvolacak. Onunla oturuyorum. "Öğle yemeğine uğrayıp görüşürüz."

"Pekâlâ. "Bu biraz 'şimdi ne olacak' türünden bir konuşma, yapmak istemiyorum ama yapmamız gerektiğini hissediyorum."

"Tamam." Bitirmesini beklerken yumurtaları topluyorum.

"Lucy'ye ne söyleyeceksin?" diye soruyor ve bunun Lucy ile ilgili olmasından mutluyum, "şimdi seviştik, sonra ne olacak?" değil.

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum ve o sadece başını sallıyor. "Onunla konuştuğumda sana haber veririm."

Boş tabağını alır ve mutfağa doğru yürür. "Bırak, ben temizlerim. Sen git işlerini yap."

"Emin misin?" Mutfaka bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum masadan, onu izliyorum, gelip bana bir öpücük verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Gelip beni öpmesini istiyorum ama öpmemesinin daha iyi olacağını da biliyorum. Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve ben kışına bakarken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Teşekkür ederim" - sırtıyor - "kahvaltı için ve-"

"Orgazm mı?" Onunla şakalaşmaya çalışıyorum.

"Özellikle bunlar için." Başını sallayıp kapıdan çıkıyor ve dudaklarım onu ıskalıyor. Peşinden koşmayı düşünecek vaktim yokken evin içinde bir yerden telefonum çalıyor ve Lucy eve doğru geldiğini söylüyor.

Botlarımı giyerken kapı çalıyor ve açtığımda Brock'u Saige ve Lucy ile birlikte görüyorum. "Selam," diyor çenemi kaldırarak.

"Selam," diye cevap veriyorum ona ve sonra bitkin görünen Lucy'ye bakıyorum. "Dün gece nasıldı?"

"Sanırım bir buçuk saat kadar uyudular. Televizyonu kapatmalarını kaç kere söylediysem de bütün gece film izlediler."

Çantayı Lucy'den aldım. "Merak etme," diyorum ona bakarak. "Onu ağırladığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere Saige buraya gelebilir."

İki kız ciyaklıyor ve ben gözlerimi kapatıp Brock'un gülüşünü dinliyorum. "Bunu kendine sen yaptın."

Lucy'ye veda edip Saige'le birlikte kamyonetine doğru giderken ona "Öğreniyorum," diyorum.

"Tamam, hadi gidelim." Çantayı kapıya bırakıyorum ve o bana bakıyor. "Seni ata bindireceğim."

Gözleri irileşiyor ve az önceki uykusu kayboluyor. Dışarı çıkıp atımın bulunduğu ahıra doğru ilerlerken "Kime bineceğim?" diye soruyor.

"Binmek istediğin bir atın var mı?" Ahıra girerken soruyorum ve atımın olduğu ahıra yöneliyorum.

"Sakin biri," diyor. "Kızmayacak biri."

"Peki o zaman, senin için mükemmel bir tane var," diye onu temin ediyorum, atımın yanındaki ahıra doğru yürüyorum ve işte orada. Bobby'ye daha önce bir mesaj gönderdiğimden beri binilmeye hazır.

"Bu Rosy mi?" Lucy soruyor, ben de başımı sallıyorum. Ağzı şok içinde açıldı. "Ve ben ona mı bineceğim?"

"O senin," diyorum ve gözleri daha da büyüyor. "Şu andan itibaren, o sadece senin."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, ahıra doğru yürürken. "Rosy, sen benimsin." Elini uzatıyor, tıpkı

Lilah ona gösterdi.

"Hadi seni ona bindirelim," diyorum ve elimde dizginleri, diğer yanımda Lucy ile ahırdan çıkıyorum. "Tamam, seni ona bindireceğim ve bindikten sonra boynuzu kavraman gerekiyor," diyorum. Onu belinden tutup eyere yerleştirirken başıyla beni onaylıyor. Kıkırdaması beni daha önce hiç gülmediğim kadar gülümsetiyor. "Tamam, onunla yürüyeceğiz, böylece onu hissedebilirsin." Dizginleri ona veriyorum. "Eğer durmasını istersen, geri çekeceksin."

"Biliyorum," cevap veriyor sanki daha önce ata binmiş gibi. "Lilah'yı izledim," diyor; tabii ki Lilah'yı ata binerken izleyecekti.

"Şu anda Lilah gibi ata binmiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "O beş yaşından beri ata biniyor. Onun kadar iyi olabilmeniz için biraz daha pratik yapmanız gerekiyor."

"Anladım," diyor. "Tamam Rosy, biraz yürüyüşe çıkacağız." Tam da Lilah'ın yapacağı gibi yapıyor ve ona olacakları anlatmaya devam ederken gülümsemeden edemiyorum.

Atın yanında yürüyorum. "Lilah'dan bahsetmişken," diyorum kelimeleri bulmaya çalışarak, "bir süre bizimle kalacak."

"Ah, evet," diye yanıtlıyor Rosy'ye bakarak. "Tamam."

Bu mı? Tüm söyleyeceği bu mu? "Ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Tamam," diyor tekrar, etkilenmemiş bir şekilde.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Ona bakıyorum, bekliyorum.

"Evet," diye cevap veriyor ve ben de Lilah'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormasını bekliyorum. Eğer Lilah benim yatağında uyuyacaksa. Ama onun yerine, gülümsememek için mücadele ettiğini görüyorum. "Ne zaman Lilah gibi hızlı gidebilirim?" diye inliyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

LILAH

Başım eğik, az önce yazdıklarımı okuyordum ki adımın
bağırıldığını duydum. "Lilah!"

Lucy bunu her zaman yaptığı gibi ön kapıdan girmek yerine
ahırın olduğu arka kapıdan girerken söylüyor. Sesinin en son
duyulduğu yere doğru bakıyorum ve yüzünde kocaman bir
gülümsemeyle içeri girdiğini görüyorum. "Lilah." Masama
doğru koşuyor. "Lilah, bil bakalım ne oldu?" cıvıldıyor, sesi o
kadar hareketli ki ona gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. Soruyorum ve omzunun üzerinden
odaya doğru yürüyen ama kapı pervazında durup yaslanan
babasına bakıyorum. Ayaklarını bileklerinden kavuşturmuş, bir
elinde de kahverengi bir çanta tutuyor. Saçları parmakları
tarafından geriye doğru itilmiş ve parmaklarım saçlarına
dokunmak için kaşınırken aynı anda ağzım sulanıyor. Bütün
gece boyunca yaptığım bir şey çünkü ya üstümdeydi ya da başı
bacaklarımın arasındaydı. Anılar şimdi başka bir yanımın
canlanmasına neden oluyor.

"Bugün bir ata bindim," diye duyurdu tüm heyecanıyla.
"Rosy'ydi."

Ona gülümsedim. "Nasıl geçti?"

"İnanılmaz." Kollarını iki yana açıyor. "Ama"-Emmett'e bakıyor-"hızlı gitmeme izin vermedi."

Gülmemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Yavaş başlamalısın," diyorum. "Birinci adım ata binmek" -beni izliyor-"ve hızlı gitmeden önce Rosy'nin güvenini kazanmak."

"Ona her gün bineceğim," diye ilan ediyor. "Bir dahaki sefere benimle gelir misin?"

"Emin olabilirsin," diyorum. "Okuldan sonra ona binebiliriz." "Evet," diye alkışlıyor. "Sana öğle yemeği de getirdik."

"mı?" Dönüp çantayı almak için Emmett'e doğru yürürken soruyorum.

"Seninle birlikte yiyemeyiz," diyor çantayı bana uzatırken, "çünkü ödevini yapman gerekiyor." Çantayı ondan alırken ona gülümsüyorum. "Sana tatlı bir şey aldım," diyor fısıldayarak ama aslında fısıldamıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra gözlerim Emmett'e kayıyor. "Lucy. Gidelim de Lilah işinin başına dönsün." Başıyla işaret ediyor. "Sana ahırları nasıl gösterme zamanı."

"İğrenç," diye mırıldanıyor, "Wyatt bana koktuğunu söyledi." Burnu kalkıyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor.

"Öyle." Yüzünü taklit ediyorum. "Ama hayvanınızı sevdiğinizde yapmanız gereken şey budur."

"Sanırım," diye kabul ediyor Emmett'e doğru yürürken. "Akşam yemeğinde bize katılacaksan haber ver," diyor Emmett, ve belgeye bakıyorum.

"Geç kalabilirim. Bensiz yemelisin. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Tamamdır. Kapıyı açık bırakacağım," diyor. Yanıma gelmesini ve beni öpmesini istiyorum. Başımı geriye çekip ona bakmasını ve dudaklarımı öpmesini istiyorum. Sözcükleri yutuyorum ve gelip beni öpmesini istemiyorum, dönüp yanında Lucy ile uzaklaşmasını izliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve çantayı açıp benim için aldıkları şalı çıkarıyorum. "Odaklan," diye hatırlatıyorum kendime.

Gözlerimi tekrar at destekli psikoterapi ve atın TSSB ile iyileştirici ilişkilerini anlamak üzerine yaptığım teze çeviriyorum. İşemek ve kendime su getirmek için birkaç kez kalkıyorum. Güneş batıyor ve ofisteki tek ışık bilgisayarımından geliyor. Sonunda geceyi bitirmeye karar verdiğimde gözlerim yanmaya başlıyor. Kalkıp gerinirken belimdeki ağrıyı hissediyorum. Bilgisayarımı kapatmadan önce çalışmamı kaydediyorum ve arka kapıdan çıkıp kamyonetime doğru ilerliyorum. Havadaki tek ses ormandan gelen cırcır böceklerinin sesi, Charlie'nin evinin ışıklarının bile kapalı olduğunu görüyorum.

Emmett'in evine doğru ilerliyorum, ön kapının yanındaki hafif ışık dışında evin karanlık olduğunu fark ediyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıp kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. Ön giriş neredeyse karanlık, aile odasından gelen yumuşak bir ışık ön kapıya kadar parlıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp sessizce içeri giriyorum ve onu kanepede uzanmış, karanlıkta televizyon izlerken görünce duruyorum. Sobanın ışığı televizyonun ışığına eklenerek onu görmemi sağlıyor. "Hey," diyorum usulca.

Bana bakıyor ve . "Hey," diye cevap veriyor usulca. Onu ayağa kalkarken görüyorum, üzerinde sadece spor şortu ve

Başka bir şey değil.

"Çok geciktiğim için özür dilerim. Saatin kaç olduğunu bile fark etmedim, ta ki uzun süre aşağı bakmaktan boynum bana bağırana kadar."

"Yemek yedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Sadece biraz tost yapacağım."

"Sana yemek ayırdım," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Neden gidip bir duş almıyorsun, ben de senin için ısıtayım?" diye öneriyor ve tüm kelimeler boğazımın arkasında takılı kalıyor.

"Tamam." Eşyalarımın olduğu yatak odasına doğru yürürken söyleyebildiğim tek şey bu.

"Lilah," diye seslenerek beni durdurdu ve omzumun üzerinden ona baktım, "git benimkini kullan. O daha büyük."

"Tamam," diye kabul ediyorum, "eşyalarımı almaya gidiyorum."

Koridorda olabildiğince sessiz yürüyorum, odama gittiğimde Lucy'nin odasının karanlık olduğunu ve kapısının neredeyse kapalı olduğunu görüyorum. Çantamı açıp bir şort ve ona uygun bir tişört alarak dışarı çıkıyorum ve onu mutfakta görüyorum. "Çabuk olacağım," diyorum ve bir tavanın çıktığını duyduğumda bana sadece başını sallıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir biftek yapacağım."

"Ama yemeği benim için sakladığını söylediğini sanıyordum." Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Evet, yan yemekler var ama biftek taze olacak," diye beni bilgilendiriyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yatak odasına doğru yürüyorum çünkü hıçkıra hıçkıra ağlamaktan korkuyorum. Daha önce kimse benimle böyle ilgilenmemişti. Kimse gün boyunca yemek yediğimden emin olmamıştı. Ailemi kastediyorum, ama onlar bunun için oradalar. Beni hiç bu kadar önemseyen biri olmamıştı.

Yediğimden emin olmak için yeterince önce. Yatak odasına girdiğimde komodinin lambasının açık olduğunu ve yatağının yapıldığını görüyorum. Banyoya girip duşu açıyorum, hızla ve çıkarken yanımda götürmek üzere eşyalarımı katlıyorum.

İlk gözyaşı benden kaçtığında içeri girip suyun üzerime yağmasına izin veriyorum. Bir başkası geldiğinde onu siliyorum ve onlarla savaşıyorum. Zaman ve duştan çıkıp kurulduğimde biftek kokusu evi dolduruyor. Olabildiğince hızlı giyiniyorum, kıyafetlerimi kaptığım gibi alıyorum. "Tam zamanında," diyor mutfağa girerken bana bakarak. "Bifteği tavadan yeni aldım." Tabağa koyuyor.

"Bunu odaya bırakacağım." Elimdeki kıyafetleri havaya kaldırıyorum ve o da geliyor.

"Ver şunu bana," diyor, kıyafetlerimi alarak, "ve yemeğe git."

"Patronluk taslıyorsun," diye homurdanıyorum ama önünden çekilmiyorum, ona dokunmak istiyorum ama dokunmalı mıyım emin değilim. Karnımın dönüp çırpınması durumu daha da kötüleştiriyor. Yatağında çırılçıplaktım ama önünde dururken o kadar gerginim ki ayaklarına kusabilirim. Yatak odasına doğru yürüdüğünü ve sonra eli boş döndüğünü görüyorum. "Kıyafetlerim nerede?"

"Sepetimde," diyor sanki ait oldukları yer orasıymış gibi. "Neden yemiyorsun?"

"Kıyafetlerim senin sepetindeyken nasıl yapacağım?" Sızlama tekrar başladığında gözlerimi kapatıyorum.

"Onları da benimkilerin yanına atarım," diye yanıtlıyor.

"Çamaşır yıkıyor musun?" Sorunun aptalca olduğunu biliyorum ama onu hiç evcil biri olarak düşünmemiştim.

"Temiz kıyafet istersem." Gülüyor. "Sekiz yaşındayken temiz kıyafet istiyorsam kendim yıkamam gerektiğini öğrendim." Bana geçmiş hakkında biraz bilgi veriyor, her zaman merak ettiğim ama ona sormaya cesaret edemediğim bir şey.

"Onları ben de yapabilirim," diye öneriyorum. "Bunu yapmayı seviyorum."

"Kimse çamaşır yıkamayı sevmez, Lilah." Gülüyor ve ben durduramadan elim hareket ediyor, yüzüne doğru uzanıyor, o gülerken yüzüne dokunmak istiyorum.

Parmak uçlarım yanağını hissederken usulca "Aslında istiyorum," diyorum. "Yarın yapacağım."

"Yapacak ödevin yok mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Gitmeden önce bir şeyler yaparım." Ona daha da yaklaştım. "Ben bunu halletsem, sen de kendi işlerini halletsen nasıl olur?"

Ev ödevi mi? Şimdi, son kez söylüyorum, git ve yemeğini ye."

"Tamam," diye kabul ediyorum, dönmek üzereyken parmaklarımın ucuna gelip dudaklarını öpüyorum. "Bana yemek hazırladığın için teşekkürler." Dönüyorum ve masaya gidip oturmadan önce tabağı almak için yürüyorum. "Benimle oturur musun?" Diye soruyorum ve o da gelip burada yemek yediğim son birkaç seferde hep oturduğu sandalyeyi çekiyor. "Bugün nasıldı?"

Bifteğimi kesip ağzıma bir parça atarken gülümseyerek "Harika," diyor. Çiğnerken baharatlar ağzımı sulandırıyor.

"Rosy nasıldı?" Emmett'le birlikte içeri girdiği anda Lucy'ye gideceğini bildiğim özel atı soruyorum.

"Çok iyiydi," diye cevap veriyor ve ben de gülümseyerek onun yanında yaptığı mısırdan bir çatal dolusu alıyorum.

Kızarmış patates.

"Lucy nasıldı?" Bunu kaçırdığım için üzgünüm ama ikisi bu anı paylaştıkları için mutluyum.

"O..." Başını sallıyor. "O lanet olası bir doğal." Kıkırdıyor.

"Belli ki babasından almış." Çatalı ona doğrultuyorum.

"Bir yerden öğrenmiş," diyor ve kaşlarının yukarı kalktığını görüyorum. "Başka ne öğrendiğini bilmek ister misin?" Başımı yana eğiyorum, ne söylemesi gerekiyorsa söylemesini bekliyorum. "Bana ne zaman hızlı gidebileceğini sordu." Kıkırdıyorum ve sonra sesi kesmek için elimi hızla ağzımın önüne koyuyorum. "O sayım için dışarıda. Dün gece bir saat kadar uyudu ve sonra onu bütün gün ata bindirdim ve ahırları temizlettim. Saat beşte uyumak için yalvarıyordu." Şimdi ikimiz de gülüyoruz.

Lavaboya gidip tabağı durulamadan ve bulaşık makinesine koymadan önce tüm tabağı bitiriyorum. Ellerimi silerken televizyonun kapanmasıyla oda karanlığa gömülüyor. Bana doğru yürüyen gölgesine bakıyorum. "Yatmaya hazır mısın?" Sesi alçak ve yatak odasına ve yatağına doğru ilerlerken elini benimkinin içine kaydırıyor.

"Burada mı uyuyacağım?" Yatak odasına girdiğimizde soruyorum ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Evet bebeğim," diye onaylıyor ağzı benimkine değmeden önce ve beni yatağına doğru götürüyor. "Burada uyuyacaksın." Başka bir şey söylemiyorum çünkü onun içinde kayboluyorum.

Bölüm Yirmi Altı

EMMETT

"Bu ses de neyin nesi?" Odayı dolduran yumuşak çan sesini duyduğumda homurdanıyorum.

"Alarmım," diye mırıldanıyor arkamdan. Yatağımın ortasında yüzüstü yatıyorum ve o da üzerime örtülmüş. Ön tarafı yan tarafıma yapışmış; eli sırtımda gezinirken bacakları benimkilere dolanıyor. "Alabilir misin?"

Kısa bir süre önce kollarımı doladığım yastığı bıraktım ve komodinin üzerinden telefonunu aldım. "Tanrım, kaç lan?" Güneşin bile doğmadığını gördüğümde tıslıyorum.

"Saat beşi biraz geçiyor," diye fısıldıyor telefonunu kapatıp ona doğru dönmeden önce yan masaya geri koyarken.

"Emmett," diye inliyor yüzümü boynuna gömüp onu kendime daha da yaklaştırırken.

"Çıkar şunu," diye tıslıyorum, dün gece kullandığım başka bir prezervatifi atmaya gittikten sonra giydiği tişörtümü yukarı çekerken. Bu gidişle bir kutu daha almam gerekecek.

Tişörtü yatağın diğer tarafına fırlatırken ondan kurtulabilmem için ellerini başının üzerine kaldırıyor ve eğiliyor.

ve bir meme ucunu ağızıma alıyorum. "Emmett," adımı inliyor.

"Evet, bebeğim." Diğer meme ucuna dönüyorum, onu ağızıma alıp emiyorum, sonra kemiriyorum ve sırtı kavisleniyor. Her seferinde ilk kez yapıyormuşum gibi hissediyorum. Her seferinde bunun son olduğunu söylüyorum, daha fazlası için geri dönüyorum. Amacım onu sistemimden atmak, ama onu ne kadar çok becerirsem, onu o kadar çok istiyorum. Hayatımda aldığım tüm ilaçlardan daha iyi ve sana söyleyeyim, hepsini denedim. Hepsi zehirle için, ama o tek bir dokunuşla onu geri itiyor. Vücudumun içinde iltihaplanmasına izin verdiğim kara kutuya geri dönmesine izin veriyor.

"Lucy?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Altı buçukta kalkıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Zamanımız var."

"Ama," diyor onu sırt üstü çevirip uzanıp bir prezervatif alırken, "bu çok riskli."

"Kapı kilitli," ona dün gece Lucy ile televizyon izledikten sonra onu yatağıma sürüklediğimde kilitlediğim yatak odamın kapısını hatırlatıyorum. Üst üste ikinci gün ev ödevini yapıp geldikten sonra. Bu kez hava kararmadan önce üçümüz oturup Lucy doğduğundan beri yaptığımız gibi akşam yemeği yedik.

"Ama ya ayağa kalkarsa?" Ona dönüp elimi amında gezdirip bir parmağımı içine soktuğumda sesi kesiliyor.

"Hızlı olmalıyız."

Bir parmağımı daha içine sokarken gülümsüyorum ve bacakları daha da açılıyor, ama sonra eli dışarı çıkıyor ve elimi kavırıyor.

Elinde horoz. Birbirimizi sınıra doğru iterken eli benimkiyle eşleşiyor. "Senin eline değil, amına ihtiyacım var."

"Üstte olmak istiyorum," diyor ve ben sırtüstü dönüp onun beni örtmesini izlerken prezervatifi benden alıyor. Bir bacağına üzerime atıyor ve bir eliyle sikimi tutarken diğer eliyle karnıma bastırıyor.

"Kahretsin," diye tısladım, ayağa kalktım ve sikime binerken kollarımı ona doladım, "uzun sürmeyecek."

"Bunu her söylüyorsun," diyor nefes nefese.

"Her seferinde sanki seni ilk kez beceriyormuşum gibi hissediyorum." Boynunu emiyorum ve sonra dilimi kulağına götürüp fiskeliyorum. "Her seferinde içimdeki dölleri emiyorsun."

Sırtını dikleştiriyor ve amının etrafımda kasıldığını hissediyorum. "Emmett," diye mırıldanıyor ve onu kalçalarından kavrayıp üzerimden çekmeden önce işi bitene kadar bekliyorum.

Onu yüzüstü yatırıp kalçalarını kaldırıyorum. "Dayan bebeğim," diye uyarıyorum, ona çarpıyorum, ellerim kalçalarını öyle sıkı kavırıyor ki iz bırakacağım. Elleriyle çarşafı tutunuyor, onu hayatımda hiç kimseyi sikmediğim kadar sert sikerken yumruklarının beyaza döndüğünü görüyorum. Bütün gün boyunca beni hissettiğinden emin oluyorum. Bugün onun kıçını gördüğümde, ellerimde olduğunu bileceğimden emin oluyorum. "Geldim," diyorum ama o çoktan sikime boşalıyor. "Siktir, bebeğim," diye tıslıyorum, kendimi tamamen içine yerleştiriyorum ve başka bir prezervatifle ateş ederken gözlerimi kapatıyorum. Kalçalarını bırakıp içinden çıkar çıkmaz yere yığılıyor. Kıçını tokatlıyorum ve bana küfretmek yerine, bana istediğimi vermek için kalçalarını tekrar kaldırıyor. "Bebeğim bunu seviyor." Diğer yanağını da tokatlıyorum.

"Bana ne verirsen onu severim, Emmett." Soğukluğu dolduran sözler söylüyor ama aynı zamanda bunu hissediyorum. "Bunu şimdiye kadar bilmiyor muydun?"

Yataktan kalkıyorum, zehrin dışarı çıkmaya başladığını hissediyorum. "Bu gece çok farklı olacak." Banyoya girip prezervatifi çıkarmadan önce ona göz kırpıyorum.

Temizleniyorum ve yatak odama geri döndüğümde yatak odasının kapısı açık ve kahve kokusu odayı dolduruyor. Boxerımı giydikten sonra mutfağa gidiyorum ve mutfağı boş buluyorum. Lucy ile paylaştığı banyodan gelen su sesini dinliyorum. Geri gelmesine on beş dakika var ve o gün için giyinmiş.

"Neden benim odamda duş almadın?" Neredeyse bizim odamız diyecektim ama kendimi tuttum.

"İçerideydin. Duşa girip bilmiyordum." Bir kupa alıp kahve doldururken gülümsüyor. "Ve ikimizin aynı anda, birlikte duş alamayacağı sonucuna vardık."

"Bunu ne zaman yapmıştık?" Gülmemeye çalışarak soruyorum. "Dün sabah," o deadpans, "dün gece." O kahvesine süt döküyor. "Sadece birkaç isim. Ben çıkıyorum."

"Her gün bu saatte mi kalkıyorsun?" Bu yeni keşif karşısında biraz şaşırarak soruyorum.

"Pazartesiden cumaya," diye onaylıyor. "Patronum çalışmadığım için sürekli başımın etini yese de aslında çalışıyorum."

"Ben senin patronun değilim." Onu işaret ediyorum. "Ben senin-"

"Tam bir baş belasısın," diye bitiriyor. "Lucy'ye iyi bir gün geçirmesini söyle, onu bu gece görecekim."

Ona doğru hareket etmeden "Sonra görüşürüz," diyorum ve o da gitmeden önce yapmasını istediğim şeyi yapıyor. Bana doğru yürüyüp dudaklarımı öpüyor ve diş macunu ile kahve karışımı bir tat alıyorum.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor ve kapıyı arkasından kapatarak evden çıkıyor.

Lucy kalkıp Lilah'nın nerede olduğunu soruyor, ben de işte söylüyorum. Evden aceleyle çıktık ve onu okula götürdüm. Ahıra vardığımda onu atlardan birinin üzerinde görüyorum. Bir eli dizginlerde, diğer eli boynuzu tutarken Sammy'nin söylediği bir şeye gülüyor. Kahretsin, çok güzel. Kamyonetin kapısını çarpıp ahıra giriyorum ve Sammy'nin içeri girdiğini görüyorum. "Günaydın," diye selamlıyorum onu. "Ne zamandır o atın üzerinde?" Sorum çok sertti.

"Yaklaşık otuz dakika," diye yanıtlıyor ve ben başka bir şey söylemeden, bana bakmaktan bile kaçınarak uzaklaşıyor.

"Günaydın," diyor Charlie, elinde kahve içeri girerken. "Nasılsın?"

"Peki," diye cevap veriyorum sıkıntıyla ve Bobby'nin yan tarafta biriyle fısıldaştığını görüyorum.

"Neler oluyor?" Etrafıma bakınıp başka birinin benden uzaklaştığını görerek soruyorum.

"Lilah'nın seninle birlikte yaşadığına dair söylentiler dolaşıyor," diyor. "İkiniz hakkında konuşuluyor."

"Ne oluyor lan?" Ellerim titriyor. "Kim onlara bir şey söyledi ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Ama burası küçük bir kasaba ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

İstediğim son şey lanet olası barın dedikoducusu olmaktı. İstediğim son şey ona farklı gözle bakmalarıydı.

"Sammy!" Adını bağıriyorum ve koşarak . "Otuz dakikadır atın üstünde." Başım la işaret ediyorum. "Ona aşırıya kaçtığını söyle."

"Um," Sammy tereddüt ediyor, gözleri büyüyor.

"Gidip ona söyleyeceğim," diyor Charlie. "Sen git ve işini yap, Sammy."

"Ona söylerim," diye homurdanıy o rum ve hışımla ahırdan çıkıyorum.

Çitlerle çevrili arenaya doğru yürürken Charlie, "Aptal," diye mırıldanıyor. Oraya varır varmaz, onun attan indiğini ve atla birlikte ahıra doğru yürüdüğünü görüy o rum.

"Günaydın," diyor gülümseyerek, "ben de tam onu işe koyuyordum."

"Evet"-ellerimi kalçalarıma koydum-"bunu tabloya yazın." Başım la işaret ediyorum. "Ve bilgin olsun, insanlar benimle yaşadığın hakkında dedikodu yapıyor."

"Biliyorum," diyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sammy ve Bobby bunu tartışırken içeri girdim." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Sorun değil, öğleden sonra başka bir şey olacak."

",," diye mırıldanıy o rum. "Ayrıca, bunu seni güvende tutmak için yapıyorum."

Başını sallıyor. "Masama gitmem gerekiyor."

"Atı bana ver, onu içeri alacağım," diye bağıriyorum ve dizginleri bana uzatıyor. "Sonra görüşürüz." Dönüp ahıra doğru yürürken Charlie'nin her şeyi izlediğini görüy o rum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, hiç iyi değilim," diye tıslıyorum, "ve kimsenin onun hakkında yüzüme bir şey söylemediğinden emin olsan iyi edersin. Ya da ona."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor dönüp çocuklara doğru yürürken. "Güvende olmak için bugün tarlada çalışmaya ne dersiniz?"

"Siktir et," diye hırladım ona, "Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranmayacağım. Onunla ilgileniyorum."

"Ben de öyle duydum." Charlie sırtıyor, dönüyor ve beni atla yalnız bırakıyor. Kafam ona göz kulak olacağımı çünkü onun benim olduğunu haykırıyor, aynı zamanda zehir yavaşça kutudan sızıp içime giriyor ve şeytan gibi gülüyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

LILAH

Telefonumu elime aldım ve onun getirdim.

Hey, üzgünüm, kitap kulübü gecesini ekmem gerekecek. Tezimi bitirmek zorundayım ve işler çok yoğun.

Emmett'yaşamamla ilgili kısmı atlıyorum çünkü şu anda bu konuya giremem ve milyonlarca sorusu olacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona ya da başkasına cevapları vermek istemiyorum. Zaten ona verecek cevabım da yok. Her zamanki gibi Emmett ile keşfedilmemiş bir bölgedeyim.

Bana mesaj attı.

Sierra: Kulağa hoş geliyor, yardıma ihtiyacın olursa haber ver.

Telefonu masama bırakıp bilgisayar ekranına bakmak için döndüğümde ön kapı açılıyor ve Lucy koşarak içeri giriyor. "Lilah," diye cıvıldıyor, "Şimdi Rosy'ye binmeye gidiyorum." Gözleri kocaman. "Benimle gelmek ister misin?"

Bilgisayar ekranımın köşesine bakıyorum ve teknik olarak on dakika daha masamda olmam gerektiğini görüyorum. "Bilmiyorum." Kafamı çevirdiğimde Emmett'in seksi ve boktan bir şekilde içeri girdiğini görüyorum. Tozlu kot pantolonu ve kirli bir tişörtle bile hâlâ seksi. Artık o pakette onu on üzerinden on beş yapacak her şeye sahip olduğunu bilmem de yardımcı olmuyor. "Patronum masamda olmamamdan hoşlanmıyor."

"Charlie!" Emmett masamın önünden Charlie'nin ofisinin ve Emmett için hiç kullanmadığı bir ofisin bulunduğu koridora doğru bağıyor. Aslında masayı ahıra götürdü ve şimdi oradaki tek şey bir sandalye.

Botların bize doğru geldiğini duyuyorum ve ikimiz de bakışırken Lucy'ye bakıyorum. "Çaldınız mı?" Charlie odaya giriyor ve sonra Lucy'ye bakıyor. "Hey, Lucy." Ona gülümsüyor. "Okul nasıldı?"

"Güzel," diye cevap veriyor usulca, ne olup bittiğinden emin değil. "Ne sen yuhalıyorsun ve bağıyorsun ?" Charlie

Emmett'e bakar.

"Lilah Lucy ile ata binmeye gidecek," deyince Charlie'nin kaşları birbirine yapıştı. "Patronunun onun masasında olmamasından hoşlanmadığını söyledi." Charlie'nin kafası bana doğru döndü. "Yani gidebilir mi?"

"Tamam, her şeyden önce ona sürekli bağırın sensin." Emmett'i işaret ediyor.

"Lilah'ya bağıyor musun?" Lucy konuşmaya katılır; gözleri babasına dikilmişken sesi alçaktır.

"Ben ona bağırمام." Ellerini kalçalarına koydu ve ben de sandalyemde geriye yaslandım, bunun dönüp onu kışından ısıracağını biliyordum. "Kendisine söyleneni asla yapmaz."

"Gerçekten olgunca, Emmett." Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hadi gidelim. Sen Rosy'ye bin, ben de aynı anda Juliet'e binebilirim." Ona elimi uzattım, o da elini benimkine attı.

Ahıra girerken her ikisine de "Sonra görüşürüz," diyorum.

"Hey, Sammy," diye sesleniyorum onun bize doğru yürüdüğünü görünce, "Rosy ve Juliet'e binmeye gidiyoruz."

"Kulağa hoş geliyor." Bize gülümsüyor. "Oraya gidip onları sizin için eyerleyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Lucy ile yapacağım."

"Emin misin?" Şapkasını aldı ve başını kaşıdı. "Benim için sakıncası yok."

Lucy'ye bakıyorum. ", değil mi?"

"Anladık," diye benimle aynı fikirde ve Sammy'ye gülümsüyor. "İkinize de iyi geceler," diyor ve geri dönüyor diğer tezgahlara doğru.

"Gidelim," diyorum, iki ahır arasında gidip gelmek için kullandıkları golf arabalarından birine doğru yürürken. "Sonra geri gelip kamyonetimi alırım."

"Tamam," diye cevap veriyor ve ben ahıra doğru ilerlerken biniyor. Ona bir atın nasıl eyerleneceğini gösterirken yan yana çalışıyoruz. Söylediğim her kelimeyi dinliyor, o kadar ki ikincisinde bana talimatlar veriyor, bu da beni güldürüyor.

Önce Juliet'le dışarı çıkıyorum, sonra Rosy'yi alıp Lucy'yi ata bindiriyorum, sonra da kendim biniyorum. Kamyon kapılarının çarpılma sesi bizi tekrar dışarı baktırıyor. Emmett kamyonetinden inerken Sammy de dışarı çıkıyor.

ve sonra golf arabasına doğru koşar. Emmett ahıra doğru ikisi de vedalaşmak için ellerini kaldırıyor. Ahıra girmeden önce bize "Geliyorum!" diye bağııyor.

"Sadece hızlı gitmediğimden emin olmak istiyor," diye mırıldanıyor Lucy, beni güldürerek.

"Hızlı gideceğın bir zaman ve yer var," diye onu rahatlatıyorum, "ama bunu yapmadan önce biraz daha öğrenmen gerekiyor."

"Hızlı gitmeyi ne zaman öğrendin?" Sorusunu dinliyorum ve çok uzun zaman öncesinin anıları canlanıyor. Beni bu ana getiren at yarışını kazanmamdı.

"senden daha küçükken ata binmeye başladım," diyorum, "ama ancak on üç yaşımda hızlı gidebildim."

"Ah," diye inliyor, "bu sonsuza kadar sürer."

Emmett atının üzerinde ahırdan çıkarken tek yapabildiğım ona gülmek. Atı çok güzel. Güneşin doğru açısıdaysa, postu siyah değil mavi görünüyor. "Tamam, gezintiye çıkıyor muyuz?"

"Evet," diyor Lucy, "sonunda."

Emmett'le bakışlarımızı paylaşıyoruz ve o bizi patikalardan birine götürürken tek yapabildiğım başımı sallayıp gülmek oluyor. Rosy'nin biraz huysuzlanma ihtimaline karşı ben de onun yanına biniyorum. "Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?" Lucy ne zaman soruyor

yaklaşık iki saat sonra ahıra geri dönüyorlar.

"Canın ne yemek istiyor?" Emmett ona soruyor ve o da omuz silkiyor. "Biraz domuz pirzolası çıkardım ve onları pişirecektim."

"Son iki gece sen yaptığın için akşam yemeğini ben yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Sadece duş almam gerekiyor, sonra yapabilirim."

"Ben de yardım edebilirim," diye ekliyor Lucy, "ama ödevlerim var."

"Ben yemek yapsam, sen ödevlerini adada yapsan nasıl olur?" Ona önerdim ve Emmett'e baktım. "Eğer baban için de ."

"Sorun değil. Ben atları yerleştireyim," diyor ahıra vardığımızda. Atından iniyor ve Lucy'nin yanına gidip inmesine yardım ediyor.

I evcil hayvan Juliet'in boyun ve ver onu a
Öpücük. "Bak Lucy'yle birlikte eve girerken,
"Yarın görüşürüz kızım," diyorum. "Sen duşa girmeye ne dersin?" diyorum, "Ben de gidip domuz pirzolarını marine edeyim." Çizmelerimi tekmeledim ve Lucy'ninkilerin yanında.

"Tamam Lilah," diye cevap veriyor, yatak odasına ve banyoya doğru yürüyor. Mutfağa gidiyorum ve ellerimi yıkarken lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Neredeyse bir haftadır buradayım ve garip bir şekilde sanki hayatım boyunca burada yaşamışım gibi hissediyorum. Sanki bu mutfakta olmak için yaratılmışım. Sanki onlarla birlikte yemek yemek için yaratılmışım gibi. Buzdolabına gitmeden önce ellerimi kurulamak için fırının sapında asılı duran havluyu alıyorum ve pirzolarları çıkarıp tezgâha koyuyorum. Marine edilmiş pirzolarların bulunduğu kaseyi buzdolabına geri koyar koymaz ön kapı açılıyor ve çarparak kapanıyor.

"Lucy nerede?" Emmett mutfağa girip ellerini yıkamak için lavaboya gittiğinde sorar.

"Önce onu duşa , sonra ben duşa girebilirim," diye açıklıyorum bana bakarken.

"Bütün eşyaların benim duşumda," diye hatırlatıyor bana, "sen git duş al, ben de peşinden geleyim."

"Garip olmayacak mı?" Ben soruyorum.

"Dün gece orada duş almışsın." Suyu kapatıyor ve ellerini kurulamak için havluyu alıyor.

"Evet, ama duşta olduğu için öyle oldu. Birazdan işi biter."

"O yüzden o dışarı çıkmadan ve işler tuhaflaşmadan içeri girmelisin." Bana sırtlıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Acele et, duş almak istiyorum."

"Her neyse," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşıp öpmek istiyorum ama Lucy'nin uyanık olduğunu ve her an odaya girebileceğini bilmek beni durduruyor. Demek istediğim, her gece birlikte uyuduk. Diğer odadaki yatağın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum.

Lucy yattıktan sonra, onun yatağına gitmeden önce genellikle bir saat bekleriz. Sanki odasına adım attığımız anda birbirimize dokunmamızda bir sakınca yokmuş gibi. Sabah evden çıkmadan önce yumuşak bir öpücük paylaşıyoruz ama evden çıktıktan sonra sanki birbirimizi hiç çıplak görmemişiz gibi oluyor.

Yatak odasına girdiğimde yatağın yeniden yapıldığını görüyorum ve gülmek zorunda kalıyorum. Yastıklara rağmen Emmett'in "yatağını her gün toplayan" bir adam olacağını asla düşünmezdim. Ama her gün işten eve döndüğümde yatağı yapılmış oluyor. Dolabına giriyorum ve bir gece önce orada bıraktığım şezlong kıyafetlerini alıyorum. Uykuya , sabah odaya geri dönmek için genellikle onun tişörtünü alırım. Şu anda çantamda onun tişörtlerinden yaklaşık dört tane var. Günler geçtikçe yavaş yavaş boşalan bir çanta

Ben buradayken. Burada daha ne kadar kalacağımı merak ediyorum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde duş alıp uzun gri eşofman altımı ve ona uygun gömleğimi giydikten sonra dışarı çıkıyorum ve Lucy'yi adada ev ödevini yaparken görüyorum. "Pirzolaıyla birlikte yemek için suya biraz yeşil fasulye koydum."

"hoş geliyor," diyorum yanımdan geçip yatak odasına doğru giderken. Yatak odasına varmadan önce gömleğini çıkarırken onu izliyorum. Beni onu izlerken yakalıyor ve sırtıyor.

"Sonra," diye beni temin ediyor ve Lucy yattıktan sonra onu tamamen kendime alacağımı bildiğim için gülümsüyorum.

Lucy ödevini pirzolarlar hazır olduğunda bitiriyor ve birlikte yiyoruz. Lucy yatağa gittiğinde Emmett kalkıp televizyonu kapatmadan önce on dakika bekliyor. Ellerimden tutup beni odasına çekerken, "Ben de onu izliyordum," diye itiraz ediyorum.

Eşiği geçer geçmez beni çeviriyor, böylece kollarının arasındayım, ağzı benimkinde. "Ama bu çok daha iyi," diye itiraf ediyorum, boynumu öperken gülümsüyorum. Gecenin geri kalanını birbirimize sarılarak geçiriyoruz.

Ertesi gün öğleden sonra kağıtları üzere ahıra gitmek için kalktığımda telefonum çalıyor ve tanımadığım birinin aradığını görüyorum. Zil sesi kesilince ellerim titriyor ve ardından birinin bana mesaj bıraktığına dair bir bildirim çıkıyor. Mesajı dinlemek için kulağıma götürüyorum.

Otomatik ses bana "Yeni bir mesajınız var" diyor. "Mesajı dinlemek için bire basın."

Bir tanesine basıyorum ve sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum. "Selam Lilah, ben Derek." Sesi alçak. "Ben..." Durdu.

Konuşmak. "Seninle konuşmak istiyorum." Ensemdeki tüyler diken oldu. "Eğer , beni ara." Telefonu hemen kapatıyorum ve ahıra geri dönmekten önce masamın üzerine koyuyorum.

Köşeyi dönmek üzereydim ki "Evet, bilmiyorum" fısıltısını duydum. Çocuklardan birinin "Artık birlikte yaşıyorlar, sevişmiyor olmalarına imkan yok" dediğini duyuyorum.

"Ondan hoşlanmıyormuş gibi davranıyor" -başka bir ses kıs kıs gülüyor- "ama muhtemelen her gece onun sikine biniyor." İçimden yükselen safrayı yutuyorum ve odaya giriyorum. "Muhtemelen her şeyi sonunda onu becerebilmek için uydurdu." İki adam gülüyor.

"Selam çocuklar," diye selamlıyorum onları, Emmett ve benim hakkımda dedikodu yaptıklarını duymamışım gibi davranarak.

"Hey, Lilah," diye yanıtlıyor Freddy elini kaldırarak, "nasılsın?"

"Harika." Ona gülümsüyorum. "Güzel bir gün, değil mi?"

Ahırın derinliklerine, Sammy ve Bobby ile bir şeyler konuşan Emmett'in yanına yürüyorum. "Hey," diye araya giriyorum, "bu Charlie'nin sana vermemi istediği liste." Emmett'e uzatıyorum. "Gelecek bir sonraki at yükü için."

"Teşekkürler." Onu benden aldı. Botumu giyip masama dönüyorum ve işime odaklanırken onların sözlerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama sözleri beni rahatsız ediyor, özellikle de Emmett ve ben odadaki fil hakkında konuşmadığımız için. Aramızdaki bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce umursamıyordum ama şimdi dedikodular iş arkadaşlarıma yayılıyor ve onlar da

Sanki bunu bilerek yapmışım gibi. Belki de eve dönme vakti gelmiştir.

Sadece bu düşünce bile kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Masamdan kalkıp Charlie'nin masasına doğru ilerliyorum ve onu masasının arkasında buluyorum. "Hey, bir saniye konuşabilir miyiz?" Diye soruyorum ve o da bana bakıyor.

"Ne ?"

"Neredeyse bir hafta oldu," diyorum ve o da sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sence eve dönmek ne zaman güvenli olur?"

"Neden?" Ayağa kalktı. "Emmett'le aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye hemen reddediyorum. "Sadece kendimi onun saçının içindeymişim gibi hissediyorum," diye yalan söylüyorum. "O ve Lucy birbirlerini yeni tanımaya başladılar."

"Babam evinize birini gönderip kamera falan yerleştirmek istiyor."

"Tamam, bunu ne zaman yapacağını biliyor musun?"

"Yakında yapılacağını söyledi ama bu hafta sonu yaptırıp yaptıramayacağına bakabilirim."

"Teşekkürler Charlie," diyorum ona, "eğer sorun olmazsa bugün erken çıkabilir miyim? Kendimi pek sıcak hissetmiyorum."

"Ne oldu?" Ayağa kalktı. "Ya bana söylersin ya da Emmett'e giderim."

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Tezim üzerinde çalışıyorum ve bu beni zorluyor." Ona yalan söylüyorum ve yalan söylediğimi bildiğini biliyorum, ama bunu yapmama izin veriyor.

"Şimdi çıkabilirsin ve yarın daha sonra gelebilirsin," diyor hemen. "Ben hallederim."

"Buna gerek kalmayacak." Ona gülümsedim. "Yarın geri geleceğim." Ofisten çıkmak için dönüyorum ve

Masaya oturdum, çantamı ve telefonumu kaptığım gibi ön kapıdan çıktım, çocukları bir daha görmek istemiyordum.

Kapının kilidini açıyorum ve açtığımda yolcu koltuğunda tek bir kırmızı gl görüyorum. Ahıra dönüp bakıyorum ama orada kimseyi göremiyorum. Gülümseyerek kamyonete biniyorum ve gl alıp burnuma götürüyorum. "Peki, yle olsun." Gözlerimi kapatıp başıımı arkaya yaslıyorum. "Bu güzel değil mi?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

EMMETT

"Hey," diyor Charlie, ben kahve fincanımı alırken ahıra giriyor. Pano içinde

Yarın ayrılacak atların üzerinden geçerken elimi tutuyorum.

"Hey," diye cevap , etrafına bakınıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Neyin var senin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Konuşmamızı başka kimsenin duymadığından emin olmak için sesi alçak çıkıyor. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Lilah az önce ofisimden çıktı." Ses tonunda doğru olmayan bir şeyler var ve birden çok tetikte oluyorum.

"Tamam," diyorum, nereye varmaya çalıştığını anlayamadan. "Bana evrakları çoktan verdi." Elimdeki panoya bakarken kahve fincanıma uzanıp dudaklarıma götürüyorum.

"Bana evine geri taşınmayı sordu," diye açıklıyor ve içimdeki her şey duruyor. Elim parmaklarımdaki panoyu öyle sıkı kavriyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Yüzünden hiçbir fikrin olmadığını anlayabiliyorum."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye neredeyse tıslıyorum, dönüp panoyu masanın üzerine, fincanın yanına koyduktan sonra odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Nerede o?" İçimde dolaşan sinirleri bastırmaya çalışıyorum.

"gitti," diyor. Gözlerim masanın üzerindeki konumumdan bir şekilde görebildiğim otoparka gidiyor ve kamyonetinin gittiğini görüyorum. Gittiğini fark etmemiştim bile. "Seninle uğraşmak istemediğini söyledi."

"Saçımdan çekil," sanki anlaması çok zormuş gibi kelimeleri tekrarlıyorum. Yardım edemiyorum ama tekrar ediyorum. "Saçımdan çekil."

"Ona bazı güvenlik önlemleri almak istediğimi söyledim. Bu hafta sonu yapacağım." Midemin çukuru çöktü. "Ona bir şey söylediğine eminim sanmıştım."

"Ona hiçbir şey söylemedim." kalkıp bardağı yere bırakıyorum. "Neden ona bir şey söyleyeyim ki?" "Çünkü sen sensin," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Ben Bu ikinizin konuştuğu bir şey değil mi?"

"Sana kaç kere daha neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemem gerekiyor?" diye çıkışıyorum. "Geri geleceğim." Ahırdan çıkmaya başladım. "Belki de dönmem. Lucy'yi almalıyım ve halletmem gereken işler var."

"Bunu mahvetmesen iyi edersin!" diye arkamdan bağırıyor ve yapabildiğim tek şey elimi kaldırıp ona parmağımı göstermek oluyor. Kamyonete binip evime doğru yola çıkıyorum. Kamyonetini ahırın yanına park etmiş görünce atıyla dışarıda olup olmadığını merak ediyorum. Eve gitmeden önce ahıra doğru yürüyorum. Tüm tezgahların dolu olduğunu görünce dönüp eve doğru gidiyorum. Kafamın bir tarafı *sakin olmamı* söylerken, diğer tarafı

diğer tarafım bana, ona karşı hiç kaybetmediğim kadar kendimi kaybetmek üzere olduğumu söylüyor.

Kapıyı açtım, adını bağırdım, "Lilah!" Kapıyı arkamdan çarpıyorum. Mutfığa girdiğimde onu tezgahın arkasında, bir bardağa sıcak su doldururken görüyorum. Göğsümden çıkacakmış gibi atan kalbim ona bir bakışla aniden yavaşlıyor.

"Hey," dedi beni burada gördüğüne şaşırarak, "burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben burada?" Kendimi gösteriyorum. "Senin burada ne işin var?" Onu gösteriyorum.

"Tezim üzerinde çalışmaya başlamadan önce kendime bir fincan çay yapıyordum," diye açıklıyor çaydanlığı tekrar ocağa koymak için dönerken.

"Gün ortasında mı?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. Genellikle yemekten sonra çay yapardı ama gün içinde hiç yapmazdı. Gözlerim lavabonun kenarındaki vazoda duran kırmızı bir güle takılıyor.

"Evet, Charlie'ye erken ayrılabilir miyim diye sordum." Bana bakmaktan kaçınıyor.

"Tüm istediğin bu mu Charlie?" Ben soruyorum, o da kahve fincanına doğru yürüyüp çay poşetinin bulunduğu beyaz ipi çekiyor. "Ne oluyor lan?"

"Yok bir şey," diyor. "Sadece eve gelmeyeli uzun zaman oldu ve hiçbir şey çıkmadı, o yüzden belki de bir şey değildi." Omuz silkiyor.

"Şerif hâlâ soruşturmayı sürdürdüğü için bir şey olup olmadığını bilmiyoruz." Öfkeme hakim olma çabam yavaş yavaş beni terk ediyor. "Şimdi, neden saçımdan kurtulmak istediğini söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana bakıyor ve benden bir şey sakladığını anlıyorum. "Sadece bir düşünceydi." Buzdolabına doğru yürüyor, bir kap süt alıp geri dönüyor. "Sonsuza kadar burada kalamam." *Neden olmasın*, ağzım neredeyse ona bağılıyor. "Kıyafetlerim tükeniyor."

"O zaman çamaşır yıka," diye çıkışıyorum ve bana gülümsüyor. "Zaten yapmaktan hoşlandığını söylemiştin, çamaşır yıka."

Başını sallıyor ve çayını alıp bir yudum içiyor. "Bu arada teşekkür ederim," diyor ve ben başımı yana eğiyorum, yüzümde bir şaşkınlık. "Gül için." Gülü işaret ediyor. "Çok ince düşünmüşsün, benim için kamyonetime bırakmışsın." Yüzümün rengi kaçıyor ve kalçalarımındaki ellerim yanlarıma düşüyor.

"Ne gülü?" Dedim ve onun da yüzünün rengi soldu.

"Kamyonetimin yolcu tarafında bir gül vardı."

Açıklıyor ve sanki nefes nefese kalmak üzereymiş gibi görünüyor. "Senden geldiğini sanmıştım."

"Değildi," diye onu temin ediyorum ve Charlie'yi aramak için telefonumu çıkarıyorum.

İki kez çalıyor ve cevap veriyor, "Şimdi ne olacak?"

"Benim evim," diye bağıriyorum, telefonu kapatıp mutfığa koşarken elindeki kupa tezgâha çarpıyor ve her yere dağılıyor. Su kollarına çarptığında bağıriyor.

"Siktir," diye tıslayarak onu ve kırık parçalardan uzaklaştırıyorum. Suyu açıyorum ve tezgahın üzerindeki bezi ıslatarak kolunu yıkıyorum. Güle bakarken ellerinin titremeye başladığını görüyorum.

"kamyonetime sen koymadın değil mi?" diye soruyor usulca, sesi titreyerek.

"Hayır bebeğim," diye cevap veriyorum usulca, gözyaşları yüzünden akarken. "Bu o," diye ilan ediyor ve bedenim hareketsiz kalıyor. Damarlarım sanki kanım durmuş ve buza dönüşmüş gibi hissediyorum.

"Kim o?" Ben soruyorum, o titriyor. Kıcının üstüne düşmediğinden emin olmak için kolumu beline dolamak zorunda kalıyorum. "Yanımdayım," diye onu rahatlatıyorum ve aynı anda ön kapım açılıp kapandığında onu kanepeye taşıyorum.

"Bu yaygara da neyin nesi?" Charlie odaya girdiğinde kanepede, beni de üzerine eğilmiş halde görünce durup soruyor. "Ne oldu?"

"Biri kamyonetinde bir gül bırakmış," diye cevap veriyorum, ayaklarının dibine çömelip elini alıyorum, bunun onu sakinleştirmek için mi yoksa kendimi sakinleştirmek için mi olduğundan emin. "Ben olduğumu sandı." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Kim o?"

"Derek." Daha önce hiç duymadığım bir isim söyledi.

"Eski sevgilin mi?" Charlie soruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda ilk kez ona kadar saymaya çalışıyorum. Ama o tekrar konuşmadan önce ikiye kadar sayabildim.

"Beni arayıp mesaj bırakıyordu," diye itiraf ediyor. "Onu görmezden geldim." Elim onun elinin etrafında kenetleniyor.

"Bütün bunları yapanın o olduğunu mu düşünüyorsun?" Charlie soruyor çünkü tek yapabildiğim ona bakmak.

"Mantıklı," diye düşünüyor. "Başka kim olabilir ki? Tüm bunlar o kasabaya döndüğünden beri oluyor."

"Şehre geri mi döndü?" Ayağa kalkıyorum ve eli düşüyor. "Nerede o?"

"Bilmiyorum." Charlie ellerini kaldırdı.

"Bugün bana sesli mesaj bırakmış." Kanepeden kalkar ve telefonuna gider, ki telefonundadır.

Sayaç.

Charlie'yle bakıştık, o da başını salladı. Charlie "Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırdığında ön kapıya doğru bir adım atıyorum. Bana yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Kilitle şu lanet kapıyı."

"Bana bunu bırakmış," diyor Lilah. Sesli mesajı dinletiyor ve ben telefonu elinden alıp odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. "Eğer o ise, burada kalamam. Lucy burada ve burası onun için güvenli değil." Önce benimle onun arasına, sonra da Charlie'ye bakıyor ve onun da kendisiyle aynı fikirde olacağını umuyor. Bırakın gitmesine izin vermeyi, onu gözümün önünden bile ayırmayacağımı bilmiyordu.

"Bu lanet evden çıkmayacaksın," diye tısladım ona. "Güvenliğimiz var ve evi silahlandırmaya başlayacağız." Charlie'ye bakıyorum, o da bana başıyla onay veriyor. "Evin içindeyken bile silahlanacağız."

"Bana yaklaşacak kadar aptal olmasına imkân yok," diyor Lilah. "Derek'in en son yapacağı şey aptal olmaktır."

"Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız," diye güvence veriyor Charlie. "Kasabaya dönüp dönmediğini öğreneceğim."

Telefon arka cebimde bip sesi çıkarıyor ve Charlie'ye bakıyorum. "Lucy."

"Gidip onu getireyim," diye teklif ediyor. "Sen burada kal."

"Hayır, burada tek başıma kalabilirim. Hayatımı zaten bir kez elimden aldı," diye tıslıyor. "Bunu tekrar yapmasına gerek yok." Bana bakıyor. "Bana alarmin nasıl çalıştığını göster." Onunla kavga etmeyi düşünüyorum ama muhtemelen yine de bana ya da taleplerime boyun eğmeyeceğini biliyorum, bu yüzden onunla birlikte

Charlie yanımdayken evden çıkmadan önce alarm panelini açıp ona nasıl kullanılacağını gösterdim.

"Onu görmeye gitmek akıllıca bir fikir değil. Bırak bunu ben halledeyim." Bana baktı.

"Eğer ona yaklaşırsa, kafasını vücudundan ayıracağım," diye yemin ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Eğer buna teşebbüs ederse-" İçimde kabaran öfkeyle savaşıyorum.

"Lucy'yi düşün," diye hatırlatıyor bana. "O zaten bir ebeveynini kaybetti. Böyle düşünmeden hareket etme."

Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, sen hallet ama ben nerede yaşadığını ve kimin için çalıştığını bilmek . Eğer bana vermezsen, babamı kendim ararım." Kamyonetimin kapısını açıyorum.

"Büyükbabamı bana karşı kullanarak kimi tehdit ettiğini sanıyorsun bilmiyorum." Gülüyor ve ben de kahkahasını engellemek için kapıyı kapatıyorum.

Kamyoneti çalıştırdım ve Lucy'nin okuluna doğru yola çıktım, her an kendi kıcıma tekmeyi basmak istiyordum. Benden bir şey sakladığını biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissettim. Eski sevgilisi etrafta olduğu sürece güvende değil. O kadar, kendini güvende hissetmesini sağlayacağımı biliyorum. Bunu düzelteceğim, bunu yapmak için kirli oynamam gerekse bile.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Dün gece döndüğünden beri yanımdan ayrılmayan Emmett'i çalışarak yataktan kalkıyorum. O

Hatta ben ayak direyip onunla ya da onsuz gideceğimi söyleyene kadar Lucy ile gitmekten vazgeçmeye çalıştım. O zaman bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ancak orada ne kadar uzun süre kalırsak, etrafa o kadar çok baktım ve bir şeyler gördüm.

Elbette ortada hiçbir şey yoktu ve bu sadece kafamın bana oynadığı bir oyundu ama bütün gece, özellikle de Emmett Lucy'ye alarmı açıklamak zorunda kaldığında gergindim. Çantalarımı kapıp buradan siktir olup gitmek istedim. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu, ya da daha iyisi, hayatım olan bu ağa başka kimsenin takılmasını istemiyordum.

Derek'in bana yaşattığı onca şeyden sonra şimdi bunu yapacağı kimin aklına gelirdi? Ben değil, orası kesin. Onun için sadece bir anı olduğumdan yüzde bin emindim.

Parmak uçlarıma basarak yatağın yanına gidiyor, gecenin bir yarısı bir şekilde oraya fırlatılmış olan külotumu ve ardından telefonumu alıyorum. Elimle kapı kolunu çevirerek Emmett'i uyandırmadan dışarı çıkmaya çalışıyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve

Sonra omzumun üzerinden yatağın ortasında sırt üstü uyuyan ona bakıyorum. Bir eli göğsünde, diğer eli ise birkaç dakika önce benim uyuduğum yerde, onun yanında. Aklım bana *buradan gitmemi* söylerken aynı zamanda kalbim *ona geri dönmemi* söylüyor.

Yatak odamdan çıkarken kapıyı usulca arkamdan kapatıp kendi odama doğru ilerliyorum. Bakıyorum ve saatin beşi biraz geçtiğini görüyorum. Banyoya girip giyinmeden önce alarmımı kapatıyorum.

Dün gece yıkayıp katladığım kot pantolonumu giydikten sonra spor sütyenimi ve Mustang Creek tişörtümü giyiyorum. Botlarımı giyerken ön kapıya doğru gelen ayak seslerini duyuyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Emmett, üzerinde sadece bir çift boxer'la orada dikilirken soruyor.

"Uyuyamadım," diye itiraf ediyorum, "bu yüzden Juliet'e binmeye gidiyorum." Cep telefonumu arka cebime sokarak ayağa kalkıyorum.

"Dışarıda tek başınıza olmamalısınız" diye uyarıyor.

"Charlie dün gece aradı ve konuştuğu insanların Derek'in şehri terk ettiğini söylediğini aktardı." Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak ona gülümsedim.

"Şu anda kasabada olmadığını söyledi, ama geliyordu." Elbette bunu kelimesi kelimesine hatırlayacaktı.

"Şu anda yok, yani benim için gezintiye çıkmak güvenli. Çok uzağa gitmeyeceğim, sadece dün gece yaptığımız yoldan gideceğim."

"Telefonun yanında, değil mi?" diye soruyor ve arka cebimden çıkarıyorum. "Ve hâlâ konumunu benimle paylaşıyor musun?" Başımı sallıyorum. Dün gece hem onunla hem de Charlie'yle paylaştım ve onlar da kamyonetime bir takip cihazı yerleştirdiler.

"İşte görüşürüz," diyorum ve bana kalçamdan tutup beni kendine çekiyor. Dudakları usulca dudaklarıma değiyor. Kapıdan çıkıp ahıra gitmeden önce, "Lucy'ye iyi günler dile," diyorum.

Juliet yanımdayken dışarı çıktığımda güneş yeni doğuyordu. Ona binmeden önce bir ayağımı üzengiye sokuyorum. "Hadi gidelim, kızım." Çizmemele yan tarafını dürtüyorum ve ağaçlık alana doğru dörtnala koşuyor. Artık Lucy'nin yanında olmadığım için hızlanmaya başlıyorum. Onun daha da hızlı gitmesini sağlamak için kendimi biraz eğiyorum. Ağaçlar geçip giderken rüzgar yüzüme vuruyor, zihnim olan biten her şeyden arınıyor, tam da bu sabah ihtiyacım olan şey. Hiçbir şeye dikkat etmiyorum bile ve Juliet aniden durduğunda, attan fırlamadan önce dizginlerini sıkıca elime almaya fırsatım olmuyor. Yan tarafıma düşüp başım nemli zemine çarptığında bir "oof" sesi çıkarıyorum.

Juliet'ten tiz bir çığlık geliyor ve geri dönerken üzerime basmasını önlemek için yana doğru yuvarlanıyorum. "Juliet," diye sesleniyorum ona, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sağ kolumdaki yanmayı hissederken. Ayağa kalkıp ona doğru yürümeden önce bunu görmezden geliyorum. Kot pantolonumdaki kirin tozunu alırken, ön tarafındaki çamur parçalarını görüyorum. "Juliet." Bana gelmesi için elimi uzattım. Başı eğik ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor ve elimi kokluyor. "Hadi eve dönelim, olur mu?"

Tekrar üzerine çıkarken öne doğru eğilip boynunu ovuyorum. "Yavaş ve sakın, tamam mı?" O ileriye doğru yürürken, yere bakarken, boynu yukarı kalkmadan önce bir saniye dururken ve ileriye doğru yürürken onu temin ederim. İki katı sürüyor

Ahıra dönme vakti geldi ve çitlerle çevrili arenaya girdiğimde küçük bir iç çekiyorum. Koluma bakıyorum, sonunda düştüğüm kolumun yan tarafındaki sürtünme yanığını görüyorum.

Oraya varıp içeri girdiğimde Bobby ahırdıydı. Gülümseyerek bakıyor ve beni görünce gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu sana böyle?" Bana doğru koştu.

"Bir şey onu korkuttu." Juliet'e baktım. "Dikkat etmiyordum ve o da beni atlattı."

"Şunu temizlemen lazım." Çenesiyle kolumu işaret etti. "Ben onu alırım ve yerleştiririm."

"Teşekkürler," diyorum ve yanımdaki acıya rağmen topallamaya çalışarak uzaklaşmadan önce ona dizginlerini . Ahıra girip doğruca banyoya yöneldim ve lavabodaki suyu açtım.

Aynalı ecza dolabını açıp ilk yardım çantasını alıyorum, kapatıyorum ve yüzümün yan tarafının da kirlenmiş olduğunu görüyorum. Tam ellerimi ıslatmak üzereydim ki kapı açıldı. "Ne oldu lan?" Emmett tüm yüzünü öfke kaplamış bir halde orada duruyordu. Arkasında Lucy daha korkmuş bir ifadeyle duruyor.

"Yok bir şey." Geçıştirmeye çalışıyorum. "Sanırım bir tavşan vardı ve hepimiz onun tavşanlardan nefret ettiğini biliyoruz."

Benden ilk yardım çantasını aldı. "Düşün mü?" Lucy usulca soruyor.

"Dikkat etmiyordum" -onu korkutmamaya çalışıyorum- "ve ben sağa doğru hareket ettim, o da sola doğru hareket etti ve yuvarlandım." Ona gülümsüyorum. "Ama ben iyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun," diye gözlemliyor ve ben de kendimi tutamayıp homurdanıyorum.

Emmett kolumu temizlemeden önce gazlı bezi suyla ıslatıyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Daha sonra çizikleri dezenfekte edip üzerlerine merhem sürdükten sonra bana bakıyor ve bakışlarındaki öfkeyi görebiliyorum. "Bu iyi olmalı," diyor dişlerini sıkarak. "Yüzünü temizleyebilir misin? Lucy'yi okula bırakmam lazım, sonra gelip seni alırım."

"Zorunda değilsin," diyorum ve o beni görmezden gelip Lucy'ye bakıyor.

"Gidelim," ısrar ediyor.

"İyi günler," diyorum ve babasının peşinden dışarı çıkmadan önce bana utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Yüzümü temizleyip eve geri dönüyorum, dışarı çıkmadan önce pantolonumu değiştiriyorum ve o geliyor. Kamyonetin etrafında dönüyor ve bakışlarını bana dikiyor. "Sabah sabah gezmek yok artık." Vücudu Hulk gibi havaya uçacakmış gibi görünüyor. "Binmek istiyorsan, insanlar çalışırken lanet olası çitlerle çevrili arenada yaparsın."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Daha önce de düştüm."

"Söylediğimi söyledim," diye tısladı. "Şimdi kışını kamyonu sok."

Cevap vermemi beklemeyince kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Onun yerine kamyonete doğru fırladı ve bindi. Bobby'nin bana baktığını görebiliyorum ve onlara daha fazla konuşacak konu vermek istemediğim için kamyonete doğru yürüyüp biniyorum. İki dakikalık yol boyunca birbirimize hiçbir şey söylemedik.

O kontağı kapatmadan önce kamyondan iniyorum ve Charlie beni bekliyor. "Ne kadar kızgın?"

"Bilmiyorum, umurumda değil." Yanından geçip gidiyorum.
"Bu bir kazaydı."

"Lilah," diye seslendi usulca, "şu anda çok şey yaşıyor."

"Sadece o değil," diyorum omzumun üzerinden. Sammy'nin yanından geçiyorum, bir bana bir de koluma bakıyor ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Yapma," diye çıkışıyorum, ellerini kaldırıyor. "zr dilerim, ben iyiyim," diyorum ona. "ok iyiyim."

"Anladım." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi başını çeviriyor ve Emmett'in hışımla ahıra girdiğini görüyorum. "Görüşürüz," diyor ve muhtemelen arkasını dönüp saklanmak için koşmaya başlıyor.

Ofise gitmeden önce ona bir saniye bile zaman ayırmıyorum. Tüm günümü çalışarak geçiriyorum ve ahıra gitmem gerektiğinde, evrakları geri göndermeden önce birinin ofisime gelmesini bekliyorum.

Ancak Emmett saat dört buçukta ofisime geldiğinde Lucy'nin henüz okuldan dönmediğini fark ettim. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Lucy nerede?" Ben soruyorum.

"O ve Saige Brock'un evinde yatıya kalacaklar. Bu sabah onu bıraktığımda oldu. Yarın sabah kahvaltıdan sonra dönecek." Masamın üstüne yaslandı. "Bu gece dışarı çıkabileceğimizi düşünüyordum. Bütün ocuklar Thatcher'a gidiyor."

"Um," diye tereddüt ediyorum, neler olup bittiğinden emin değilim.

"Yemeğimizi yeriz, sonra da gideriz." Yan tarafa bakıyor.
"Ya da dışarı çıkıp yemek yeriz ve sonra bara gideriz."

"Um." Tüm söyleyebileceğim bu.

"Aslında bunu yapalım," diye ekliyor sanki bu iki taraflı bir konuşmaymış gibi.

Onunla yan yana kamyonetine doğru yürürken bilgisayarımı kapatıyorum. Evine döndüğümüzde kapının kilidini açıyor ve yatak odasına doğru ilerlemeden önce alarmı devre dışı bırakıyor. "Birlikte duş almak ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, bu sabah bir ahmak gibi davrandığı için ona hâlâ kızgıyım. Yatak odasına doğru yürüyorum ama kolunu belime doladığını ve sırtımı önüne doğru çektiğini hissediyorum. "Bırak beni."

"Hayır." Boynumu öpmeden önce söylediği tek şey bu. "Endişelendim" -sesi yumuşak- "ve yaralandığını düşündüm."

"Değildim." Yan tarafa bakıyorum, yüzünün boynuma gömüldüğünü görüyorum.

"Öyleydin ve bunu görmekten nefret ediyordum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sözlerinin ağırlığının içime dolduğunu hissediyorum. "Şimdi duş alalım ve gidip bir şeyler yiyelim. Sonra bir şeyler içmeye gideriz ama sadece ikimiz olduğumuz için eve erken dönmek istiyorum."

"Tamam," diyorum usulca, "ama ben birinde, sen de diğerinde duş alırsan daha hızlı olur."

Duşa girmeden önce "Tamam," diye kabul ediyor. Kıyafetlerimin olduğu yatak odasına geri dönüyorum, duşa girmeden önce bir çift külot ve bir sütyen alıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde duş alıyorum, çantama gidip yanımda getirdiğim tek elbiseyi seçmeden önce yanığa biraz daha merhem sürüyorum. Beyaz kuşgözü firfırlı elbisenin önü V şeklinde, kolları dirseklere kadar dar ve sonra kolumun ortasına kadar biraz genişliyor. Bel kısmı dar.

Neredeyse A-line olmadan önce, altta fırfırlı bir etekle.

Banyoya geri dönüp saçlarımı taradıktan sonra başımı ters çevirip ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Oturma odasına geri döndüğümde beni kanepede bekliyordu. Üzerinde başka bir kot pantolon, siyah bir tişört ve ayaklarında temiz bir çift bot var. "Güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor, kalkıp yanıma geliyor. Saçları, ellerini saçlarında gibi görünüyor ve ben de tam olarak bunu yaptığını biliyorum. Beni kendine çekerken eliyle belimi kavırıyor. "Bunu sevdim." Başparmağı elbisemdeki küçük delikleri okşuyor. "Hem de çok." Sırıtarak bana bakıyor. "Seni bunun dışında daha çok seveceğim."

"Evde kalabilir miyiz?" Kaşlarımı kaldırıyorum, bu evin içinde onunla kalmaktan başka bir şey istemiyorum, ona dokunabileceğim, onun bana dokunabileceği, sadece ikimizin olduğu bir yerde.

"Hayır." Elini benimkinin içine soktu. "Giyinip süslenmişsin." Ön kapıya doğru yürüyor, evden çıkmamız için alarmı çalıştırmadan önce alarmı kapatıyor.

Dışarı çıkarken elimi bırakmıyor, bu yeni bir şey. Bara vardığımızda ve ben indiğimde bile kamyonetin arkasına doğru yürüyor ve benimle orada buluşuyor. "Barda yemek ister misin?"

"Yapabiliriz," diye cevap veriyorum, yürümesini bekliyorum, ki öyle de yapıyor, ama sonunda pes edip elimi tutmadan önce parmakları benimkileri birkaç kez sıyrıyor. Parmaklarımız birbirininkilerle iç içe geçiyor. İçeri girdiğimizde başım dönüyor ve burada birlikte çalıştığımız birkaç kişinin bize gülümsediğini görüyorum, sonra gözleri ellerimize kayıyor.

Elimi bırakmasını bekliyorum ama onun yerine beni erkeklerin olduğu masaya çekiyor. "Hey," diyor, boş bir sandalye çekiyor ve sonunda oturabilmem için elimi bırakıyor. Sonra yanımdaki boş sandalyeye geçti. "Yemek mi yiyorsunuz yoksa sadece içiyor musunuz?" diye soruyor, sanki el ele tutuşarak birlikte gelmemiz çok doğal bir şeymiş gibi. Masanın üzerindeki iki menüyü almak için uzanıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Sammy sonunda bana soruyor ve ben ona bakıyorum, elindeki bira ağzına doğru gidiyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, içinde bir kurbağa oturuyormuş gibi ses çıkarınca boğazımı temizliyorum.

"Hamburger ister misin?" Emmett gözlerini menüden ayırmadan yanımdan sesleniyor.

"hoş geliyor," diyorum garson masaya gelip siparişlerden birkaçını alırken. Ben Sammy'ye dönüp onunla konuşurken, Emmett de Bobby'nin diğer tarafına dönüp konuşuyor ve kolunu benim sandalyeme doluyor.

"Neden korktuğunu biliyor musun?" Sammy bana soruyor ve her şey olup biterken dilim tutuluyor. "Muhtemelen bir kuştur," diyor. "Sonra onu kontrol etmeye gittim ve sessizdi."

Yemek masaya gelirken ona, "Gidip onu daha sonra kontrol edeceğim," diyorum.

Yan yana yemek yiyoruz. Masada artık hep birlikte konuşuyoruz ve küçük yan sohbetler yok. Sammy'nin yeni atlardan birkaçını indirirken atlardan birinin hayalarına tekme attığını ve yıldızlar gördüğünü anlattığı hikayeye gülüyorum. Tüm masa Sammy'nin hikayeyi anlatış biçimine gülüyor ve ben sandalyede arkama yaslandığımda Emmett

ve kulağıma fısıldıyor, "Gitmeye hazır mısın?" Yüzümde bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve sadece başımı sallıyorum.

Masadan uzaklaşıyor. "Tamam çocuklar, çıkıyoruz." Bobby'nin başı yana kayar ve gözleri büyür. "Hazır mısın?" Bana bakıyor ve ben de sandalyemi masadan iterken kimseye bakmıyorum.

"Pazartesi görüşürüz çocuklar," diyorum ve Emmett uzanıp elini benimkinin içine soktuğunda birkaçı birbirlerine bakarken onlara gülümsüyorum.

Dışarı çıktığımızda dönüp ona baktım. "Herkes seni elimi tutarken gördü."

"Evet." Kamyona doğru yürürken söylediği tek şey bu.

"Evet," diye ekliyorum, "seninle yaşadığım için zaten etrafta dedikodular dolaşıyor."

"Sana bağırdığımda da dedikodu oluyor," diye cevap veriyor, söylediklerimden etkilenmemiş bile. "Dedikodu her zaman vardır." Kamyonetin yolcu tarafında durdu. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz," itiraf ediyorum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Biraz bile değil." Başını yana eğiyor ve ağzı benimkine değmeden önce son gördüğüm şey gülümsemesi oluyor. "İşte," diyor sonunda geri adım attığında, "bu onlara konuşacak daha çok şey vermeli."

Başımı sallıyorum ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamayarak kamyonete biniyorum. İkimiz de bir şey söylemeden onun evine geri dönüyoruz.

merdivenleri çıkıyor, hafif esinti elbisemin bacaklarımda hareket etmesine neden oluyor. Kapıyı açıyorum ve o içeri girmeden önce alarmı kapatıyorum. Kapıyı kapatıp kilitliyor ve alarmı çalıştırıyor. I

Alarm panelinden bana doğru dönüp beni yakalamadan ve kendine çekmeden önce botlarımı tekmelemek için yeterli zamanım var. Ağzı ağzımın üzerine çöküyor ve bizi odasına doğru götürürken dili ağzımın içine kayıyor. Yatak odasına varana ve yan lambaların yumuşak ışıkları yanana kadar tüm ev karanlık, hiçbir ışık yanmıyor.

Beni kollarına almadan önce yatağın önüne doğru ilerliyoruz. Beni usulca öpmek için eğilmeden önce boynumun sağ tarafındaki saçları iterken sırtım göğsüne dönük. Kollarından biri belime dolanıyor, diğeri ise memelerimi avuçluyor. Eli elbisenin ön kısmına, dantelli sütyenin altına kayıyor. Meme ucum onun dokunuşunu beklerken çakıllaşıyor. Belimi tutan eli elbisenin kenarını kavrarken inliyor ve elbiseyi başımın üzerinden çekerken yukarı kaldırıyor. Beni sütyenim ve külotumla bırakarak, elleri şimdi her iki göğsümü de avuçlamak için yukarı çıkarken elbisemi yana fırlatıyor. Sütyenimin kaplarını yana doğru hareket ettiriyor, boynumu öpmeye devam ederken göğsüm onun dokunuşu için ağrıyor, sonra beni ona doğru çeviriyor ve bir meme ucunu ağzına almak için eğiliyor. Bir meme ucundan diğesine geçerken gözlerimi kapatıyorum, elim saçlarıyla oynamak için yukarı kalkıyor, ta ki o başını karnıma doğru götürüp dizlerinin üzerine çökene kadar küçük öpücükler bırakana kadar. Elleri kalçalarımın gelmeden önce külot çizgimin hemen üstünü öpüyor ve onları aşağı çekiyor. Önce bir ayağımı, sonra diğeri kaldırıyorum, bir bacağımı tutup omzunun üzerinden atıyor, sonra da yarığımı yalıyor. O beni yalarken bükülmemeye çalışırken ellerimi omuzlarına koyuyorum. Islak ağzı beni yutuyor. "Emmett," diye haykırıyorum adını.

Parmakları diliyle birleşip beni uçurumun kenarına itiyor. Ağır nefes alışlarımın sesi odayı dolduruyor. Ayağa kalkmadan önce orgazmımın bitmesini bekliyor ve ağzı benimkinin üzerine çöküyor.

Dillerimiz birlikte dans ederken ellerim kemerine gidiyor, onu çözüyor ve sonra düğmesi üzerinde çalışıyor. Alnı benimkine bastırırken ağzımı bırakıyor, pantolonunun fermuarını açıp ellerimi boxer'ının içine kaydırıp sikini elime aldığım da gözleri kapanıyor. "Bebeğim."

Önünde dizlerimin üzerine çöküp boxer'ını ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyorum. Ucunu yalayarak ağzıma alırken sikinin tabanını kavıyorum. Dilimin ucu taşaklarına kadar yalarken başının gitmesine izin veriyorum. Taşaklarından birini ağzıma alıyorum ve başı geriye düşüyor. "Öldüm ben," diye mırıldanıyor ve diğerini ağzıma alırken ona bakıyorum. Dilimi horozunun diğer tarafından ucuna doğru takip ediyorum ve onu tekrar ağzıma alıyorum. Elim sikinin tabanını kavıyor ve onu ağzımla ve elimle çalıştırıyorum. Ağzımı sikerken başımın yanlarını kavıyor. "Ağzını gerçekten kaybetmek istemiyorum," diye homurdanıyor, "ama aklımı kaybetmeden önce amına girmem gerekiyor."

Dilimi onun etrafında döndürüyorum. "Bu çok hoşuma giderdi." "Güzel." Ulaşamayacağım bir yerde duruyor. "Şimdi yatağa geç ve beni bekle." Yatağa doğru ilerliyorum, o kot pantolonunu ve botlarını çıkarırken ben de sütyenimi çıkarıp kenara atıyorum.

Yatağa giriyorum, tam ortaya, o yatağa girerken sırtımı yastıklara dayıyorum. Oturup onu bekliyorum. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz ağzı ağzımda. Öpücüğünde, dokunuşunda kayboldum. "Arkana yaslan," diye ısrar ediyor ve sonra

Ben söyleneni yaparken o sikini elinde tutuyor. Sikini kıvrımlarıma sürmesi saatler sürmüş gibi geliyor ama içime girmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

"Kahretsin, her zaman seninle ilk seferki gibi hissettiriyor" diye inliyor, horozunun ucu neredeyse içimden çıkana kadar çekerken. "Amının beni nasıl aldığını izle," diye talimat veriyor, nasıl birleştigiimize bakıyor. Yavaşça dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri kayıyor. Her seferinde bir öncekinden daha iyi hissediyor. "Senin amın benim sikim için yaratılmış," diye tışıyor kalçalarımı onunkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırırken. Ağzını öpmek için başımı kaldırıyorum, elim onu yanımda tutan kola sürtünüyor. Beni becermiyor, hayır, etmiyor. Beni sahipleniyor. Bu anı asla unutmayacağımdan emin oluyor. Burnu benimkine sürtünüyor.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor ağzımı tekrar almadan önce. Aleti beni daha önce hiç sikilmediğim gibi sikiyor. Ama bunun sikişmek olduğunu sanmıyorum. Bunun düzüşme olmasına imkan yok. Daha fazlası. Sanki benden bir parça alıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, içten içe yavaş yavaş ona ait olduğumu söylüyorum. "Evet," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Elim yüzünü tutmak için yukarı kalkıyor. "Geleceğim," diye uyarıyor ama ben çoktan bile. "Bana vermeni istiyorum," diyor, kalçaları daha hızlı itiyor, "ve sonra sana verdiğimi almanı istiyorum."

Elim yüzüne geliyor. "Her zaman." Sikinın üzerine boşalmadan önce söylediğim tek şey bu. Basınç o kadar fazla ki sırtım kavisleniyor ve beni uçurumdan aşağı takip ederken bırakıyorum.

Otuzuncu Bölüm

EMMETT

Gözlerini izliyorum. "Boşalacağım," diyorum, onun zaten orada olduğunu, amının ıslak olduğunu ve bunu beklediğini biliyorum.

bırakma anı. "Bana vermene ihtiyacım var." Onu daha hızlı beceriyorum, aynı anda benimle gelmesini istiyorum. "Ve sonra sana verdiğimi almana ihtiyacım var."

Kalbim göğsümde yükselirken eli yüzüme geliyor. "Her zaman," diye fısıldıyor sikimin üzerine boşalmadan hemen önce, ben gözlerimi kapatıp kendimi ona bırakırken amı etrafımda titreşiyor.

İşim bittiğinde onun üzerine çöküyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir his. Onunla olan her şey daha önce hiç hissetmediğim gibi. Ama bu gece onu becermiyordum. Bu gece onunla seviştim. Ne kadar özel olduğunu bilmesini istedim. Yatağымda benimle birlikte olmasını istediğim başka kimse olmadığını bilmesini istedim.

Gözlerimi açtığımda "Prezervatif," diye fısıldıyor. "Biz hiçbir şey kullanmadık."

"Siktir," diye yemin ediyorum, birleştiğimiz yere bakıyorum ve prezervatifsiz sikimi görerek . "Sikeyim,

Siktir, siktir." Boynumun arkası dağlanmış gibi hissediyorum.
"Ne oluyor lan?"

"Emmett," diyor, "hap kullanıyorum." Doğruluyor ve yataktan kalkmak için hareket etmeden önce eliyle göğsünü kapatıyor. "Ben-" diyor ve tek yapabildiğim onu izlemek, onun prezervatif birlikte olduğum ilk kadın olduğunu bilmek. Yanında hiç düşünmediğim kadar rahat hissettiğim ilk kadın. "Bu-" diyor kıyafetlerini alırken tekrar. "Ben temizim. Bir süredir kimseyle birlikte olmadım." Bana bakmaktan kaçınıyor. "İstersen test yaptırabilirsin." Gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

"Lilah," diye sesleniyorum, beni duymazdan gelerek sütyenini almak için eğiliyor. "Lilah," diye tekrar , bana bakıyor ve gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştığını görüyorum. "Buraya gel, bebeğim." Yatağın kenarına gidip oturuyorum ama o bana doğru hareket etmiyor. "Lütfen bebeğim, buraya gel." Elimi ona uzattım ve o da bana doğru geldi. Bacaklarımın arasına giriyor, elindeki kıyafetleri göğsünü örtüyor. Eşyalarını elinden alıp odanın diğer tarafına, onun alamayacağı bir yere fırlatıyorum. "Bebeğim," diyorum, kalçalarını ellerimle tutarken ona bakıyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var. "Hayatımda hiç prezervatif kullanmayı unutacak kadar birinin içine girmemiştim. Asla, Lucy'nin annesiyle bile." Bu itiraf onu şoke etti. "Hayatımda kendimi daha önce hiç böyle bir duruma sokmadım. Ben temizim." Kelimelerimi karıştıyorum. "Biriyle birlikte olmayalı iki yıldan fazla oldu." Ona bunun nedenini söylemeyeceğim çünkü ona o kadar aşık olmuştum ki kimse onunla kıyaslanamazdı.

"Ama sen sensin," diye söze başladı ve şimdi kaşlarım birbirine çarpıyor, "ve çekmecende prezervatif var."

"Noel'de Charlie'nin şaka hediyesiydi. Biriyle yatarsam daha iyi bir insan olacağımı söylemişti." Kıkırdıyor. "Temizlenmen gerek." Ayağa kalkıyorum. "Sana bir bez getirmemi ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"temizleneceğim. Hemen ." Dönüp banyoya doğru yürüyor ve ben nefesimi bırakıp odamın tavanına bakıyorum.

Yatağa doğru yürüyorum, yastıkları yere atıyorum ve o banyodan çıkarken yatağın benim tarafıma kayıyorum.

"İyi misin?" Yanımdaki yatağa kayarken soruyorum. Ona uzanıyorum, başını yanımdaki yastığa koyarken onu kendime çekiyorum.

"Ben iyiyim," diye onaylıyor. "Peki ya sen?"

"Ben de iyiyim." Ona başımı salladım. "İyiden de öte."

"Ah, öyle mi?" Kollarını boynuma doluyor. "Bunu bilmek güzel."

"Yarın ödev yapman gerekiyor mu?" Okulu bitirmek üzere olduğunu bildiğim için soruyorum.

"Evet." İç çekiyor. "Neredeyse bitirdim ve günleri sayıyorum."

"Peki okul bitince ne yapacaksın?" Yüzünün aydınlanışını izliyorum.

"Umarım Charlie için sahada çalışabilir, insanlara yardım edebilirim. Yeni bir şube açmayı düşünüyor ve fazladan yardıma ihtiyacı olabilir."

"Yeni şube burada değil." Kalbim hızlanıyor. "İki saat uzaklıkta."

"Biliyorum, burada kendi kadrosunda bir yer bulacağını umuyorum. Ama önce orada çalışıp sonra buraya transfer olmam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

"Sonra ne olacak?" Bu sorunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

"O zaman sanırım masal kitaplarının yapmamı söylediği şeyi yapıyorum, evleniyorum ve çocuk sahibi oluyorum." Midemin çukuru yanıyormuş gibi hissederken gülüyor. Çocuk isteyeceğini biliyordum, lanet olsun, bu çok normal. Herkes bunu ister. Ben hariç herkesin. "Bunu hemen yapmak istemiyorum," diye konuşmaya devam ediyor, "ama eninde sonunda, sevdiğin kişiye verebileceğin en iyi hediye olduğunu düşünüyorum."

"o?"

"Bir çocuk." Gülümsüyor. "Sevgiyle yaratılmış bu küçük insanda her birinizden küçük bir parça." Tekrar gülümsüyor. "Bence verebileceğin en iyi hediye bu," diye mırıldanıyor ve ben bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. Onun sözlerini düşünüyorum, onu sevdiğimi biliyorum, son iki yıldır ona aşık olduğumu biliyorum. Bu dünyada hayatımı paylaşmak isteyeceğim biri olsaydı, onun o olacağını biliyordum. Bu sözleri vereceğim tek kişinin o olduğunu bilmek. Onun olduğunu bilmek her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Ona bunları ne kadar vermek istesem de bir şeyi biliyorum. Veremem.

"Çok yorgunum." Yan tarafa dönüp ışıkları kapatıyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. "İyi geceler bebeğim," diyorum, başka bir şey söylemek istemeyerek. Hayatından başka ne istediğini duymak istemiyorum çünkü ona çok aşık olduğumu biliyorum

Yapamayacağımı bilsem bile onunla bu sözleri vermeye hazırım.

Başını göğsüme koyuyor, kolunu belime doluyor ve bana sokuluyor. Benden çok önce uykuya dalıyor. Nefes alış veriş sonunda beni uyutuyor.

Ertesi sabah yatak odasından çıkar çıkmaz kapı çalıyor. Lilah kahve yapmak ve benimle duşta değilmiş gibi davranmak için mutfığa giderken saçlarım duştan ıslanmıştı. Alarmı devre dışı bırakıp kapıyı açıyorum ve Lucy'yi orada görüyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyor ve onun için uzun bir gün daha olacağını görebiliyorum.

"İki saat uyudular," diye mırıldandı Brock. "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum."

Gülüyorum. "Gençken bütün gece sevişip ertesi gün işe gittiğin zamanları hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bunu hatırlamıyorum."

"Evet," diye cevap veriyorum ve çantasını ondan alıyorum. "Onu ağırladığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere benim sıram."

"Evet, geçen sefer de böyle demiştin," diye mırıldanıyor ve dönüp kamyonetine doğru yürüyor.

İçeri giriyorum ve Lucy'yi kanepede, Lilah'yı da tezgâhın arkasında gülümserken yakalıyorum. "Ne kadar yorgunsun?" Lilah bana kahve fincanımı uzatırken soruyorum. Bir şeyler mırıldanıyor. "Yani Rosy'ye binemeyecek misin?"

Ayağa fırladı. "Sanırım duş almam gerekiyor, sonra iyi olacağım," diyerek koltuktan kalktı ve Lilah ile beni gülüşürken bırakarak odasına gitti.

"Lilah'nın ödev yapması gerekiyor, bu yüzden bugün evden çıkmamız gerekecek," Ben ona açıklıyorum o geri çekiliyor

Geri. "Bu onu harekete geçirecektir." Lilah'ya bakıyorum.

"Bunun için gitmene gerek yok," diyor. "Gidebilirim ofise git ve çalış."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, kahvaltı için bir şeyler hazırlıyorum. "Yapacak işlerim var ve o da bana yardım edebilir."

Kahvaltımızı yapıyoruz ve evden çıkıp doğruca ahıra gidiyorum, Charlie'yi gördüğümde şok oluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Lucy konuşmak için Rosy'nin yanına giderken soruyorum.

"Atımın nasıl olduğunu görmeye geldim." Son dört yıldır sahip olduğu atı işaret ediyor. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Gezintiye çıkacaktık." "İkinizin evden çıktığını duydum," diyerek beni dürtüyor. gülmek için.

"Duyduğun bu mu?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Lilah ile el ele tutuşarak ayrıldığınız söyleniyor," diye devam ediyor ve ben de tezgâha yaslanıyorum.

"Bana ona kuzeyde bir iş vereceğinizi söyledi," diyorum ve Charlie başını sallıyor.

"Eğer isterse, onun olur. Senin için sorun olur mu?"

"Bu benim için neden sorun olsun ki?" Kelimeleri neredeyse hırıldayarak söylüyorum.

"Peki, şimdi kafanı kışından çıkardığına göre, seni terk etmesine izin mi vereceksin?" Ona her baktığımda kendime aynı soruyu soruyorum. "Onun gitmesi senin için sorun olur mu?" Ona cevap vermiyorum; sadece onu izliyorum. "Başka biriyle birlikte olması senin için sorun olur mu?" Dik duruyorum. Charlie'nin suratına yumruk attığım anın görüntüsü zihnimi dolduruyor.

"Çocuk istiyor," diye ona güveniyorum çünkü bu konuda nerede durduğumu biliyor.

"Başka biriyle bir hayat kurması senin için sorun olur mu?" Bana bakıyor. "Senden olmayan birinden çocuk yapmasını sorun etmiyor musun? Eğer öyleyse, bırak gitsin." Başını sallıyor. "Seni kardeşim gibi seviyorum ama bence gitmesine izin verirsen hayatının geri kalanında pişman olacaksın. Onu seviyorsun, dostum." Keşke onu ne kadar sevdiğimi bilseydi. "Bunu kendine itiraf et."

Tam ona bunu söylemek üzereydim ki ağlama sesini duydum ve yanından geçip gözyaşları yüzünden akan Lucy'ye doğru koştum. "Beni ısırıldı," diyor alt dudağı titreyerek. "İyi olup olmadığına bakmaya gittim ve beni ısırıldı," diye tekrarlıyor, birkaç gün önce aldığımız yeni atlardan birinin yanında dururken.

kırmızı bir iz olan koluna bakarken haykırıyor. "Ben bir şey yapmadım bile. Sadece selam verdim ve elimi koklamasına izin verdim, sonra da Kahve beni ısırıldı" diye hıçkırıyor. Kollarımı uzatıyorum ve o da kollarıma koşuyor.

Benimle birlikte olduğundan beri ilk kez ağlayarak sarılmamı kabul ediyor. "Sorun yok." Sırtını ovuyorum, sıcaklığın bedenime dolduğunu hissediyorum. "Seni incitmek istediğini sanmıyorum." Onu kollarıma alarak ayağa kalkıyorum. Başını omzuma koyuyor. "Seni içeri götürüp temizleyelim, olur mu?" Ona söyledim ve o da başını salladı. Sadece ona bakarak, hayatının geri kalanında güvende ve mutlu olması için son nefesime kadar savaşacağımı biliyorum. Onun için yapacağım tek şey bu olsa bile.

Bölüm Otuz Bir

LILAH

"Endişelenme, Baxter." Telefona gülümsedim. "Bugün saat dörtte görüşürüz." Telefonun bağlantısını kesip ön kapı açılır ve Emmett içeri girer.

Onu gördüğümde yüzümdeki gülümseme daha da büyüyor. Her sabah onunla uyanmak, onunla yatmak ve hâlâ onun varlığından büyülenmek tuhaf bir şey. "Hey," diyor arkaya doğru taktığı beyzbol şapkasını çıkarıp başını kaşıyarak.

"Hey, bırakma işi nasıldı?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Lucy'yi okula götürmeden hemen önce beni bıraktığında doldurduğum kahve kupasını alıyorum. Buluşmamızdan ve herkesin elimi tutmasından bu yana bir hafta geçmişti. Pazartesi günü işe gelmenin tuhaf olacağını düşünmüştüm ama kimse bana farklı gözle bakmadı. Ayrıca hiç fısıltı duymadım ki bu beni mutlu etti. Yani benim hakkımda konuşacaklarını biliyordum ama bunu yüzüme vurmamaları güzeldi. Ayrıca işe de getirmiyoruz. Her fırsatta yüzümü emmiyor ki. Bunu biz kapalı kapılar ardında olduğumuz zamanlara saklıyor, ve ben yani

kapalı kapılar. Lucy oradaysa beni öpmez bile. Bunun için minnettarım çünkü aramızdaki bu şeye ne ad vereceğimi bile bilmiyorum.

"İyi," diye bildirdi. "Saige bu gece bizde kalacak." Bunu söylerken yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum, sanki onu kovmaya çalışan sıska bir ata eyersiz binmeyi tercih ediyormuş gibi.

Charlie içeri girdiğinde başka bir şey söylemek üzereydi. "Günaydın," diyor masama doğru yürürken. "Bu sabah herkes nasıl?"

"Emmett, evine iki kızın geleceğini öğrenene kadar iyiydi. Duyduğum dedikodulara göre, bütün gece ayakta kalıp kalamayacaklarını görmek istiyorlarmış."

Charlie gülerken Emmett inliyor ve hikayesini bitiriyor, "Brock ve Everleigh de akşam yemeğine kalıyor."

"Oh, güzel," diyor Charlie, "bizi de say."

"Ne?" Emmett çığlık atıyor. "Seni kim davet etti lan?" "Vaftiz oğlunu getiriyorum," der ve Emmett gözlerini devirir.

"Bu bahane son demlerini yaşıyor." Onu işaret ediyor. "Ne zaman bir şey istesen, onu elde etmek için çocuğu kullanıyorsun."

"Sanırım çocuğun bir adı var, değil mi?" İkisi de birbirlerine bakarken araya giriyorum. "Belki de onu kullanmalıyız."

"Her neyse," diye homurdandı Emmett. "Bir şeyler getirsen iyi olur. Bu *gösteri* değil *ve her şey ikram edilecek*."

"Emmett," diyorum, çıkan kahkahaya engel olamadan.

"Pizza sipariş edeceğim," diyor Charlie'ye, beni görmezden gelerek. "Alabileceğin bu kadar."

Charlie, "Et severler, yoksa gelmiyorum," karşı çıkınca Emmett bana bakıyor.

"Ya da dört pizza, sadece peynirli." Bunu söyledikten sonra, hem Charlie'yi hem de beni onun geri çekilişine gülerek bırakıp gitti.

"Bu eğlenceli olacak." Charlie kahvesinden bir yudum alıyor ve sonra bana bakıyor. "Başka bir not, babam az önce aradı. Dairende her şey tamam," diye beni bilgilendiriyor. "İstediğin zaman eve gidebilirsin." Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer izin verirse tabii." Dönüyor ve benden uzaklaşıyor.

Sırtının geri çekilişini izliyorum ve bir an için kelimelerin aklımda yer etmesine izin veriyorum. Orada ne kadar kalacağımı konuşmuş değiliz. Charlie, Derek'in geçen haftadan beri şehre gelmediği konusunda beni bilgilendirmiş olsa da, eninde sonunda her şeyin eski haline dönmesi gerektiğini biliyorum. Sırada ne var bilmiyorum ve hayatımın bu kadar kontrolsüz olmasından nefret ediyorum. Sanki her şey dengede duruyor ve ben bir taştan diğerine atlıyorum ama her gittikçe küçülüyor.

Telefon çaldığında kupamı klavyemin yanına koyuyorum ve açmam gerekiyor. Kalkıp kupamı bulaşık makinesine koymak için mutfığa geri götürdüğümde neredeyse öğle yemeğine çalışıyorum, Emmett'in masasında oturduğunu ve bana bakarken elindeki panoya bir şeyler yazdığını görünce yarı yolda duruyorum. "Selam."

"Hey," diye cevap veriyor ona yaklaştığımda, bacakları açık, evde ve yalnız olsaydık hiç düşünmeden bacaklarının arasından geçerdim. "N'aber?"

"Öğle yemeği için dışarı çıkacağım," diyorum ona, "ve bu gece için tatlı bir şeyler alacağım."

"Eve gelen insanların işi bir şeyler getirmek değil mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi kapatıp dudaklarımı yuvarlıyorum. "Eve gelmeleri yeterli."

"Tamam, ben gidip kendime yiyecek bir şeyler alacağım, sonra da kekleri varsa onlardan birkaç tane alacağım." Bana gözlerini devirdi. "Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Evet," diye yumuşakça yanıtlıyor, "bu iyi olur."

"Olur," diyorum ve mutfağa doğru dönüp kupamı bulaşık makinesine koyduktan sonra ona doğru yürüyorum. "Anahtarlarınızı alabilir miyim lütfen?" Elimini uzattım ve o da güldü.

"Kamyondalar bebeğim," diyor ve bu lakabı ilk kez yatakta olmadığımız zamanlarda söylüyor.

"Sonra görüşürüz." Masama dönüp çantamı aldıktan sonra kamyonetine doğru yürürken olayı büyütmemeye .

Barın yanına park ediyorum, belki viskisi yoktur diye şişe viski almayı düşünüyorum. Arabadan inip anahtarları çantama koyuyorum, başım önümde fırına doğru ilerlerken birine çarpıyorum.

Başımı kaldırıyorum ve karşımda Derek'i görünce vücudumdaki kan çekiliyor. Simsiyah giyinmişti ve hareket etmemek için elleriyle kollarımı tutuyordu. "Hey," diyor ben geri adım atarken. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Ellerini üzerimden çekmek için ondan bir adım geri çekiliyorum. "Derek," diye fısıldıyorum.

"Seni aradım ve sana ulaşmaya çalıştım." Bir zamanlar tatlı olduğunu düşündüğüm kahverengi gözlerine bakıyorum. Kahverengi saçları hiç olmadığı kadar uzun. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Ne hakkında?" Kalbimin göğsümde nasıl attığını görmezden geliyorum. "Beni ölüme terk etmen hakkında mı?"

Sanki az önce ona bir şey çarpmışım gibi gözlerini kapatıyor. "Evet," diye yanıtlıyor beni, "sana söylemem gereken şeyler var."

"Bunları duymak istemiyorum," diyorum ona. "Mahkemeden bana hitap etmene izin vermesini istediğinde bunları duymak istemedim. Şimdi de kesinlikle duymak istemiyorum. Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Sadece şunu söylemek istiyorum-"

"Ne söylemek istediğin umurumda değil." Nefes alıyorum. "Beni dinle ve açıkça dinle, Derek. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok ve senin , benim duymak istediğim hiçbir şey yok. Lütfen beni yalnız bırak." Ondan uzaklaşırken nefesimi veriyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, hâlâ beni izliyor. Başı eğiliyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor ve uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Fırına gidip öğle yemeği sipariş ettiğimde ellerim hâlâ titriyordu. Everleigh çantamı vermek için dışarı çıktı. "Selam." Bana gülümsüyor ve tek yapabildiğim numara yapmak.

"Merhaba," diyorum ve çantayı ondan alıyorum.

"Akşam yemeği için size geleceğimizi duydum."

"Ah, evet," diye cevap veriyorum. "Tatlı için tatlı bir şeyler almayı unuttum." Elimi başıma götürdüm.

"Bu konuda endişelenme. Ben seni korurum."

"Kulağa hoş geliyor." Elimi kaldırdım. "İşe dönmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

Dönüp pastaneden çıkıyorum, sanki Derek'in üzerime atlamasını bekliyormuşum gibi sürekli etrafıma bakıyorum. Ahıra döndüğümde Emmett'ı dışarıda Bobby ve Sammy konuşurken görüyorum ve öğle yemeğini masasına bırakıyorum. Bana başıyla selam veriyor ve ben de işe geri dönüyorum.

Bütün öğleden sonra tek yapabildiğim konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmak . Lucy eve gelmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama o yanımdayken ve benimle konuşurken bile bir ayağım uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissediyorum.

Eve döndüğümüzde bizden önce içeri giriyor ve ben çantamı kapıya bırakıp ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Bu akşam için salata yapacağım." Mutfağa girerken beni süzen Emmett'e bakıyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor buzdolabını açıp salata için malzemeleri alırken. "Kamyona bindiğimizden beri toplamda belki üç kelime söyledin."

"Önemli değil," diye söze başlıyorum ve kaşları havaya kalkınca duruyorum.

"Ama bir şey var."

"istemem ama bugün Derek'le karşılaştım" diye söze başladım. Yürümeyi bırakıyor ve çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Sorun yok." Elimi kaldırıyorum. "O sadece-" Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü Lucy koşarak odaya giriyor.

"Saige yolda!" diye bağırıyor, zıplayıp duruyor. "Kapkek getiriyor."

Eşyaları tezgâhın üzerine bıraktım. "Lütfen bir şey söyleme," diye fısıldıyorum ona. "Herkes gittikten sonra sana her şeyi anlatacağım." Elimini göğsüne koydum ve Lucy'nin önünde ilk kez ona dokundum. "Lütfen." Eli kalçamı kavramak için uzandığında ona bakıyorum. "Lucy için bunu mahvetmeyelim."

"Yardım edebilir miyim?" Lucy bakışmamızı kesti. "Bir kase getirebilirim." Bir kâse almak için dolaba doğru yürüdü. "Bana öğrettiğin gibi marulları koparabilirim."

"Ben Lucy'ye yardım edeyim, sen de gidip duş al" diyorum, bana bakıyor, sonra Lucy'ye bakıyor, başını sallıyor, beni sıkıyor ve sonra yanımdan uzaklaşıyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve salatayı hazırlamaya başlamadan önce başım bir saniyeliğine öne eğiliyor.

Başladıktan beş dakika sonra kapı çalıyor ve o da koşarak kapıya gidiyor. Kocaman gülümsemesine ve kapıyı açtığındaki ciyaklamasına gülmekten kendimi alamıyorum ve sonra ciyaklaması ikiye katlanıyor. "Uzun bir gece olacak," diye mırıldanıyor arkamdan, önü dönük bir şekilde dururken. "Pizzayı ben sipariş ettim," diyor bana ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, eğilip beni öpmesini istiyorum. Saçları duştan dolayı ıslak ve dün gece yatarken giydiğim kömür rengi tişörtünün üzerine küçük su damlacıkları düşüyor.

"Hey," diyor Brock, "kek ve bira getirdik." Beyaz kutuyu havaya kaldırıyor.

Kapı zili tekrar çaldığında gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu Charlie olmalı," diyorum ve Emmett'bekliyorum

kapıyı almak için. "Kapı mı?"

"Kolun nerede olduğunu biliyor," diye karşılık veriyor ve beni bırakıp Brock'a doğru yürüyor. "Biraları getireyim," diye teklif ediyor ve kasayı ondan alıyor. "Bir tane ister misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Otuz dakika sonra, bu evde hiç duymadığım kadar gürültü vardı. Kızlar oturma odasında halının üzerine uzanmış Billy ile oynuyorlar. Brock, Charlie ve Emmett kanepede oturmuş, ellerinde birer şişe birayla onları izliyorlar.

Bu sırada Autumn, Everleigh ve ben mutfakta, taburelerde oturmuş şarap içiyor ve hiçbir şey ve her şey hakkında sohbet ediyoruz. Everleigh ve Autumn, Lucy ve Saige'in yaşlarından beri en iyi arkadaşlar, bu yüzden yatıya kaldıkları zamanlardan hikayeler anlatıyorlar.

Kapı çalıyor ve Emmett kalkıp kapıya gidiyor ve elinde dört büyük pizza kutusuyla geri dönüyor. "Tanrım," diyor Autumn kutuları yanımızdaki tezgâha koyarken, "kaç kişiyi doyuruyorsun?"

"Herkesin ne kadar aç olduğundan emin değildim," diye savunmaya geçerek yanıma geldi. "Tabakları aldın mı?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

"Bunu kim arardı ki?" Brock birasını dudaklarına götürüp sırtarak düşünüyor. "Emmett kendi kadınıyla" -Emmett ona ters ters bakıyor- "ve başkasınınkini almaya çalışmıyor."

Charlie gülerek, "Buna evcilleştirilmiş deniyor," diyor. "Ona çok yakışıyor. Yabani bir kedi gibi." Emmett ona bakıyor. "Sakın etme."

Emmett'e bakıyorum ama onu pizza kutularına bakarken görüyorum, gözleri hiçbir şeye odaklanmamış ama transa geçmiş gibi görünüyor. "Hadi yiyelim." Sonunda söylüyor ve bana bakmaktan kaçınıyor. Herkesin tabakları kapıp pizzadan parçalar almasını izliyorum ve bu evde neredeyse bir yabancı gibi duruyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum ve bu gece Derek hakkında konuştuktan sonra bir konuşma daha yapacağımızı ve bunun en azından ona karşı nerede durduğumu bilmemi sağlayacağını biliyorum.

Otuz İkinci Bölüm

EMMETT

Charlie, kucağında uyuyan Billy ile ayağa kalkarak, " " , " diye anons eder. "Her şey için teşekkürler.

Akşam yemeği." Ben ters ters bakarken o bana sırtıyor.

"Bunu tekrar yapmalıyız," diyor Autumn. "Çok eğlenceliydi." Everleigh'in yanağına bir öpücük kondururken Lilah'ya sarılıyor. "Yarın görüşürüz."

"Bizim de gitmemiz gerekiyor," diye ekliyor Brock. "Saige," diye seslenir kızına, o da arkasında Lucy'yle birlikte zıplayarak odaya girer, ikisi de aynı pijamaları giymiştir. "Biz gidiyoruz," diyor Brock, kızı onu öpmek için parmak uçlarında yükselirken.

"Tamam baba," diye cevap veriyor ve ona sarılıyor. "Seni seviyorum," diyerek Everleigh'in yanına gidiyor ve babasına sarıldığı gibi ona da sarılıyor. Başımı çevirip onlara gülümseyen Lilah'yı izliyorum.

Everleigh ona, "Bu gece uyumanı istiyorum," diyor, "sonra belki yarın çifte yatıya kalabiliriz."

"Ne?" Brock kızgın bir şekilde, "Bu hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyor," diyor. "Bu kulağa hiç de iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor." Bu hepimizi güldürdü.

Charlie, Autumn'un elini tutup kapıdan çıkarken, "İyi şanslar çocuklar," diyor.

"Siz ikiniz," diyorum ikisine de, "yatıyormuş gibi zamanı." Lucy'nin odasına koşarken gülüyorlar.

"Kıkırdamaları başlamadan önce onlara ne kadar süre veriyorsun?" Everleigh Lilah'ya bakıyor.

Brock ve Everleigh'i dışarı çıkarırken, "En az yirmi dakika," diye yanıtlıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara," diye teklif ediyorlar. Kamyona doğru yürürlerken, Brock elini Everleigh'nin elinin içine koymuş, ellerini bırakmak zorunda kalmadan önce son saniyeye kadar bekliyorlar.

"Bu gece güzel bir geceydi," diyor Lilah yanımdan, ona bakıyorum ve yorgun gülümsemesini görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor kollarını belime sararken. "Bütün gece sessizdin."

"İyiyim," diye cevap veriyorum usulca, kafamın dakikada bir milyon mil gitmesini durdurmaya çalışarak.

"Gidip duş alacağım." Başını arkaya yatırıyor ve dudaklarını öpmek yerine ona başımı sallıyorum.

Beni bırakıyor, dönüyor ve eve doğru yürüyor, ben de arkasından onu takip ediyorum. O yatak odasına giderken ben de kirlettiğimiz diğer bulaşıkları temizlemek için mutfığa gidiyorum.

Temizlenirken göğsümde bir gerginlik oluşuyor ve kafamın içinde yine o sözleri duyuyorum. "Sakın içine etme." Temizliği bitirip ışıkları kapattıktan sonra yatak odasına yürüyüp içeri bakıyorum, ikisi de yatakta birbirlerini izliyorlar.

televizyona bakıyorlar. Işık kapatılırken ikisi de hiçbir şey söylemiyor.

Dışarı çıkıp ön kapıya yöneldiğimde diğer yatak odasından duşun sesi geliyor, kapıyı açıp çıkıyorum. Basamakta otururken nefes alıyorum, gökyüzüne bakıyorum, gecenin sessizliğini dinliyorum ve bunun kafamı sakinleştirmeye yardımcı olmasını umuyorum.

Bu gece hayatım boyunca yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir geceydi. Çiftler bir araya geliyor ve ben de içlerinden biri olarak kendi çocuğumla birlikte oluyordum. Biraz bunaltıcıydı ve bütün gece kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

İçimden geçen paniği durdurmaya çalışarak ellerimi kotumun ön kısmına sürüyorum. Ön kapı açıldığında dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup öne doğru eğilerek benimkinin yanına park etmiş kamyonetine bakıyorum. "İşte buradasın."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, bol bir şort ve omzundan düşen uzun kollu bir tişört giymiş. Parmak uçlarında bana doğru yürürken saçlarını başının üstünde toplamış. "getirmek istemem"- yanıma otururken "ama sanırım kızlar uyuyor." Elini bacağıma koydu. "İkisi de horluyor ve televizyon onları izliyor." Bana doğru eğilirken bacaklarını benimkilere bastırıyor.

Lucy'nin yatak odasının olduğu pencereye doğru bakıyorum. "Söylemiyor musun?"

"Sanırım bunu yapan arka bahçede oynamaya gitmeleriydi. İçeri girip duş almaya gittiklerinde ikisi de terden sıırılsıklam olmuşlardı." Ona bir kez baktım ve bunun olması gerektiğini anladım.

"Bu böyle devam edemez." Sözlerimi geri alamadan söyledim. Gözlerimde kuruluk oluşurken aynı anda ensem de ısınıyor.

Karanlığa dönmeden önce yüzünü olabildiğince uzun süre . "Ne yapamazsın?" diye yüklü bir soru soruyor.

"Bu," diyorum, bunu söylerken ona bakabileceğimden emin değilim, "ben ve sen." Elini bacağımdan çekiyor ve sıcaklığın kaybolduğunu hissediyorum, yerine daha önce de hissettiğim bir soğukluk geliyor, o kadar derin bir soğuk ki bir daha asla sıcaklığı hissedemeyeceğimi biliyorum. "İhtiyacın olan şeyi sana veremem." Başımı sallıyorum.

"Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar. "Bana ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu hiç sormadın." Sesi kırılıyormuş gibi geliyor ve şu anda onu kıran kişinin ben olmam beni öldürüyor.

"Fark etmez. İhtiyacın olan her neyse, onu sana veremem." Göğsümdeki acı hiç olmadığı kadar güçlü. "Kendime bile zar zor verebiliyorum. Her şey benim için çok fazla. Lucy ile hayatım alt üst oldu ve şimdi de sen ve tüm bunlar. Kaldırabileceğimden çok daha fazlası."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor usulca.

"Lucy konusunda bana bu kadar yardım etmeni asla istememeliydim." Şimdi ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Dümdüz önüne bakıyor ve ben hayatımda onun bana bakmasından başka bir şey istemiyorum. "Bu doğru değil." Kalbim o kadar hızlanıyor ki acıyı dindirmek için elimi göğsüme götürmek zorunda kalıyorum ama hiçbir şeyin acıyı dindiremeyeceğini biliyorum.

Ayağa kalkıyor, yanımda duruyor ve sonunda bana bakıyor ve göz yaşlarının yüzünden aktığını görüyorum. "Sen asla

Bize bir şans verdin," diyor, sesi kırık ve benim hissettiğim kadar boş. "Sen kendine hiç şans vermedin." Dönüp eve giriyor, kapıyı usulca arkasından kapatıyor, kapının kapanma sesi her şeyi pekiştiriyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

LILAH

Kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum, eşyalarımın olduğu odaya doğru yürürken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor vardır. Odaya girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra tüm eşyalarımı koyduğum çantaya koşuyorum.

Eşyalarımı katlayıp güzel ve düzenli bir şekilde çantaya koymaya başlıyorum. Bir çift yoga pantolonu, bir tişört ve sütyen alarak giyiniyorum ve fermuarını çekmeden önce pijamalarımı çantaya atıyorum.

En azından dün çamaşır yıkadığım için mutluyum, böylece burada bırakacağım hiçbir şey yok. Çantamı kapıp kaldırıyorum, burada bir gece daha geçirmek istemiyorum. Kalbim bunu kaldıramıyor. Şu anda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bildiğim bir şey var; buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Dizüstü bilgisayarımı alıp çantama yerleştiriyorum ve her şey toparlandığında, yüzümdeki gözyaşlarını silmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "Bunu yapmak zorundasın."

Yatak odasından çıkmadan önce ışığı kapatıyorum, kendimi Lucy'nin odasına gitmemeye zorluyorum ve bunun yerine doğrudan kapıya yöneliyorum. Aile odasına giriyorum.

Birlikte sayısız film izlediğimiz oda. Lucy kitap okurken benim oturup işimi yaptığım bir oda. Kendimi güvende hissettiğim bir oda, ama şimdi bana ne olduğunu gösteren bir oda.

Önündeki viski bardağından kaldırdığında onu mutfakta dikilirken görüyorum. Gözleri önce beni sonra da çantamı içine alıyor. Ön kapıya doğru yürümek için döndüğümde boğazımdaki yumru bir şey söylememi engelliyor.

"Gitmek zorunda değilsin." Sesi gergin ve onu görmezden gelmeyi düşünüyorum, ama bunun yerine ona bakmak için geri dönüyorum. Yüzümden çantama ve tekrar yüzüme bakarken gözleri beni içine çekiyor.

"Haklısın, gitmek zorunda değilim." Titrediklerini görmemesi için çantayı iki elimle tutuyorum. "Buradan ayrılmayı hiç istemedim ama buna benim yerime sen karar verdin." Omuz silkiyorum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ailem dışında hiç kimse benimle ilgilenmek istemedi," diye itiraf ediyorum.

"En azından sen buna sahiptin," diye cevap veriyor ve ben hep onun ailesini merak etmişimdir. "Ben buna bile sahip değildim."

"Seninle ilgilenmek istedim." Kelimeler neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. "Eğer izin verseydin, seninle ilgilenirdim."

"Yapamam," diyor ve içimden yükselen hıçkırığı durdurmak için üzgün bir şekilde gülümsüyorum.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Soruyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Fark etmez. Artık sana yük olmayacağım."

"Lilah," diyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Burada bir dakika daha duramayarak döndüm ve neredeyse koşarak evden çıktım. Doğruca kamyonetime gidiyor, binmeden önce çantayı arka koltuğa koyuyorum.

Evden uzaklaşıyorum, arkama bakıp bana bakıp bakmadığını görmekten çok korkuyorum. Bakarsam ve bakmıyorsa, kalbimin kırıldığından daha fazla kırılacağından çok korkuyorum.

Arabayı kenara çekip evime doğru ilerliyorum, güvenli olup olmadığını umursamıyorum bile. Onun evi dışında hiçbir yerin beni güvende hissettirmeyeceğini biliyordum.

Park yerime yanaşıp kamyonetten iniyorum, çantamı alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Işıklar hatırladığımdan daha parlak ve kapıma geldiğinde kapı zilin yeni olduğunu ve yeşil bir ışık yandığını görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın artık yüzümden bir dere gibi aktığını görmezden geliyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra çantamı kenara bırakıyorum ve sırtımı kapıya yaslayarak kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Sarsıntı başladığında vücudum kırılmış ve acı içinde hissediyor.

Vücudum yana doğru eğiliyor, böylece artık kendimi destekleyemedim uzanabiliyorum. Bacaklarımı göğsüme doğru kıvrıyorum, kemiklerimde hissettiğim soğğun gitmesi için onları yakın tutuyorum.

Başım ahşap zeminde yatıyor, gözlerim dümdüz ileriye bakıyor ama hiçbir şey görmüyor. Gözlerimden yaşlar dökülürken gözlerimi kırıştırıyorum. O kadar çok gözyaşı akıyor ki, onları durdurmak için mücadele bile edemiyorum.

Karanlığın içinde uzanmış, peşimden gelmesini bekliyorum. Sesinin bana bunun bir hata olduğunu ve beni sevdiğini söylemesini bekliyorum. Hiçbir şey beklemiyorum, çünkü peşimden gelmiyor. Gelmeyeceğini biliyordum. İçten içe gelmeyeceğini biliyordum ama kalbim, kalbim onun için yalvardı.

Gözlerim son ay içinde tüm anıları kırıştırıyor. Tüm anıların Ben bilmiyordum Ben

yapıyorum. Hayatta kalabilmek için zihnimden silmem gereken tüm anılar. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Karanlık beni olabileceklerin anılarıyla birlikte alıp götürene kadar gözlerimi kırıştırırken gözlerim açılıp kapanıyor.

Otuz Dördüncü Bölüm

EMMETT

Ön kapı kapandıktan sonra az önce çıktığı koridoru o kadar uzun süre izliyorum ki sanki zamanda sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum.

Viski bardağını alıp dudaklarıma götürdüm ve o yatak odasındaiken doldurduğum iki parmağı yuttum. Kızacağını biliyordum ama toparlanıp hiç düşünmemiştim. Yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla çantasını alıp odadan çıktığını görmek aklımdan asla çıkaramayacağım bir şeydi.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, canımı acıtmadan nefes almaya çalışıyorum, basınç nefeslerimi kesiyor. Lucy'nin yatak odasına doğru yürüyorum, içeriyi kontrol ediyorum ve gerçekten uyuduklarını görüyorum. Kapıyı yarıya kadar kapatıyorum, uyanacaklarından korktuğum için hiçbir şeye dokunmuyorum.

Ön kapıya gidip, gerçekten gittiğinden emin olmak için kapıyı açıyorum. Dışarıda sadece kamyonetimin olduğunu görünce içim daralıyor. Kapıyı usulca kapatıyorum ve dönüp yatak odama gitmeden önce ışıkları söndürüyorum.

Kızlar uyanır diye mutfağın ışığını açık bırakıyorum. Yatak odasına girdiğim anda dizlerimin çözülüyor. Ellerimle duvara tutunuyorum.

Ayağa kalkıyorum ama dizlerim halıya çarpıyor, parmak uçlarım duvardan aşağı akıyor. "Kahretsin," diye yemin ediyorum nefesim iyice daralırken. Kıçım yere düşerken ve sırtım duvara çarparken elimi göğsüme koyuyorum. "Yapman gereken buydu," diyorum kendime, dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımla bükülmüş dizlerimi tutarak.

Başım geriye gidiyor ve gözlerimi kapatıyorum, yüzü aklımdan çıkmıyor ama uzun zaman önceki o gün kadar değil.

"KIMLIK." Cemekânın arkasındaki adam emrini bağırarak söyledi. Arka cebimden cüzdanımı çıkardım, açtım ve ona ehliyetimi verdim. Plastik kart alttaki gümüş çekmeceye düştü ve adam onu almak için uzandı. Kartı çıkarıp önce kimliğime sonra da bana baktı. "Hangi mahkûmu görmeye geldiniz?"

"Tricia Clarkson," dedim, sesim boğazımda bir kurbağa varmış gibi çıkıyordu.

Bir şeyler yapmak için bilgisayarına döndü. "Tamam." Kimliğimi gümüş parçaya geri bıraktı ve ben de geri aldım. "bekle. Sıran geldiğinde seni arayacaklar."

Başımı salladım; diğer insanların da beklediği tarafa doğru yürürken avuçlarım terlemişti. Birkaç kadın çocuklarıyla bekliyordu. Birkaç erkek ellerinde telefonlarıyla bekliyordu. Sırtımı duvara yaslayarak bekledim, kalp atışlarım sürekli kulaklarımda yankılanıyordu.

Ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Beş dakika da olabilirdi, dört gün de. "Clarkson için ziyaretçi." Gümüş kapıdan bir adam çıktı ve ben öne çıktım.

"Beni takip edin." Döndü ve ben de onunla birlikte gümüş kapıdan geçerek bir metal dedektörü ve taşıma bandıyla yüz yüze geldim. "Ceplerinizi boşaltın." Bana plastik bir kutu uzattı. "Şunun üzerine koy." Konveyör bandını işaret etti. "0 zaman geç," dedi ve ben de boşalttım, araba anahtarlarımı ve cüzdanımı telefonumla birlikte kutuya koydum ve dedektörden geçtim.

Başka bir adam orada durdu ve elindeki değnekle beni kez daha kontrol etti. "İyisin," dedi ve çenesiyle beni bekleyen plastik kutuyu işaret etti. "Eşyalarını on beş numaralı dolapta saklayabilirsin."

Dolapların olduğu duvara doğru yürümeden önce çantamı aldım ve beni içeri sokan adama dönüp başka bir kapıya gitmeden önce oraya koydum. Kartını aldı ve kapı açılmadan önce okuttu. Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de duvarlarında hiçbir şey olmayan boş sarı koridorda yürüdüm. Sonuna geldiğimizde tek kapı vardı. Bir süre bekledi ve sonra zil sesiyle açıldı. "Yedi numarada olacak," dedi ve ben ona baktım. "İşin bittiğinde beyaz düğmeye basacaksın ve biz de seni dışarı çıkaracağız."

başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için başımı salladım.

İçeri girerken sağıma ve soluma baktım, sıra sıra dizilmiş on sandalye gördüm. Numaralara göre sıralandığını görmek için baktığımda üç sandalyenin dolu olduğunu gördüm. Mahkûmları ziyaretçilerden ayıran camı görerek yürüdüm, her iki tarafta da birer telefon ve her birinin önünde kahverengi bir sayaç vardı. Aynen filmlerdeki gibi. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum.

farklı olacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, ne olacağını bilmiyordum.

Camın köşesinde yedi rakamını gördüm, sandalyeyi çekip oturdum ve ellerimi kahverengi masanın üstüne koydum. Ayağım bir kalkıp bir iniyor, başım bana orada olmanın bir hata olduğunu söylüyordu. Daha kendimi dışarı atamadan bir kadının bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beyazlar giymişti, siyah saçları hala hatırladığım gibi yüzünün etrafına dökülüyordu. Hapishaneye girdiğinden beri elli kilo almış gibi görünüyordu. Sandalyeyi çekip oturdu, bana baktı ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak etmek zorunda kaldım.

Ben telefonu açtım, o da aynısını yaptı. "Alo," dedim. gergin bir şekilde söyledi.

"Ne istiyorsun lan?" Elime baktım ve güldüm, ondan neden farklı bir şey beklediğimden emin değildim. Ben annelik yapmazdı ve hapiste geçirdiği son on yılda da kesinlikle annelik yapmadı. Onunla ilgili en eski anım, babam işe gittiği için ağladığımda beni odanın diğer ucuna fırlatması ve bana kapatmamı söylemesiydi.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Sonunda seni ziyaret edebilecek yaşa geldiğimi düşündüm ve belki beni görmek istersin diye düşündüm."

"Seni görmek ister miyim?" Başını arkaya yasladı ve güldü, düşünebildiğim tek şey onun olduğuydu. "Seni unutmaya çalışıyorum." Ona hiçbir şey söylemedim ve sözlerinin beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi tekmelemek istedim.

"Geceleri yatağa girdiğinizde ölmüş olmayı ya da daha iyisi hiç var olmamış olmayı dileyin."

Derin bir nefes aldım. " olduğundan değil." Gözlerinin içine baktım. "Açıkçası, sadece orduya katıldığımı bilmeni istedim." Gözlerini devirdi. "Biliyorsun, babamı öldürdüğünden beri hayatım gökkuşağı ve kelebeklerden ibaret."

"Hepsi sendin," diye tısladı bana, aydınlık olan gözleri birden karardı. "Bu lanet kötülüğü içime sen soktun." Sesi biraz daha . "İçten ve dıştan kötüsün ve dokunduğun her şey tıpkı senin gibi çürüyor. Senden önce iyiydim ama sen içime girdiğin anda sanki şeytanın bir parçası oldun." Ağzım kurudu. "Burada olmamın sebebi sensin. İçime şeytanı sen soktun, tıpkı dokunduğun herkese zehrini yayacağın gibi. Sevdığın herkes sendeki kötülüğü hissedecek. Kanında var, dışarı çıkmak için sızıyor." Bardağa tükürdü, tam bana doğru. "Seni aynı öldürmeliydim. yaşayan kötülüğü yaymanı engellemek için. Zehrin yayılmasını engellemek için seni öldürmeliydim. Çocukların seninle aynı kötülüğe sahip olacak ve karın da tam olarak bugün benim olduğum yere gelecek. Umarım kendini ya da çocuğunu öldürdüğünde seni de öldürür. En azından bunu umabilirim ve o zaman nihayet bıraktığın şeytandan kurtulmuş olurum." Omuz silkti ve masadan uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce telefonu kapattı.

Telefonu , kapıya doğru yürüdüm ve beyaz düğmeye basarak. Kimseye tek kelime etmedim.

Dışarı çıktım ve buraya gelmek için ödünç aldığım arabaya doğru ilerledim. Şoför kapısına vardığım anda elimi arabanın üstüne koydum ve yan tarafına kustum. Asla ama asla kimseye aşık olmayacağıma ve özellikle de bu dünyaya bir çocuk getirmeyeceğime yemin ettim. Söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum. Kötü olanın o olduğunu içten içe biliyordum ama damarlarımda onun kanı vardı ve devam etmesine izin vermeyi reddettim.

Bütün gece boyunca karanlıkta oturuyorum. Onsuz bir yatak. Ona sahip olamayacağımı bile bile onun kokusunu duymak istemiyorum. Ayrıca Lilah'ı sevmeyeceğim bir günün bile geçmeyeceğini bilmek.

Güneş doğduğunda ayak sesleri duyuyorum ve nihayet başucumdaki masaya baktığımda saatin sabah altıyı biraz geçtiğini görüyorum. Kıkırdama ve ardından "Şşşt" sesi duyuyorum.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve elimi yüzüme sürüyorum, vücudum bir boğa sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Dışarı çıktığımda Lucy ve Saige'in mutfakta bu sabah onlar için kenara koyduğum kekleri yediklerini görüyorum. İkisine de "Günaydın," diyorum ve kafaları bana doğru dönüyor.

"Günaydın," diyorlar ikisi de aynı anda ve sonra kıkırdıyorlar, "kahvaltı ediyoruz."

"Tamam," diye cevap veriyorum, onlara keklerin kahvaltı olmadığını söyleyecek enerjim yok. Bunun yerine kahve makinesine gidip kahve yapıyorum. "Duşa gireceğim ve size kahvaltı hazırlayacağım."

Yatağı atlayarak yatak odama gidiyorum ve yemin ederim sanki odada benimle birlikteymiş gibi hissediyorum. Duş daha da kötü onun şişelerini sabunlarını, ile birlikte onu gördüğümde

Şampuan. Duşta acele edebilmek için soğuk su kullanıyorum ve dışarı çıktığımda kızlar kanepede battaniyelerin altında yatıyor. "Krep mi yumurta mı?" Onlara soruyorum ve ikisi de bağıarak cevap veriyor.

"Krep!"

Onları çağırmadan önce biraz meyve keserek kahvaltılarını hazırlıyorum. "Lilah'yı çağırayım mı?" Lucy soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"O burada değil." Kelimeleri söylerken boğazımı kesiyormuş gibi hissediyorum. "Sınavına çalışmak için evine dönmek zorunda kaldı," diye yalan söylüyorum. "Soğumadan ye."

Lucy'nin Brock'ta kalmaya başlamasıyla gün daha da uzuyor ve gece daha da kötüleşiyor. Kanepede sızana kadar viski şişesi bana eşlik ediyor. Ertesi gün Rosy'ye binmeye hazırlanırken Lucy, "Lilah'ya öğle yemeği getirebilir miyiz?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır, meşgul," diye cevap veriyorum ve Lucy'nin yenilgiye uğradığını görebiliyorum ama biz ata binerken hiçbir şey söylemiyor. Yan yana yemek yerken akşam yemeği bile ürkütücü derecede sessizdi, muhtemelen ikimiz de Lilah'yı özleyorduk.

O gece de yatağıma gitmedim, kanepede uyumayı tercih ettim. Kamyonu hızlıca bıraktım ve onun kamyonunu park ettiği yerde gördüğümde, bir şekilde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Dışarı çıkıp ahıra gidiyorum ve onu hemen görüyorum. Sammy ile gülümsemesini, Sammy bir şey söylerken gözlerinin onu izlemesini izlerken göğsümdeki acı daha da artıyor.

Charlie yanımdan geçip ahıra doğru yürürken "Günaydın," diye mırıldanıyor. "Konuşmamız mı gerekiyor?"

Dönüp ofisine doğru yürüyene kadar ona bakmıyorum, bir kez olsun bana bakmıyor. "Pek sayılmaz."

"Atını diğer ahıra naklediyor," haber veriyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Gözlerimi kırpmaya çalıştıkça gözlerim kuruyor.

"Tamam," diyorum usulca.

"Vay canına." Başını sallıyor ve ben önce botlarıma sonra da yukarı bakıyorum. "Aynen böyle."

"Aynen böyle," diye tekrarlıyorum. "İşe gitmem gerek," diyorum ona, ofisime doğru yürürken, onun gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Gerçekten gitmesine izin vermeliyim.

Bölüm Otuz Beş

LILAH

Ön kapı açılıyor ve masamdan başımı kaldırdığımda Lucy'nin içeri atladığını görüyorum. "Hey, Lilah." Kapı açılırken bana gülümsüyor.

arkasından kapanıyor. Neredeyse iki haftadır Lucy ofise tek geliyor. Bu da benim Emmett'le uğraşmak zorunda kalmamdan biraz daha iyi. En son onun kollarında uyandığımdan beri on gün geçti. Başladığımızıza dair hiçbir şey söylenmemesine rağmen ilişkimizin sona ermesinin üzerinden on gün geçti. Göz açıp kapayınca kadar her şey bitmişti ve ben ilerlemeye devam ediyordum. Onu görmem gerekenden daha fazla görmemek için yapmam gerekeni yapıyordum.

"Hey, güzel bayan." Ona gülümsüyorum, kalbimin ne kadar acıdığını göstermemeye çalışıyorum. Ne kadar acı çektiğimi. "Günün nasıl geçti?" Arkama yaslanıp bana doğru yürümesini izliyorum. Eskisi gibi aynı rutin, eve gitmeden önce benimle takılmak ve kendi işlerini yapmak. Eskiden bizim olan ama artık olmayan bir şey.

"Güzel," diye yanıtlıyor çantasını masamın yanına bırakırken. "Wyatt'la spor yaptım."

"Oh." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, hepsi dışarıdaydı, bu yüzden iki sınıfı bir araya ," diye açıklıyor bana, ödevlerini koyduğu klasörünü çıkarırken, onun için masamın yanında duran sandalyeye geliyor.

"Beğendin mi?" Oturup kitabını açtığında sordum.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Ayrıca neden ata binme etkinliğimiz olmadığını da sordum," diye bilgi veriyor. "Öğretmen ilgileneceğini söyledi."

"Eminim yapacaktır." Gülmemeye çalışıyorum.

"Bu gece benimle ata binmeye gelir misin?" diye tekrar soruyor. Bütün hafta boyunca sordu ve ben de bir gün sormayacağını ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı umarak bahane üstüne bahane buldum.

"Bu gece olmaz," diyorum, başka bir bahane zahmetine girmiyorum çünkü açıkçası başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Artık benimle ata binmeye gelmiyorsun," diye usulca somurtuyor ve ben gözyaşlarıma engel olmak zorunda kalıyorum.

"Seninle ata binmekten başka bir şey istemiyorum." Elimi saçlarına sürüyorum. "Bir gün yine birlikte ata binmeye gideceğiz." Ona gülümsüyorum ama o bana gülümsemiyor.

Ben masadan kalkana kadar yanımda ödevini yapıyor. "Tamam güzel kızım, benim çıkmam lazım." Dosyasını kapatıyor ve çantasına koyuyor. "Yarın görüşürüz," diyorum ve onu ahıra doğru götürürken başını sallıyor. Ahıra ve babasına doğru yürüdüğü süre boyunca gözlerim onun üzerinde kalıyor. Mesafenin geri ona doğru atlıyor ve babası bir anlığına bana bakıyor,

Çok fazla olmadan önce onu izliyorum, bu yüzden arkamı dönüyorum ve ikisini birlikte orada bırakıyorum.

Ahırdan çıkıyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek kamyonetime doğru yürüyorum. Charlie'yle karşılaştığımda başım eğikti. "Hey," dedi.

"Özür dilerim." Gelmekle tehdit gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyorum. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Endişelenme," diye beni temin ediyor, beni içine alıyor. "İyi misin?" "Evet," diye onaylıyorum. "Her şey . Transfer için teşekkürler

Juliet benim için," diyerek geçen hafta işe gider gitmez yaptığım rahatsız edici talebi anlattım.

"Endişelenme, bir yerimiz vardı, yani her şey yolunda." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Ben iyiyim." Yutkunuyorum. "Yarın görüşürüz." "Görüşürüz o zaman." Ben etrafta dolanırken bana hüzünle gülümsüyor. Onu.

Eve gitmek yerine küçük dereye doğru yol alıyorum. Yürürken telefonumu arka cebime koyuyorum. Dereden gelen sesler beni çok huzurlu kılıyor. Başım hâlâ dönüyor ve üzgün bir şekilde hâlâ Emmett'i düşünürken çevresel görüşümde birini fark ediyorum. Başımı yana çevirdiğimde, aynı yolda yürüyen Derek'i görüyorum; elleri pantolonunun cebinde, başını kaldırıp yürümeyi bırakıyor. "Lilah," diyor, "burada olacağın hiç aklıma gelmemişti." İki elini havaya kaldırıyor ve başını iki yana sallıyor.

Elimi kaldırıyorum. "yok," diyorum usulca.

"Buraya sadece uzaklaşmak için geldim," diye açıklıyor ve ben de durup yanında duruyorum, ikimiz de dereye bakıyoruz.

"Çok üzgünüm Lilah," diyor sesi kırılarak. "Sana yaptığım şey-" Başını sallıyor. "Yaptığım şeyi haklı çıkaracak hiçbir kelime yok." Bir şey söylemiyorum çünkü ne diyebilirim *ki, evet, sen büyük bir pisliktin*. "Keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim." O bana bakıyor, ben de ona. "İyi günler, Lilah." Bana başını salladı ve yanımdan geçti. Ona hiçbir şey söylemiyorum çünkü git kendini becer ve seni asla affetmeyeceğimden başka ne söyleyebilirim ki?

Eve geliyorum ve dairemde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Burası eskiden benim küçük vahamdı, şimdi ise boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Geceler en kötüsü. Karanlığın her saniyesinden nefret ediyorum. Öyle ki son üç gündür sabahın dördünde yataktan kalkıyorum.

Dışarı çıkıp ahıra gitmeden önce dişlerimi ve saçlarımı fırçalıyorum. Kamyonetten iniyorum, içeri girmeden önce kollarımı başımın üzerinde uzatıyorum ve Sammy'nin çoktan içeri girdiğini görünce duruyorum. "Hey," diyorum şaşkınlıkla, "erken gelmedin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor mutfağa doğru yürürken. "Emmett birkaç şeyi kontrol etmemi istedi." Elindeki panoyu yere bırakıyor. "Az önce kahve yaptım." Ben atlara doğru yürümeye başlarken o da mutfağa doğru yürüyor. "Sana kahve yaptım." Kafasını mutfaktan dışarı uzattı.

Ata binmeyi düşünüyorum ama aslında içimde kafeine ihtiyacım . Mutfaka doğru yürüyorum, benim kahve fincanım tezgahın üzerinde dururken onun kahvesinden bir yudum aldığını görüyorum. Telefonumu fincanın yanına bırakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum,

ona doğru yürüdü ve onu aldı. "Buna ihtiyacım vardı." Bir yudum almadan önce kahveyi kokluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. Ona bakıyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Etrafta dolaşan dedikodulara göre sen ve Emmett..."

Ona bakmaktan kaçınıyorum, bunun yerine kahvemden yudum daha alıyorum. "Ben ve Emmett diye bir şey yoktu," diyorum sonunda.

"Tamam, eğer konuşmak istersen ben buradayım," diye teklif ediyor. Ona bakıyorum, bu sabah bana daha farklı baktığını görüyorum. Bardağı elime alıp bir yudum daha alırken gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. "Bunun içinde ne var?" Diye soruyorum ve o sadece sırtıyor, ama sırtışı şeytani. "Buraya ne koydun?" Kollarının beni tuttuğunu ve karanlığın beni aldığını hissetmeden önce söylediğim son şey bu.

Otuz Altıncı Bölüm

EMMETT

Ben battaniyeyi katlarken mısır gevreği kasesini lavaboya koymakta olan Lucy'ye "Hadi gidelim," diye mırıldanıyorum.

o gittiğinden beri uyuduğum kanepede kullandım. Pazartesi günü yatağa girmeye çalıştım ve onun kokusu beni kelimenin tam anlamıyla çıldırttı. Kalbim göğsümden çıkacak ve ayaklarımın üzerinde patlayacakmış gibi hissettim. Ben de hemen kanepeye kaçtım, o zamandan beri de oradayım. "Okul gezisi izin formunu aldın mı?" Şapkamı takıp önümde onunla birlikte evden çıkarken sordum.

Her zaman yaptığım gibi ahıra bakıyorum, atını taşıdığından beri orada olması için bir neden olmadığını bilsem de. Neredeyse iki hafta oldu ve her gece kanepede kendimle otururken, onu neden terk ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve sonra kendime bunun daha iyisi için olduğunu söylüyorum. Öyle bir noktaya geldim ki kafamda dönüp duran saçmalıklara kendim bile inanmıyorum. Onu o kadar çok geri istiyorum ki canım . Ama onun umutlarını ve hayallerini benim için feda istemiyorum. Bunu ona yapmayacağım.

Onu. Onu Lucy ile gördüm ve olabileceği en iyi anne olacak. Bunu ondan almayı reddediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, kamyona doğru yürüyor. "Bugün Lilah ile ata binebilir miyim?" diye soruyor ve ben yürümeyi bırakıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Göreceğiz." Lilah gittiğinden beri, Lilah'nın ne zaman döneceğini sorup duruyordu. Lilah'ın okul ödevlerini ne zaman bitireceğini. Onu her gece okuldan sonra görmesine rağmen, evimizde asla Lilah olmayacağını anlamıyor. Hıncını Lucy'den çıkarmamasına, konuşmadığı tek kişinin ben olmama çok şükrediyorum. Gördüğüm kadarıyla ona her zaman davrandığı gibi davranıyor. Benim dışımda her zaman olduğu gibi neşeli biri. Geçen haftadan beri bana tek kelime etmedi. Evrakların bana teslim edilmesi gerekiyorsa, ben masamda olmayana kadar bekliyor ya da başkasına verdiriyor. Bu durumun kızdırdığı tek kişi, her gün beni kamyonuyla ezeceğini düşündüğüm Charlie'ydi.

Bana el sallayıp Saige'le birlikte içeri girdiğinde ve onu kendi arkadaşlarıyla birlikte olan Wyatt izlediğinde okula bırakma işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor. İşe gelmekte acele etmediğim için ahıra normalden biraz daha geç geliyorum.

Kamyonetten inip ahıra doğru ilerlerken, Charlie'nin bana doğru geldiğini gördüğümde neredeyse içeri girmiştım. "Lilah nerede lan?" diye bağırıyor, sesi yükseliyor ve Bobby ile Sammy'nin bize doğru baktığını görüyorum.

"Ne demek istiyorsun, Lilah nerede?" Ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Masasında değil ve telefonlarıma da cevap vermiyor," diye cevap veriyor ve parmaklarını seğirerek hareket ediyor.

"Onun nerede olduğunu nasıl bilebilirim?"

"İşe başladığından beri hayatında bir gün bile geç kalmadı," diyor arka cebinden telefonunu çıkararak. Onu tekrar arıyor ve telefonda onun sesini duyuyorum.

"Lilah'ın telefonuna ulaştınız. Şu anda aramanıza cevap veremiyorum." Telefonu kapatıyor.

"Belki de bir randevusu vardı ve sana söylemeyi unuttu." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor. İhtiyacım olan son şey delirmek ve sonra onun gelip benim görmesi. "Bobby, bugün buraya saat kaçta geldin?" diye sordum.

"Yediyi biraz geçiyor," diye cevap veriyor ve ben de elinde bir eyer tutan Sammy'ye bakıyorum.

"Bobby'den biraz sonra," diyor.

Yan tarafa dönüp mutfağa bakıyorum ve bardağının tezgâhın üzerinde durduğunu görüyorum. "Bu onun fincanı," diyorum, mutfağa doğru yürüyorum, o kadar hızlı hareket ediyor sanki koşuyorum. "Bu onun fincanı." İçine bakıyorum, boş olduğunu görüyorum. "Muhtemelen biri bulaşık makinesinden çıkarmıştır." Tezgâha geri koydum.

"Atının ahırda olup olmadığını kontrol et." Charlie'ye bakıyorum. "Atla gezintiye çıkmış ve saatin farkında olmayabilir."

"Telefonlarıma cevap verirdi," diye tersliyor Charlie, "tabii cevap veremezse."

"Neden yayınları açmıyorsun?" ısrar ediyorum, onu üzerimden atmayı umarak. dönüp ofisine doğru fırladı. Oturup bilgisayarını açtığında hemen peşindeydim. Sandalyesinin arkasında durmuş, ellerimi göğsümde birleştirmiş, çıldırmamaya çalışıyorum.

Yayını açıyor ve her yer simsiyah. Her kare siyah. "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor daha fazla tuşa basarken. "Bu ne lan?"

"Babamı ara," diye sonunda. "Babamı ara hemen." Ahıra geri koşuyorum. "Bobby, evimdeki ahıra gidip Lilah'nın kamyonetinin orada olup olmadığına bakmanı istiyorum." Hasta olacakmış gibi görünen Sammy'ye baktım. "Gidip Juliet'i kontrol etmeni ve orada olup olmadığına bakmanı istiyorum."

Kamyonetime geri koştum. "Nereye gidiyorsun lan?" Charlie bana sordu.

"Onun evi!" Kamyona atlayarak bağıriyorum. "Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Charlie taksiye binerken direksiyona vurarak bağıriyorum. "Siktir, siktir, siktir."

"Odaklan," diyor Charlie. "Rahatla."

"Sen rahat ol," diye karşılık veriyorum, hızla evine doğru giderken. "Autumn kayıp olsaydı nasıl hissederdin?"

"Kayıp olduğunu bilmiyoruz." Telefon çaldığında sesi beni sakinleştirmeye çalışıyor ve telefonu açıyor. "Alo."

"Biri beslemeyi kurcalamış." Babamın sesi taksiyi dolduruyor ve direksiyonu tüm gücümle tutmuyor olsaydım, sanırım yolun kenarından aşağı uçardım.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyorum. "Nasıl olur?"

Vücudum öfkeyle titriyor, sesim harap olmuş durumda - "bu mümkün mü?" Charlie'ye bakıyorum, aynı lanet soruyu tekrarlıyor ve onlardan birinin bana cevap vermesini bekliyorum.

"Aşağıya geliyorum," diyor babam, biz onun dairesine yanaştığımız sırada bağlantıyı kesiyor. Duruyorum ve iniyorum, kamyonu kenarda bırakıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce hala çalışıyor. Kapısına geldiğimde yeşil ışığın hala yandığını görüyorum, bu da kayıta olduğu anlamına geliyor.

Charlie, anahtarıyla kapıyı açabilmek için beni kenara çekerek, "Kamyoneti park yerinde değil," diye rapor veriyor.

İçeri giriyorum ve hemen kokusunu alıyorum, acı o kadar büyük ki sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak. "Lanet olsun."

Charlie kamera görüntülerini açarken etrafına bakınarak, "Bunu şimdi yapma," diyor. "Bu sabah saat dörtte ayrıldı."

"Neden bu kadar erken kalktı ki?" Nefesimi ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, hangisinin diğerine üstün geleceğinden emin değilim. On gündür tek düşündüğüm o, ama yine on gündür bu konuda bir şeyler yapmak için kendimle savaşıyorum.

"Muhtemelen senin lanet olası kanepende yatmanla aynı sebepten. Ve ne kadar geri zekalı olduğunu kendine itiraf etmeyi reddediyorsun!" diye bağırıyor bana. "Siktir!" diye kükreyerek telefonunu odanın diğer ucuna fırlattı. Duvara çarptı ve sonra doğruca yere düştü.

Telefonum çaldı ve Bobby'nin aradığını görmek için açtım. "Alo." Gözlerimi kapatıyorum, bana onun orada olduğunu söylemesi için yalvarıyorum. Her şeyin bir hata olduğunu ve hepimizin boş yere korktuğunu söylemesi için yalvarıyorum.

"Burada değil patron," diye bilgilendirdi beni. "Kimse onu burada görmemiş."

"Tamam." Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını imdikliyorum. "Sammy'yi arayacağım." Bağlantıyı kesiyor ve ben Sammy'yi arıyorum, o da hemen cevap veriyor.

"Hey," diye cevap veriyor, "o burada değil ve Juliet de ahırında." Nefes . "Birkaç ocukla konuştum, onu henüz görmemişler."

"Herkesin ahıra dönmesini istiyorum," diyorum ona. "Bobby'yi ara, gece vardiyasını ara, herkesi ara," diye talimat veriyorum ve sonra ellerini başının üstüne koymuş olan Charlie'ye bakıyorum ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim o sözleri söylüyorum, "Biri onu kaçırdı." Bunu itiraf ederken telefon elimden kayıyor ve Charlie'ye bakıyorum. "Biri Lilah'ı kaçırdı." Görüşüm neredeyse kararıyor. "Ve onları bulduğumda, öldüreceğim."

Otuz Yedinci Bölüm

LILAH

Başım sanki bir milyon kiloymuş gibi hissediyorum ve gözlerim daha da ağırlaşıyor. Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirirken inliyorum,

gözlerimi açmaya çalışıyorum. Gözlerimi ovmak için elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ve sıkıştığını fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda nihayet etrafıma bakıyorum, odayı gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Elimi hareket ettirmeye çalışırken yatağın kenarına kelepçelenmiş olduğunu görünce paniğe kapılıyorum. Diğer elimi hareket ettiriyorum, onun da kelepçeli olduğunu hissediyorum. Başımı kaldırıyorum ve odaya bakıyorum. Tüm duvar benim resimlerimle kaplı, ahırdan atıma binerken ya da masamda otururken. Duvarın her santimetresinde ben varım. Vücudumu küçük yatağın üzerine yaslayıp kuru kuruya nefes alırken boğazımdan safra akıyor.

Konuşmaya başlamadan önce tükürdüm ve ağzımı tişörtümle sildim. "Yardım edin!" Bağırıyorum ve sonra hiçbir şey dinlemiyorum. "Bana yardım edin." Kolumu yataktan çekmeye başlıyorum, metalin acısı beni durduruyor. "Lütfen, biri bana yardım etsin."

Hiçbir şey duymadığımda gözlerimi kapatıyorum ve lanet ben buraya nasıl geldiğimi hatırlıyorum. Sammy. Sammy ve onun kahvesi. ben

Düştüğümü ve onun beni tutup kamyonuma taşıdığını hatırlıyorum.

Ahırdan hızla uzaklaşırken beni arka koltuğā yerleştirdiğinde gözlerim açıldı. Uzandım ve vücudumun kendi dışında yüzdüğünü hissettim. Uyanık kalmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. "İyi olacaksın." Karanlık beni almadan önce duyduğum son şey buydu.

Tekrar taşındığımı hissettim ve gözlerimi açtığında Sammy'nin kollarındaydım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bedenim istediğim gibi hareket etmiyordu. Başka bir deyişle, hiç hareket etmiyordu. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum ve tekrar karanlığın içine çekildim.

şimdi bu lanet yatak odasındayım, odadaki tek şey şimdi bir hastane yatağı olduğunu gördüğüm yatak. Ve köşede üzerinde yumuşak sarı bir ışık veren bir lamba bulunan tek bir masa.

Tavana bakıyorum, kendimi çalışıyorum, burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum, bir şeylerin gıcırdadığını duyduğumda duvar itilerek açılıyor ve orada bir açıklık olduğunu bile anlamıyorsunuz. "Hey," diyor usulca, "uyanmışsın."

"Sammy," dedim, " oluyor?"

"Çok fazla zamanım yok," diyor. "Keşke , ama her şey çok hızlı oldu." Yanıma gelip yatağın altındaki bir düğmeye basıyor ve başım yukarı kalkıyor. "İyi misin?"

"Hayır," diye tısladım, "İyi falan değılim. Eve gitmek istiyorum." Elimi hareket ettiriyorum ve metalin şingirtısı odayı dolduruyor. "Bırak gideyim."

"Bunu yapamam," diye cevap veriyor ve gelip başıma dokunuyor. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sammy," diyorum usulca, "lütfen."

"Neredeyse bitti, bebeğim. Zamanı gelince buradan ayrılacağız." Göz kırpıyorum. "Şu anda biraz telaşlı, o yüzden girip çıkacağım." Omzunun üzerinden bakıyor. "Ama bir dahaki sefere daha fazla zamanım olacak." Dudaklarımı öpmek için eğiliyor, ben de başımı çeviriyorum. Eliyle çenemi öyle sert kavırıyor ki başımı ona doğru çevirirken irkiliyorum. "Bununla savaşmayı bırak, Lilah." Sonra dudaklarımı öpüyor. "Artık sonsuza dek benim olacaksın. Seni kendime aşık edeceğim. Birbirimize aşık olacağız ve o zaman her şey yoluna girecek."

"Sammy," dedim, "lütfen bunu yapma. Eğer gitmeme izin verirsen-" "Gitmene izin mi vereyim?" Gülüyor, bir eliyle yatağın üst kısmına eğiliyor ve çenemi sıkarak elini şimdi yanağımı ovma için kullanıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Gitmeden önce şehirde kalmam gerektiği kadar kalacağım ve sonra sonsuza kadar sen ve ben olacağız." Sırıttırıyor ve sonra tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çocuklarımız kadar . Beni öpmek için tekrar eğiliyor ve ben de görmemek için gözlerini sımsıkı yumdu. "Gitmem gerekiyor.

Yakında döneceğim." "Ama-" Yatağın arkasına geçip elinde bir şırınga tutarak geri dönüyor. Bana doğru yürümesini izlerken gözlerim büyüyor.

"Sana rahatlamana yardımcı olacak bir şey vereceğim." Kolumu yukarı kaldırıyor ve ben de bana iğne yapmasını engellemek için kolumu hareket ettiriyorum. Ama kolum yatağa bağlı olduğu için fazla uzağa gidemiyorum. Kolumun üst kısmını kavırıyor, parmak uçları

Üst kolum o kadar sıkı ki hareket edemiyorum. Beni bırakmadan önce iğnenin batışını bir anlığına hissediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, dağılmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Lütfen Sammy, sadece eve gitmek istiyorum."

"Aşkım," diye mırıldanıyor usulca, "evindesin." Gözlerimin hissettikleriyle savaşıyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve gözlerim kapandığında dudaklarını dudaklarımda hissediyorum.

"Seni seviyorum Lilah," diyor ve karanlık beni ele geçiriyor.

Gözlerim açıldığında yüzümde bir soğukluk hissediyorum ve Sammy'nin gözlerine bakıyorum. "Hey," diyor usulca, "günaydın." Midemin yerinden fırlamasına karşı koymak için gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Dönüp ıslak bezi masanın üzerine koyuyor ve küçük strafor kâseyi alıyor. "Dünden beri bir şey yemedin, o yüzden bugün sıvılarla idare edeceğiz."

"gitmem gerek," diyorum ve başını sallıyor. "Sammy, lütfen." Bana bakıyor ve sonra yan tarafa bakıyor. "Söz veriyorum bir şey yapmayacağım."

"Tamam," diye kabul ediyor, kelepçelerden birinin kilidini açıyor ve ben bir şey yapamadan onu bağlıyor.

"Seni ben taşıyacağım," diyor ve beni kollarına çekiyor. Odadan geçip bir yatak odasına giriyoruz. Az önce çıktığımız yeri gizleyen, kenara itilmiş bir kitaplık görüyorum. Yatağını odanın ortasında görüyorum ve eğer gizli kapıdan girmeseydim, asla bilemezdim.

Beni ayağa kaldırırken banyoya gidiyoruz. "Ellerime ihtiyacım var." Ellerimi kaldırıyorum ve o da gülümsüyor. Eli kot pantolonumun düğmesine gidiyor ve külotumla birlikte aşağı çekiyor. "Çok güzelsin," diyor bana bakarak.

ve ben titremeye başladım. "Merak etme, uzun sürmez. Ama yakında olacak." Parmaklarını çıplak bacaklarımda gezdiriyor. "Çok yakında."

"Arkanı dönebilir misin?" Dişlerim birbirine çarpıyormuş hissederek soruyorum.

"Benden saklanmak zorunda değilsin, aşkım." Ayağa kalktı ve dudaklarımı öptü. "Kısa sürede senin bir parçan olacağım." Klozetin üzerine oturuyorum, umursamadan, ondan nasıl kaçabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. İşim bittiğinde tuvalet kağıdını kapıyorum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde temizleniyorum, böylece bana dokunmasına gerek kalmıyor. Pantolonumu yukarı çekiyor ve düğmelerimi iliklemeden önce karnımın üst kısmını öpüyor. "Seni bebeğimize hamile görmek için sabırsızlanıyorum." Karnımı okşuyor. "Aylardır bekliyorum." Beni tekrar kollarına alıp odaya geri götürüyor.

Beni yatağa yatırdı. O kadar hızlı çalışıyor ki, beni tekrar yatağa bağlarken bedenim çok yavaş hareket ediyor. "Bir saatim var, sonra gitmem gerek."

"Neden?" diye soruyorum. diye soruyorum ve bana kaşıkla çorba ykaseyi elinde tutuyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sen benimsin," diye ilan ediyor. "Seni ilk gördüğümde benim olduğunu biliyordum."

"Ama"-başımı sallıyorum-"biz arkadaşız."

"Biliyorum. Ona baktığın gibi bana da bakmanı sağlamaya çalıştım," diye tıslıyor, "ama tek yaptığın onu görmek oldu. O senin için iyi değil. Seni elde etti ve bir kenara attı. Evine gizlice girerdim," diyor başım dönerken, "ve seni uyurken izlerdim, seninle yatağa girebilmeyi dilerdim."

"O sen miydin?"

"Her zaman bendim," diyor kendisiyle gurur duyarak. "Bir gün beni neredeyse yakalıyordun." Çorba kaşığını tutuyor ve ben başımı çeviriyorum. " yakındı, neyse ki Derek şehre dönmüştü. Bunu planlamama bile gerek yoktu. Sanki Tanrı seni bana veriyordu."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Yemeğini bitirdiğinde saçlarını biraz keseceğiz," diyor, "ben de biraz saç boyası alacağım. Kahverengi saç mı istersin, siyah mı?"

"Eve gitmek istiyorum." İçimden gelen engel olamıyorum. "Yemin ederim, kimseye söylemeyeceğim."

"Bunu yapmana izin veremem, benim güzel meleğim." Dudaklarımı öpmek için tekrar eğiliyor ve elindeki çorba kâsesini kenara koyuyor. "Hemen ." Yan tarafa dönüp odadan çıkıyor ve ben ellerimi kelepçelerden kurtarmaya çalışıyorum. Başparmağımı elimin ortasına çekmeye çalışıyorum ama durduruluyorum.

Tekrar içeri giriyor ve ben de onu üzmemek için yaptığım işi bırakıyorum. "Sammy," diye çıktım, "bu çılgınlık. Bu yanına kalmayacak."

"Zaten öyleyim," diye böbürleniyor, yine kendisiyle gurur duyarak. "Arama ekibine bile yardım ediyorum." Tüylerim diken diken oluyor. "Ama yakında sinir krizi geçiriyormuşum gibi yapacağım ve beni eve gönderecekler. Böylece seninle daha uzun süre kalabilirim."

"Sen delisin," diye karşılık veriyorum ve tüm tavrı değişiyor. Elleriyle yüzümü kavırıyor, beni o kadar sert sıkıyor ki hiçbir şeyin kırılmamasına şaşırıyorum.

"Ben deli değilim. Bunların hepsi senin yüzünden. Bana bir şans vermedin," diye bağılıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Saçlarımı avucunun içine alıyor, öyle sert çekiyor ki ensemden keserken bir kısmının kafa derimden koptuğunu hissediyorum. "Siktiğimin orospusu." Bir avuç saçı yana fırlatıyor. "Kıçını yüzüme doğru sallıyorsun." Diğer tarafını da tutuyor ve ben acı içinde bağırmaktan kendimi alamıyorum. "Sonra da Emmett'i beceriyorsun." Saçımı diğer tarafa atacağını sanıyorum ama onun yerine bana arkadan vuruyor ve ben yıldızları görüyorum. "Sana dokunmasına izin verdin. Becerdiği tüm kadınları biliyor musun?" diye tıslıyor. Diğer tarafıma vurduğunda görüşümü düzeltmeye çalışıyorum ama bu sefer eli yumruk olmuş. "Sana dokunmasına izin ver. Şimdi daha çok beklemek zorundayım." Bana tekrar tekrar vuruyor. "O seni becermiş olabilir ama ben seni benim yapacağım," diye bağırıyor, başım boynumda dönüyormuş gibi hissediyorum, "sonsuz kadar!"

Otuz Sekizinci Bölüm

EMMETT

"O burada değil," diyorum, derenin kenarında yürürken kendimi yenilmiş hissediyorum. Duruyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, botlarıma bakarak. "Bir yerlerde sikişiyor olmalı." Sesim çatlıyor.

Charlie bana "Onu bulacağız," diye garanti verdi. "Onu geri getireceğiz."

Onu gördüğümde dönüp yürümeyi bırakıyoruz. Sadece fotoğraflarda gördüğüm, Lilah hayatıma girdiğinden beri içten içe nefret ettiğim adam. "Burada ne halt ediyorsun?" Ağzımdan çıkan tıslamaya engel olamıyorum. Charlie kolumu tutuyor, yapmamam gereken bir şey yapmadığımdan emin oluyor.

"Haberleri yeni duydum," diye yanıtlıyor elini saçlarında gezdirerek. "Size onu önceki gece gördüğümü söylemek istedim." Bu sözleri söylediği anda Charlie elimi bırakıyor ve önüme geçiyor.

"Onu senin üzerine salmadan önce konuşmak için beş saniyen var," diye tıslıyor Charlie.

"Sadece kafamı boşaltmak için yürümeye geldim ve o da buradaydı, sanırım o da aynı şeyi yapıyordu. I-" Başını sallıyor.

"Ona yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim." Ben bir adım attığımda ellerini kaldırıyor. "ederim dostum, güzel bir konuşma yaptık. Söylemem gerekeni söyledim ve sonra ayrıldım. takip etmedim, peşinden de gitmedim. O bir tarafa gitti, ben de diğer tarafa." Yüzünden doğruyu söylediği anlaşılıyor. "Daha fazla sorun istemiyorum."

"Her neyse," diye karşılık veriyorum, Charlie'ye dokunuyorum ki iyi olacağımı bilsin. "Ondan uzak dur," diye uyarıyorum, Charlie beni takip ederken onun yanından yürüyorum. "Geri döndüğünde ona yaklaşırsa, onu mahvederim," diye yemin ediyorum ve kamyonete geri dönüp biniyorum. "Haber var mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve bizi ahıra geri götürmesine izin veriyorum.

"Bir şeyleri kaçırıyoruz." Elimi yüzümde ve saçlarımda gezdirdim. Elimizdeki tek umut telefondur. Ama izini süremediğimiz için elimizde hiçbir şey yok. "Alamadığımız şey ne?" Gözlerim ahırdaki beyaz tahtaların üzerinde geziniyor, sonra da babam her şeyi yaparken masamın üzerinde duran dört bilgisayar ekranına geri dönüyor. Onu arayıp neler olduğunu söylediğimiz anda buraya geldi ve herkesi de yanında getirdi.

Charlie yanımdan, "Biraz ara verip oturmalısın," diye öneride bulunuyor. "Dinlenirsen daha iyi olursun."

"Onu geri alana kadar dinlenmeyeceğim," diye tıslıyorum, dönüyorum ve onun yüzünün de benimki kadar yorgun olduğunu görüyorum. Yanımdan hiç ayrılmadı. "Üç lanet gün oldu ve hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok." Gözlerimi kapattığım üç lanet gün ve gördüğüm tek şey onu bıraktıktan sonra gözlerindeki acı. Yanımda olmamasının verdiği suçluluk duygusu beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramaz. Hiçbir şey beni durduramaz.

onu aramaktan. "Onu bir an önce bulmalıyız." Başımı sallıyorum, sonrasında olabilecekleri düşünmek istemiyorum. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde göğsümde hissettiğim acı dayanılamayacak kadar büyük.

"Yakında düşeceksin amına koyayım," diye araya giriyor Pops, bir tür komuta merkezi kurduğumuz ahıra gelerek. Şerife onun kaybolduğunu haber verdiğimizden beri insanlar gelip gidiyor. Tabii ki yirmi dört saat geçmeden bir şey yapmak istemediler ama ben bekleyecek değildim. Bu yüzden ahıra yerleştik. "Nasıl öylece ortadan kaybolabilir?" Önümde incelediğim haritaya baktı.

Evinden çıktığı andan itibaren zaman çizelgesi elimizde ve sonrasında hiçbir şey yok. Birkaç Ring kamerası onu sokaklarda dolaşırken yakalamış ve anladığımız kadarıyla ahıra kadar gitmiş ama görünüşe göre gece birde tüm yayınlar kesilmiş ve gece yarısı olduğu için kimse fark etmemiş. "Kasaba sınırına kadar ekstra arama ekipleri kurduk," diyor Pops kasaba haritasının ekranını açarken. "Ondan sonra başka nereyi arayacağımızı bilmiyorum."

"Burada koca bir alan var." Charlie haritayı işaret ediyor. "Oraya hiç kimse gitti mi?"

"Evet." Pops başını sallar. "Sammy oraya çok uzak olmayan bir yerde yaşadığı için gitti."

"Kameralarda bir şey bulabildiler mi?" Dönüp Charlie'ye bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Bu gece döndüğünde evlere tekrar uğrayacağını söyledi."

"Geri mi geliyor?" Kafam karışmış bir bakıyorum.

Charlie bana "Evet, sinir krizi geçiriyordu," diye bilgi verdi. "Bobby geldi ve ara vermesi gerektiğini söyledi, ben de onu bir süreliğine eve gitmeye zorladım." Arkamı haritaya bakıyorum.

"Yukarıda dört işyeri var," diye not ediyorum, "ve iki benzin istasyonu."

"BOLO hâlâ devam ediyor ve insanlar onun kamyonunu da arıyor," diye anons ediyor Brock bize doğru gelirken. "Everleigh kahve ve çörek gönderdi." İnsanların yiyecek ve benzeri şeyler bıraktığı yan taraftaki masayı işaret ediyor.

"Lucy ve Saige broşür dağıtmak için mağazaya gidecekler," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Onu içeri aldığın için teşekkürler, dostum," diyorum, elimi boynumu tutmak için eğerek. "O nasıl?"

"Ağlayarak uyanıyor ve önce seni sonra da Lilah'yı soruyor," diye paylaşıyor ve derin bir nefes veriyorum. "Sorun yok dostum. Onu bulacaksın ve herkes iyi olacak." Omzuma bir tokat attı. "Bundan sonra biraz uzaklaşmanız lazım" -kahvesinden bir yudum alıyor- "sahile falan gidin."

Uzaklaşmak için dönüyor ve ben de elinde fincanla gidişini izliyorum. "Onun kupası." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Tezgâhın üzerindeydi, değil mi?" Bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir çörek tutan Charlie'ye soruyorum.

Charlie çöreğini çiğnerken "Evet," diye cevap veriyor.

"Ve Benny bir gece önce ayrılırken bulaşık makinesine koyduğunu söyledi." Zaman çizelgesine bakıyorum. "Ve sonra biz geldiğimizde, dışarı çıkarılan tek bardak oydu."

"Tamam," diyor, ne anlamıyor.

"Biri ona vermek için almış," diyorum. "Onu tanıyan biri. Onun tanıdığı biri." Ağzı bir karış açık kaldı. "Bizden biri," diyorum, etrafıma bakıyorum, yer ayaklarımın altında dönüyormuş gibi hissediyorum. Tüm erkekleri düşününce ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Emmett," diyor Charlie, "neden bahsettiğini ."

"Bobby!" Bağırđım ve koşarak geldi. "Sammy nerede?"

"Onu eve gönderdim," diye yanıtlıyor. "Adam sinir krizi geçirdi, kızın muhtemelen öldüğünü söyledi."

Haritaya tekrar bakıyorum. "İş yerlerini görmek için onunla kim gitti?"

"Sanırım Jeremy ve King." Çenesiyle gece vardiyasında çalışan iki adamı işaret ediyor.

"Jeremy, King," diye seslendim ve yanıma geldiler. "Sammy'yle birlikte bölgeyi araştırmaya mı gittiniz?" İkiisi de bana deliymişim gibi Charlie dönüp Pops'a doğru koştu. "Bu bölge." Gösterdim. "Evinin yanında."

"Hayır." King başını sallar. "Ben onunla gitmedim." Jeremy'ye bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Tüm bu süre boyunca King'le birlikteydim ve birkaç dinlenme tesisine ." Şehrin karşı tarafını işaret ediyor.

Kamyonetime koştum. "Nereye gidiyorsun lan?" Charlie bağırıyor ve benimle birlikte kamyonete biniyor. "Sence Sammy..."

"Sıkılmış dişlerimin arasından, "Göz ardı ettiğim tek kişi sensin," diyorum. Ben park yerinden çıkarken Charlie'nin

Telefon alıyor.

"Onu gerek," diyor babam, sesi gergin. "Evi görmeye çalışıyorum."

Sağa evine doğru ilerlerken Charlie "Biz hallederiz," diyerek onu temin ediyor.

"Eğer kızın teline dokunursa..." Gözlerimi yoldan ayırmadan söylüyorum. "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdiyse."

O değil söyle herhangi bir şey çünkü onun Telefon Yüzükler. "Evet?"

"Size doğru geliyoruz," diyor babam. "Desteğiniz yoksa o eve girmeyin."

"lanet eve gireceğim," diye yemin ediyorum, "yanıyor olsa bile."

"Yalnız olup olmadığını bilmiyoruz," diye devam ediyor Pops, "ya da silahlı olup olmadığını."

Charlie'ye bakıyorum. "Onu durduramayacağım," diyor Charlie. "Acele etsen iyi olur." Telefonu kapattı.

"Ben içeri giriyorum," dedim ona. "Sen dışarıda kalıyorsun."

"Oraya bensiz gitmene izin vermeyeceğim," diye tersliyor.

"Evde bir çocuğun ve bir karın var," diye hatırlatıyorum ona. "Sana canlı ihtiyaçları var."

"Senin de evde bir çocuğun var," diye hemen karşı çıkıyor.

"Evet ama hayatımın yarısı o evde geçiyor" diyorum, Sammy'nin evinin iki ev ötesine park ediyor. "Ne olursa olsun, onu ne kadar çok sevdiğimi bilecek." Arabadan inip kaldırımında yürüyorum, sokak boyunca sıralanan küçük evlere bakıyorum. "Ne olursa olsun" - omzumun üzerinden bakıyorum, inatçı bir orospu çocuğu olduğu için beni dışarıda beklemeyeceğini biliyorum - "benim için endişelenme. Sen onu oradan çıkar."

"Orada olduğunu bilmiyoruz," diye tekrarlıyor Charlie.

"Biliyorum," diyorum merdivenlerden çıkarken. "Onu burada hissedebiliyorum," diyorum kapıyı çalmak için elimi kaldırarak. "O burada." Lanet kapıyı kırmaya karar vermeden önce söylediğim son şey bu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Kapı açılıyor ve ben uyuyor numarası yapıyorum. O kadar sık yaptığım bir şey ki ne kadar uyuduğumu bile bilmiyorum. zaman geçti. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," diyerek yatağın yanına geliyor ve onu yanımda hissedebiliyorum, eli çıplak kolumda geziniyor. Beni son kez banyoya götürdüğünde çırılçıplak soymuş, yatağa geri yatırmadan önce hastane önlüğü giydirmişti. Bütün bu süre boyunca tüylerim diken diken olmuştu. "Sana en sevdiğinden getirdim, hatta bir de çörek aldım. Everleigh ahıra biraz getirmişti." Sevdiğim insanlardan bahsederken hıçkırmamaya çalışıyorum. "Seni aramak için kocaman bir şey kurmuşlar." Gülüyor. "Aptallar," diye tıslıyor, "Emmett'in lanet çocuğu bile broşür dağıtmaya yardım ediyor." Lucy'yi düşündüğümde bir şey söylememek için kendimi zorlayarak gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Karanlığın beni onunla birlikte atlarımıza bindiğim yerde bulmasını umuyorum. "Önce hamburgerini mi yoksa tatlını mı yemek istersin?"

Gözlerimi açtığımda masaya doğru yürüdüğünü ve çantayı yere bıraktığını görüyorum ve bana baktığında gözlerimi kapatıyorum.

Sanki arkasını dönüyormuş gibi. "Aşkım," diyor usulca, "yemek vakti."

Yatağa doğru yürüdüğünü duyuyorum ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "Eve, sana gelmeyi seviyorum." Eli yüzümü tutmak için yukarı kalkıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor. "Eve, sana ve bebeklerimize döndüğümde her şey çok daha güzel olacak." Beni tekrar öpüyor. "Kalk aşkım." Sesi değişiyor ve gelecek olanın iyi olmayacağını biliyorum. Sanki içindeki bir düğme kapanıyor ve o gidiyor, yerine başka biri geliyor.

"Bir şeyler yemelisin," diye ısrar ediyor Sammy, sesi gittikçe yükseliyor. "Neden böyle davranıyorsun?" Eliyle saçlarımı kavırıyor ve beni inletiyor. "Güzel, kalkmışsın." Hamburgeri dudaklarıma uzatıyor, ben de başımı sallıyorum. Bana getirdiği yiyecekleri yatağımın yanına taşıdığı masanın üzerine atıyor. Ona bakmak için gözlerimi açıyorum, dün elinde kutu saç boyasıyla gelip saçımı boyamaya başladığında bana vurduktan sonra gözlerimin biri ancak yarıya kadar açılıyor. Ona elimden geldiğince karşı koydum, ta ki o beni alt edene kadar. Kuru dudaklarımı yaladım, metal tadını aldım, dudağımı da yarmış olduğunu biliyordum, sonra beni daha iyi öpmeye çalıştı. "Yemek yemezsen zayıf düşersin." Ellerini çıplak bacaklarıma sürüyor. "Güçlü olmalısın bebeğim. Neredeyse bitti."

Dürüst olmak gerekirse, ne zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum. Gelip gitmeye devam ediyor, her seferinde daha da çıldırıyor. "Sammy," diye yalvarıyorum, "lütfen eve gitmeme izin ver." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Gidebilirsin ve ben asla bir şey söylemem."

Yatağın kenarına oturuyor. "Seni bırakamam," diyor, yüzünü yumuşak, şeytani bir gülümseme kaplıyor. "Sen benim aşkımsın."

ve sensiz yaşayamam." Elini benimkini tutmak için uzattı. "Zamanla beni seveceksin. Sahip olduğumuz hayatı seveceksin. Yarattığımız çocukları seveceksin." Gözleri parlıyor. "Seninle tanıştığım ilk haftadan beri bunu planlıyordum." Safrayı yutuyorum. "Haberin bile yoktu." Sesindeki gurur odayı dolduruyor. "Yavaş ama emin adımlarla planlamaya başladım. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Doğum kontrol haplarını şeker haplarıyla değiştirerek bıraktığından emin oldum."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Vücudunun tüm bunlarla dolmasına izin veremezdim. hamile kalmanı istiyorum, bu yüzden yapmak zorundaydım." Kulaktan kulağa gülümsüyor, elimi tutuyor ve avucunun içinde daha sert sıkıyor. "Bize bir ev buldum bile. Büyük bir şey değil ama sana ve bebeklerimize iyi bakılacağından emin olmak için kıcımlı yırtacağım."

Ona cevap vermek üzereydim ki diğer odadan çarpma sesleri geldi. Yataktan atladı. "Tek kelime bile etme."

"Heeelllppp!" Çığlık atmaya başladım. "Heellpp me, I'm in here." Bana doğru koşuyor, elini ağzıma kapatıyor, başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Yatak odasının duvarındayım."

"Kapa çeneni," diye tıslıyor. Ellerinden biri kotunun yan tarafına gidiyor ve bir sonraki hissettiğim şey yanımda bir yanma hissi oluyor. Yan tarafa doğru hareket ediyorum ve yanmanın sırtıma yayıldığını hissediyorum.

"Yardım edin!" Daha fazla ses duymadan önce bir kez daha çığlık atıyorum ve o benden kopuyor. "Yardım edin." Charlie'nin bana doğru koştuğunu gördüğümde gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

"Buradayım," diye yatıştırıyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum, gözlerim yana kayıyor, Emmett'i görüyorum. Göğsümdeki baskı sanki biri üzerine oturuyormuş gibi hissediyorum. "Kahretsin," diyor bana bakarak. "Kahretsin, bir doktora ihtiyacımız var," diyor ve sonra Sammy'nin gömleğini iki yumruğunun arasına almış olan Emmett'a bakıyor.

Sıcaklık elimi dolduruyor ve elimi hareket ettirdiğimde kanımla kaplanıyor. Görüşüm bulanıklaşırken Charlie, "Çok kötü kanaması var," diyor.

Yan tarafa baktığımda başım ağırlaşıyor. Emmett Sammy'nin tepesinde, eli yukarı kalkıyor ve sonra tekrar tekrar aşağı üflüyor. Elimi ona uzatarak, "Dur," diye mırıldanıyorum. "Emmett." Adını söylüyorum ama Sammy'ye o kadar odaklanmış ki beni duymuyor.

"Emmett!" Charlie çığlık atarak ona doğru koşar. "Emmett!" Elini tutuyor ve Sammy'nin inlediğini duyuyorum. "Kanaması var ve sana ihtiyacı var." Sanki Emmett orada değilmiş gibi. "Ona yardım getirmeliyiz." Sesi alçalıyor. "Sana ihtiyacı var." Gözlerini kırıştırıyor ve yavaşça başını bana doğru çeviriyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve adımı söylerken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. "Lilah." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Lilah," diye tekrarlıyor adımı ama gözlerim açık kalmakta zorlanıyor.

Hareket ederek yanıma koştu. "Kelepçelerin anahtarları hangi cehennemde?" diye tıslıyor Charlie'ye, Sammy orada öylece yatarken ceplerini karıştırıyor.

"Al." Onları Emmett'e uzatıyor. "Bıçaklanmış," diyor ve elini elimde hissediyorum.

"Seni buradan çıkaracağım bebeğim." Yüzünü yanımda hissettiğimde gözlerimi açıyorum. "Seni buradan çıkaracağım." Yüzünden süzülen yaşlar üzerimdeki hastane önlüğüne sızıyor. "Her şey yoluna girecek." Ellerimi serbest bırakarak diğer eline gidiyor. Elinin alnıma dokunduğunu ve saçlarımın arasına girdiğini hissediyorum. "Benimle kal," diye yalvarıyor, sesi panik içinde. "Yardım nerede?" diyor omzunun üzerinden, bıçağı Sammy'den uzaklaştıran Charlie'ye. Charlie geri döner. "Yardım geliyor bebeğim," diye beni rahatlatıyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. "Beni bırakma." Sesi çaresiz ve gözlerim kapanıyor, o "Beni bırakma!" diye bağırırken karanlık beni ele geçiriyor.

Kırkınıc Bölüm

EMMETT

Ona dokunuyorum, gerçek olduğundan ve sadece zihnimde olmadığından emin oluyorum. "Benimle kal." Yüzü solgunlaştığında panikliyorum.

olduğundan daha fazla. "Yardım nerede?" Kanlı ve baygın Sammy'nin yanında duran Charlie'ye soruyorum. Charlie, Sammy'nin elinde olduğunu bile bilmediğim bıçağı tekmeleyerek ondan uzaklaştıırıyor.

"Yoldalar," diyor Charlie. "Babam birkaç dakika uzaklıkta olduklarını söyledi."

Ona dönüyorum, güzel yüzünün yarı dövülmüş olduğunu görüyorum ve öfke geri geliyor. "Yardım geliyor, bebeğim." Dudaklarını öpmek için eğildim, ona dokunmam gerektiğinden bile emin değildim ama kendime engel olamayacağımı biliyordum. "Beni bırakma." Sesim o kadar çaresiz ki, gözleri kapanıyor ve açılması daha da uzun sürüyor - ta *ki* a ılmayana kadar ve düşünebildiğim tek şey, "*Beni bırakma*" oluyor. Alnımı onunkine koyuyorum. "Beni bırakma bebeğim," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni bırakma."

Dudaklarını tekrar öpüyorum, sonra mor bir çürük olan yanağını ve tekrar siyah görerek ayağa kalkıyorum. Ona doğru yürüyorum.

Sonra bacağımı kaldırıp yan tarafına tekme . Ondan yumuşak bir inilti geliyor ve ben tekrar yapıyorum. "Yüce ." Kafamı çevirdiğimde Brock ve Brady'nin koşarak içeri girdiğini görüyorum. Brady yatağa doğru koşarken Brock elini ağzına götürüyor. "şu lanet odaya bakar mısın?" Sonra geri çekilip bakıyorum. Bütün duvar Lilah'nın resimleriyle kaplıydı. Onun iş yerinde çekilmiş fotoğrafları ve evinde kanepede otururken çekilmiş birkaç fotoğrafı. Hatta uyurken bile bir çift var. "Hasta herif,"

Brock diyor ki.

"O nasıl?" Brock, Brady'ye bakarak sorar.

"Nabzı sabit" diye rapor veriyor, "ama kanaması var." Etrafına bakınır ve sonra odadan aceleyle çıkar, bir havluyla geri gelir ve yan tarafına bastırır.

Siren seslerini duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Yanına yürüyorum, kanlı elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum. "Yardım geldi, bebeğim." Başının yanına gidip kulağına konuşuyorum. "Yardım burada, bebeğim. Biraz daha güçlü olmana ihtiyacım olacak." Onunla birlikte yatağa girme ihtiyacı bedenimi dolduruyor ve ayak seslerinin bize doğru geldiğini duyuyorum.

Sağlık görevlileri önce bir sedyeyle gelir. "Neyimiz var?" İçlerinden biri bana baktı.

Brady yara için "En az bir kez ," diyor. "Basınç uyguladım." Sağlık görevlisi oraya girebilmek için uzaklaşırken başıyla onu onaylıyor.

"Efendim," diyor diğer sağlık görevlisi, "oraya girmem gerekecek." Yan tarafa geçiyorum ama ondan uzaklaşmıyorum.

Diğer sağlık görevlisine bakarak, "Kan basıncı bire yetmiş," diyor. "Onu buradan çıkarsak iyi olur.

kodlamadan önce."

"Şifreli," diye tekrarlıyorum onu sedyeye kaldırmalarını izlerken. "Ben de seninle geliyorum."

Onlar ön kapıya doğru koşarken ben de onlarla birlikte koşuyorum. Polis arabalarının ışıkları şimdi ön tarafı dolduruyor. Bir çift görüyorum. . ve Polis memurlar çalışan doğru ve biz onlardan kaçarken. Pops aşağı koşuyor beni gördüğünde sokakta.

"O nasıl?" Ambulansın yanında durduğumuzda bana sonra sedyeye bakıyor.

"Yaşıyor." Gerçekten önemli olan tek şey bu. Üzerimde kan görünce "Sammy nerede?" diye sordu. "O da hayatta." Evi işaret ediyorum.

"Sizinle hastanede buluşuruz," diyor. "Ailesi şu anda orada. Buraya ve ben de onları doğruca hastaneye gönderdim."

"Geliyor musun, kalıyor musun?" diye soruyor sağlık görevlilerinden biri onu bindirdiklerinde, diğeri de arabayı sürmek için öne doğru koşarken.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum, bir ayağımı ambulansın arkasına koyup biniyorum. O kapıyı kapatırken ben sedyenin kenarına oturuyorum. "Elini tutabilir miyim?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

Elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum. Onu asla öpmeyeceğim, asla. Sedyede yatan ona bakıyorum. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim." Başının yanına doğru eğildim. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdiğimde sessizlikle karşılaştık. İkimiz de mutfığa ve evin arka tarafına giden uzun, karanlık bir koridora açılan oturma odasına baktık. İki adım attım ve evin sessizliğini dinledim.

ev. Duyabildiğim tek şey, yardım ılığını duyduğumda içimden gelen ağır nefes alış verişti ve yapabildiğim tek şey sesini evin arkasına kadar takip etmektir. Yatak odasına ilk girdiğimde her şey normal görünüyordu ama sonra duvarın arkasından bağırdığını duydum. Üzerine bastırıp kapı açılana ve onu görene kadar sanki sonsuza kadar beklemiş gibi hissettim. Saçları siyaha boyanmıştı ve yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgundu, bir gözü şişmişti. Ayrıca sağ yanağında bir kesik ve dudağı patlamıştı.

Ambulans duruyor, arka kapı açılıyor ve iki hemşire ile bir doktorun bizi beklediğini görüyorum. Yanımdaki sağlık görevlisi sedyeyi arkadan çekip hızla hastanenin içine doğru yürürken onlara "Bir kadın var" diyor. "Birden fazla bıçak yarası var." Bu sözleri duyuyorum ama yapabileceğim tek şey onu karşılamak için koşmak.

Ben oraya vardığımda onu kapanan iki kapının arkasına götürüyorlar ve bir hemşire önüme çıkıyor. "Burada beklemeniz gerekiyor."

"Onunla birlikte olmam gerek," diyorum.

"Yoluma çıkacaksın," diye sertçe cevap veriyor. "Şimdi sana söz veriyorum, dışarı çıkacağım ve neler olup bittiğini sana anlatacağım." Dönüyor. "Söz veriyorum."

Onun kapıdan girişini ve kapıların arkasından kapanışını izliyorum ve tek yapabildiğim burada durup beklemek oluyor. Charlie elinde beyaz bir şeyle içeri giriyor. "Bence üstünü değiştirmelisin." Gümleğimi işaret ediyor, yere bakıyorum ve üzerinde kan var. "Ailesi yolda, Lucy dahil herkes de yolda." Gümleği ondan aldım. "Belki gidip ellerini yıkarsın." Bana doğru işaret etti.

koridorda, banyonun olduğu yerde. Banyoya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum.

Işık zaten yanıyor ama saniyede bir titriyor. Lavaboya doğru yürüyorum, suyu açıp ellerimi yıkamadan önce gömleği kağıt havlu dispenserinin üstüne koyuyorum. Gözlerim suyun onun kanından pembeleşmesini izliyor. İçimdeki öfkenin yeniden yükseldiğini hissediyorum. "Bastır şunu," diyorum kendime, ellerimi hızla yıkayıp kuruladıktan sonra kanlı tişörtümü yenisiyle değiştirip kanlı olanı çöpe atıyorum. Dışarı çıkıyorum, doğruca Charlie'ye gidiyorum ve Lilah'nın ailesini görmek için etrafa bakınan iki kişi hastaneye girdiğinde duruyorum.

Yıllar içinde birkaç kez ziyaret ettiler ama ben onlarla hiç tanışmadım. Onlara yaklaştığımda "Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diyor babası. "Sen kimsin?"

"Ben kızınızla evlenecek olan adamım." Elimini uzatıyorum, gözlerinden yaşlar akan kadından şok olmuş bir soluk geliyor. "Ben Emmett."

"Ben Patrick," diyor babası elimi sıkarak, "bu da eşim Carole."

"O nasıl?" diye soruyor annesi, elimi sıkma zahmetine girmeden.

"Az önce onu içeri aldılar," diye paylaşıyorum ve tam başka bir şey söyleyecekken kapı açılıyor ve Lucy'nin arkasında Brock'la koşarak içeri girdiğini görüyorum.

Etrafına bakınırken yüzü gözyaşlarıyla doluyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Baba," diye ağlıyor ve bana çarpıp neredeyse beni geriye savururken dizlerimin bağı çözülüyor. Kollarını boynuma doladı. "Lilah nerede?"

"Özür dilerim," diyor Brock, "gelmek istedi." Ona sadece başımı salladım.

"O iyi olacak," diye Lucy'yi temin ediyorum. Emin bile değilim ama diğer seçeneği düşünmek istemiyorum.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Henüz değil tatlım," diyorum gözyaşlarını silerken. "En kısa zamanda bunu gerçekleştireceğiz." Ayağa kalkıp Lucy'ye gülümseyen anne ve babasına bakıyorum.

"Sen şu meşhur Lucy olmalısın," diyor Carole. "Bana sen ve Rosy hakkında her şeyi anlattı."

"O benim ," diyor Lucy, gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullanıyor. "Lilah kadar iyi ata binmek istiyorum."

"Senin ondan çok daha iyi olduğunu söyledi." Lucy'nin nefesi kesilince annesi gözyaşları içinde gülümsüyor. "Gidip oturalım ve haberleri bekleyelim."

Onun elini tutuyor ama Lucy onun yerine benimkini tutuyor. "Ben babamla kalacağım."

"Bu iyi bir fikir," diye onaylıyor ve kapı açılıp başka bir sedye içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, bu kez iki polis memuru onları takip ediyor. Pops ve Casey de onları takip ediyordu.

" bekleyelim." Köşedeki bekleme odasını gösteriyorum.

Patrick yüzümü görüyor ve sonra sedyeye bakıyor. Ben bekleme odasına girerken ellerini yumruk yapıp yanında birleştiriyor ve Lucy Carole'un yanına oturuyor. Odaya girdiğinde "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor, Omzunun üzerinden işaret ederek.

"Evet," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Hoş geldiniz için ve aile," o beyan eder, tokatlamak ve karısının yanına oturmaya gitti.

Charlie, Brock ve Pops'la birlikte odaya giriyor. "Her şey yolunda mı?" Onlara soruyorum ve Brock sırtıtışını gizlemeye çalışıyor.

Charlie, "Yaşıyor, yani hepimizin iyi olduğunu söyleyebilirim," diye bildirdi.

"Buldukları şeye bakılırsa," diye başlıyor Pops, "ve bizim bulduğumuz şeye bakılırsa, uzun, çok uzun bir süre uzaklara gidecek."

Yanına gitmeme engel olan hemşire odaya girdiğinde ona bakıyorum. Bana baktı. "Şimdi ameliyata girecek." Başımı salladım. "Sağ tarafından, kalçasının yanından ve sırtından bıçaklanmış."

Ben hırlamaya başlayınca Brock, "Kilitleyin," diyor.

"Dışarı çıktığında gelip seni alacağım." Bana başını salladı ve dışarı çıktı, beni kilitlemeye ve oraya girip ona elini uzatan adamı öldürmemeye çalışırken bıraktı. Onu benden alan adamı çünkü onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf edemeyecek kadar aptaldım. Şu andan itibaren, hayatımın geri kalanında, ona her gün ne kadar sevildiğini göstereceğimi biliyorum. Umarım çok geç değildir. Umarım beni affedebilir. Affetmezse, bu benim kefaretim olacak ve onunla, onsuz yaşayacağım ve bu hayatımın en büyük pişmanlığı olacak.

Bölüm Kırk Bir

LILAH

Bip seslerinin gittikçe daha yüksek sesle bana doğru geldiğini duyuyorum. Gözlerimi açmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum,

ama hiçbir şey olmuyor. Karanlığa geri çekilmediğimden emin olmak için başımı bir taraftan diğerine hareket ettiriyorum.

Gözlerimi açmaya çalışırken yanımdaki bip sesine odaklanıyorum. Nazik bir elin elimi tuttuğunu ve sonra usulca öptüğünü hissettiğimde inliyorum. "Güvendesin." Sesini duyuyorum ama rüya mı görüyorum yoksa gerçek mi emin değilim. "Yanımdayım bebeğim." Elimde daha fazla öpücük hissediyorum. "Sana sahibim." Şimdi tuttuğu elimde baskı hissediyorum.

Gözlerim çırpınarak açılıyor ve neredeyse kapalı olan kapıdan gelen yumuşak ışıkla karanlık odaya bakıyorum. Bip sesi sabit, beyaz duvarlar steril görünüyor ve başımı çevirip elime baktığımda başını eğdiğini ve elimin altına bastırdığını görüyorum. "Emmett," diye mırıldanıyorum dudaklarımı yalamadan önce. Başını kaldırıyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

"Bebeğim." Sesi çatlıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken elimi ağzına götürüyor. "Bebeğim." Zar zor

onun sesini duymak.

"Su," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanmak isterken onları açık tutmaya çalışıyorum. Elimi yüzüme dokunmak için kaldırıyorum, son zamanlarda olduğu gibi dokunmak için hala ağrıyor mu diye hissediyorum. Elimi bırakıyor ve odadan çıkıp gidiyor. Koluma ve seruma bağlı olduğumu görüyorum. Bip sesi kalbimi izleyen makineden geliyor. Yan tarafımdaki yanma zonklayan bir ağrı. Başımı yana çevirip gözlerimi dinlendirirken botların bana yaklaştığını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda onu bana doğru yürürken görüyorum, elinde pipetli şeffaf bir bardak tutuyor. Dünden beri kıyafetlerini değiştirdiğini fark ediyorum, onu sadece bir anlığına görmüş olsam bile.

"Bu buzlu su." Sesi yumuşak ve neredeyse fısıltı gibi. "Kendini hasta etmemek için küçük yudumlar almalısın."

Pipeti dudaklarıma götürdüğünde başımı sallıyorum ve bir yudum alıyorum. Soğukluk hemen dilime çarpıyor. Durmadan önce iki yudum alıyorum. "Teşekkür ," diyorum ve bardağı hastane masasının üzerine koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, diğer eli başımın üstüne oturmak için dışarı çıkıyor.

"Sanki bana tren çarpmış ve ölüme terk edilmişim gibi," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama bu sözleri söylediğim anda yüzünün bembeyaz olduğunu görüyorum. "Ama hayattayım, o yüzden sanırım minnettar olmalıyım. Zonklayan bir ağrı var-"

Ona gerçeği söylüyorum ve yavaşça ağrının geldiği tarafıma dokunuyorum. "Sanki kalbim her attığında orada atıyormuş gibi hissediyorum."

"Bıçaklandın," dedi, beni şok ederek. "İki kez."

"Ne oldu?" diye sordum. "Hatırladığım son şey çarpışma sesiydi."

"İçeri girdik," diye başladı, eli sıkıca kavradı, "ve her zaman yaptığı gibi yanında bir bıçak vardı."

"Nerede o?"

"Senin yanına yaklaşamaz," diye neredeyse tıslıyor. "Bir daha senin yanına yaklaşamayacak."

"Anlamıyorum. Neden?" Başımı sallıyorum. "Bana ilaç verdi," diye anlatıyorum. "Ahıra her zamankinden daha erken gittim ve onun orada olmasına çok şaşırdım. Bana kahve yaptı." Gözleri benimkilere bakıyor. "Bana onunla kahve içmemi söyledi. Saçımı kesti." Başımın yan tarafına dokunuyorum ve saçımın çenemin hemen altında olduğunu hissediyorum. "Beni buradan götüreceğini ve birbirimize aşık olacağımızı söyledi. Bebeklerini doğurmamı istedi." Başımı sallıyorum. "Ondan hiç şüphelenmedim bile."

"Kimse yapmadı. Casey bile. Bize başkasının bilgilerini vererek bizi kandırdı. Gerçek Samuel Lennox Kaliforniya'da yaşıyor ve dün gece itibariyle bilgilerinin Richard Granville tarafından kullanıldığından habersizdi." Tüm bu bilgileri kafamda toparlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. "Richard Granville kız arkadaşını kaçırmaktan yedi yıl hapis yattıktan sonra sekiz ay önce hapisten çıktı. İki ay tutsak kaldıktan sonra, adam yanında uyuyakalınca nihayet kaçmış."

"Aman Tanrım. Beni izlediğini söyledi" -elimi mideme götürdüm, midemin bulanmaya başladığını hissediyordum- "uyurken bile. Benimle birlikte kaç kez evime geldiğini bile bilmiyorum ve bilmiyordum. I

"Eşyalarımınla oynadığını nasıl fark etmediğimi bile bilmiyorum." Ağzımdan nefes veriyorum. "Ne zamandır ben-"

"Üç gün," diye yanıtlıyor ben sorumu bitirmeden. "Yetmiş yedi saat." İçindeki öfkeyi görebiliyorum. "Yetmiş yedi saat boyunca seni kandırdı ve hepimizi kandırdı. Yetmiş yedi saat boyunca arayabildiğim her yeri aradım. Seni bir saniyeliğine bile olsa geri alabilmeyi dilediğim yetmiş yedi saat. Seni güvende tutamamanın acısını hissetmekle geçen yetmiş yedi saat. Yetmiş yedi saatlık işkence." Başını sallar. "Keşke-"

"Dur," diyorum ona, "bunu bitirme."

"O saatleri asla geri alamayacağım," diye fısıldıyor. "Yetmiş yedi saat boyunca aklımdan geçen tek şey senin güvende olmaman oldu. Yemek yiyemedim, uyuyamadım. Nefes alamadım."

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri karşısında kalbim hızlanıyor ama sonra bunu benimle yapamayacağını söylediğini hatırlıyorum, başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Burada ne işin var?" diye soruyorum ve o sadece usulca gülümsüyor.

"Buradasın," diyor ve elimi onun elinden çalışıyorum ama bırakmıyor.

Çok yorgunum ve gücüm benden çekilip . "Sen dedin ki..." Ona hatırlatırım.

"Yanılmışım." Göğsü şişerken içinden ağır bir nefes çıkar. "Çok yanılmışım. Sensiz yaşayamam. Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Ama-" Başımı sallıyorum, sözlerine inanmak istiyorum ama inanabileceğimden emin değilim.

"Çok korkmuştum." Sesi kırıldı. "Sana aşık olmaktan ve sonra seni benden almaktan çok korktum." Acı ondan yayılıyor. "Çok korktum, ama şimdi hayatımı sensiz yaşamaktan daha çok korkuyorum." Gözlerim yanmaya başlıyor ve dudaklarımın titremesini kontrol etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. "Sabah yüzünü görememekten daha çok korkuyorum." Kendi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Benimle eve gel," diye yalvarıyor. "Benimle ve Lucy ile eve gel, ait olduğun yere."

Sözleriyle göğsüm daralıyor. İki hafta önce duymak istediğim sözler. "Ya fikrini değiştirirsen?" Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum, alt dudağımın titrediğini hissediyorum.

Başını kararlılıkla iki yana sallıyor. "Böyle bir şey olmayacak."

Ona bakıyorum, her şeyimle sevdiğim bu adama. Beni arayan ve kurtaran adama. Gözlerimi kapattığımda yanımda duran tek kişiyi gördüğüm adama. "Üzgünüm ama sana güvenmiyorum."

Bölüm Kırk İki

EMMETT

Hiç şüphesiz hayatımın aşkı olan bu kadına bakıyorum. Bana bakıyor, gözlerinde kocaman yaşlarla.

Gözlerimi kırdı, benden geriye ne kaldıysa. "Sana güvenmiyorum." Elini bırakarak ondan bir adım geri çekildim, acı neredeyse dayanılmazdı. "Beni bir kenara attın."

"Asla, seni asla bir kenara atamam." Nefes alıyorum. "Seni kurtarıyordum."

"Beni kurtarmak mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Seni benden kurtarmak." Bu sözleri anda, benim her şeye sahip olmayı hak ettiğini anladım. "Seni olduğum şeyden kurtarıyorum."

"Nesin sen?"

"Ben kötüyüm," diyorum aklıma gelen tek kelimeyle. "Sekiz yaşındayken" -daha önce kimsenin duymadığı hikâyemi anlatırken onu izliyorum- "Babamla yatakta kitap okuyordum. Her gece yaptığımız bir şeydi. Bir rutin, ya da bizim rutinimiz. Akşam yemeği yerdik, genellikle sadece ikimiz. Umarım sadece ikimiz olurduk." Tavana bakıyorum, kalbim göğsümden çıkmak üzere. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

burnumu ve gözlerimi kapatarak onları uzaklaştırıyorum. "Tam kitabın sonuna gelmiştik ki bir araba kapısının duyduk." Sanki tekrar o yataktaymışım gibi kafamda canlandırabiliyorum. "Okumayı bıraktı ve ikimiz de yatak odamın kapısına doğru baktık. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onun kapıya gelmesini bekledik. Daha eve girmeden tökezlediğini duymuştuk. Aklını kaçırmış bir halde eve gelmesi yeni bir şey değil." Omuz silkiyorum. "Evde oturan bir anneydi, hiç evde kalmadı, hiç yemek yapmadı, hiç temizlik yapmadı ve kesinlikle benimle hiç ilgilenmedi." Yüzündeki ifade dehşete kapılmıştı. "İçeri girdi ve babam bana olduğum yerde kalmamı söyledi. Odadan çıkarken kitabı yanımdaki yatağın üzerine koydu. Onu dinlemedim. Onu dinlemeliydim, Lilah. Keşke onu dinleseydim. Keşke ona benimle kalmasını söyleseydim. O kadar çok şey isterdim ki." Nefes almak için bir saniye duruyorum. "Tartışıyorlardı, ki bu yeni bir şey değildi. Evde tek başıma olmam konusunda hep endişeliydi. Dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. Eve gittiğimde o evde olmayınca rahat bir nefes alırdım ama babam bundan nefret ederdi. Yalnız kalmamdan nefret ederdi, bu yüzden kavga ederlerdi."

"Emmett," diye mırıldanıyor adımı.

"Onu vurdu," diye hikayenin sonuna geldim. "Ben duvarın kenarından izlerken onu göğsünden beş kez vurdu. Çantasından bir silah çıkardı ve ateş etmeye başladı."

Ondan kaçan soluk, sanırım dayanabileceğimden daha fazla. "Lanet silahın tamamını adamın göğsüne boşalttı ve suçsuz olduğunu söyledi. Görüyorsunuz, annem beni suçladı." Göğsümü gösteriyorum. "Babamı öldürdü ve her şeyi bana bıraktı."

Bu dünyada yalnızdı ve beni suçladı. Bunu onun içine ben koydum. İçine kötülüğü ben koydum. Eğer ben olmasaydım, bana sahip olmasaydı, içindeki tüm o şeytanlara asla sahip olamazdı."

"Emmett, hayır." Başını sallıyor, gözyaşları akıntıya kapılmış bir nehir gibi yüzünden aşağı akıyor.

"Benim hatam." Elimi yumruk yapıp göğsümün ortasına vurdum. "Hepsi benim hatamdı. Koruyucu ailede büyüdüm. Annesi bir katil olan ve bununla da kalmayıp kocasını vuran bir çocuğu kim evlat edinmek ister? Kim olduğunu söyleyeyim, hiç kimse. Bir kişi bile bana dokunmak istemez." Lilah hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine sadece bana bakıyor, gözlerindeki bakış keder ve üzüntüyle dolu. "On sekiz yaşındayken onu görmeye gittim ve bana zehirin ben olduğumu söyledi. Ben olduğumu. Dokunduğum her şeyin lekeleneyeceğini söyledi. Sevdiğim herkesin içimdeki kötülükle dolacağını söyledi. Bunu kimseye yapamazdım, bu yüzden yalnız öleceğimi kabul ettim. Lucy'ye kadar"-gülümsüyorum-"ve sana kadar. Seni becerene kadar." Onu işaret ediyorum. "Sana aşık oldum ve yapabildiğim tek şey kendime senin benden daha iyisini hak ettiğini söylemek oldu. Seni her şeyiyle sevebilecek birini hak ediyordun, aşkın ne olduğunu bile bilmeyecek kadar kırılmış birini değil."

Bir hıçkırık yükselirken elini ağzına götürür gittim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Ağlama bebeğim," diyorum. "Benim için değil." Dudaklarından öpüyorum. "Benim için asla." Yumruyu yutuyorum. "Seni uzağa gönderdiğim için üzgünüm. Sen yanımdayken şeytanlarımla mücadele edecek kadar erkek olmadığım için üzgünüm." Göğsümdeki baskı tüm gücüyle artıyor. "Yanımdaki adam olmadığım için üzgünüm.

ihtiyacın vardı." Onu son bir kez öptüm. "Sana daha fazla yük olmayacağım." Ondan bir öpücük daha alıyorum ve ağlama sesleri arasında odadan çıkmak için dönüyorum. Dizlerimin bağı çözülmeden koridora çıkmayı başarıyorum. Beni desteklemesi için duvara tutunuyorum, önümde hiçbir şey göremiyorum, o sırada belimde bir kol hissediyorum.

"Seni yakaladım." Baktım ve Casey'i gördüm. "Tuttum seni."

"Yalnız kalamaz," diyorum ona. "Yanında birine ihtiyacı var." Zihnim sadece ve sadece onun için endişeleniyor. "Yanına birini ver."

Yoğun bakımdan çıktık ve daha üç saat önce ameliyattan çıktığında dolu olan bekleme odasının önünden geçtik ve doktor iyileşeceğini söyledi. Kıyafetlerimdeki kanı temizlemek için beni duş almaya zorladılar. Aceleyle geri dönmeden önce kırk iki dakikalığına ayrıldım. Ailesi sırayla onunla oturuyordu ama ben gittiler. Şimdi odada sadece beni görünce ayağa fırlayan Charlie var. " git," diyorum, o da başını sallıyor. "Git ona."

Casey, Charlie'ye "Onu yakaladım," diye güvence verir. "Onu yakaladım." Başını sallar ve Lilah'nın odasına koşar.

Yanına gittim ve bir sandalyeye çöktüm. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Hayır," diyorum ona, "ailesi gelene kadar burada oturacağım." Ellerimi yüzüme sürüyorum, içim bomboş hissediyorum. "O zaman onu rahat bırakacağım."

Yanımda oturuyor, tek kelime bile etmiyor. Burada oturuyorum bakıyorum dümdüz ileriye hiçbir şeye kadar ona ailesine

İçeri gel. "Sizi bekliyor," diyorum onlara, ayağa kalkıp başımla onları selamladıktan sonra odadan çıkıp yağmura yürüyorum.

Bölüm Kırk Üç

LILAH

Hastane yatağımdan pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda parlayan güneşi görüyorum ama sanki yağmur yağıyor olmalı gibi hissediyorum ve

Bulutlu. Bana hikâyesini anlattıktan sonra beni terk edeli iki gün oldu. Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissettiğinden beri iki gün geçti. Yüzümün altındaki yastık gün boyu akan gözyaşlarımdan ıslanmış. Bacaklarım karnıma doğru kıvrılmış, uzaklara bakarken onu düşünmemeye çalışıyorum ama aynı zamanda sesinin gün boyu kafamda tekrarlandığını da biliyorum. Rüyalarımda beni bekleyen, ona sarılabildiğim ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebildiğim kişi o. Hastane kapısı açılıyor ve gelen kişinin Emmett olması umuduyla başımı yana çeviriyorum. Ama her seferinde olduğu gibi, gelen o değildi. Onun dışında herkes geldi. Ailemden ahırdaki insanlara, hatta haberi duyunca buraya koşan Sierra'ya kadar bir sürü lanet ziyaretçi. İstedğim tek kişi Emmett ve ona en yakın olduğum kişi Lucy'ydi, o olmasını dileyerek her şeyimle ona tutundum.

"Günaydın," diyor hemşire. "Bunu nasıl yapıyoruz Sabah mı?"

"Ben iyiyim." Ben iyi değilim. İyinin tam tersiyim ama hiçbir ilaç bana yardımcı olamaz. Annem sonunda benimle uğraşmayı bırakıp dün gece gittiği için mutluyum. Onu istemedim; Emmett'i istedim.

"Kan basıncını lelim." Yatağın kenarına doğru yürüdü ve dün gece serum takılıyken çıkarılan kolumu kaldırdım. Kahverengi manşeti yukarı kaydırıyor ve sonra birkaç düğmeye basıyor ve manşetin havayla dolmaya başladığını hissediyorum. "Hiçbir şey yemedin." Bir süre önce getirdikleri kahvaltı tepsisini işaret ediyor.

"Pek a değilim." Ona bakmıyorum, pencereden dışarı devam ediyorum.

"Gücünü korumalısın," diye öğüt veriyor ve kelepçeyi çıkartıyor. Kapı açıldığında doktor vals yaparak içeri girdi.

"Günaydın Lilah," diye selamlıyor beni, elinde bir izelge tutarak. "Ne durumdayız?"

"Eve gidebilir miyim?" Ben soruyorum, o da bana gülümsüyor.

"Görünüşe göre eve gidebilirsin," diye rapor verdi, "ama dinlenmen gerek." Başımı salladım. "Ve sana doğum öncesi vitaminler için birkaç isim vereceğim."

Döndüm ve . "zr dilerim, ne dedin?"

Doktor bana baktı, yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Doğum ncesi vitaminler." Hemşireyle bakışlarını paylaştı. "Hamile olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"zr dilerim, ne?" diye tekrarlıyor sesim daha da yükselerek.

"Bildiğinizi varsaymıştım. Geçen gün geldiğimde size ikinizin de tehlikeyi atlattığınızı söylemiştim."

Başımı salladım. "Bunun Sammy ve benimle ilgili olduğunu sanmıştım." Sesim daha da yükseliyor ve doktorun gözleri

yuvalarından çıkacakmış gibi görünüyorlar. "Ne kadar hamileyim?" Elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Yaklaşık altı haftalık," diyor. "Tebrik ederim."

Arkasını dönüp odadan çıkıyor ve hemşire de onu takip ediyor. Üzerimdeki örtüyü atıp yataktan kalkıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Sandalyeye ve annemin dün benim için getirdiği çantaya doğru yürüyorum. Bir kot pantolon ve tişört alıp banyoya gidiyorum. Üzerimdeki hastane önlüğünü çıkarıp bir ayağımı kot pantolonumun içine sokuyorum, ardından diğerini. Karnımın ortasından sırtıma kadar sarılmış olan yan tarafımdaki bandajın olduğu yere dokunmamaya dikkat ediyorum. Çok yavaşça tişörtümü üzerime geçiriyorum, acıdan yüzüm buruşuyor ama zorluyorum.

Banyodan çıktığımda hastane odasının kapısı açılıyor ve Charlie içeri giriyor, Casey de onu takip ediyor. "Birinin taburcu olduğunu duydum." Charlie ellerini birbirine vurarak bana gülümsüyor.

"Seni eve götürmeye geldik," diyor Casey ve ben gülümsemeye çalışıyorum ama sadece yatağa oturuyorum. "Kamyonumdaki bütün çiçekleri alacağım." Odanın içinde son iki gündür aldığım tüm çiçeklere bakıyor. Çiçeklerin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama ben onları görmekten nefret ediyordum.

Bana bir tekerlekli sandalye getiriyorlar ve dakikalık bakışmadan sonra pes edip tekerlekli sandalyeye oturuyorum. Casey benim için kamyonun kapısını açıyor ve elini uzatıyor, nazıkçe binmeme yardım ediyor. Ön tarafa doğru yürüdüğünü, bindiğini ve bana baktığını izliyorum. "Eve gitmeye hazır mısın?" Charlie soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve kaşları birbirine çarpıyor. "Beni ona götürebilir misin?"

Charlie derin bir nefes verir ve başı öne eğilir. "Lütfen, Charlie, ben-"

"Siz ikiniz..." Kamyonu çalıştırır ve hastaneden uzaklaşır. "Daha ne kadar dayanabilirsiniz?" Ona cevap vermedim. Sadece pencereden dışarı bakıyorum ama cevabım her şey. Onunla birlikte olduğum sürece onun için her şeye katlanırım.

Evin önüne geldiğimizde kamyonetini park etmiş halde görüyorum. Kapıyı açtığımda Charlie, "Evde değil," dedi. "At sürmeye gitti."

"Lucy mi?" diye soruyorum, o da usulca gülümsüyor.

"Onu Billy'ye yardım etmesi için tuttuk," diyor gülümseyerek ve ben bir salyangoz kadar yavaş kamyondan iniyorum. "İşlerinizi bizi arayın," diyor yola çıkmadan önce. Basamakları çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum, sonra da evin yan tarafında sadece bakmak için tuttuğu sandalyeye gidiyorum.

Oturuyorum ve yanım kaşındığında tıslıyorum. Tarlaya bakıyorum, gözlerim ormanda geziniyor, onu arıyorum. Onu ormandan çıkarken gördüğümde dakikalar mı yoksa saatler mi geçti bilmiyorum. Siyah atına binmiş, sırtı dimdik, saçları rüzgârda uçuşuyor. Bana doğru bakmıyor, muhtemelen burada olmamı beklemediği için.

Ahıra yöneliyor ve on dakika sonra ellerinin tozunu alarak dışarı çıkıyor. Üzerinde mavi kot pantolonu ve kolları kıvrılmış uzun kollu mavi kot gömleği var.

Dirseklerine kadar. Gözlerimi üzerinde hissetmeden önce beş adım atıyor.

Yukarı baktığında, adımlarının ortasında durdu. Uyumadığını . Gözleri kararmış ve bitkin görünüyor. En alt basamağa geldiğinde "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben de ona doğru yürüyüp aşağıya bakıyorum.

"Beni bu kadar kolay bırakacak mıydın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, parmaklarımın altında onun sıcaklığını hissetmekten, ona dokunmaktan, ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Ait olduğum yerde, onun kollarında olmak.

"Neden bahsediyorsun?" diyor ve parmaklarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Sana bir şey söylemem için bana fırsat vermemenden bahsediyorum." Yutkunuyorum. "Benden uzaklaşıp gittin." Başını sallıyor ve yan tarafa bakıyor. "Beni terk etmeyeceğini söyledikten sonra, tam da bunu yaptın. Beni terk ettin."

Bana dönüp baktığında, bakışları nefesimi kesiyor, tıpkı bana hikayesini anlattığında olduğu gibi. "Yüzünün her yerinde gördüm." Bir adım geri çekildim. "Benden iğreniyordun."

Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Senden iğrenmiyordum. Senin için üzüldüm ve sonra senin için kızdım. Sonra, şey, sonra sadece kışına tekmeyi basmak istedim. Keşke bilseydin."

"Neyi biliyordun?" diye soruyor usulca.

Başımı salladım. "Fark etmez, değil mi? Eğer benden bu kadar kolay uzaklaşabiliyorsan. Ne önemi var ki?"

"Bu sabah Charlie ve Casey'nin seni eve götürmek için gelmeleri dışında seni hiç bırakmadım." İtirafı şok etti

Ben. "Bütün zaman boyunca bekleme alanındaydım. Senin yanında uyuyamadım ama o lanet yerden sensiz ayrılmıyordum." Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Lilah." Adım dudaklarında acı çekiyormuş gibi.

"Bana Lilah deme!" Bağırıyorum ve sonra derim çekilince irkiliyorum. Bir adım atıyor ve ben onu durduruyorum. "Hayır, daha bitirmedim. Keşke seninleyken ne kadar güvende hissettiğimi bilseydin. Keşke ne kadar güçlü olduğumu bilseydin. Keşke ne kadar şefkatli ve besleyici olduğumu bilseydin. Keşke benim gördüğümü, hepimizin gördüğünü görseydin. Charlie seni bir kardeş gibi seviyor ve biliyorum ki sıkıştığında onun için ölürsün. Tüm erkekler seni örnek alıyor, mecbur oldukları için değil, ne olursa olsun arkalarında olduğunu bildikleri için. Herkese saygı gösteren. Güvenilir ve iyi kalpli, ama daha da önemlisi, sevdiği insanları her şeyiyle koruyan biri." Elimi karnımın üzerine koydum.

"Bunu içeride yapabilir miyiz?" diye öneriyor. "Uzanabilirsin." Hayır demek istiyorum, bunu burada yapacağız, ama vücudum beni ele veriyor.

"Peki," diye karşılık veriyorum ve merdivenlerden çıkıp önümde duruyor ve ben onun misk kokusunu .

"Hadi seni içeri alalım," diye ısrar ediyor, elini benimkinin içine sokuyor. İçeri giriyoruz ve kanepenin üzerine atılmış battaniyeleri görüyorum.

"Ne oldu?" Merakımı yenemeyerek işaret ettim.

"Orada uyudum." Battaniyeleri kaldırmak için kanepeye doğru yürüdü. "Sen gittiğinden beri burada uyuyorum."

"Ne?" Bana doğru dönmesini izledim.

"Sensiz o yatakta uyuyamazdım." Gözlerimi kapatıyorum.
"İşkence gibiydi."

"Bunu kendine sen yaptın," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor.

"Yaptım," diye kabul ediyor.

"Beni seviyor musun?" Bu soru ona sorduğum en büyük soru. Nefesimi tuttuğum soru. Cevabını bilmek zorunda olduğum soru.

"Senden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Hiçbir fikrim yoktu, aşkın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve sonra sen ortaya çıktın ve ben onunla savaştım." Yere bakıyor. "Şu an olduğum baba olmama yardım eden şey seni sevmek."

"Bu çok iyi bir cevap." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Sana söylemem gereken bir şey var. Sammy'nin yaptığı ve benim bilmediğim bir şey."

Elleri yumruk haline gelir. "Orospu çocuğu," diye tıslıyor.

"Oldukça fazla ama-" Yutkunuyorum. "Bebeklerini doğurmamı istedi." Yüzü soluklaştı. "Hayır, bana öyle dokunmadı." Rahatlamış bir nefes veriyor. "Ama doğum kontrol hapımı değiştirdi," diye söze başlıyorum, gözleri büyüyor ve eli ağzına gidiyor. "Bugüne kadar hiçbir fikrim yoktu." Konuşmadan duramıyorum. "Doktor çıktı ve doğum öncesi vitaminlerle ilgili bir şeyler söyledi," diye anlatıyorum, kıcı kanepeye düşüyor ve sonra ayağa fırlıyor.

"Gitmem gerek," diyor elini saçlarında gezdirirken.

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Şimdi mi?" Ellerimi uzattım. "Bir şeyin tam ortasındayız."

"Gidip babanla konuşmam gerek."

", ne dedin?"

"Onunla tanıştığım da, seninle evlenecek kişinin ben olduğumu söyledim."

"Sen ne?" Ellerimi başımın üzerine koydum.

"Şimdi ona gerçekten söylemek zorundayım." Evden kaçmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Emmett," diye bağıyorum. "Kaçırıldım ve bıçaklandım," diye haykırıyorum, "ve saçımı kesti. Beni sevdiğini ve bir bebeğimiz olacağını yeni öğrendim ve sen gidip babamla mı konuşmak istiyorsun?"

"Kahretsin, bir yüzük almalıyım."

"Aman Tanrım," diyorum ve elimi tuttuğunda kapıya yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Beni kendine çekti.

"Senden uzakta." Bir kolunu belime doladığında konuşmayı kesiyorum ve avuçlarım göğsüne yerleşiyor, altında kalp atışlarını hissediyorum.

"Asla," diyor bana bakarak. "Benden uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim." Başını eğiyor. "Seni seviyorum Lilah."

"Bunu bana her gün söyleyeceğine söz ver." Başımı arkaya yatırdım.

"Seni ne kadar sevdiğimi bilmediğin bir günün bile geçmeyeceğine söz veriyorum. Hayatımızı ne kadar sevdiğimi. Çocuklarımızın benim için ne kadar önemli olduğunu."

"Öp beni, Emmett." Onun gülümsemesi benimkiyle eşleşince gülümsüyorum. "Zevkle," dedi, eğildi ve öptü Dudaklarım, kalbim o kadar dolu ki başka bir nedenden dolayı acıyor.

"Şimdi gidip Lucy'yi alabilir miyiz lütfen?" Ben soruyorum, o da beni çekiyor ve bana şimdiye kadar sarıldığı en büyük sarılmayı .

Ben.

"Evet, hadi gidip kızımızı alalım." Başımın üstünü öpüyor ve el ele tutuşarak evden çıkıyoruz. Merdivenlerden indiğimizde duruyor ve başını eğmeden önce elini karnımın üzerine koyuyor. "Seni seviyorum küçüğüm"- bana bakıyor-"ve seni de."

Bölüm Kırk Dört

EMMETT

"Bir bebeğimiz olacak."

Kelimeleri tekrar duyuyorum ve gözlerim açılıyor. Oda, yükselmekte olan yumuşak güneş ışığıyla doluyor. Bedenim onun etrafında koza gibi sarılmış, kollarımda uyurken ellerim karnında. O gittiğinden beri ilk defa o gece nihayet uyuyabildim. Yatağa onun yanına uzandığım anda bedenim rahatlayabileceğini hissetti ve rahatladı da.

Onu uyandırmamak için yavaşça yanından uzaklaşmadan önce derin bir nefes alıyorum. Yorganı tekrar üzerine örtüyorum, onunla yatağa geri dönmek istiyorum. Bunun yerine dönüp parmak uçlarımda odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Lucy'nin odasına gitmeden önce kahveyi hazırlıyorum ve kapıyı iterek açıp başımı içeri sokuyorum. "Uyan ve ışılda," diyorum ve o da yorganının altından homurdanıyor. "Pastırma mı sosis mi?"

"Sosis." Geriniyor, sonra bana bakıyor. "Lilah hâlâ burada mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Benim yatağında uyuyor." "Onu görmeye gidebilir miyim?"

"Kahvaltıdan sonra," diyorum. "Bırak biraz uyusun."

"Tamam." Yorganı üzerine örtüyor ve ben de mutfağa dönüp kahvaltıya başlamadan önce kahve yapmak için bir fincan alıyorum.

Ekmek kızartma makinesine ekmek koyuyordum ki kapının açıldığını duydum ve Lilah'nın mutfağa geldiğini gördüm. Üzerinde bir şort ve bir tişört vardı. Bir eliyle gözlerindeki uykuyu silerken bana gülümsüyor. "Beni neden uyandırmadın?" diye mırıldanıyor, fincanı yere bırakıp gelip bana sarılması için kollarımı açtığımda. Sorgusuz sualsiz geliyor ve kollarım onu sardığında kelimenin tam anlamıyla iç çekiyorum, başının üstünü öpmek için eğiliyorum.

"Uyumaya ihtiyacın var bebeğim," diye cevap veriyorum usulca.

"İşe gitmem gerekiyor." Kendini benden ayırıyor ve ben de ona bakıp başımı sallıyorum.

"İşe gitmiyorsun," diyorum, sosis cızırdamaya başladığında dönüp tavaya doğru yürüyorum. "Yatakta kalacaksın."

"Kesinlikle değilim." Ellerini kalçalarına koydu. "Ben işe gidiyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam, bana başka seçenek ." Telefonumun olduğu tezgâha doğru yürüyorum ve onu alıp Charlie'yi arıyorum ve hoparlöre alıyorum.

İki kez çaldıktan sonra "Ne?" diye cevap verir.

"Lilah işe geleceğini söylüyor," diyorum Charlie'ye, o da gülüyor.

Lilah'ın nefesi kesilirken, "Önümüzdeki ay izinli," diyor.

"Değilim!" diye bağılıyor ve telefonu elimden almak için bana doğru yürüyor. "Bir ay çılgınlık."

"Peki," diye pes etti, "iki hafta sonra gelebilirsin." Bana ters ters bakıyor. "Ya da hiç gelme."

"Beni kovuyor musun?" diye sorar Charlie'ye.

"Seni ziyarete geldiğimde görüşürüz," diyor. "O zaman konuşuruz." Kadın daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapatıyor.

"Bunun hallolduğuna sevindim." Gülümseyip dudaklarını tekrar öpmeden önce eğilip dudaklarını öpüyorum ve aynı anda Lucy yatak odasından çıkıyor.

"Lilah," diyor, ona doğru koşuyor ve beline , "ayaktasın."

Başını öpmek için eğilmeden önce yumuşak bir sesle "Öyleyim," diye onaylıyor. "Yemek kokusu aldım."

"Beni okula bırakacak mısın?" Lucy portakal suyu almak için buzdolabına doğru yürürken soruyor.

Lilah "Evet" derken ben de ona "Hayır" diye cevap veriyorum. Lucy tabureye doğru yürüyüp gülüyor.

"Lilah taşınıyor mu?" diye soruyor ve ben de kocaman gözlerle bana bakan Lilah'ya . Dün gece Lucy'yi aldığımızda Lilah'nın kalıp kalmayacağı hakkında konuşmadık. Lucy sadece Lilah'nın bizimle olmasından mutluydu ve diğer her şey pencereden dışarı çıktı.

"Um," diyor Lilah.

"Yapmasını istiyorum." Sonunda ocağı kapattım ve Lucy'ye döndüm. "Burada bizimle yaşamasını istiyorum."

"Ben de," onaylıyor Lucy, bir yandan da gülümseyerek Lilah'ya bakıyor. "Burada bizimle yaşamak ister misin?"

"Um." Sinirden elleri titriyor. "Siz neredesiniz ben de olmak istiyorum," diyor sonunda ve beni gülümsetiyor.

Elimde olmadan yanına gidip onu kollarıma alıyorum ve elimi sırtında gezdiriyorum.

"O zaman anlaştık, taşınyorsun." Kollarını belime doladığında ona . "Autumn'a gidip eşyalarını toplamasını söyleyeceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye soluyarak Lucy'nin kıkırdamasına neden olur. "Kendi eşyalarımı kendim toplayabilirim, çok teşekkür ederim."

"Siz erkek ve kız arkadaş mı olacaksınız?" Bu soru Lilah'nın konuşmasını kesmesine neden oldu.

"Evet." Bir adım bile atlamadım. "En azından şimdilik. Onu seviyorum, hep sevdim."

Lucy sırtıyor. "Biliyordum.

"Siz ikiniz evleniyor musunuz?" Lucy her birimize bakıyor.

"Onunla evlenmek istiyorum," diye itiraf ediyorum Lucy'ye. "Onun olmak istiyorum kocamı her şeyden çok seviyorum."

"Babamla evlenmek istiyor musun?" Lilah'ya bakar, Lilah'nın gözleri yaşarmıştır.

"Çok fazla," diye fısıldıyor ona, ağlamamaya çalışıyor ama sonra gözyaşlarına teslim oluyor. "Onunla evlenmeyi çok istiyorum."

"O zaman evlenmelisin," diyor sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi.

"Bundan daha fazlası var," diye yanıtlıyor Lilah ve ben başımı eğiyorum.

"Babamı seviyorsun," diyor Lucy Lilah'a. "Lilah'ı seviyorsun." Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Artık evlenebilirsiniz."

Lilah güler. "Sanırım bu kadar kolay." Bana bakıyor. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi?" Kafası karışmış gibi ona bakan Lucy'ye dönüyor. "Biliyorsun, burada kalmam."

"Daha önce burada kalmıştın." Ona kahvaltılık sandviç yapmak için yanına gittiğimde omuz silkiyor. "Artık sadece babamla yatıyorsun."

"Evet," diyor Lilah, dönüp Lucy'nin önündeki adaya doğru yürürken, "ama siz ikinizdiniz ve sonra ben geldim."

Lucy'i izliyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Başını bana doğru çeviren Lucy'ye söylüyorum. Bu bilgiyle ne yapacağını bilemediğini görebiliyorum. "Başıma gelen en iyi şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" Alt dudağı titriyor. "Seni ne kadar sevdiğimden asla şüphe duymayacaksın Lucy, asla."

"Biliyorum," diyor usulca, telefon alarmı çaldığında gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullanıyor, bu da onu okula götürmek için ayrılmamız gerektiği anlamına geliyor.

Kapatmak için elimi hareket ettiriyorum. "Seni sevdiğimi biliyor musun?" Bana bakıyor, göğsümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi bir his var.

"Umuyordum," diye dürüstçe cevap verdim, "gerçekten umuyordum."

Bana güldü. "Şimdi ya gidip eşyalarını alırsın ve kamyonda yemek yersin ya da geç kalırsın."

"Geç kalamam." Tezgahtan uzaklaşıyor. "Kamyonda yiyebilir miyiz?" Taburesinden atlıyor. "Gidip çantalarımı alacağım."

Odadan çıkmasını bekliyorum. "Evleneceğimizi ona söylemenin bir yolu da bu." Lucy'ye kahvaltı hazırlamak için mutfakta koşuşturmaya başlayan Lilah'ya bakıyorum. "Giyinmem gerek." Şortuma bakıp ona doğru yürüyorum. "Öp beni." Başını kaldırıp bana bakmaya çalışıyor.

Dudakları dudaklarıma değmeden önce gülümsememi gizledim. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, "hayattan daha çok."

"Seni seviyorum," diye ilan etti. "Şimdi git ve hazırlan."

On dakika sonra evden aceleyle çıktık, kamyonete bindik ve Lilah'ya el sallayarak veda ettik.

"Zamanında gelmeliyiz." Arkada kahvaltısını olan Lucy'ye bakıyorum.

Pencereden dışarı bakıyor ve iki dakika sonra nihayet konuşuyor: "Annemi sevdin mi?"

Soru karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onu o kadar iyi tanı mıyordum. Ama seninle böyle için onu seviyorum. Seni tanıdığım en iyi çocuk olarak yetiştirdiği için onu seviyorum. Seni bana verdiği için onu seviyorum." Ne düşündüğünü görmek için dikiz aynasına bakıyorum. Gözleri hâlâ yoldaydı. "O en iyi anneydi."

"Öyleydi," diye itiraf ediyor.

"Seni çok severdi." Başını salladı.

"Onu hâlâ öz lüyorum" -derin bir nefes alıyor- "ama eskisi kadar değil."

"Onun hakkında konuşmak sorun değil." Ona bakıyorum. "Onun hakkında ne zaman konuşmak istersen, konuşabilirsin."

"Kızmayacak mısın?" Elindeki yarısı yenmiş sandviçe bakıyor.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Seninle kaçırdığım zamanlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum. şeyi bilmek istiyorum." Kamyoneti okulun önüne çekiyorum. "Bu hafta sonu, bazı resimlere bakmaya ve bazılarını evin etrafına koymaya ne dersin?"

Gözleri parlıyor. "Hangisini istersen seçebilirsin ve onları asabiliriz. Hatta birkaç tanesini odana bile koyabilirsin."

"Bunu yapmak istiyorum," diyor ve ben okul bahçesine bakıyorum, insanların içeri girdiğini görüyorum.

"Bunu bitirmek ister misin, yoksa okula mı gitmek istersin?" Çenemle sandviçi işaret ediyorum.

"Ben iyiyim." Sandviçi bana uzattı, ben de yolcu koltuğuna koydum, sonra kamyonundan inip diğer tarafta onunla buluştum.

Elimi ona uzattım, o da benimkine kaydırıldı. "Tamam." Çömeliyorum. "En iyi günün senin olsun." Gülümsüyorum ve yanağından öpüyorum. "Seni almak için burada olacağım."

"Bu gece hep birlikte ata binebilir miyiz?" diye soruyor. "Uzun zaman oldu."

Lilah'nın henüz ata binemediğini çok iyi bildiğimden, "Bakalım Lilah nasıl hissedecek," diyorum. "Sen ve ben gidebiliriz."

"Tamam," diye kabul ediyor ve dönüp uzaklaşıyor.

"Seni seviyorum Lucy," diyorum ve o da dönüp kocaman gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor ve dönüp koşmaya başlıyor.

Öğretmen adını söylediğinde kapıya doğru koşuyor. Durur ve okulun içine koşmadan önce omzunun üzerinden el sallar.

Evime döndüğümde Lilah , dün hastaneden çıktığında oturduğu sandalyede oturuyordu. "Sen iyi misin?" Başını salladığında endişeyle soruyorum. Uzanıp sandalyesini kendime çekmeden önce yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Onun gülme sesi sessiz sabahı dolduruyor. "Okula zamanında geldi mi?" Başımı sallıyorum, dışarıya bakıyorum.

Orman.

"Annesi hakkında konuştuk," aktarıyorum ve ben konuşmanın nasıl geçtiğini anlatırken elini hemen göğsüne koyuyor.

"İsterse her bir odaya resim koyabiliriz," diyor usulca.

"Her odada değil." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bizim odamız bizim odamız." Gülüyor.

"Okuldan sonra ata binmek istiyor." Dudakları aralanan Lilah'ya bakıyorum.

"Ona bebekten bahsetmemiz gerekecek," diyor usulca ve ben de başımı sallıyorum.

"Sence bunu nasıl karşılayacak?" Gözlerini kapatıyor ve elini karnına koyuyor. "Çok hızlı ve çok fazla olabilir."

"Bebeğim." Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim. "Lucy'den önce gurur duyduğum çok az şey vardı," diye itiraf ediyorum. "Ama sonra onu öğrendim. Anında ödüm koptu ama yine de gurur duydum. Tüm bunları yaşayıp hâlâ o harika çocuk olabilmesi çok zordu. Şimdi yeniden baba olacağım ve bu bebeğin sevgiyle yaratılmış olmasından daha fazla gurur duyamazdım. Bu bebek hayatının her saniyesinde ne kadar özel olduğunu bilecek. Beni sevdiğin için çok gururluyum, bir bebeğimiz olacak ve çok yakın bir gelecekte bir gün benimle evleneceksin."

Burnunu çekiyor. "Şu anda mükemmel olmayı bırakabilirsin."

"Eğer , o zaman kıcını buraya getir ve beni öp." Eğiliyorum Ayağa kalkıp yanıma geldi ve kucağıma oturdu.

Bir elini yanağıma koyuyor. "Teşekkür ederim Emmett, uzun zaman önce benden çalınan hayallerimi sonunda bulduğumu gösterdiğin için." Dudaklarımı öpüyor. "Seni." Başını benimkinin üzerine koyuyor. "Sen benim rüyamsın."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Seni sevmek, hayallerimin gerçeğe dönüşmesi."

İki Hafta Sonra

"MUTLU DOĞUM GÜNÜ, SIERRA," Lilah'ın cevaplar onu neşeli bir sesle hoparlöre veriyor.

"Lilah." Sesi kesiliyor. "Lilah," diye hıçkırıyor.

"Sierra," Lilah diyor ki onu isim içinde neredeyse a "Sorun ne?" diye fısıldar.

Lilah'nın yanında durmak için hareket ediyorum, "Bu bir yalan," diye hıçkırıklar arasında geveliyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Hepsi yalan."

"o?"

"Hayatım." Fısıltıyla "Evlat edinme belgelerimi buldum." dedi.

Lilac soluk soluğa bana bakıyor, "Yoldayım," diyor ve bağlantıyı kesiyor.

Unutulmuş Düşler

Sonsöz

EMMETT

Yedi buçuk ay sonra.

"Geliyor," dedi yeni çiftlik işçilerinden biri bana gelirken, yüzünde şok ve korku ifadesi vardı hepsi bir arada, "ve kızgın."

"Kim o?" kaldırıp hafta sonuna kadar rotasyona tabi tutacağımız atların isimlerinin yazılı olduğu panoya bakıyorum. Beni geçip ahırlara doğru koşarak gözden kayboluyor.

"Emmett," diye tısladığımı duyuyorum ve Lilah'ının ofisten çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Aslında bir o yana bir bu yana yalpalayarak yürüyordu. "Az önce Charlie'ye bugün son günüm olduğunu mu söyledin?" Ellerini kalçalarına koydu.

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp elimdeki panoyu kenara fırlatıyorum ve masamdan kalkıyorum. "Bunu ona dün söyledim, bugün değil."

Bakışları göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlıktan caniliğe dönüşüyor. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Tatlım, doğum günün yarın." Ona gülümsüyorum, ellerimi kalçalarına koyarken onunkileri yoldan . O da ellerini kollarıma götürüyor. "Ve suyun daha önce gelmediği sürece hamileliğinin sonuna kadar çalışacağını söylemiştin." Dudaklarını öpmek için başımı yana eğiyorum. "O da yarın."

"Emmett, benim adıma karar verip duramazsın," diyor usulca ve benden uzaklaşıyor. "Çalışmaya devam edebilirim, çünkü çocuğun" -elini şişmiş karnına koyuyor- "rahmimden çıkmaya hiç niyeti yok."

"Doktor hazır olduğunda dedi." Elini kaldırdığında konuşmayı kesiyorum.

"Emmett, şu anda bunu duymak istemiyorum." Başını arkaya koydu. "Burada yapamayacağım neyi evde yapacağım?"

"Birincisi, burada olmamak." Gülmemek için kendimi zor tutarak bakıyorum ve Charlie'nin içeri girdiğini görüyorum.

"Beni suçlama. Artık çalışmayacağını bildiğini sanıyordum."

"Asla anlaş-" Birden konuşmayı kesiyor ve gözleri büyüyor. "Aman Tanrım," diye bağırıyor ve ben karnına bakarken izliyorum. "Sanırım suyum geldi."

"Sence?" Ne yapacağını bilmez bir halde duran Charlie'ye bakarak soruyorum.

"Ya suyum geldi ya da üstüme işedim," diye karşılık veriyor ve burnundan nefes alıp ağzından verirken gözlerini kapatıyor. "Tamam, sanırım bu kesinlikle bir kasılmaydı."

"Uzun zamandır mı yaşıyorsun?" Charlie ona soruyor ve o da omuz silkiyor.

"Bütün gece boyunca sırtım ağrıyordu, ama bebeğin bir şeye bağlı olabileceğini düşündüm. Ama bu sabah öne doğru hareket etti." Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor.

Charlie'ye baktım. "Çantalar hazır mı?"

"Ön kapıda," diyorum ona, yanına gidip kolumu ona doluyorum. "Seninle orada buluşuruz."

"Bizimle nerede buluşacaksın?" diye soruyor onu ahırdan çıkarıp kamyonetime doğru götürürken.

"Tatlım," diye yumuşak ve sakın bir şekilde yatıştırıyorum, her ne kadar içten içe çıldırıyor olsam da, "Sanırım seni hastaneye götürmeliyiz." Bunun olacağını biliyordum, sadece en iyi yolu bulduğumdan emin olmak için birkaç kez hastaneye kendi başıma gitme alıştırmaları yaptım. Ama şimdi gerçekten , düşündüğümde çok daha fazlasını hissediyorum.

"Ama..." Başını iki yana sallar. "Ama-" Gözlerini kapatırken konuşmayı kesti ve birkaç hafta önce Lamaze dersinde öğrendiğimiz nefes egzersizine başladı. Yapmak istemediğim bir şeydi ama onun için ne isterse yapardım.

"Sanırım zamanı geldi," diyorum ona, kasılmalar arasında nefes alıp verirken ve sonra gözlerini bana doğru açarken.

"Bence hastaneye gitmeden önce kasılmaları zamanlamalıyız," diye yanıtlıyor onu kamyonete bindirirken. "de öyle değil mi?"

"Tatlım," diye tekrarlıyorum usulca. "Ne yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum, gizliden gizliye belli etmemeye çalışarak, "ama yapacağım

Ne yaptığını bilen insanlarla birlikte lanet olası hastaneye gittiğimizde çok daha iyi hissedeceğim." Ona başımı salladım. "Öyle mi?"

"Tamam." Elini karnına koyuyor. "Lucy?" "O okulda."

Kalbimin nasıl sıkıştığını hissediyorum

Göğüs. "Doktorun ne diyeceğine bakacağız ve sonra onu alacağız, tamam mı?" Ben kapıyı kapatıp kamyonun şoför tarafına doğru başıyla onaylıyor.

Kızımı en az benim kadar seviyor, ona bir kez bile kendi kızı değilmiş gibi davranmadı. Tanıştıkları andan itibaren aralarında asla kopmayacak bir bağ oluştu. Lucy'ye bebek sahibi olacağımızı söylediğimizde çok gergindi, Lucy'nin beni ondan ayırdığı için kendisinden nefret edeceğini düşünüyordu, hatta henüz yerleşmemişken eve bir çocuk getirdiği için endişeleniyordu. Bu yüzden kelimenin tam anlamıyla kendini hasta etti, ancak Lucy beş gün üst üste kusarken içeri girdiğinde bebek sahibi olduğunu tahmin etti. Meğer normal bir günmüş, bir de "Harika, abla olacağım" demiş. Hepsi bu kadardı, hiçbir kötü his yoktu, hiçbir şey. Yol boyunca attığı her adımda Lilah, Lucy'yi her şeyin bir parçası haline getirdi. Çocuk odasının planlanmasından, odaya konulacak her şeyin seçilmesine kadar Lucy ne isterse o oldu. Şimdi, çocuk odası ormandaymışız gibi görünüyor ve kendim söylesem bile çok havalı.

"Emmett," diyor ben ahırdan hızla uzaklaşırken.

"Öyle mi?" Ona bakıyorum ve bir eliyle kapıya tutunduğunu, diğer elinin de yanında yumruk olduğunu görüyorum.

"Korkuyorum," sessizce itiraf ediyor, "ama aynı zamanda heyecanlıyım."

"Tatlım." Elini kendi elime aldım. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye itiraf ediyorum ona, hastaneye varıp gördüğüm ilk yere park ediyorum.

İçeri girmemiz tam beş dakika sürdü, kasılmaları sırasında nefes alması için her iki dakikada bir durduk. Zemine geldiğimizde saçımı başımı yolacakmışım gibi hissediyorum. Hemşire ona "Kasılmalar ne zaman başladı?" gibi sorular sormaya başladığında kasılmalar gittikçe yaklaşıyor.

"Son iki gündür sırtım ağrıyordu." Bana bakmaktan kaçınıyor.

"Bana söylemedin," diyorum yanından, kotunu çıkarmaya çalışıyor ama yarı yolda duruyor. "Yatağa otur," diyorum kotu kalçalarına kadar indirdikten sonra üzerinden çekip çıkarmadan önce.

"Çünkü dinlenmem ve kendimi zorlamamam konusunda başımın etini yerdin." Hemşirenin için yatağın üzerine koyduğu hastane önlüğünü kapıyor. "muydum?" diye soruyor bana, üstünü çıkarıp önlüğü omzuna atarken. "Değildim, bu yüzden sana söylemedim."

Hemşire, "Arkana yaslan, seni kontrol edelim ve ne durumda olduğumuza bakalım," diye ısrar ediyor. Yan tarafa geçip kot pantolonunu bir sandalyeye fırlatıyorum ve sonra acı içinde kükreyip karnını tuttuğunda elini tutmak için ona geri dönüyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, nefesini kontrol etmeye çalışıyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Sorun yok," diye yumuşak bir sesle güvence veriyorum, alnımı başının yanına koymak için eğiliyorum. "Her şey girecek. Her şey yoluna girecek."

Bu," diyorum acı içinde inlerken. Neler olup izleyen hemşireye bakıyorum.

Kasılma onu terk ettiğinde vücudu gevşiyor ve yatakta gevşek bir şekilde yatıyor. Hemşire, "Bir sonraki kasılmadan önce seni bağlayalım, böylece olduğunu görebiliriz," diye talimat vererek önce beline, sonra da karnına bir şey koyuyor.

"Bu bebek için uygun mu?" Ona soruyorum ve o da bana başını sallıyor.

"Kasılmaların ne zaman geleceğini bize söyleyecek." Monitörü işaret ediyor ve ardından bebeğin kalp atış hızının iyi olduğundan emin oluyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum ve hayatımda hemen her şeyi gördüm. Ama her kasılma geldiğinde onun çektiği acıyı izlerken, kelimenin tam anlamıyla bütün duvarları yıkacakmışım gibi hissediyorum. Hemşire onu muayene ederken "Sekiz santimetre" diyor ve sonra gözleri kapalı yatan Lilah'ya gülümsüyor. Kasılmaları sanki birbiri ardına geliyor ve ne zaman birini bitirip gevşese bir diğeri geliyor.

"Epidurali ne zaman alabilirim?" diye soruyor, sesi monoton.

"Üzgünüm," diyor hemşire, "o pencere kapalı." Bana baktı.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağıyor Lilah yataktan, "pencereyi bir saniyeliğine aç."

"Bu gerçekten güvenli değil." Hemşire onunla konuşmak için elinden geleni yapıyor ama Lilah sadece bana bakıyor.

"Yorgunum," diyor, "ve acıyor."

Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diye hatırlatıyorum ona, elimi yanağına koyarak. "Gerçekten, bu dünyada yapamayacağın hiçbir şey yok."

Bir kasılma geldiğinde "Bunu yapamam," diye hıçkırıyor ve kasılma boyunca inlerken gözlerini kapatıyor.

Bana üzgün bir şekilde gülümseyen hemşireye bakıyorum. "Çok hızlı hareket ediyor, onu almamızın imkanı yok."

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Gözlerini açıyor, "Yapabileceğimi sanmıştım, yapamam."

"Tatlım," diye yumuşakça yatıştırıyorum, "bu dünyada senden daha güçlü kimse yok. Yaptığın şeyden sağ çıkabilecek ve üstesinden gelmekle kalmayıp bundan daha da güçlenecek kimse yok." Dudaklarından öpüyorum. "Sen gücün sütunusun. Sana hayranım."

"Bunu söylüyorsun çünkü bebeği dışarı itmeme ve her şeyi hissetmem gerekecek." Gözlerini kapatıyor ve bir tane daha geliyor, bu sefer "Basınç hissediyorum" diye bağıyor. Karnını tutuyor. "Çok fazla baskı var."

Hemşire hiç umursamadan duvardaki küçük dahili telefona doğru ilerliyor ve ben de ona kışını kaldırmasını söylemeden önce tavana bakmak zorunda kalıyorum. "Dördüncü odaya bir doktor çağırabilir miyiz?" Bize bakmak için geri döndü. "Sizi tekrar kontrol edeyim." Yanımıza geldi ve Lilah'dan bacaklarını açmasını istedi. "Oh, taçlandırıyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Lilah "Bu ne demek lan?" diye bağırırken ben de ona bağıyorum. Elimini saçlarımda gezdiriyorum, canının yanmasını engellemek ve tüm bunları durdurmak için saçlarımı çekmek istiyorum.

"Bu demek ki" -eldivenlerini çıkarıyor- "çocuğunuzla tanışmak üzeresiniz."

Doktor o anda odaya giriyor ve etrafına bakınıyor. "Merhaba Lilah," diye bizi selamlıyor. "Bebek sahibi olmak için güzel bir gün."

"mi?" Odaya daha fazla hemşire girerken Lilah ona soruyor. Kulaklarımda atan kalbimin sesi gittikçe yükselirken başım dönüyor.

"Tamam, Lilah." Doktorun sesi beni getirdi. "Bir sonraki kasılmada ıkınmanı isteyeceğim. Bastıracaksın ve tuvalete gidiyormuş gibi ıkınacaksın" dedi. "Baba, bacaklarından birini tutabilirsin," diye talimat veriyor ve elimi üst uyluğunun altına koyuyorum. "Hazır mıyız?"

"Hayır," diye sızlanıyor Lilah, "yanıyor. Sanki yanıyormuş gibi hissediyorum." "Tamamen normal," diyor doktor ben söyleyemeden.

Hatta ona sor. "Ve," diyor, ondan bire doğru sayarak. "Bu iyi." Bayılacakmış gibi görünen Lilah'ya bakıyorum.

Doktora "Durumu iyi değil" dedim. "."

"Yakında bitecek," diye karşı çıkıyor, neredeyse beni görmezden geliyor. "Hadi tekrar gidelim, Lilah. Bebeğini çıkarmaya yardım etmelisin."

"Yapamam," diye cevap veriyor, sesi yenilmiş gibiydi, "Gerçekten yapamam." Kolumu yastığın üzerindeki başının üzerine koyuyorum. "Bunu yapabilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum. "Keşke her şeyi senden alabilseydim. Keşke yapabilseydim ama ikimiz de biliyoruz ki sen benden daha güçlüsün." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum Lilah." Dudaklarından öperim. "Sen bunu yapabilirim."

"Tamam, bir tane daha geliyor," diyerek doktor bakışımızı kesiyor. "Şimdi bana büyük bir tane daha vermelisin," diyor ve Lilah ıknırken gözlerini kapatıp çenesini içeri çekerken birden sayıyor. Doktor "Bebeğin başı çıktı" diyene kadar sanki sonsuza kadar ıknmış gibi hissediyor. Lilah'nın üzerine bir örtü örtüyor. "Bir kez daha ıknın ve bebeğinizle tanışabilirsiniz." Göğsümdeki his daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sahip olamayacağınızı düşündüğünüz bir his. Lucy'yi ilk kucağıma aldığımda ve bana baba dediğinde hissettiğim duyguyla aynı. Sonra Lilah bana hamile olduğunu söylediğinde ve birkaç kez bebeğin elimi tekmelediğini hissettiğimde. Sanki içimden küçük mutluluk serpintileri geçiyormuş gibi hissettim, ta ki tüm vücudunuz patlayacakmış gibi hissedene kadar. geçti, kendi atmosferinde. "İşte bebeğiniz," diyor, bebeği Lilah'nın göğsüne koyarak. "Tebrikler, bir oğlunuz oldu."

Lilah kollarını onun boynuna , "Oh Aman Tanrım." Onun başını öpüyor. "Bebeğim benim." Kollarımı ikisine de doladığımda gözyaşlarım sessizce duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Baba," diye seslendi doktor bana, "kordonu kesme şerefine nail olmak ister misin?" Bebek kocaman bir feryat koparırken makası elinde tutuyor. "Ciğerleri iyi durumda." Bana iki klemp arasından kesmemi söylerken makası ondan alıyorum. "Tebrikler."

Başımı sallayarak bana bakan Lilah'ya bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Az önce yaptığın şey" -onların yanına geri dönüyorum, annesini içine çekerken gözlerini kırptırarak oğluma bakıyorum- "hayatımda gördüğüm en cesurca şey." Eğilip onu öpüyorum. "Yapabileceğim hiçbir şey buna yaklaşamaz. Senin ve çocuklarımızın benim için ne ifade ettiğini sana göstermek için yapabileceğim hiçbir şey yok." Alnımı onunkine dayadım ve oğluma baktım. "Dünyaya hoş geldin, bebeğim."

"Lennox," diyor ismi söylerken. "Lucy ve ben Lennox'un iyi bir isim olacağını düşündük."

"Harika bir isim," diye katılıyorum ona. "Dünyaya hoş geldin, Lennox."

Daha fazla Emmett & Lilah'a ihtiyacınız varsa, bonus
sonsöz için [buraya](#) tıklayın!

Unutulmuş Düşler Ön Gösterim

Birinci Bölüm

Sierra

Hayatım boyunca içinde büyüdüğüm evin önüne geliyorum ve arabayı durduruyorum. Arabadan inip sokağın karşısına baktığımda Bay Jackson'ın dışarıda saksıdaki çiçeklerini suladığını görüyorum. "Selam Sierra," diye selamlıyor beni, arabamın kapısının kapandığını duyunca başını kaldırıp bakıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Ona gülümsüyorum ve merhaba demek için elimi kaldırıyorum.

"Yeni çağ sana nasıl davranıyor?" Benimle konuşurken suyu boşa akıtmadığından emin olmak için suyu kapatıyor.

"Şimdiye kadar çok iyi." Omuz silkiyorum. Bugün benim yirmi beşinci doğum günüm, çeyrek asırlık bir yaş.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse" -sırıttıyor- "yetmişin üzerinde bir gün bile hissetmiyorum."

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum ve gülüyorum. "Bunu unutmayacağım," diyorum dönüp eve bakıyorum. "Oraya girmek zorundayım. Annemle babam bana mutlu yıllar dileyen ilk kişiler olmazlarsa çok üzülürler.

doğum günü." Başını sallıyor ve çiçeklerini sulamaya devam etmek için hortumu tekrar açıyor.

Patika yoldan ön kapıya çıkan beş basamağa doğru yürüyorum. Kapı kolunu çeviriyorum, kapıyı iterek açmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor. Tuş takımına dokunuyorum ve iki, dört, dokuz, bir rakamlarını giriyorum. Kapıyı itip açmadan önce kilidin açılmak üzere döndüğünü duyuyorum. "Merhaba!" diye bağıriyorum. "En sevdiğin ve biricik kızın burada." Şaka yapıyorum çünkü ben tek çocuğum. Pek çok anıyı barındıran eve adım atmadan önce anahtarlarımı kapıdaki kahverengi sehpanın üzerine atıyorum. Merdivenleri geçip normalde annemi bulacağım mutfaka doğru yürüyorum ama tabii ki mutfak boş ve tertemiz. "Anne!" Ön kapıya doğru yürürken adını haykırıyorum ve yatak odasına giden merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Duvar yıllar boyunca anılarla dolu. Ortada babam nihayet yargıç olduğunda çektiğimiz bir fotoğraf var. Hâkim seçilmeden önce yirmi yıl avukatlık yapmıştı. Bunu bize söylediğinde ne kadar gururlandığını hala hatırlıyorum. Annem bunu çok büyötmüşü. Yemin ederim, bir ay boyunca hiç bitmeyen partiler vardı. Baban önemli biri olunca böyle oluyor işte. Herkesle arkadaştı ve büyükannemle büyükbabamın çok varlıklı olmaları ve o zamanlar siyasetle uğraşmaları ona zarar vermiyordu.

Oturup poz verdiğimiz boyalı bir portre, sadece bir fotoğraf değil, bu annem için çok kolay olurdu. Hayır, kraliyet ailelerinin sahip olduğu gibi olmasını istedi. Bu, annemin uzun zamandır özlemini çektiği bir şeydi. Babam, anneme çok aşık olduğu için, onun

kalbinin istediği her şeyi elde etti. Bu yüzden hiç homurdanmadan yaptı. Annem pembe bir elbiseyle sandalyede oturuyor. Belli ki bir elbiseye ihtiyaı vardı. Ta almamız için ısrar etmemesine şaşırdım. Elleri kuşağında, babam bir gururla dururken, ben de diğer yanında duruyorum. Benim soluk mavi elbisem yere kadar uzanıyor ve parmak arası terlik giydiğim gerçeğini gizliyor. Yzlerimizdeki gülümseme gözlerimizi aydınlatıyor ve bunu neredeyse sekiz yıl önce değil, dönmüş gibi hatırlayabiliyorum.

Büyük portrenin yanında, beni eve getirdikleri ilk günden geçen yılki Noel'e kadar geçen yıllar boyunca ailemizin resimleri var. Bir duvarda yirmi beş yıllık anılar çılgınca, ancak ne zaman bir tanesine göz atsam, hemen o anıya geri dönüyorum.

"Anne!" Merdivenlerin başına geldiğimde dört yatak odasının kapısının açık olduğunu görüp bağırıyorum. Koridorun sonundaki yatak odalarına gitmek üzereydim ki arka cebimdeki telefon çaldı.

Telefonu çıkardığımda annemin aradığını görüyorum. "Vay canına," diyorum merhaba demeden, "ben evdeyim ve sen burada değilsin."

"Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum," diye mırıldanıyor ve o acele ederken arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyorum. "Birkaç şey almam gerekiyordu ve arabam bu sabah çalışmadı, bu yüzden babanı da yanımda sürüklemek zorunda kaldım," diye inliyor. "Doğum günün kutlu olsun meleğim," diyor usulca. "Bunu ilk söyleyen ben miyim?" diye soruyor hevesle.

"Hımm," diye başlıyorum, "bana gece yarısı mesaj attın, hem de tam saatinde, sonra saat dörtte ve bir tane de yedi buçukta."

"Ama onlar sayılmaz," diye karşılık veriyor. "Bu sabah seni aramam gerektiğini biliyordum ama delirmek üzereydim ve baban seni uyandıracağımı söyledi," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "İyi gidiyorsun canım," diye mırıldanıyor muhtemelen yanında yürüyen babama, "gelmiş geçmiş en kötü ebeveynler."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?" Gülüyorum. "Yani, ever çok büyük."

"Birkaç şey gerekiyor ve sonra eve gideceğiz," diye açıklıyor. "Ben oraya varıp sana gerçek bir mutlu yıllar dileylene kadar kimseyle konuşma ya da telefona cevap verme."

"Anladım," dedim ona. "Ama biraz acele edebilir misin? Bana yemek yemememi söylediğinden beri açlıktan ölüyorum."

"Mutfığa gidip bir tane kek yiyebilirsin," diye fısıldıyor, sanki biri onu duyacakmış gibi, "ama sadece bir tane."

Sanki dünyadaki herkesten gizli kalacakmış gibi fısıldayarak konuşmasını dinlerken gülümsüyorum. "Çok nazıksın."

"Hoşça kal meleğim," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diye cevap verip telefonu kapatıyorum. Aşağı inmek için döndüğümde, birkaç ay sonra gerçekleşecek yıldönümleri için düğünlerinden özel bir fotoğraf çekmek istediğimi hatırlıyorum.

Yan taraftaki boş yatak odasına giriyorum, tavan arası merdivenlerine gitmeden önce dolaptan beyaz merdiveni . Merdiveni açıyorum ve mandala ulaşıp aşağı çekebilmek için üçüncü basamağa kadar tırmanmam gerekiyor. Merdivenden iniyorum ve kapıya yerleştirilmiş ahşap merdivene tırmanmak için merdiveni yana kaydırıyorum.

Çatı katına çıkarken, içeride durana kadar başımı . Sağ tarafa baktığımda, dört ay sonra kullanılmaya hazır Noel süslerini görüyorum. Bir adım daha sol tarafta üst üste yığılmış mavi kutular görüyorum, hepsinin üzerinde benim adım yazıyor. Annem doğduğumdan beri kıyafetlerimin çoğunu saklamış. Birkaç adım daha atıyorum ve tüm okul eşyalarımın beyaz kutularda olduğunu görüyorum. Sadece üç kutu. Neyse ki tüm sanat projelerimi saklamamış. Ama yoğunlaştırılmış ve okul yıllarına göre etiketlenmişler. Telefon tekrar çaldığında başımı sallıyorum ve çıkardığımda arayanın Lilah olduğunu görüyorum.

"Alo," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma gülümseyerek. Lilah ve ben, ikimiz de on altı yaşındayken arkadaş olduk ve en sevdiğimiz yazar Cooper Parker için bir hayran kurgu grubuna katıldık. Aynı gönderiye yorum yapardık ve sonra hızla özel mesajlarla sohbet etmeye başladık. O gün bugündür, Cooper Parker bir kitap çıkardığı anda işten izin alır ve FaceTime'da kitabı baştan sona okur, bölüm bölüm tartışırız. Bir keresinde on dört saatimizi almıştı ama bu arkadaşlığımızı pekiştirdi ve geçen yıl kaçırıldığında hemen onun yanında oldum. Arkadaşlığımız çoğunlukla çevrimiçi olsa da, o benim en iyi arkadaşım.

"Mutlu yıllar!" bağılıyor mutlulukla ve bana şarkı söylemeye devam ediyor.

Gülüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve birkaç adım daha atıp aradığım kutuyu bulmaya çalışıyorum. Üzerinde düğün yazan bir kutu gördüğümde babama ait şeyler görüyorum.

Kutunun önünde durduğumda "Bugün ne gibi heyecan verici şeyler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Şu anda" -çatı katına bakıyorum- "annemle babamın tavan arasındayım, düğün günlerinden bir resim arıyorum, böylece diğer portreye uyacak şekilde boyatabilirim."

"Eski fotoğraflara bakmayı seviyorum. Tamam, gitmem gerek ama seni aradığımdan ve seni sevdiğimi söylediğimden emin olmak istedim."

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona. "Ve Lucy'ye bu sabah doğum günü videosunu ve bunun hayatım boyunca aldığım en iyi video olduğunu söyle."

"Bu sabah buzdolabındaki takvime baktığında ilk iş olarak seni aramak istedi ama ben onu sana şarkı söylerken filme alarak vazgeçirdim. Bu gece seni aramam için beni zorlayacak." Gülüyor. "O zaman konuşuruz."

"Sabırsızlanıyorum." Lucy'yi, üvey kızını ve tek bir konuşmayla hayatınıza getirdiği bulaşıcı mutluluğu düşünerek gülümsüyorum. "Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum, dizlerimin üzerine çöküp kahverengi kutuyu açtığımda telefonu cebime geri koyuyorum. En üstteki beyaz defterin kapağında annemin ve babamın isimleri, Marian ve Joseph, ortada zarif el yazısı var.

Gülümsüyorum, çıkarıp annemin yazısının ilk sayfaı açıyorum. Sanki böyle önemli bir olayı unutacaklarmış gibi isimlerini ve düğün tarihini yazmış. Sayfaı çeviriyorum ve insanların yazdığı iyi dilekleri okumaya başlıyorum. Bazıları sadece isimler; diğerleri ise evlilik için tavsiyeler. Gülüyorum

Amcalarımdan birinin "Sana neyi iki kez sorarsa, üçüncü kez tekrarlama" diye yazdığını gördüğümde gürlüyorum.

Kitabı kapatıp yanıma, yere koyuyorum ve o günkü gazeteyi, içinde düğün ilanıyla birlikte alıp diğer yerleştiriyorum. Kutudaki bir sonraki parçayı, beyaz bir zarfı alıyorum. Kapağını açıyorum ve küçük çiçek yapraklarını görüyorum. Onu bir kenara bırakıp altındaki, üstünde evlilik yeminlerinin yazılı olduğu kahverengi zarfı alıyorum. Geri dönüp fotoğraf albümünü görmeden önce gazete makalesinin yanına koyuyorum ve "Evet" diye mırıldanıyorum. Onu elime alıyorum ve altında gri bir kilitli kutu görüyorum. Gümüş sapını kaldırıyorum ve neredeyse hiç ağırlığı yok. Bakıyorum ve bir anahtara ihtiyacı olduğunu görüyorum ve neden bu kutuda olduğunu merak ediyorum. Onu kenara bırakıp fotoğraf albümünü açıyorum ve aradığım resmi çıkarıyorum. Yüzü kameraya dönük ama babamın ona baktığı bir fotoğraf. Yüzündeki ifade dünyanın en şanslı adamı olduğu ve onun için ölebileceği arasında. Her zaman en sevdiğim fotoğraflardan biri olmuştur. Ben küçükken her zaman albümden çıkarırdı ve birlikte karıştırırdık. Gazete kupürü, yeminleri ve gri metal kutu dışında her şeyi kutuya geri koyuyorum. Bir elimle her şeyi tutarken diğer elimle merdiveni kavriyorum.

Merdivenlerden mutfığa ve çekmeceye doğru yürüyorum. Babamın tüm anahtarları sakladığı yer. Anahtar halkasında evin etrafındaki asma kilitlerden, baraka ve havuz evi için ekstra anahtarlara kadar yaklaşık yirmi anahtar var. Garaj kapısı ve garaja açılan iki yan kapı için bile birer çift var. bakıyorum, küçük bir anahtar arıyorum.

Anahtar. Gördüğümde, içeri kaydırıyorum ve üst kısmı yukarı çekmeden önce sola çeviriyorum.

En üstteki ilk Şey bir gazete haberi. Bir zamanlar beyaz olan ve Şimdi yumuşak bir sarıya boyanmış olan katlanmış kağıdı açıyorum. "İtfaiye İstasyonu Merdivenlerine Bırakılan Saatlik Yenidoğın." Gözlerim makaleyi tarayıp kenara koyarken nefes nefese kalıyorum. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyor, sanki bedenim bir Şeyler olacağınını biliyor ama aklım bilmiyor.

Makalede iki resim var. Biri, içinde beyaz bir battaniyeye sarılmış bir bebeğın uyuduğ karton kutunun önünde melmıŐ bir . Diğeri ise sallanan bir sandalyede aynı bebeğ biberon veren bir hemşire. Onu kenara koyuyorum, hasır bir sepetin içinde aynı bebek olması gereken iki Polaroid resim görüyorum. Onları usulca yere bırakıyorum ve ancak o zaman beyaz katlanmış bir kağıt görüyorum. Onu elime alıyorum, aynı anda arabanın kapılarının kapanma sesini duyuyorum. Garajın hemen yanındaki amurluğ açılan yan kapıya bakıyorum.

Arkamı dönüp kâğıdı açmak üzereydim ki başka bir Polaroid fotoğraf kayarak önümdeki tezgâha düştü. Annem hemşirenin oturduğ sandalyede, kucağında bebeğyle oturuyor. Hasır sepet hastane yatağının üzerinde, yanında duruyor ve o battaniyenin içindeki bebeğe bakıyor. Üç katlı beyaz kâğıdı açarken ellerim titriyor.

Kâğıdın üstünü gördüğümde iki elim de titriyor. "Evlat Edinme Belgesi."

Neden filmlerde olduğ gibi odanın etrafında döndüğünü hissettiğimi bilmiyorum. Gözlerim kağıdı tarıyor

Jane Doe ismini gördüğümde ve doğum günü bugünün tarihi olduğunda, sadece yirmi beş yıl önce. Ağzımdan çıkan nefes odanın içinde yankılanıyor. Kağıdın üzerine düşen gözyaşlarını gördüğümde elim ağzıma gidiyor, benden geldiklerini fark etmiyorum. Gözlerim bir sonraki satırı tarıyor ve orada Doğum Annesinin Adı yazıyor: Bilinmiyor ve aynı şey öz babanın adı için de geçerli.

Aşağıya iniyorum ve evlat edinildikten sonra çocuğun adının yazıldığı satırı görüyorum. Orada, kalın harflerle benim adım yazıyor:

Sierra Rose Davidson.

Annemin ve babamın seslerini çamurluğa duyuyorum. "Balonları karıştırıcaksın," diye azarlıyor annem, onlar odaya girerken.

Gözleri benden kutuya kayınca yüzündeki gülümseme kayboluyor. Babam bana doğru bir adım atıyor. "Bu doğru mu?" Kâğıdı elime alıyorum, kalbim göğsümde paramparça oluyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Söyle bana." Sesim yükseliyor. "Bu kâğıt doğru mu?"

Unutulmuş Düşler

Autumn ve Charlie'nin Hikayesini Okuyun

PARAMPARÇA HAYALLER

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Yazın son günlerini kutlayan üç çift.
Trajedi .

Onunla evleneceğimi sanıyordum.
Onun yerine, onu gömüyordum.
Acım için dünyayı suçladım.
Hepsini gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Kamyonu ben kullanmıyor olabilirdim ama durdurmadım da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey
kasabadan kaçmaktı.
Geri dönecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım.

Ama burası benim evim ve geri dönmek istedim.
Bir gece daha fazlasına dönüştü. Ama günün sonunda, beni
asla sevmeyeceğini biliyorum.
Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

Parçalanmış Deramlar

Harmony & Brady'nin Hikayesini Okuyun

Brady

Bir kez olsun hayatım sakinleşmişti.
Arkamızda içki fabrikamızın kapatılacağı tehdidi vardı.
Artık markamızı tam da devraldığım da hayal ettiğim şekilde
büyütmeye odaklanabiliriz.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta ki o
yan odaya taşınana kadar.
Düşmanımın karısı yedi yaşındaki oğluyla birlikte.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekti.
Hatta ona bir iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı .
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Uyum

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston için bu daha çok, onu derinden etkileyen bir şeyde
başarısız olmakla ilgiliydi.

Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu demek oluyor ki hayatımı mutsuz edecek.
Bir gece kapıma vurulmaya başlandığında, onu görmezden
gelmeye hazırım.
Ta ki komşu yabancı yardımımıza gelene kadar.
Bir erkekte istediğin her şey onda var.
Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.
Ama belki de rüyaların nelerden görmemin zamanı gelmiştir.

[Yasak Düşler](#)

Everleigh & Brock'un Hikayesini Okuyun

Everleigh

Bir gece tüm hayatımı değiştirdi.
O geceyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra, kırık kalbimi
de yanıma alarak oradan ayrıldım.
Geçmişin beni tekrar kesip açmak için beklediğini biliyordum.
Ama geri dönmekten başka çarem kalmamıştı.
Hisler ve eski duygular karahindiba gibidir; onları ne kadar
koparırsanız koparın ya da onlardan kurtulmaya çalışırsanız
alışın, gitmeyi reddederler.
Ve o benim için öyleydi.
O benim hiçbir şeyim olana kadar her şeyimdi.

Brock

Babam bana onur ve dürüstlüğü öğretti.
Ve bir saniyede şeyi mahvettim.
Sahip olduğum tek hayali ve istediğim her şeyi kaybettim.
Ama başka seçeneğim yoktu.
Hayatıma devam etmeye çalıştım.

Tüm odağımı kızıma vermiştim, sevdiğim ve kaybettiğim
kadını görmeyi hiç beklemiyordum.
Zaman eski yaraları iyileştirir derler.

Geçmişten kalan yaraların yeniden açılması kolaydır.
Umarım bu acıya tekrar dayanabilirim.

Gömülü Düşler

Teşekkür

Nereden başlayacağım? Birini unutmaktan korktuğum için bunu yapmaktan hep korkuyorum!!!

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söyleyemediğimi biliyorum. Benimle birlikte yaşamayı seçtiğin için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Shauna: Günlerinizi daha parlak hale getirdiğiniz için rica ederim! **Yazar Ajansı:** Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Zahmetsiz ve şaşırtıcı tıpkı ikiniz gibi!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gideceğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Kristie: Yanınıza gelip fikrinizi almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden bile daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Rickie & Veronica: Bu hikaye testçilerim olduğunuz için teşekkür ederim! İkinize de sonsuza dek minnettarım!

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yaptığın için teşekkür ederim. Boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

Karen, Jenny, Julie ve Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür ederim!

BLOGGERS & ETKİLEYİCİLER. TEŞEKKÜRLER SEN
İÇİN
BANA BİR ŞANS VERDİĞİNİZ İÇİN. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve bunu onsuz yapamayacağımız bir sessiniz.

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE siz olmadan bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Bu yüzden okuduğunuz için teşekkürler!

Ayrıca Natasha Madison

Rüya Serisi

[Parçalanmış](#)

[Rüyalar](#)

[Yasaklanmış](#)

Rüyalar [Gömülü](#)

Rüyalar [Çalınmış](#)

Rüyalar

[Unutulmuş](#)

Rüyalar

Sadece Seriler İçin

[Only For Tonight 9/12'de yayınlanıyor](#)

Meant For Series

[Meant For Stone For](#)

[Her For Love For](#)

[Gabriel](#)

Made For Series

[Made For Me For](#)

[You Made Made](#)

[for RomeoFor Us](#)

Güney Düğün Serisi

Benim Öpeceğim

[Benim Sahip](#)

[Olacağım Benim](#)

[Tutacağım Benim](#)

[Seveceğim](#)

Sevmek Benim

Almak Benim

Benim Söz

Vermek

Onurlandırmak

Benim Saklamak

Benim

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Bir Sadece Sadece

Bir Sadece Sadece

Bir Sadece Sadece

Bir SonsuzlukŞans

Bir Gece Dokunuş

Bir Pişmanlık Hata

Bir Aşk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Fırtınası Konforu

Güney Gündoğumu

Güney Güney Güney

Güney Sırları Kalbi

Sıcağı Güney Güneşi

Bu

Çılgınlık Bu

Vahşilik Aşk Bu

Sonsuzluk

Hollywood Kraliyeti

[Hollywood Playboyu](#)

[Hollywood Prensesi](#)

[Hollywood Prensi](#)

Something Serisi

[Something So Right Something](#)

[So Perfect Something So](#)

[Something SoSomething So](#)

[BOX SETIrresistible](#)

[Unscripted](#)

Ayartma Serisi

[Patronu Ayartma](#)

[Playboyu Ayartma](#)

[Ayartma Eski](#)

[Sevgiliyi](#)

[Ayartmaİlişkiyi](#)

Cennet & Cehennem Serisi

[CehennemCennet](#)

[in Parçaları ve](#)

[Arka](#)

[Cennet & Cehennem Kutu Seti](#)

Aşk Serisi

[Mükemmel Aşk](#)

[Hikayesi Beklenmedik](#)

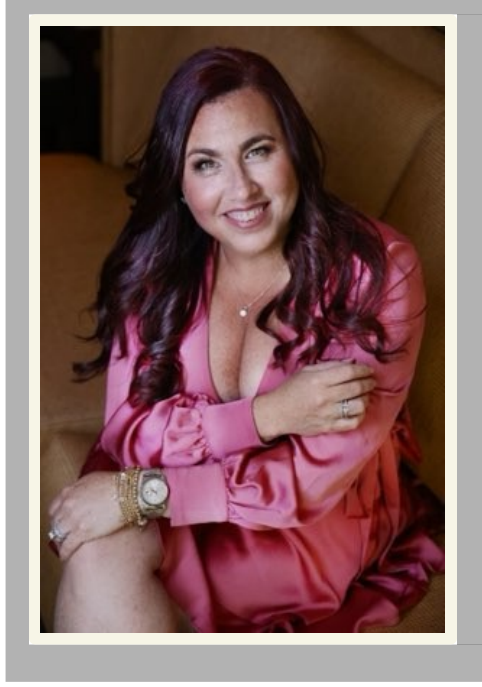
[Hikayesi Aşk Kırık Aşk](#)

[Hikayesi](#)

[Karışık Aşk](#)

[Gafları](#)

Natasha Madison hakkında

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen iş seyahatlerini planlayan kocasıyla birlikte bulabilirsiniz.

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

